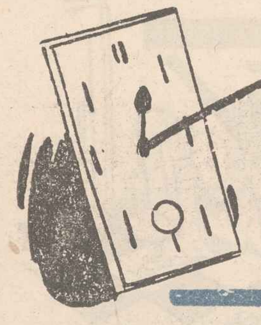

Λίγα λεπτά εὐθυμίας!

Ὁ καθένας μὲ τὴν φιλοδοξία του

—Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶσαι ἀδικαιολόγητος. Εἶνε ἡ 13η φορὰ ποὺ δραπετεύεις καὶ ἄφησες νὰ σὲ ξαναπιάσουν.

—Τὤκαμα ἐπίτηδες, κ. δικηγόρε. Θέλω νὰ σπάσω τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν ἀποδράσεων.

Ἡ ζωόφιλος σύζυγος

—Πάτροκλε, θαρρῶ ὅτι μπορεῖς νὰ τρῶς εἰς τὸ ἑξῆς στὸ σπίτι. Τὸ σκυλάκι ἄρχισε νὰ σὲ συνηθίζῃ.

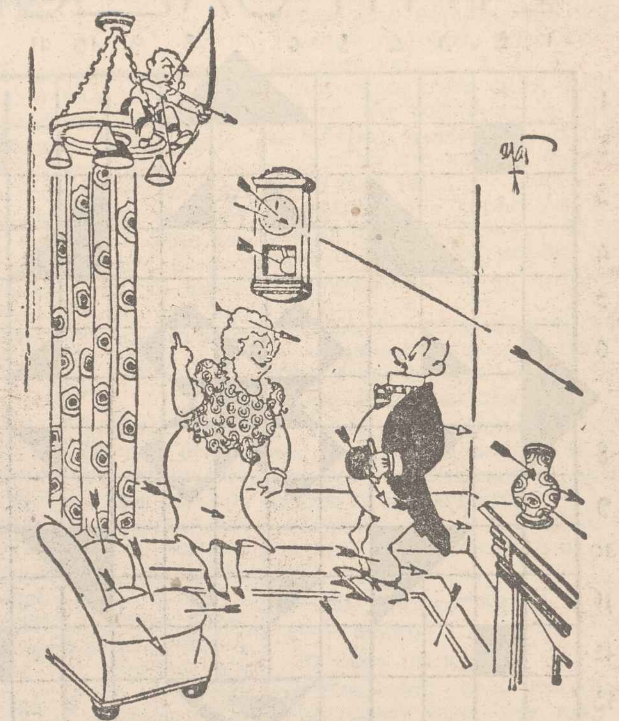

Μίμησις

—Ἦταν φρόνιμο παιδὶ αὐτὲς τὶς μέρες καὶ τὸν ἐπῆγα νὰ ἰδῇ τὸν «Ρομπὲν τῶν Δασῶν».

Ἀκατατόπιστος

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρία, νὰ δέχωμαι τὸν ἀρραβωνιαστικό μου;

—Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικός σου;

—Δὲν τὸν ξέρω ἀκόμη. Εἶμαι καινούργια σ' αὐτὴν τὴ γειτονιά.

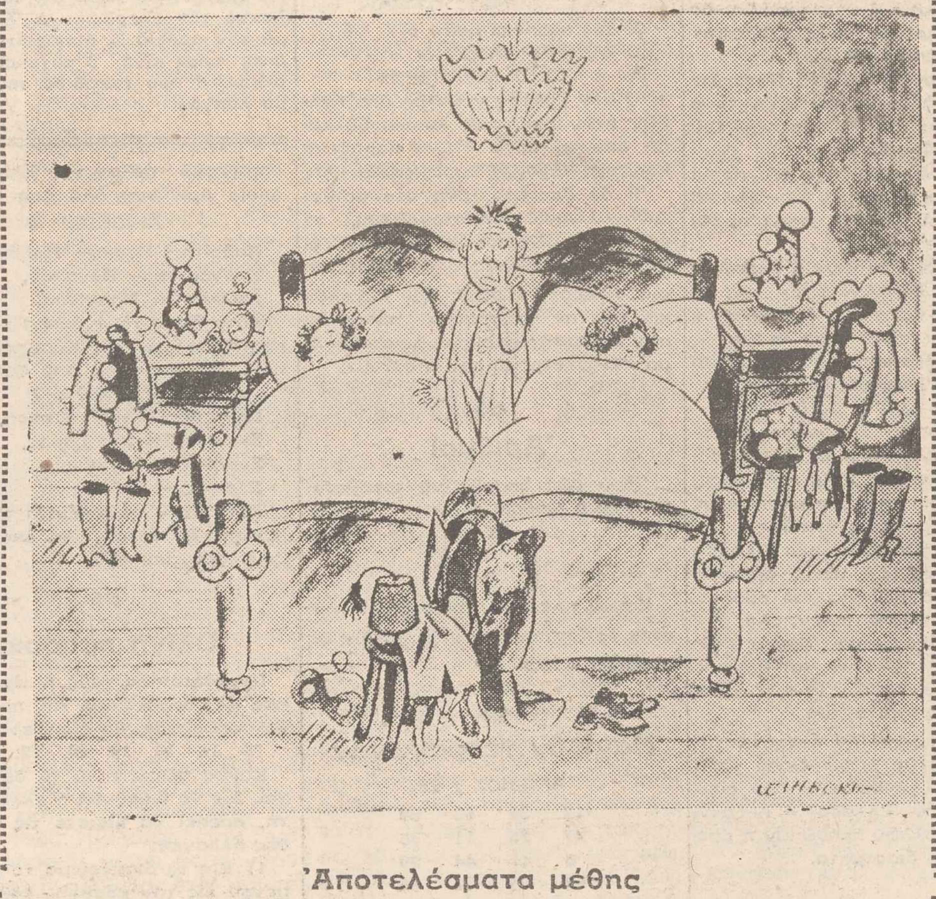

Ἀποτελέσματα μέθης

—Περίεργο πρᾶμα... φαίνεται ὅτι ἀκόμη δὲν ξεμέθυσα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω τὴν ντάμα μου διπλῆ.

Ὁ θυρωρὸς στὸν Παράδεισο

—Συγγνώμην, πάτερ ἅγιε, μοῦ δείχνετε σᾶς παρακαλῶ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας;

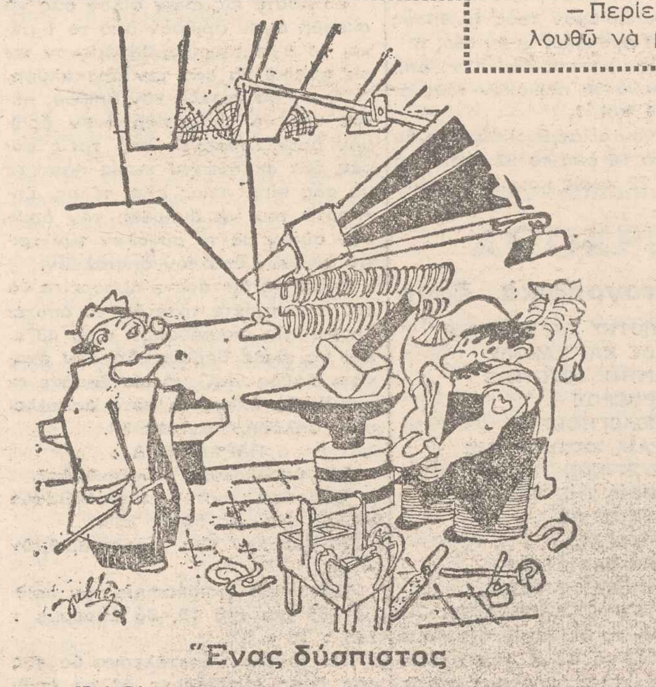

Ἕνας δύσπιστος

—Καὶ δὲ μοῦ λέτε, κ. σιδηρουργέ... Αὐτὰ τὰ πέταλα σᾶς φέρνουν εὐτυχία;

Ἔμπειρος ἐκτιμητὴς

—Τί λωποδύτες αὐτοὶ οἱ κοσμηματοπῶλαι! Τὰ μαργαριτάρια σας, κυρία μου, εἶνε ψεύτικα.

Ἀόρατοι μερίδες

—Πῶς τὸ βρήκατε τὸ μπιφτέκι;

—Τὸ βρῆκα... ἀνασηκώνοντας μία πατάτα τηγανητή.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
18 Φεβρουαρίου 1939
Ἔτος Γ΄ Ἀρ. φύλλου 126

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΝΗΣΙΑ!

στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ, γιὰ πλουσίους ποὺ θέλουν νὰ γίνουν αὐτοκράτορες

●

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ

Ἀποκαλύψεις γιὰ τὴ δρᾶσι καὶ τὴν ὀργάνωσι τῆς Σκώτλαντ Γυὰρντ

●

Ο ΕΡΩΣ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!

Μία καταπληκτικὴ ἀμερικανικὴ καινοτομία

●

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Σημεῖα καὶ τέρατα ποὺ δὲν συνέβησαν καὶ ὅμως ἀνεστάτωσαν τὸν κόσμον

Διηγήματα, ἔρευνες, πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

Π
Ε64

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΦΡΟΝΙΜΟ ΠΑΙΔΙ

Στὸ μάθημα τῆς ἀγωγῆς ὁ καθηγητὴς ρωτᾶ ἕναν μαθητή.

— Ὑποθετέον ὅτι κάποιος σὲ ὑβρίζει, τί θὰ κάνῃς;

— Ἐξαρτᾶται κ. καθηγητὰ ἀπὸ τὸν ὑβριστήν μου.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ὁ μίστερ Τζόνσον, ἕνας πλούσιος Ἀμερικανός, ἔχασε τὸ παιδί του, ποὺ τῶχουν κλέψει οἱ «κιντνάπερς». Ἡ γυναίκα του κλαίει καὶ κτυπιέται. Ὁ μίστερ Τζόνσον ὅμως δὲν ταράσσεται. Διευθύνεται στὴ μεγαλείτερη ἐφημερίδα τοῦ τόπου καὶ δημοσιεύει τὴν ἑξῆς ἀγγελία:

«Ἀπωλέσθη παῖς ἡλικίας κ.λ.τ. κ.λ.τ. Ὁ εὑρών, παρακαλεῖται νάρθῃ νὰ πάρῃ καὶ τὴν μητέρα του καὶ ἀμειφθήσεται γενναίως».

ΤΟΝ ΑΦΩΠΛΙΣΕ

Ὁ τραπεζίτης κ. Χ. εἶνε στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας. Δὲν λέγει ὅμως τίποτε προσπαθῶντας νὰ κερδίσῃ καιρό. Ἡ κατοικία τοῦ κ. Χ. εἶνε ἐπάνω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Τραπέζης του. Μιὰ νύχτα, τὸν ξυπνᾶ ἕνας ὕποπτος θόρυβος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ κάτω. Ὁ τραπεζίτης παίρνει τὸ περίστροφό του κατεβαίνει κάτω καὶ βλέπει ἕνα κλέφτη νὰ σκαλίζῃ μέσα στὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιό του.

— Ἐπάνω τὰ χέρια! τοῦ φωνάζει ὁ τραπεζίτης γιατὶ πυροβολῶ.

Καὶ ὁ λωποδύτης ἀτάραχος.

— Ἂν δὲ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω ἐλεύθερα, θὰ πῶ σ' ὅλο τὸν κόσμο ὅτι δὲν βρῆκα τίποτε μέσα στὰ ταμεῖα σας.

ΕΙΧΕ ΠΕΙΡΑΝ

Ὁ ὑποχρεωτικώτατος κ. Ἀγησίλαος, προσκαλεῖ ἕνα φίλο του σὲ γεῦμα. Γιὰ νὰ τὸν πείσῃ εὐκολώτερα νάρθῃ τοῦ λέγει.

— Ἔλα, καὶ δὲν θὰ μὲ βάλῃς σὲ ἔξοδα! Δὲν θὰ μαγειρέψω οὔτε ἕνα πιάτο παραπάνω ἀπὸ τὸ ταχτικό.

Καὶ ὁ φίλος ποὺ ξέρει πόσο περίφημα εἶνε τὰ τραπέζια τοῦ κ. Ἀγησιλάου:

— Προτιμῶ νάρθῶ ὅταν θὰ μαγειρέψῃς ἕνα πιάτο παραπάνω...

ΛΑΜΠΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ἡ Κυρία ἔχει χάσει τὰ κλειδιὰ τῆς ντουλάπας της καὶ ἀφοῦ ἔψαξε ἀρκετά, φωνάζει τὴν καμαριέρα της:

— Ἀντωνία, μήπως εἶδες πουθενὰ τὰ κλειδιὰ τῆς ντουλάπας;

— Ὄχι κυρία, ἀλλὰ ἔχω ἐγὼ ἕνα κλειδὶ ποὺ ἀνοίγει ὅλα τὰ συρτάρια σας, σᾶς τὸ δανείζω.

ΠΗΓΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ

Αὐθεντικώτατον:

Σ' ἕνα μεγάλο δικηγόρο τοῦ Παρισιοῦ, παρουσιάζεται μιὰ κυρία καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ἕνα παληόπαιδο μοῦ ἔσπασε ἕνα μεγάλο τζάμι μὲ τὴν μπάλλα του, τί πρέπει νὰ κάνω;

— Ἁπλούστατα νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ.

— Ὡραῖα! Δόστε μου λοιπόν, 50 φρ. Τὸ τζάμι τὸ ἔσπασε ὁ γυιός σας.

— Ἂ ἔτσι; Σύμφωνοι. Μονάχα ὅτι πρέπει ἐσεῖς κυρία μου νὰ μοῦ δώσετε 50 φρ. γιατὶ γιὰ κάθε συμβουλὴ ποὺ δίνω παίρνω 100 φρ.

ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΦΕΡΕ

Ἕνας γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ σοβαροῦ θεάτρου, ποὺ ἔχει τὴν μανία νὰ μαζεύῃ διάφορα μπιμπλὼ καὶ παληὰ βιβλία, δείχνει κάποιου φίλου του τὶς συλλογιές του.

— Αὐτὰ ἐδῶ τοῦ λέγει, εἶνε σπάνια βιβλία... ἀγοράζω ἕνα κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἔχω μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία.

— Καὶ ὁ φίλος μὲ ἀφέλεια:

—Τί κρῖμα νᾶναι τόσο λίγα.

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"

Ἀθῆναι

18

Φεβρουαρίου 1939

Ἀριθμὸς φύλλου 126

7 Ἡμέραι 7 Νύκτες

Ἐτελείωσαν λοιπὸν καὶ οἱ Ἀπόκρηες... Ἀπὸ αὔριο τὰ ἀπολωλότα πρόβατα τοῦ γλεντιοῦ ἐπανέρχονται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς μετανοίας. Οἱ καθαρίστριες θὰ σκορπίσουν ἀπὸ μεθαύριο τὴν σὺγὴ τὶς σάλες καὶ θὰ ρίξουν μέσα στὰ σκουπίδια τὰ κομφετὶ καὶ τὶς σερπαντίνες, ποὺ θὰ ἔχουν κυλυσθῆ στὴν σκόνη. Καὶ ἔτσι τὸ καρναβάλι ἀδόξως θὰ τελειώσῃ εἰς τὸν σκουπιδοτενεκέν...

Ματαιότης ματαιοτήτων! Οἱ σερπαντίνες ποὺ ἐτύλιξαν γυμνοὺς λαιμούς, ποὺ προεκάλεσαν προκλητικὰ χαμόγελα, ποὺ ἔπαιξαν ρόλον μεσαζόντων στὶς ἐρωτικὲς δοσοληψίες τοῦ καρναβαλιοῦ, θὰ βρίσκωνται ἀπὸ μεθαύριο μαζὺ μὲ τὶς φλοῦδες τῶν μήλων καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ ψητοῦ... Τὰ κομφετὶ ποὺ εἶχαν εἰσχωρήσει εἰς τὰ ἄδυτα μυρωμένων κορσάζ. ποὺ εἶχαν ἐξερευνήσῃ τὸ γυναικεῖον σῶμα εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη καὶ μήκη, ποὺ εἶχαν κάμει μπαίν-μίξτ στὸ ποτῆρι τῆς σαμπάνιας. ποὺ εἶχαν θωπεύσει πρόσωπα ἁβρὰ καὶ εἶχαν προσγειωθῆ σὲ μαλλιὰ βαμμένα καὶ μή, τώρα θὰ ἀνακατευθοῦν μὲ τὰ ἄλλα χυδαῖα ἀπορρίμματα καὶ τὸ κάρρο τῆς καθαριότητος θὰ τὰ παραλάβῃ γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ στὸν ἐπαίσχυντο τάφο ὅπου πετιοῦνται καὶ ὅλα τὰ ἄχρηστα πράγματα.

Τὸ καρναβάλι ἐτελείωσε μὲ τὸν πιὸ ἄδοξο τρόπο. Καὶ σὰν αὐτὰ τὰ χάρτινα σύνεργα τῆς εὐθυμίας του. ἐπετάχθηκαν στὰ σκουπίδια καὶ ὅλα τὰ εἰδύλλια καὶ ὅλοι οἱ ὅρκοι καὶ ὅλες οἱ ἐλπίδες ποὺ εἶχανπλέξει οἱ τρελλοὶ καὶ οἱ μεθυσμένοι ἄνθρωποι τὶς ὧρες τῆς ἐφήμερης παραζάλης των...

Τὸ κρεμμυδάκι θὰ δράσῃ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Ὀφθαλμοὶ θὰ ὑγρανθοῦν μόλις τὸ ἀντικρύσουν καὶ λαίμαργα στόματα θὰ τὸ μασουλήσουν ἡρωϊκῶς διὰ νὰ ἀπολυμανθοῦν ἀπὸ ὅλας τὰς κρεωφαγικας εὐωχίας τῶν ἁμαρτωλῶν Ἀπόκρεω. Αὐτὸ τοὐλάχιστον θέλει ἡ παλαιὰ παράδοσις, ἡ ὁποία ἀποδίδει εἰς τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ βότανον μυστηριώδεις ἐξαγνιστικὰς ἰδιότητας. Εὐτυχῶς ὅτι οἱ νεώτεροι δὲν ἔχουν γνῶσιν αὐτῆς τῆς περιέργου δοξασίας. Διότι τότε ἡ κρεμμυδοφαγια θὰ ἔκαμνε θραῦσιν ἰδίως μεταξὺ τῶν μοντέρνων κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ποὺ παρέβησαν καταφώρως τὰς ἡμέρας αὐτὰς πλείστας ὅσας ἐντολὰς τοῦ Δεκαλόγου.

Ὁ Κιρκὸρ Ἀρτιναβιὰν —γράφουν αἱ ἐφημερίδες— προσεπάθησε διὰ πηρουνίου νὰ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πενθερᾶς του, ἐπειδὴ αὐτὴ ἐπενέβαινε εἰς τὰ τοῦ οἴκου του καὶ ἔσπειρε ζιζάνια εἰς τὸ ἀνδρόγυνον. Συγχαίρομεν τὸν κ. Κιρκὸρ Ἀρτιναβιὰν διὰ τὴν ἀπόπειράν του καὶ τὸν συλλυπούμεθα διὰ τὴν ἀποτυχίαν της. Καὶ τοῦ συνιστῶμεν κατὰ τὴν προσεχῆ ἀπόπειράν του—διότι θὰ τὴν ἐπαναλάβῃ—ἀφοῦ σκεφθῆ ὡρίμως ὅτι τὸ πηροῦνι ἠμπορεῖ καὶ πάλιν νὰ μὴν ἀποβῆ ἀποτελεσματικόν, νὰ χρησιμοποιήσῃ μαχαιροπήρουνον.

Ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐφευρέσεως τοῦ... γαλλικοῦ καβάλλου, τὸν ὁποῖον ἰσχυρίζεται ὅτι ἀνεκάλυψεν πρῶτος ἕνας Ἕλλην μανταριστής, ποὺ «γυρίζει» σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἐνδυμασίας. Εἰς τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν του, ποὺ δημοσιεύεται εἰς ἐφημερίδας ὁ μανταριστὴς διαμαρτύρεται διότι παρουσιάζονται καὶ ἄλλοι ὡς ἐφευρέται «ἐνῶ εἶνε ὁ μόνος ποὺ ἐφεῦρε πρῶτος τὸν γαλλικὸν καβάλλον».

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι εἶνε «ὁ μόνος πρῶτος» ἀφοῦ οὔτε δύο πρῶτοι ἠμποροῦσαν νὰ ὑπάρξουν ἀλλ' οὔτε καὶ μόνος δεύτερος. Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως ἔχομεν ἀπορίαν εἶνε πῶς ἕνας Ἕλλην ράπτης εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφεύρῃ ἕνα γαλλικὸν καβάλλον. Ἐκτὸς πλέον ἂν ἡ ξενόγλωσσος αὐτὴ παρέμβασις ἔγινε διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἐφευρέτης εἶνε συγχρόνως καὶ μεταφραστής... κοστουμίων.

Ἡ ἀρλούμπα, ἐπίσημον ὄργανον τῶν διαφημιστῶν τῶν κινηματογράφων δὲν λυμαίνεται μόνον τὰς Ἀθήνας. Τὴν χρησιμοποιοῦν καὶ οἱ διαφημισταὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἀντιγράφομεν ἐπὶ λέξει ἕνα πρόγραμμα κινηματογράφου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐστάλη ἐκ τῆς εὐδαίμονος ἐπαρχίας ὑπὸ ἐμβρόντητου ἀναγνώστου μας.

«Γκρέτα Γκάρμπο. Εἰς τὸν βωμὸν τῆς θείας τέχνης θὰ μεταβληθῆ σήμερον στὸ ΡΕΞ στὸ μεγαλούργημα «Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίας». Ψυχὲς ἐπόνεσαν — καρδιὲς ἐρράγισαν! ματάκια ἐδάκρυσαν—μανδηλάκια ὑγράνθησαν. Τὸ κοσμοαγαπημένο ἔργο τοῦ Ἀλεξ. Δουμᾶ «Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίας» ἐζωντάνεψε. Ἡ Μαργαρίτα Γκοτιὲ στὸ πρόσωπο τῆς θείας Γκρέτα Γκάρμπο ξαναπέθανε ἄλλη μιὰ φορά. Ὁ ἀγαπημένος της Ἀρμάνδος στὸ πρόσωπο τοῦ Ρομπὲρ Τέυλορ παρουσιάσθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ ὁλοζώντανος στὰ μάτια της γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νέες χαρὲς καὶ λύπες.

Προτιμᾶτε τὸ μπουφὲ τοῦ Κινηματογράφου ὁποῖος σερβίρει ἁγνὸν καφὲ μὲ ἄκραν περιποίησιν καὶ ἄμεπτον καθαριότητα».

Ὁ θάνατος τῆς Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀρμάνδου, ἐν συνδυασμῷ μὲ «τὰ μαντηλάκια ποὺ ὑγράθησαν» εἶνε βεβαίως πράγματα δυνάμενα νὰ ἐκπλήξουν ἀκόμη καὶ τοὺς θαυματοποιούς, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ὅμως εὐνόητα.

Ἐκεῖνο μόνον ποὺ εἶνε ἀκατανόητον εἶνε ὅτι ὁ μπουφὲς τοῦ κινηματογράφου λαμβάνει μέρος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν παράστασιν. Εἰς τί ἄραγε νὰ χρησιμεύῃ ὁ διαφημιζόμενος καφές του; Μήπως διὰ νὰ καλμάρῃ τὰ νεῦρα ὅσων διαβάζουν τὴν διαφήμισιν.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη διαφήμισις ἀπὸ ἕνα ἔργον ποὺ προβάλλεται «χάριν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀπὸ τὰς 3 μ.μ. ἀκριβῶς».

«Ἔργον πρωτοφανοῦς σκηνοθεσίας κάτι τὸ ἐκθαμβωτικόν. ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ὡμορφιᾶς θὰ ἀνοίξῃ τὶς πύλες του καὶ θὰ δέχεται στοὺς κόλπους του ΔΙΚΑΙΟΥΣ καὶ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥΣ γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ ὅλους τοὺς κρυμμένους θησαυρούς του.

Ἕνα μουσικὸ παραλήρημα ποὺ θὰ γοητεύσῃ τὶς ψυχές!! Ἕνας χορευτικὸς ὀργασμὸς ποὺ στὸ στρόβιλό του θὰ μεθύσουν ὅλες αἱ αἰσθήσεις. Τὸ ἐκθαμβωτικὸ μπριλάντι ποὺ ἐδημιούργησε ἡ Τέχνη τῆς ὀθόνης γιὰ νὰ ἀποθεώσῃ ὁλοκληρωτικὰ τὸ πειὸ ἐκτυφλωτικὸ της ἀστέρι τὴν ἀποκάλυψι τοῦ ἀλησμονήτου «Μελωδίες καὶ Ρυθμοὶ» τὴν ὡραιότερη καὶ μεγαλείτερη χορεύτρια τοῦ κόσμου Ἔλινορ Πάουελ μὲ ὅλο τὸ ἀξέχαστο συγκρότημα τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ καταπληκτικοῦ ἐκείνου ἔργου καὶ ἀκόμη ἐπὶ πλέον μὲ ὅ,τι πιὸ γοητευτικό, πειὸ ὑπέροχο σὲ χάρι, ὡμορφιά, πλοῦτο, μεγαλοπρέπεια, μουσική, χορὸ καὶ τραγοῦδι παρουσίασεν ἕως τώρα ἡ ὀθόνη. Ἕνα ὄνειρο ἔκπαγλο ποὺ δυστυχῶς διαρκεῖ μόνον δύο ὧρες, ἐνῷ ὅλοι σας θὰ παρακαλεῖτε νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ...»

Καὶ βεβαίως ἐνδεχόμενον οἱ εὐτυχεῖς θεαταὶ πεπεισμένοι προκαταβολικῶς, περὶ τῶν γοητειῶν τοῦ Παραδείσου νὰ παρακαλοῦν νὰ μὴν τελειώσῃ ποτὲ τὸ ὄνειρο. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀφεύκτως θὰ παρακαλοῦν εἶνε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἀηδιαστικὴ κατάστασις τῶν κινηματογραφικῶν διαφημήσεων, ποὺ προκαλεῖ τὸν ἔμετον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν. Νομίζομεν ὅτι οἱ ἁρμόδιοι πρέπει νὰ τὸ φροντίσουν.

Ἀπὸ μίαν χαρτοπαικτικὴν περιγραφὴν δημοσιευομένην εἰς ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν, πληροφορούμεθα μεταξὺ τῶν ἄλλων καταπληκτικῶν πραγμάτων, ὅτι ὁ ἥρως εἶχε «μίαν γνήσια κάννα... τῶν Καννῶν» ποὺ ἐστοίχιζε 10 χιλιόφραγκα. Τὸ ἂν ὑπάρχουν ἢ ὄχι μπαστούνια ποὺ στοιχίζουν αὐτὸ τὸ ποσόν, δὲν τὸ γνωρίζομεν. Ὅπως ἐπίσης, ἄλλωστε, δὲν γνωρίζομεν ὅτι αἱ Κάνναι παράγουν... κάννας, δηλαδὴ μπαστούνια. Προφανῶς ὅμως ὁ γράφων, μεταφράσας τὸ γαλλικὸν «κάν» εἰς κάννην, ἐνεθυμήθη ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ συνώνυμος πόλις, ἡ ὁποία βέβαια δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ παραγάγῃ παρὰ κάννας. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὅμως ὁ συγγραφεὺς νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ συλλογισμός του αὐτὸς δὲν εὐσταθεῖ, διότι τὰς κάννας ἠμποροῦσε ὡραιότατα νὰ τὰς παράνῃ ἡ... Καναμετὲρ ἢ ἀκόμη καὶ ὁ Καναδᾶς! Φαίνεται ὅτι ὁ γράφων δὲν τὸ ἐσκέφθη. Καὶ ἔτσι εἰς τὴν χαρτοπαικτικήν του ἀφήγησιν τὰ εὕρῆκε... μπαστούνια!

Ἀπὸ τὴν ἰδίαν περιγραφὴν πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἴδιος ἥρως ἀγόρασε τὶς γαλότσες του ἀπὸ τό... Νταβός, ὅπου, ὡς γνωστόν, δὲν ὑπάρχουν παρὰ χιόνια, σανατόρια καὶ ξενοδοχεῖα καὶ ὅπου ἐπίσης εἶνε παντελῶς ἄγνωστες οἱ γαλότσες. Θὰ μᾶς ἐρωτήσετε τώρα, διατί ὁ συγγραφεὺς δὲν ἔγραφε μιὰν ὁποιαδήποτε ἄλλην πόλιν; Διότι, ἁπλούστατα, ἤθελε νὰ μᾶς καταπλήξῃ μὲ τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις του. Καὶ ὁμολογουμένως μᾶς κατέπληξε.

Ὁ ἴδιος συγγραφεύς, εἰς τὴν ἰδίαν περιγραφήν, μᾶς διαβεβαιώνει καὶ περὶ ἄλλου τινὸς καταπληκτικοῦ πράγματος: ὅτι δηλονότι εἰς τὸ Μεξικὸν ἕνα βράδυ ὑπῆρχε χιόνι 2 μέτρων! Ἡ ἀπρόοπτος αὐτὴ μετάθεσις τῆς Σιβηρίας εἰς τὸν Ἰσημερινὸν μᾶς καταπλήσσει ζωηρῶς. Ἀλλὰ ὑποθέτομεν ὅτι εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ κάπως μπερδεμένου δρομολογίου τοῦ χαρτοπαίκτου ἥρωος, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὴν τράπουλαν, ἀνακάτεψε καὶ τὴν γεωγραφίαν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ φιλαργυρία εἶνε πιὸ ἀντίθετος πρὸς τὴν οἰκονομία, ἀπὸ τὴν ἐλευθεριότητα.

(Λὰ Ροσφουκῶ)

⁂

Ἂν ἑνώσετε τὴν ἄκρα φιλαργυρία μὲ τὴν τρελλὴ σπατάλη θὰ ἔχετε τὴν λογικὴ οἰκονομία.

(Λὰ Μπρυιγιὲρ)

⁂

Ἡ οἰκονομία, εἶνε ἀρετὴ στὴν φτώχεια, φρόνησις στὴν μετριότητα καὶ ἐλάττωμα στὸν πλοῦτο.

(Φοντενὲλ)

⁂

Ὅπως ὅλες οἱ ἀδελφὲς της ἡ οἰκονομία εἶνε μιὰ ἀρετὴ τοποθετημένη μεταξὺ δύο κακῶν.

(Ντεσκυρὲ)

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΟΙ

Στὸ Πρωτοδικεῖον ἐκδικάζεται μιὰ ὑπόθεσις διαζυγίου. Ὡς λόγοι χωρισμοῦ φέρεται ἡ περίφημη «ἀσυμφωνία χαρακτήρων».

— Πρόκειται κ. πρόεδρε, λέγει ὁ δικηγόρος τῆς συζύγου, περὶ ἀνθρώπου βιαίου, θυμώδους, νευρασθενοῦς!

— Πρόκειται, κ. πρόεδρε λέγει ὁ συνήγορος τοῦ συζύγου περὶ γυναικὸς κακῆς, εὐεξάπτου, νευρικῆς εἰς τὸ ἔπακρον!

Καὶ ὁ πρόεδρος χαμογελῶντας:

— Ἀλλὰ τότε φίλοι μου, οὐδεὶς λόγος διαζυγίου συντρέχει, ὑπάρχει τουναντίον ἀπόλυτος συμφωνία χαρακτήρων.

ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΑΝΩ

Νομίζω ὅτι ἔχετε κάμει κάποιο λάθος στὴ διαθήκη σας, εἶπε ὁ δικηγόρος στὸν πελάτη του.

—Λέτε ὅτι μετὰ τὸν θάνατό σας ἀφήνετε 2.000 λίρες στὴν γυναῖκα σας ἐφόσον παραμένῃ χήρα, καὶ 2.000 λίρες ἐφόσον ξαναπαντρευτῆ...

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησε ὁ συντάκτης τῆς διαθήκης. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὴν παντρευτῆ θὰ τοῦ ἀξίζῃ αὐτὸ τὸ ποσό.

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Στὸ Πλημμελειοδικεῖο δικάζεται μιὰ ὑπηρέτρια ἡ ὁποία ἔχει κλέψει διάφορα πράγματα καὶ ἀντικείμενα τέχνης ἀπὸ τοὺς κυρίους της.

— Γιατὶ τὄκανες αὐτό; τὴν ρωτάει ὁ πρόεδρος.

—Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, κ. πρόεδρε, καὶ τὰ πούλησα.

— Καλὰ καὶ τὸ μπρούτζινο ἐκεῖνο μελανοδοχεῖο ἀξίας, στὸ ὁποῖο τόση ἀδυναμία εἶχε ὁ κύριός σου, τί τὸ ἔκανες;

— Ἐκεῖνο τὸ κράτησα γιὰ τὸν δικηγόρο μου.

ΜΙΑ ΕΒΡΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὸ ὑπερωκεάνειο ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ σφοδρὰ χιονοθύελλα στὸν Ὠκεανὸ καὶ κινδυνεύει νὰ βυθισθῆ. Ὁ πλοίαρχος διατάζει νὰ κατεβάσουν τὶς βάρκες στὴν θάλασσα καὶ ἐπειδὴ αὐτὲς δὲν φθάνουν γιὰ ὅλους, βάζουν κλῆρο.

Ἀπ' αὐτούς, ὁ Ἀαρώ, χτυπιέται καὶ δυὸ φίλοι Ἑβραῖοι, ὁ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Ἀαρὼν τοὺς ἀφήνουν αὐτοὺς στὸ κατάστρωμα, θύματα τῆς τύχης των. Ἀπ, αὐτούς, ὁ Ἀαρὼν χτυπιέται καὶ κλαίει γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ τοὺς ἔγινε.

Καὶ ὁ Ἰσαὰκ μὲ ἀπορία:

— Γιατὶ κάνεις ἔτσι, Ἀαρών; Μήπως εἶνε δικό σου τὸ καράβι;

ΑΘΩΟΣ Ο ΚΑΤΗΓΟΥΜΕΝΟΣ!

Ὁ Τόμης δικάζεται στὸ αὐτόφωρο γιατὶ πῆρε τὸ μπάνιο του μέσα σ' ἕνα ποτάμι στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε μιὰ ἐπιγραφὴ ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ κολύμπι.

Ὁ πταισματοδίκης ρωτάει τὸν ἀγροφύλακα ποὺ εἶχε συλλάβει τὸν Τόμη:

— Εἶδες τὸν κατηγορούμενο μέσα στὸ ποτάμι;

— Μάλιστα, κύριε δικαστά, ἢ μᾶλλον τὸν εἶδα νὰ βγαίνῃ.

— Τὸν εἶδες νὰ μπαίνῃ;

— Ὄχι κύριε δικαστά!

Ὁ δικαστὴς δὲν λέει τίποτε καὶ σὲ λίγο βγάζει τὴν ἀπόφασί του.

«Ἐπειδὴ ἀπαγορεύεται μὲν νὰ εἰσέρχεταί τις εἰς τὸν ποταμόν, δὲν ἀπαγορεύεται ὅμως νὰ ἐξέρχεται αὐτοῦ, διὰ ταῦτα, ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος!»

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΤΟΜ ΣΟΓΙΕΡ

Θυμᾶσθε τὸν ἥρωα τοῦ Μάρκ Τουαίν, τὸν Τὸμ Σόγιερ, ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του στὸ περίφημο μυθιστόρημα ποὺ ἔγινε καὶ φίλμ;

Λοιπόν, ὁ Σόγιερ δὲν ὑπῆρξε πρόσωπο φανταστικό, ἀφοῦ... πέθανε τελευταῖα ὁ Τὸμ Σόγιερ, ποὺ πέθανε σὲ ἡλικία 82 ἐτῶν κατοικοῦσε στὸ Κινκινάτε τῆς Ἀμερικῆς, καὶ βεβαιώνει ἐνόσῳ ζοῦσε ὅτι ἦταν παιδικὸς φίλος τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἀποθανάτισε στὸ ὁμώνυμο ἔργο του.

Ὁλόκληρο τὸ ὄνομά του ἦταν: Τὸμ Σόγιερ Σπίβεϋ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ.

Ἀρχισυντάκτης:
Μάνος Σαφαρίκας
Ἁγίων Πάντων, 57, Καλλιθέα

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεῖα: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλ. 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
18
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
Ἀριθμὸς φύλλου 126
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Ἐφήμεροι στοχασμοὶ

ΠΤΕΡΩΤΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Τοῦ κ. Λαύρα

Ἡ κατεδάφισις ὅλων τῶν παλαιῶν κατοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν πρὸς δημιουργίαν τῶν νέων τερατομόρφων κτιρίων προκαλεῖ δραματικὰς καὶ σπαρακτικὰς σκηνάς, ὄχι βέβαια μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ ὅταν περνοῦν ἀπὸ τὶς παληὲς του κατοικίες ρίχνουν ἕνα βλέμμα ἀδιάφορον' αὐτοί, ποὺ κατοικοῦσαν, πηγαίνουν σὲ καλλίτερα καὶ μοντέρνα σπίτια' μόνον κάποιος ρωμαντικὸς διαβάτης στέκεται καμμιὰ φορὰ κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἀνοίγματα, ποὺ φαντάζουν στοὺς μισογκρεμισμὲ τοίχους σὰν κόγχες νεκροκεφαλῆς διακρίνει τοὺς χρωματισμένους τοίχους καὶ τὰ ταβάνια τῆς παληᾶς ἐποχῆς μὲ τὰ σχέδια τὰ πολύχρωμα, ποὺ τόσα μάτια καρφωμένα ἐκεῖ ψηλὰ ὠνειροπολοῦσαν ὁράματα καὶ ἐλπίδες τῆς ἐποχῆς τους, τζάκια μπροστὰ στὰ ὁποῖα ζεστάθηκαν μὲ ἄλλες πάλιν ὀνειροπολήσεις γενεὲς ὁλόκληρες ποὺ πέρασαν κι' ἐχάθηκαν.

Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἄλλοι κάτοικοι ποὺ δὲν τοὺς λογαριάζει κανεὶς καὶ ποὺ πᾶνε ἄδικα θύματα τῆς μεταμορφώσεως καὶ τῆς προόδου.

Οἱ ἄνθρωποι θὰ πᾶνε ἀλλοῦ, θὰ κτίσουν ἄλλα σπίτια, θὰ μεγαλώσουν τὰ ὑπάρχοντα' θὰ τὰ πουλήσουν, θὰ πλουτίσουν, θὰ φτωχήνουν θὰ ξαναπλουτίσουν καὶ θὰ ἀγωνίζωνται κυνηγῶντας χίμαιρες ὡς τὴν τελευταία τους στιγμή.

Ἀλλὰ τὰ πουλάκια τί φταῖνε νὰ πέφτουν θύματα στὴν νέα αὐτὴ κοσμογονία τῶν συνοικιῶν;

Ἔβλεπα ὁλόκληρα πλήθη ἀπὸ σπουργίτες καὶ ἄλλα πουλάκια, ποὺ εἶχαν τὸ σπίτι τους καὶ τὸ νοικοκυριό τους μέσα στὰ φυλλώματα τοῦ κισσοῦ, μέσα στὶς τρῦπες τὶς ἑκατόχρονες τοῦ παληοῦ τοίχου καὶ ποὺ πετοῦσαν ὁλόγυρα τρομαγμένα τιτιβίζοντας κι' ἀνοιγοκλείνοντας τὶς φτεροῦγες καὶ ζυγιζόμενα στὸ κενὸ γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ περιτριγυρίζοντας ἐπίμονα τὰ κεφάλια καὶ τοὺς ὤμους τῶν ἐργατῶν σὰ νάθελαν νὰ τοὺς ποῦν:

— Γιατὶ μᾶς κάνετε αὐτὸ τὸ κακό;

Τί κάμνουν αὐτοὶ οἱ ἄγριοι, αὐτὰ τὰ μεγάλα θηρία; Γιατὶ ἀναταράζουν ἔτσι τὶς φωλιές, ποὺ θὰ χρειασθοῦν μεθαύριο πάλι καὶ θὰ βγαίνουν τὰ μικρὰ κεφαλάκια μέσα τους στὴ γραμμὴ περιμένοντας τὴν τροφὴ ἀπὸ τὶς πονετικὲς μαννάδες;

Θεομηνία, σεισμός, καταστροφή, κατάρα Θεοῦ τὰ συνεπῆρε ὅλα. Κεφαλάκια τρομαγμένα βγαίνουν ἀνάμεσα στὰ φύλλα, φωνές, τσιτσιρίσματα ἀλλαλαγμὸς καὶ πανικός. Σωρὸς κάτω πέτρες χώματα κι' ὁ κισσὸς μιὰ μάζα ὅλα κι' ἀνάμεσα ἀναφτερουγίσματα τρελλὰ καὶ τρόμος καὶ πανικός.

Ποῦ θὰ πάῃ ὅλη αὐτὴ ἡ προσφυγιὰ καὶ ποῦ θὰ κτίσῃ τὶς φωλιές του ἕνας κόσμος ὁλόκληρος; Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμουν ὅτι τέτοια ἀγάπη θὰ ἔχουν στὴν παληά τους κατοικία, καὶ τέτοιος δεσμὸς θὰ τὰ ἔδενε μὲ τὸν κισσό τους. Καὶ ἀφοῦ τὸν φόρτωσαν ἀκόμη ἐπάνω στὸ μεγάλο καμιόνι, αὐτὰ τριγύριζαν ἀπὸ πάνω σὰν νὰ ἤθελαν νὰ συνοδεύσουν τὴν κηδεία του καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν ὅλη τὴ ζωὴ ποὺ πέρασε πίσω ἀπὸ τὸν ψηλὸ τοῖχο μὲ τὰ ὄνειρά της, τὶς ἐλπίδες της, τὶς πίκρες της καὶ τὶς στιγμιαῖες χαρές της.

Ἴσως τὰ καϋμένα νὰ ἔκλαιαν στὴ γλῶσσα τους καὶ γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἀνθρώπων.

ΛΑΥΡΑΣ

Καθαρὰ Δευτέρα

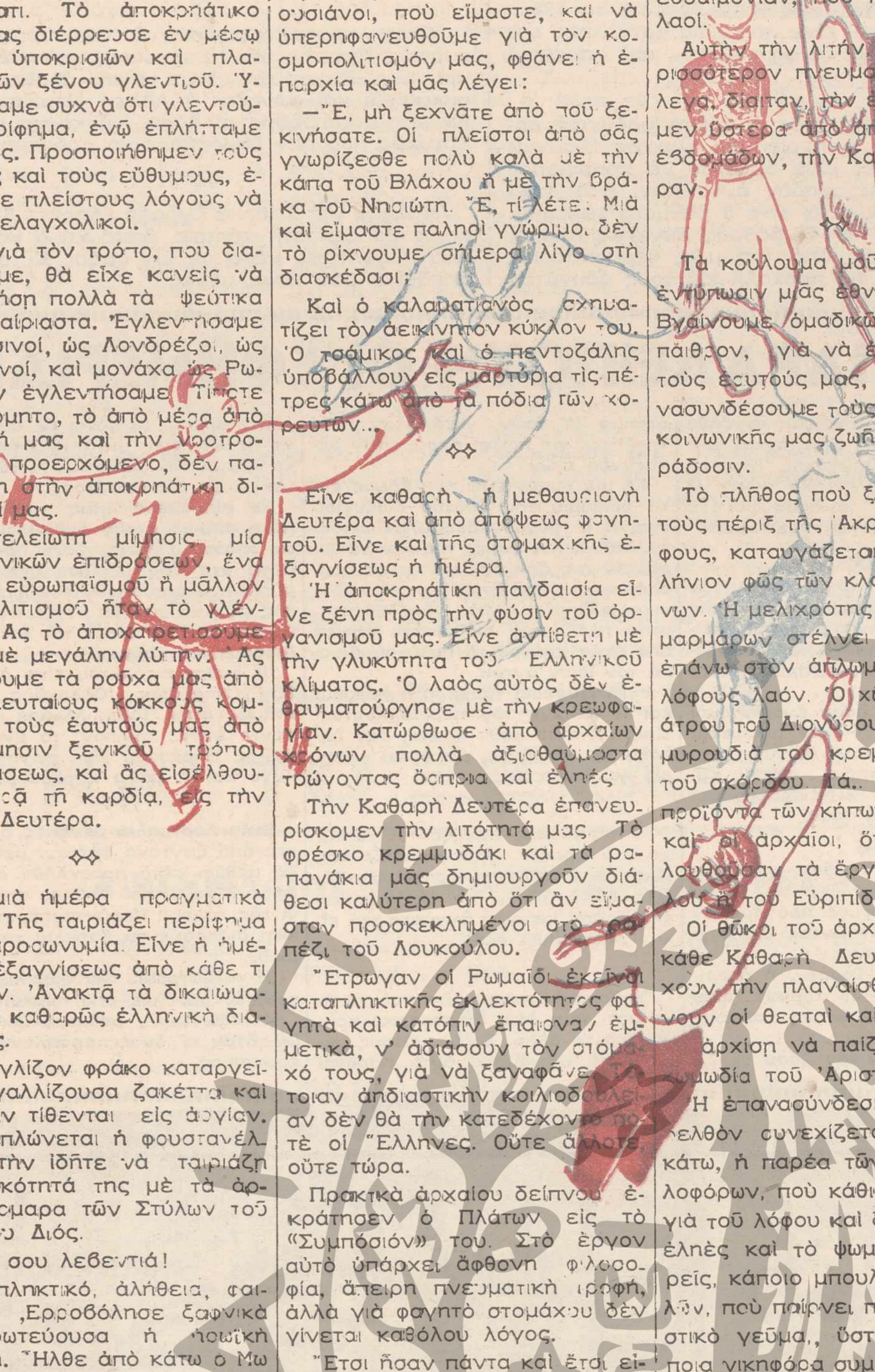

Κυριακὴ βράδυ — τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς — πέφτει ἡ μάσκα τοῦ Καρνάβαλου. Ἂς πάῃ στὸ καλό. Ἦταν ἡ μάσκα τῆς εὐθυμίας, ὅπως δήποτε ὅμως ἦταν μία μάσκα. Δηλαδὴ κάτι τὸ ὑποκριτικὸ καὶ τὸ ψεύτικο.

Πράγματι. Τὸ ἀποκριάτικο γλέντι μας διέρρευσε ἐν μέσῳ ἀφθόνων ὑποκρισιῶν καὶ πλαστογραφιῶν ξένου γλεντιοῦ. Ὑποκριθήκαμε συχνὰ ὅτι γλεντούσαμε περίφημα, ἐνῷ ἐπλήτταμε θανασίμως. Προσποιήθημεν τοὺς φαιδροὺς καὶ τοὺς εὐθύμους, ἐνῷ εἴχαμε πλείστους λόγους νὰ εἴμεθα μελαγχολικοί.

Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο, ποὺ διασκεδάσαμε, θὰ εἶχε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ πολλὰ τὰ ψεύτικα καὶ τὰ ἀταίριαστα. Ἐγλεντήσαμε ὡς Παρισινοί, ὡς Λονδρέζοι, ὡς Ἀμερικανοί, καὶ μονάχα ὡς Ρωμηοὶ δὲν ἐγλεντήσαμε. Τίποτε τὸ αὐθόρμητο, τὸ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή μας καὶ τὴν νοοτροπίαν μας προερχόμενο, δὲν παρετηρήθη στὴν ἀποκριάτικη διασκέδασί μας.

Μία ἀτελείωτη μίμησις, μία σειρὰ ξενικῶν ἐπιδράσεων, ἕνα λοῦστρο εὐρωπαϊσμοῦ ἢ μᾶλλον κοσμοπολιτισμοῦ ἦταν τὸ γλέντι μας. Ἂς τὸ ἀποχαιρετίσουμε ὄχι καὶ μὲ μεγάλην λύπην. Ἂς καθαρίσουμε τὰ ροῦχα μας ἀπὸ τοὺς τελευταίους κόκκους κομφετὶ καὶ τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ κάθε μίμησιν ξενικοῦ τρόπου διασκεδάσεως, καὶ ἂς εἰσέλθουμε καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, εἰς τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.

⁂

Εἶνε μιὰ ἡμέρα πραγματικὰ καθαρή. Τῆς ταιριάζει περίφημα αὐτὴ ἡ προσωνυμία. Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐξαγνίσεως ἀπὸ κάθε τι τὸ ξένον. Ἀνακτᾷ τὰ δικαιώματά της ἡ καθαρῶς ἑλληνικὴ διασκέδασις.

Τὸ ἀγγλίζον φράκο καταργεῖται. Ἡ γαλλίζουσα ζακέττα καὶ τὸ σμόκιν τίθενται εἰς ἀργίαν. Καὶ ξεδιπλώνεται ἡ φουστανέλλα. Θὰ τὴν ἰδῆτε νὰ ταιριάζῃ τὴν λευκότητά της μὲ τὰ ἀρχαῖα μάρμαρα τῶν Στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

—Γειά σου λεβεντιά!

Τί ἐκπληκτικό, ἀλήθεια, φαινόμενο; Ἐρροβόλησε ξαφνικὰ στὴν πρωτεύουσα ἡ ἡρωϊκὴ Ρούμελη. Ἦλθε ἀπὸ κάτω ὁ Μωριᾶς. Ἐπλάκωσε ἀπὸ πάνω ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη. Ἀπεβιβάσθησαν στὴν Ἀττικὴ τὰ νησιά.

Ἦλθαν οἱ ἐπαρχίες νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν ὅτι ἡ Ἀθήνα εἶνε πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι μιὰ κάποια δίχως χρῶμα καὶ δικό της χαρακτῆρα, εὐρωπαϊκὴ πόλις.

Τὸ τσαροῦχι καὶ ἡ κρητικὴ μπότα ἐκυνήγησαν τὸ λουστρίνι.

Κάτι τέτοιες ὑπομνήσεις μᾶς τὶς κάνει συχνὰ ἡ ἐπαρχία. Ἐκεῖ ποὺ κάνουμε νὰ σηκώσουμε λίγο τὴ μύτη μας, σὰν πρωτευουσιάνοι, ποὺ εἴμαστε, καὶ νὰ ὑπερηφανευθοῦμε γιὰ τὸν κοσμοπολιτισμόν μας, φθάνει ἡ ἐπαρχία καὶ μᾶς λέγει:

—Ἔ, μὴ ξεχνᾶτε ἀπὸ ποῦ ξεκινήσατε. Οἱ πλεῖστοι ἀπὸ σᾶς γνωρίζεσθε πολὺ καλὰ μὲ τὴν κάπα τοῦ Βλάχου ἢ μὲ τὴν βράκα τοῦ Νησιώτη. Ἔ, τί λέτε. Μιὰ καὶ εἴμαστε παληοὶ γνώριμοι, δὲν τὸ ρίχνουμε σήμερα λίγο στὴ διασκέδασι;

Καὶ ὁ καλαματιανὸς σχηματίζει τὸν ἀεικίνητον κύκλον του. Ὁ τσάμικος καὶ ὁ πεντοζάλης ὑποβάλλουν εἰς μαρτύρια τὶς πέτρες κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν χορευτῶν...

⁂

Εἶνε καθαρὴ ἡ μεθαυριανὴ Δευτέρα καὶ ἀπὸ ἀπόψεως φαγητοῦ. Εἶνε καὶ τῆς στομαχικῆς ἐξαγνίσεως ἡ ἡμέρα.

Ἡ ἀποκριάτικη πανδαισία εἶνε ξένη πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Εἶνε ἀντίθετη μὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ Ἑλληνικοῦ κλίματος. Ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν ἐθαυματούργησε μὲ τὴν κρεωφαγίαν. Κατώρθωσε ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων πολλὰ ἀξιοθαύμαστα τρώγοντας ὄσπρια καὶ ἐλιές.

Τὴν Καθαρὴ Δευτέρα ἐπανευρίσκομεν τὴν λιτότητά μας. Τὸ φρέσκο κρεμμυδάκι καὶ τὰ ραπανάκια μᾶς δημιουργοῦν διάθεσι καλύτερη ἀπὸ ὅτι ἂν εἴμαστα προσκεκλημένοι στὸ τραπέζι τοῦ Λουκούλλου.

Ἔτρωγαν οἱ Ρωμαῖοι ἐκεῖνοι καταπληκτικῆς ἐκλεκτότητος φαγητὰ καὶ κατόπιν ἔπαιρναν ἐμμετικά, ν' ἀδιάσουν τὸν στόμαχό τους, γιὰ νὰ ξαναφάνε τέτοιαν ἀηδιαστικὴν κοιλιοδουλείαν δὲν θὰ τὴν κατεδέχοντο ποτὲ οἱ Ἕλληνες. Οὔτε ἄλλοτε, οὔτε τώρα.

Πρακτικὰ ἀρχαίου δείπνου ἐκράτησεν ὁ Πλάτων εἰς τὸ «Συμπόσιόν» του. Στὸ ἔργον αὐτὸ ὑπάρχει ἄφθονη φιλοσοφία, ἄπειρη πνευματικὴ τροφή, ἀλλὰ γιὰ φαγητὸ στομάχου δὲν γίνεται καθόλου λόγος.

Ἔτσι ἦσαν πάντα καὶ ἔτσι εἶνε οἱ Ἕλληνες. Προτιμοῦν τὴν φαιδρότητα ποὺ γεννᾷ στὴν παρέα ἕνα ἁπλό, λιτὸ δεῖπνο. Ἐκεῖνο, ποὺ προέχει, εἶνε νὰ μὴ συσκοτισθῆ ἡ πνευματικὴ διαύγεια καὶ ἡ ἐλαφρὰ εὐθυμία ἀπὸ βαρειὰ φαγητὰ καὶ πολυφαγίαν κτηνώδη. Ὡς καὶ τὸ κρασί μας ἀκόμη, ἡ ρετσίνα, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἡδυπαθὲς καὶ τὸ χυδαίως ἀπολαυστικόν. Ὑπενθυμίζει πιὸ πολὺ τό... κώνειον τοῦ Σωκράτους, παρὰ τὴν ρευστὴν εὐδαιμονίαν, ποὺ πίνουν ἄλλοι λαοί.

Αὐτὴν τὴν λιτήν, λεπτήν, περισσότερον πνευματικήν, θὰ ἔλεγα, δίαιταν, τὴν ἐπανευρίσκομεν ὕστερα ἀπὸ ἀπιστίαν τριῶν ἑβδομάδων, τὴν Καθαρὴ Δευτέραν.

⁂

Τὰ κούλουμα μᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἐθνικῆς ἑορτῆς. Βγαίνουμε ὁμαδικῶς εἰς τὸ ὕπαιθρον, γιὰ νὰ ἐπανεύρουμε τοὺς ἑαυτούς μας, γιὰ νὰ ἐπανασυνδέσουμε τοὺς κρίκους τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς μὲ τὴν παράδοσιν.

Τὸ πλῆθος ποὺ ξεχύνεται εἰς τοὺς πέριξ τῆς Ἀκροπόλεως λόφους, καταυγάζεται ἀπὸ τὸ γαλήνιον φῶς τῶν κλασσικῶν χρόνων. Ἡ μελιχρότης τῶν ἀρχαίων μαρμάρων στέλνει ἀνταύγειες ἐπάνω στὸν ἁπλωμένον στοὺς λόφους λαόν. Ὁ χῶρος τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου θυμᾶται τὴν μυρουδιὰ τοῦ κρεμμυδιοῦ καὶ τοῦ σκόρδου. Τά.. εὔοσμα αὐτὰ προϊόντα τῶν κήπων ἐμασοῦσαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὅταν παρακολουθοῦσαν τὰ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου ἢ τοῦ Εὐριπίδου.

Οἱ θῶκοι τοῦ ἀρχαίου θεάτρου κάθε Καθαρὴ Δευτέρα, θὰ ἔχουν τὴν πλάναισθησι ὅτι φθάνουν οἱ θεαταὶ καὶ ὅτι σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ παίζεται κάποια κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἡ ἐπανασύνδεσις μὲ τὸ παρελθὸν συνεχίζεται. Αὐτή, πιὸ κάτω, ἡ παρέα τῶν φουστανελλοφόρων, ποὺ κάθισε στὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου καὶ ξεδίπλωσε τὶς ἐλιὲς καὶ τὸ ψωμί, εἶνε, θαρρεῖς, κάποιο μπουλοῦκι ἁρματωλῶν, ποὺ παίρνει πρόχειρο, βιαστικὸ γεῦμα., ὕστερα ἀπὸ κάποια νικηφόρα συμπλοκὴ μὲ τὸν ἐχθρό. Ἡ Ἑλλὰς τῶν δυόμισυ χιλιάδων χρόνων ζωντανεύει —τί ἐκπληκτικόν! — ἀντίκρυ ἀπὸ τὴν προγονικὴν αἴγλην τοῦ Παρθενῶνος...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Σκέψεις τῆς ἡμέρας

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

Τοῦ κ. Π. Χόρν

Μοῦ ἔλεγε χθὲς φίλος ἀρκετὰ ἰδιότροπος, ποὺ μιὰ πρόσφατη προσβολὴ γρίππης κατέστησε ἰδιοτροπώτερον τὰ ἑξῆς:

— Θὰ πάψω πιὰ νὰ χαιρετάω τοὺς φίλους μου καὶ γνωστούς μου στὸ δρόμο.

— Καὶ γιατὶ ἔξαφνα αὐτὴ ἡ μισάνθρωπη ἀπόφασί σου;

— Γιατὶ εἶμαι ἄνθρωπος ποὺ ἔχω δουλειὲς πολλές, θέλω νὰ ζήσω νὰ θρέψω τὴν οἰκογένειάν μου. Περπατᾶς βιαστικὸς στὸ δρόμο, συναντᾶς ἕνα γνωστό σου καὶ τοῦ λὲς καλημέρα. Ἂς σοῦ πῇ κι' αὐτὸς γιὰ νὰ σὲ ἀντιχαιρετήσῃ ἕνα ἄλλο καλημέρα καὶ τελείωσε ἡ ὑπόθεσις. Εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ σὲ σταματήσῃ, νὰ σοῦ δώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ σ' ἀρχίσῃ στὶς κουβέντες; Δὲν νοιώθει πὼς σὲ ἀπασχολῇ δίχως κανένα λόγο γιὰ νὰ σοῦ πῇ ὅλως διόλου ἐπουσιώδη πράγματα καὶ σὲ κάνει νὰ χάσῃς τὸ ραντεβοῦ σου ποὺ ἔχεις γιὰ σπουδαῖες ὑποθέσεις; Ἄ, φαίνεται πὼς ὑπάρχουν πολλοὶ τεμπέληδες καὶ ἀργόσχολοι στὸν τόπο αὐτόν, ἄνθρωποι χωρὶς καμμιὰ δουλειὰ ποὺ πολεμᾶνε νὰ φᾶνε τὴν ὥρα τους ἀνοίγοντας πηγάδια στοὺς δρόμους. Θὰ πάψω λοιπὸν νὰ τοὺς χαιρετάω, θὰ κάνω πὼς δὲν τοὺς βλέπω γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὶς κουβέντες τους καὶ ἀπὸ τὸ καλό τους! Τί νὰ τοὺς κάνω τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς γνωστούς; Ἐγὼ δὲν πάω γιὰ πολιτικός, ἔχω τὶς δουλειὲς μου καὶ τὶς ὑποθέσεις μου.

— Μὴν τὰ παίρνεις καὶ τόσο τραγικὰ τὰ πράγματα, φαίνεται πὼς ἡ τελευταία προσβολὴ τῆς γρίππης σὲ χτύπησε στὰ νεῦρα.

— Μὰ εἶνε νὰ μὴ γίνεσαι νευρικὸς μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐνοχλητικούς; Καὶ τί περιέργεια; Σὲ ρωτᾶνε ἀμέσως-ἀμέσως ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ποῦ πᾶς; Καὶ γιατὶ κύριέ μου, νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι καὶ ποῦ πάω: Στὸ διάβολο πάω, γιατὶ νὰ σοῦ τὸ πῶ;

»Ἔπειτα σοῦ ἀραδιάζουν ὅλα τὰ οἰκογενειακά τους. Ἔχω νομίζεις καμμιὰ ὄρεξι νὰ μὲ σταματάῃ ἕνας ὁποιοσδήποτε στὸ δρόμο καὶ νὰ μοῦ λέῃ τὶς σκοτοῦρες του καὶ τὰ βάσανά του; Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα παρακαλῶ; Ἔχω, κι' ἐγὼ τὶς δικές μου σκοτοῦρες καὶ τὰ δικά μου βάσανα. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ μάλιστα γιὰ νὰ ἰδῇς πόσο ἔχω δίκηο, κάτι ποὺ μοῦ συνέβη προχθὲς μ' ἕναν τέτοιο ἐνοχλητικό. Μὲ βρίσκει στὴν ὁδὸ Σταδίου, ἐνῷ ἔτρεχα γιὰ νὰ προλάβω κάποια ἐπείγουσα δουλειά μου...

— Μὲ συγχωρεῖς σὲ διακόπτω μιὰ στιγμή, θ' ἀργήσῃ πολὺ ἡ διήγησίς σου αὐτή;

— Βρὲ ἀδερφέ κάτσε νὰ σοῦ πῶ, γιατὶ βιάζεσαι;

— Ἔχω κάποια σπουδαῖα δουλειὰ καὶ θὰ μὲ κάνῃς νὰ τὴ χάσω!

— Τί δουλειά;

— Τί σ' ἐνδιαφέρουν οἱ ξένες δουλειές;

— Ὤ, βρὲ ἀδερφέ, λὲς ἐμένα ἰδιότροπο, ἐνῷ ἐσὺ εἶσαι πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα. Ποῦ πρόκειται νάπᾶς καὶ βιάζεσαι τόσο πολύ;

—Στὸ διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα.

—Πῶς μοῦ μιλᾶς ἔτσι;

— Ἐσὺ μ' ἔμαθες! Δάσκαλε ποὺ δίδασκες.

Γειά σου!...

Π. ΧΟΡΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρίφα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 39045

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Ὁ ἔρως προστατεύεται

Ἡ ἀστυνομία τῆς γιουγκοσλαυϊκῆς πόλεως Ζάγρεμπ, ἐξέδωκε μίαν διάταξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται νὰ κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους πλανόδιοι φωτογράφοι, ἐὰν δὲν εἶνε ἐφωδιασμένοι μὲ εἰδικὴν ἀστυνομικὴν ἄδειαν.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἴδιον μέτρον ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐρασιτέχνας φωτογράφους, οἱ ὁποῖοι ἂν δὲν ἔχουν ἐφοδιασθῆ μὲ ἄδειαν τῆς ἀστυνομίας, ἀπαγορεύεται νὰ φωτογραφίζουν εἰς τοὺς δρόμους.

Τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι διὰ νὰ λάβουν τὴν ἀστυνομικὴν αὐτὴν ἄδειαν οἱ φωτογράφοι, ἐρασιτέχναι καὶ πλανόδιοι, πρέπει νὰ ὑπογράψουν μίαν δήλωσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀναλαμβάνουν τὴν ρητὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴν φωτογραφίζουν ζευγάρια ἐρωτικά, συζυγικὰ κλπ.

Ὁ λόγος τῆς περιέργου αὐτῆς ἀπαγορεύσεως εἶνε ὅ,τι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἰς πλείστας ὑποθέσεις διαζυγίου ἐπὶ ἀπιστίᾳ, προσεκομίσθησαν εἰς τὰ δικαστήρια ὡς ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, φωτογραφίαι τῶν ἐνόχων μὲ τοὺς ἐραστὰς ἢ τὰς ἐρωμένας των.

Πλὴν τούτου, ὅμως, ἀπεκαλύφθησαν καὶ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας φωτογράφοι πλανόδιοι κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐφωτογράφιζαν ἐρωτικὰ ζευγάρια καὶ ἔπειτα τὰ ἐξεβίαζαν καὶ εἰσέπρατταν διάφορα χρηματικὰ ποσὰ κατὰ καιρούς.

Ἀλλαγὴ χρώματος

Θὰ ξέρετε ὅτι πολλῶν ἀνθρώπων, νέων ἀκόμη τὰ μαλλιὰ ἀπὸ κατάμαυρα ποὺ ἦσαν, ἔγιναν μέσα σὲ λίγες ὧρες κάτασπρα ἐξ αἰτίας ἑνὸς μεγάλου τρόμου. Ἔτσι τὰ μαλλιὰ τῆς τραγικῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας Μαρίας Ἀντουανέττας ἄσπρισαν κατὰ τὴν νύχτα ποὺ προηγήθηκε τῆς καρατομήσεως τοῦ συζύγου της βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου 16ου.

Μὰ ἀσφαλῶς δὲν θἄχετε ἀκούσει ποτὲ ν' ἀσπρίσουν τὰ φτερὰ ἑνὸς πουλιοῦ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Καὶ ὅμως κάτι τέτοιο συνέβη πρὸ ὀλίγου καιροῦ σὲ μιὰ πάπια, ποὺ ἀνήκει στὸν κ. Κατενάουζ, κτηνοτρόφο στὴν Ἀτλάντα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Μιὰ νύχτα τὸ ὑποστατικὸ τοῦ κτηνοτρόφου αὐτοῦ πῆρε φωτιά, τὴν ὁποία ἔσβυσαν ὅμως ἐγκαίρως. Μιὰ πάπια ὅμως τρόμαξε τόσο ὅταν εἶδε τὶς φλόγες νὰ πλησιάζουν, ὥστε τὰ φτερά της ἀπὸ βαθειὰ καστανὰ ποὺ ἦσαν ἔγιναν μέσα σὲ λίγη ὥρα κάτασπρα.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ σᾶς φανῆ ἴσως ἀπίθανο, τερατολογία. Καὶ ὅμως εἶν' ἀληθινό...

Συνταγὲς μακροβιότητος

Ὑπάρχουν πολλὲς καὶ διάφορες συνταγὲς μακροβιότητος.

Ἡ πιὸ ἁπλῆ ὅμως εἶν' ἐκείνη ποὺ δίνει ὁ Ἰάπων γιατρὸς Κατζοῦζο Νίζι. Ὁ γιατρὸς αὐτός, ἀφοῦ κήρυξε τὸ εὐαγγέλιό του τῆς μακροζωΐας στὴ χώρα του, περιέρχεται σήμερα τὴν Ἀμερική, διδάσκοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ ζήση ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια, μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώση αὐτὸ εὐκολώτατα.

— Ἂν θέλετε, λέει, νὰ φτάσετε τὰ ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια χωρὶς νὰ ὑποβληθῆτε σὲ δίαιτα καὶ σ' ἐξαντλητικὲς ἀσκήσεις, κάμετε ἁπλούστατα τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον: Νὰ πλαγιάζετε πάντα ξαπλωμένος μὲ τὴ ράχι καὶ ποτὲ μὲ τὸ πλευρό.

Δεύτερον: Προσπαθῆτε νὰ ταλαντεύετε τὸ σῶμα σας ὅπως κάνουν τὰ χρυσόψαρα μέσα στὸ νερό, ἐπὶ μιὰ ὥρα κάθε μέρα, ἔστω καὶ μὲ διακοπές.

Σημειῶστε ὅτι ὁ γιατρὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἑβδομήντα ἐτῶν, διατηρῆται ἀνθηρότατος καὶ φαίνεται μόλις σαραντάρης! Νὰ τὸ ὀφείλη αὐτὸ τάχα στὴν ἐφαρμογὴ τῆς κάπως ἀλλόκοτης αὐτῆς συνταγῆς του;

ΓΕΛΟΙΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κάνουν λάθη. Καὶ ἰδίως ὅταν πρόκειται νὰ προβλέψουν τὸ μέλλον. Εἶνε ὅμως ἐξαιρετικὰ διασκεδαστικὸ νὰ διαβάζη κανεὶς μερικὰ «μνημειώδη» λάθη στὰ ὁποῖα ὑπέπεσαν ἄνθρωποι σοφοὶ καὶ πεπειραμένοι. Παίρνει κανεὶς ἔτσι κι' ἕνα μάθημα φρονήσεως καὶ μετριοφροσύνης.

◇◇

Ὁ Λεὸν Μπολλέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἄσσους τῆς ταχύτητος, ὅταν πρωτοβγῆκαν τὰ αὐτοκίνητα, εἶπε κάποτε: «Δὲν θὰ μπορέσωμε ποτὲ νὰ περάσωμε τὰ πενῆντα χιλιόμετρα τὴν ὥρα, διότι θὰ πάθωμε ἀσφυξία». Κι' ὅμως περάσαμε τὰ 530, χωρὶς νὰ πάθουμε τίποτα!

◇◇

Τὴν ἴδια ἐποχή, τὸ Ἰατροσυνέδριον ἀπεφάνθη ἐπισήμως ὅτι ἄνθρωπος κινούμενος διὰ μηχανικοῦ μέσου μὲ ταχύτητα ἄνω τῶν 80 χιλιομέτρων, θὰ ἐπάθαινε παράλυσιν τῆς καρδίας!

◇◇

Ὅταν ἐνεφανίσθησαν οἱ πρῶτοι σιδηρόδρομοι, ὁ μέγας πολιτικὸς Θιέρσος εἶπε τὸ 1834: «Οἱ σιδηρόδρομοι εἶνε παιχνίδια κατάλληλα γιὰ τὰ τσίρκα!» Ποῦ νὰ φανταζόταν τὸν σημερινὸ Ὑπερσιδηρικό!

◇◇

Ὅταν κατεσκευάσθη ἡ πρώτη ὑπόγειος σήραγξ τὸ 1838, ὁ περίφημος φυσικὸς Ἀραγκὼ ἀπεφάνθη: «Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῆ διὰ τὴν μεταφορὰν ἀνθρώπων. Διότι ἐκεῖ μέσα ἡ θερμοκρασία εἶνε 8 βαθμοὶ Ρεωμύρου. Ἐνῷ ἔξω εἶνε 40—45 βαθμοί. Συνεπῶς ἡ ἀπότομος μετάβασις ἀπὸ τῆς μιᾶς θερμοκρασίας εἰς τὴν ἄλλην θὰ προκαλῆ εἰς τοὺς ἀδυνάτου κράσεως ἀνθρώπους πνευμονία, κατάρρους καὶ πλευρίτιδας». Εὐτυχῶς, τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ τραγικὰ δὲν συμβαίνει.

◇◇

Ὅταν πρωτοενεφανίσθη ὁ φωνογράφος, ὁ φυσικὸς Πωνσὲλ τὸν παρουσίασε στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν. Τότε ἕνας ἀκαδημαϊκὸς σηκώθηκε καὶ φώναξε: «Ἄθλιε! Νομίζεις πὼς θὰ μᾶς κοροϊδέψης μ' ἕναν... ἐγκαστρίμυθο!» Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἐπρόφθασε τὸ ραδιόφωνο.

◇◇

Ἡ κυρία ντὲ Σαβινιὲ ἔγραψε κάποτε: «Ὁ Ρακίνας θὰ ξεχαστῆ κάποτε, ὅπως κι' ὁ καφές». Δυὸ προφητεῖες μέσα σὲ μιὰ φράσι. Κι' οἱ δυὸ ἀπεδείχθησαν ἐσφαλμένες.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἔχουν τὰ 6 ἑκατοστὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τὰ 7 ἑκατοστὰ τοῦ πληθυσμοῦ της. Κανονικὰ καταναλίσκουν 48% τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς καφέ, 55% τοῦ τενεκέ, 56% τοῦ καουτσούκ, 72% τῆς μετάξης. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐκμεταλλεύονται 60% ἐκ τῶν τηλεφωνικῶν καὶ τηλεγραφικῶν εὐκολιῶν τοῦ κόσμου καὶ μεταχειρίζονται τὰ 80% τῶν αὐτοκινήτων. Παράγουν 70% τοῦ πετρελαίου, 60% τοῦ σίτου καὶ τοῦ βάμβακος καὶ 50% τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀκατεργάστου σιδήρου τῆς Ὑδρογείου. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατέχουν σχεδὸν ἕνδεκα δισεκατομμύρια δολλάρια εἰς χρυσόν, δηλαδὴ σχεδὸν τὸ μισὸ χρηματικὸ μετάλλευμα τοῦ κόσμου. Ἡ ἀγοραστικὴ ἱκανότης τοῦ λαοῦ της εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀγοραστικὴ ἱκανότητα τῶν 500 ἑκατομμυρίων τῆς Εὐρώπης.

Ο,ΤΙ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΥΝ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Τὸν περασμένο μῆνα συνῆλθε στὴν ἀγγλικὴ πόλι Νιουμάρκετ ἕνα εἰδικὸ συνέδριο Παθητικῆς Ἀεραμύνης, μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ βρῆ μιὰν εἰδικὴ ἀντιασφυξιογόνο μάσκα γιὰ τ' ἄλογα ἱπποδρομιῶν.

◇◇

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐστάλησαν μονομιᾶς στὶς διάφορες πόλεις τῆς Κομητείας Λινκολνσάϊρ, ὀκτὼ ἐπείγοντα τηλεγραφήματα, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀποστολεῖς ἐζητοῦσαν τὶς.. πυτζάμες τους.

— Καὶ οἱ ὀκτὼ ἦσαν ἔνορκοι καὶ εἶχαν ὑποχρεωθῆ — τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς δίκης — νὰ διανυκτερεύσουν στὸ δικαστήριο, μήπως καὶ τοὺς ἐπηρεάσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι στὴν ἀπόφασή τους.

◇◇

Ἡ κ. Γκραίης Τόμσον, μιὰ πάμπλουτη Ἀμερικανὶς ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο, κατέφυγε πρὸ ἡμερῶν στὰ δικαστήρια, ζητῶντας διαζύγιο ἀπὸ τὸν σύζυγό της.

Ὡς τώρα ἡ κ. Τόμσον, ἡ ὁποία, σημειῶστε, εἶνε 36 χρόνων, ἔχει παντρευτῆ ἐννέα φορὲς καὶ ἔχει πάρει ὀχτὼ διαζύγια...

Κι' ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ διάστημα 17 ἐτῶν, γιατὶ ὅταν παντρεύτηκε γιὰ πρώτη φορά, ἦταν δεκαεννέα ἐτῶν.

Σὲ μιὰ συνέντευξι ποὺ ἔδωσε ἐπὶ τῇ εὐκαιρία τοῦ ἐνάτου διαζυγίου της, ἡ κ. Τόμσον βεβαιώνει ὅτι οἱ ἀλλεπάλληλοι γάμοι της καὶ τὰ διαζύγιά της δὲν ὀφείλονται σὲ προσπάθεια νὰ βρῆ ἐπιτέλους τὸν ἰδανικὸ σύζυγο, ἀλλά, ἁπλούστατα, στὴν πλῆξι ποὺ αἰσθάνεται ἔπειτα ἀπὸ ἑνὸς χρόνου τὸ πολὺ συμβίωσι μὲ τὸν ἴδιον ἄντρα.

— Μοῦ ἀρέσει τρομερὰ ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος, εἶπε. Γι' αὐτὸ κάθε χρόνο, δὲν ἀλλάζω μόνο σύζυγο, ἀλλὰ καὶ κατοικία καὶ ὑπηρεσία.

◇◇

Ἕνας σκύλος σκαλίζοντας τὸ χῶμα στὸ πάρκο Μπρουνκοσάϊρ τῆς Οὐαλλίας, ἐξέθαψε κοσμήματα ἀξίας 8.000 λιρῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν κλαπῆ ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο καὶ εἶχαν λησμονηθῆ ἐκεῖ.

◇◇

Ὑπάρχουν μερικὰ ζῶα ποὺ τὸ ἕνα μάτι τους ἔχει διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Στοὺς γάτους μάλιστα τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται συχνά. Οἱ γάτοι δὲ αὐτοὶ εἶνε περιζήτητοι, γιατὶ τὸ διαφορετικὸ χρῶμα τῶν ματιῶν τους τοὺς κάνει ἀκόμη πιὸ ὤμορφους.

Τὸ φαινόμενο ὅμως αὐτὸ εἶνε πολὺ σπάνιο στοὺς ἀνθρώπους, τόσο σπάνιο μάλιστα ὥστε σήμερα, μέσα στὰ δύο περίπου δισεκατομμύρια ποὺ ἀποτελοῦν τὸν πληθυσμὸ τῆς γῆς, νὰ ὑπάρχη μόνον ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὰ μάτια του νὰ ἔχουν διαφορετικὸ χρῶμα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ κ. Β. Ζ. Γ. Μπρέσσαρ, Ὁλλανδὸς γαιοκτήμων στὴν Ἰάβα, ἡλικίας ἑξῆντα πέντε ἐτῶν. Λοιπόν, τὸ ἕνα μάτι τοῦ κ. Μπρέσσαρ εἶνε ἀνοιχτογάλανο καὶ τὸ ἄλλο κατάμαυρο!

◇◇

Στὴν Αὐστραλία μεγάλες ποσότητες ἀπὸ ζωντανὰ ψάρια... μέθυσαν. Τὸ μεθύσι αὐτὸ προεκλήθη ἀπὸ τὸ ἄφθονο ροῦμι ποὺ χύθηκε στὸ λιμάνι τῆς πόλεως Μπούνταμπεργκ, ἀπὸ κάτι διαρραγέντα βαρέλια τοῦ ρουμιοῦ.

Ἡ καταστροφὴ τῶν βαρελιῶν τοῦ ρουμιοῦ προῆλθε ἀπὸ πυρκαϊά.

Μεταξὺ τῶν... μεθυσμένων ψαριῶν, ἦταν κι' ἕνας παραπλανημένος καρχαρίας.

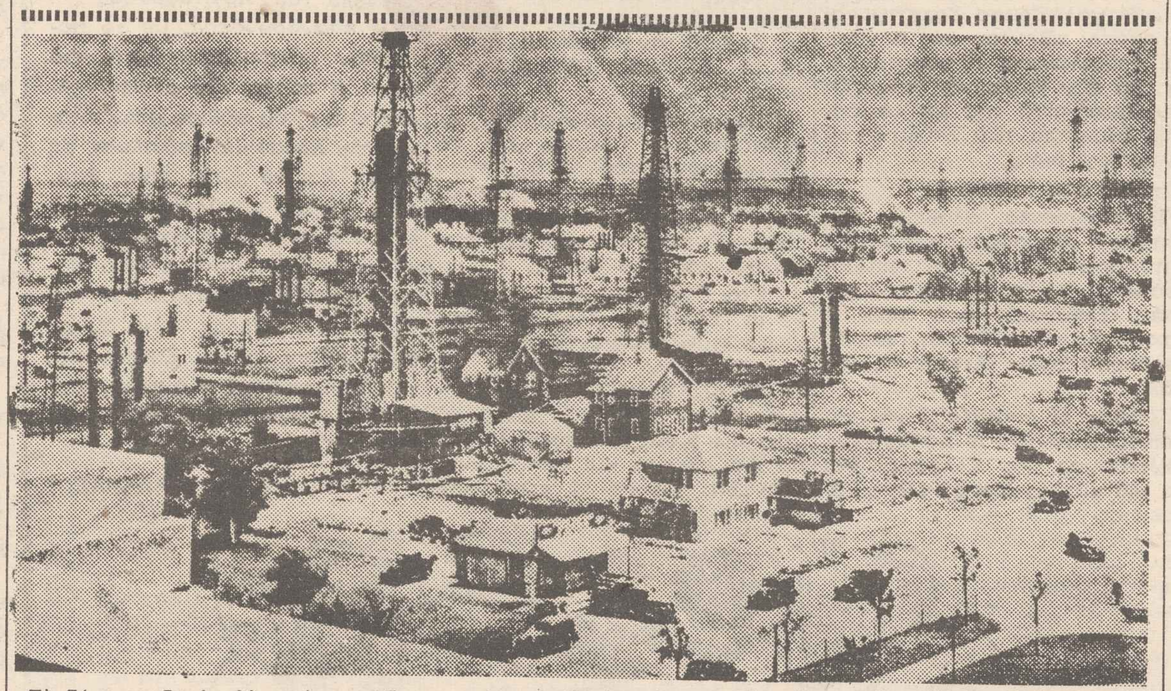

Τὸ ζήτημα τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν πετρελαιοπηγῶν ἐκ μέρους τοῦ μεξικανικοῦ κράτους, τὸ ὁποῖον εἶχε προκαλέσει προστριβὰς μεταξὺ Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Μεξικοῦ, φαίνεται ὅτι θὰ διευθετηθῆ φιλικῶς, δεδομένου ὅτι ἡ μεξικανικὴ Κυβέρνησις ἐδέχθη νὰ ἀποζημιώση τοὺς τέως ἰδιοκτήτας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων μιᾶς μικτῆς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ ἀντιπροσώπους ἰδικούς της καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἀνωτέρω: Μία ἄποψις τῶν τεραστίων ἐγκαταστάσεων τῆς ἑταιρείας Ροκφέλλερ, ποὺ περιῆλθε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ μεξικανικοῦ δημοσίου

Γάμοι ραδιοφωνικοὶ

Ἄλλοτε γιὰ νὰ παντρευτῆ ἕνα κορίτσι, ἔπρεπε νὰ γνωρίση τὸν μέλλοντα σύζυγόν της, νὰ τὸν σχετισθῆ, νὰ τὸν ἀγαπήση καὶ κατόπιν νὰ τὸν παρουσιάση στοὺς γονεῖς της. Σήμερα ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ἔχουν καταργηθῆ χάρις στὸ ραδιόφωνο. Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε μιὰ νεαρὰ Σκωτσέζα, ἡ Μὶς Οὐάλλας, ἡ ὁποία ἐγνώρισε ραδιοφωνικῶς ἕνα νέον διαμένοντα εἰς ἀπόστασιν 600 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔμενε αὐτή, τὸν ἀγάπησε, τοῦ πρότεινε... νὰ τὸν παντρευτῆ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐδέχθη πολὺ εὐχαρίστως καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἐγίνετο ὁ γάμος των, πάλι ραδιοφωνικῶς. Οἱ δύο μελλόνυμφοι βρισκότανε ὁ καθεὶς μπρὸς σ' ἕνα ραδιοφωνικὸ ἀποδέκτη καὶ ἄκουγαν τὶς γαμήλιες εὐχὲς ποὺ διάβαζαν οἱ πάστορες.

Μετὰ μιὰν ἑβδομάδα, οἱ δύο νεόνυμφοι, βρισκόνταν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ἕνα φαινομενῶδες περιστέρι

Συνήθως τὰ χαρακτηριζόμενα ὡς τέρατα τῆς φύσεως ὄχι μόνον εἶναι ἀνίκανα γιὰ τὸ παραμικρό, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιζοῦν. Ἕνα περιστέρι στὸ Κάϊρο, διέψευσε τὴν δοξασία αὐτή. Γεννήθηκε μὲ... τέσσερα πόδια, στὸν περιστερῶνα ἑνὸς ὁμογενοῦς, τοῦ κ. Καλομοίρη. Κατάπληκτος αὐτὸς διεπίστωσε ἕνα πρωῒ τὸ γεγονὸς καὶ λυπήθηκε προκαταβολικὰ γιὰ τὸ νεογέννητο. Ἐν τούτοις αὐτὸ ἔζησε, ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε πιὸ ρωμαλέο ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀδελφάκια του, χάριν τῶν ὁποίων, μάλιστα συνάπτει κάποτε καὶ ὁμηρικὲς μάχες γύρω ἀπὸ ἕνα σπόρο μὲ τ' ἄλλα περιστέρια!

Ἡ περιουσία τοῦ Ζαχάρωφ

Ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, γράφοντας πρὸ ἡμερῶν γιὰ τὸν Ζαχάρωφ, λέει ὅτι εἶνε ἄγνωστο πόση ἀκριβῶς περιουσία ἄφησε, γιατὶ κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ καλύτεροι βιογράφοι του δὲν ξέρουν τίποτε τὸ θετικὸ σχετικῶς.

Ἐκεῖνο μόνο ποὺ εἶνε γνωστό, εἶνε ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, τὰ κέρδη τοῦ Ζαχάρωφ πέρασαν τὰ δυὸ δισεκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα!

Τὰ ἐργοστάσια Βίκερς, τῶν ὁποίων ὁ Ζαχάρωφ ἦταν διευθυντὴς καὶ κυριώτερος μέτοχος, παρέδωσαν στοὺς συμμάχους κατὰ τὰ ἔτη 1914 — 1918, τέσσερα ὑπερντρέντωτς, τρία μεγάλα καταδρομικὰ πενηντατρία ὑποβρύχια, ἑξηντατέσσερα ἀντιτορπιλλικά, τρία βοηθητικὰ καταδρομικά, 2.339 κανόνια, 100.000 πολυβόλα καὶ 5.500 ἀεροπλάνα.

Τὰ καθαρὰ κέρδη τῆς ἑταιρίας Βίκερς ἀπὸ τὶς παραγγελίες αὐτὲς ὑπερέβησαν τὰ τριάμιση δισεκατομμύρια φράγκα. Ἔτσι ὁ Ζαχάρωφ, ὡς κυριώτερος μέτοχος, ἐπῆρε τὰ 67 ἑκατοστὰ τῶν καθαρῶν κερδῶν, δηλαδὴ περισσότερα ἀπὸ δυὸ δισεκατομμύρια χρυσᾶ φράγκα.

Ὁ νόμος τῆς «εὐθανασίας»

Ὁ περίφημος «νόμος τῆς εὐθανασίας», τὸν ὁποῖο εἶχε ψηφίσει πρὸ καιροῦ ἡ ἀγγλικὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων καὶ δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐπετρέπετο στοὺς γιατροὺς νὰ ἐπιταχύνουν τὸν θάνατο τῶν πασχόντων ἀνιάτως ποὺ βασανίζονται συγχρόνως ἀπὸ ἀφορήτους πόνους, ἀπερρίφθη τὴν προπερασμένη ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν Βουλὴ τῶν Λόρδων.

Οἱ λόρδοι τὸν ἀπέρριψαν μὲ 35 ψήφους ἐναντίον 14, ἀκολουθῶντας τὴν ἄποψι τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβουργίας καὶ τοῦ λόρδου Φίτζαλλαν, οἱ ὁποῖοι ἐτόνισαν ὅτι θὰ «ἐνομιμοποιῆτο» ἔτσι ὁ φόνος!

ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΝΗΣΙΑ ΣΕ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ!

ΤΑ ΑΓΟΡΑΖΟΥΝ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΠΟΥ ΦΙΛΟΔΟΞΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΜΙΚΡΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ...

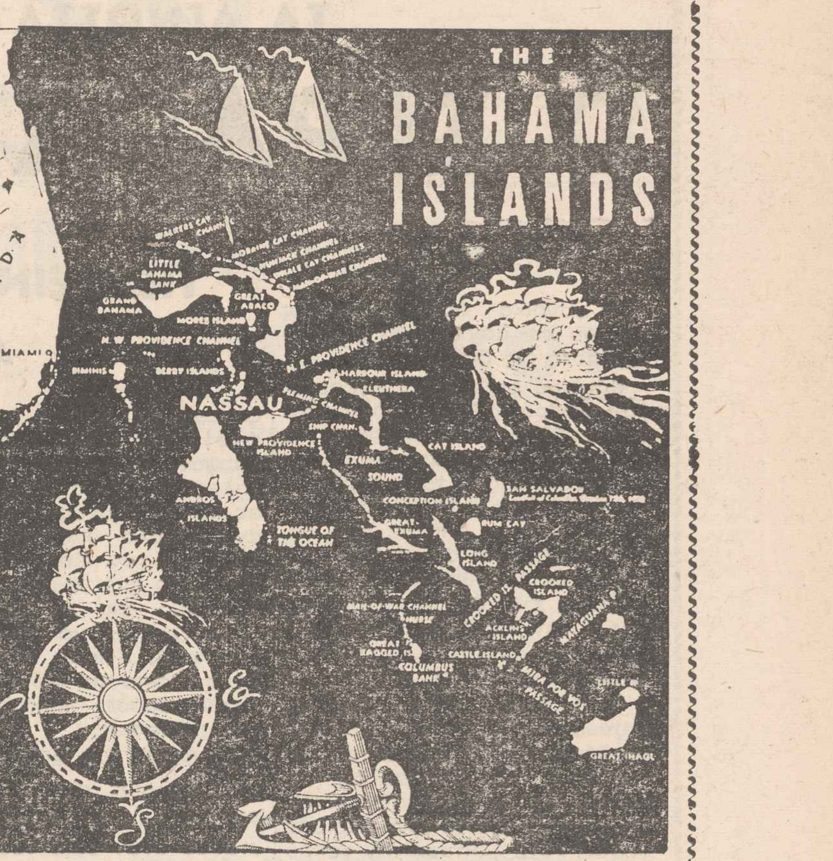

Τὸ ἀρχιπέλαγος, τοῦ ὁποίου τὰ νησιὰ ἐκτίθενται σὲ δημοπρασία

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσο δύσκολο ὅσον ἴσως φαντάζεσθε, ἀρκεῖ φυσικὰ νὰ ἔχετε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα. Καὶ λέγοντας χρήματα, ἐννοοῦμεν ἀρκετά, ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ γίνῃ ἡγεμὼν ἑνὸς ἀρκετὰ μεγάλου νησιοῦ, μὲ δάσος ἀπὸ φοινικιές, νερὰ τρεχούμενα, σπίτια ἢ βίλλες ποὺ ἔχουν κτίσει πρώην ἰδιοκτῆται κλπ. Τέτοια νησιὰ κοστίζουν μερικὰ ἑκατομμύρια.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εὑρίσκονται καὶ φθηνότερα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλ' ἐδῶ γίνεται λόγος ἰδίως γιὰ τὰ ὑπὸ ἀγγλικὴν κυριαρχίαν, στὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μπαχάμας ἢ στὸν Εἰρηνικό, πρὸς πώλησιν προσφερόμενα νησιά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ εἶνε σκορπισμένα σ' ὅλες τὶς θάλασσες τοῦ κόσμου.

Πῶς θὰ σᾶς φαινότανε ἐὰν ἕνα ὡραῖο πρωῒ διαβάζατε στὴν ἐφημερίδα μιὰ μικρὴ ἀγγελία, ἡ ὁποία θὰ ἔλεγε περίπου:

—Θέλετε νὰ εἶσθε βασιλῆᾶς στὸ νησί σας; Χωρὶς φόρον εἰσοδήματος; Χωρὶς φόρον ἐπιτηδεύματος» κλπ. κλπ.;

Καὶ ὅμως τελευταίως μία ἀγγλικὴ ἐφημερὶς εἶχε μιὰ τέτοια ἀγγελία, μὲ τὸν τίτλον μὲ χονδρὰ γράμματα: «Νησιὰ πρὸς πώλησιν εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος Μπαχάμας». Θὰ ἐκπλαγῆτε δὲ ἴσως ἀκόμη περισσότερον ἂν σᾶς πληροφορήσουμε, ὅτι εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴ ἐλήφθησαν 300 ἀπαντήσεις.

Τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μπαχάμας εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν μερικῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Ἀϊτὴν τῆς Φλωρίδος, εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο χιλιάδες περίπου νησιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὰ 300 κατοικοῦνται σήμερον. Μὲ τὴν περίεργη δὲ ἐπιχείρησι τῆς πωλήσεως καὶ ἀποικίσεως τῶν νήσων τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ἀρχιπελάγους, ὅπου ὑπάρχει σχεδὸν αἰωνία ἄνοιξις, ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος ἕνα ἔξυπνος Ἀμερικανός, ὁ κύριος Κρίστι, ὁ ἐπιλεγόμενος «Βασιλεὺς τῶν Νήσων».

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀρκετὲς ἑκατοντάδες νησιὰ εἶνε ἰδιοκτησία διαφόρων μικρῶν ἢ μεγάλων ἰδιοκτητῶν καὶ φαίνεται ὅτι τελευταίως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ποὺ θέλουν νὰ γίνουν νησιῶτες καὶ ταυτοχρόνως Ροβινσῶνες αὐξάνει ὁλονέν. Ἀπόδειξις, μία ἄλλη ἀγγελία ποὺ ἐδημοσιεύθη τελευταίως εἰς τοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἀγγελία αὐτὴ ἔλεγε:

«Τζέντλεμαν σαράντα ἐτῶν, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸν πολιτισμόν μας, ζητεῖ σοβαρῶς νῆσον εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Ὅσο πιὸ μακρυά, τόσο καλύτερα».

Γιὰ ἕνα λαὸ σὰν τὸν ἀγγλικό, λαὸ νησιωτῶν καὶ θαλασσινῶν, ἡ σκέψις νὰ γίνῃ κανεὶς κυρίαρχος ἀπόλυτος σ' ἕνα δικό του νησὶ ἔχει ἰδιαίτερη γοητεία. Ὁ Ἄγγλος ἀγαπάει ἀρκετὰ τὴ μοναξιά του καὶ ἔχει, ἐξ ἄλλου, πολὺ μεγαλύτερη εὐκολία ἀπὸ κάθε ἄλλον λαὸν τοῦ κόσμου νὰ πραγματοποιήσῃ, ἂν θέλῃ, τὴν ἐπιθυμία του αὐτὴ τόσον εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν. Ὑπάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀρκετὲς ἑκατοντάδες μικρῶν νήσων, οἱ ὁποῖες εἶνε ἀκατοίκητες καὶ διαθέσιμες, ὁλόγυρα στὶς ἀγγλικὲς ἀκτές. Ἡ νῆσος Λέντι, π.χ., ἡ ὁποία εἶνε μήκους πέντε χιλιομέτρων καὶ πλάτους ἑνός, κοστίζει ὀκτὼ ἑκατομμύρια δραχμές. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ φθηνότερες. Ἡ φθηνότερη ἀπὸ ὅλες εἶνε ἕνα νησὶ τοῦ αὐτοῦ μεγέθους μὲ τὴν Λέντι περίπου, ἀλλὰ πολὺ πιὸ ἀπομεμακρυσμένη στὸν Ἀτλαντικό, τὸ ὁποῖον πωλεῖται τριάντα χιλιάδες δραχμές.

Ἀλλὰ ἂς ἐπανέλθουμε στὶς Μπαχάμα. Ἐκεῖ τὰ προσφερόμενα νησιὰ ἔχουν ὅλες τὶς χάρες τῶν παραμυθένιων νησιῶν ποὺ βρίσκονται γύρω στὸν Ἰσημερινό: Κλίμα θαυμάσιο καὶ ὑγιεινότατο, δάση ἀπὸ φοινικιές, ποὺ φθάνουν ὡς τὸ ἀκρογιάλι, ρὸζ ἀμμουδιὲς καὶ λίγα παρὰ κάτω κοράλλια, σφουγγάρια καὶ ὅλα τὰ ψάρια καὶ τὰ ὄστρακα τῶν τροπικῶν θαλασσῶν. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ μοναξιὰ σ' αὐτὰ τὰ θαυμάσια νησιὰ τοὐλάχιστον, κανονίζεται ὅπως θέλει κανείς. Πράγματι, στὸ πυκνὸ αὐτὸ ἀρχιπέλαγος, αἱ νῆσοι δὲν εἶνε πολὺ μακρυὰ ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ μὲ μιὰ γερὴ βάρκα μὲ πανί, μὲ ἕνα κοττεράκι ἢ μὲ μιὰ βενζίνα εἶνε εὔκολο νὰ ἐπικοινωνήσουν οἱ ἐρημῖτες μεταξύ των.

Κέντρον ὅλων τῶν Ροβινσώνων τῶν νήσων Μπαχάμας εἶνε ἡ πόλις Νάσσαου, ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου Νιοὺ Πρόβιντενς, ἡ ὁποία εἶνε καὶ πρωτεύουσα ὅλου τοῦ ἀρχιπελάγους. Εἶνε μιὰ ὡραία πολίχνη, τελείως ἀγγλικοῦ τύπου, στὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ κουρασμένοι ἀπὸ τὴ μοναξιά τους Μπαχαμῖτες Ροβινσῶνες συναντῶνται γιὰ νὰ διασκεδάσουν λιγάκι καὶ νὰ θυμηθοῦν καὶ πάλι τὴν κοινωνικὴ ζωή, τὶς χαρὲς καὶ τὰ καλὰ ποὺ μᾶς προσφέρει.

Ἡ Νάσσαου ἄλλως τε εἶνε καὶ τουριστικὸν κέντρον ὅλων τῶν πλουσίων Ἀμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι, φεύγοντας ἀπὸ τὸ περίφημο Μαϊάμι τῆς Φλωρίδος ἢ καὶ ἀπὸ βορειότερους ἢ νοτιότερους λιμένας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, βρίσκουν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ ὡραῖο ταξιδάκι μὲ τὰ πλοῖα τῆς γραμμῆς ἢ μὲ τὰ ἰδιόκτητα κόττερά τους εἰδυλλιακὴ φύσι καὶ εἰδυλλιακὴ ζωὴ μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις τῶν μοντέρνων καὶ καλοβαλμένων ξενοδοχείων.

Ἤδη, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ποτοαπαγορεύσεως, οἱ ἑκατομμυριοῦχοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶχαν συνηθίσει νὰ κάνουν τὴν εὔκολη αὐτὴ διαδρομὴ καὶ ἔφθαναν εἰς τὴν Νάσσαου, ὅπου ἔπιναν ὅσο ἤθελαν ἀπὸ τὰ καλύτερα κρασιά, ἡδύποτα καὶ μπῦρες τοῦ κόσμου. Σήμερα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πλοῖα καὶ τὰ παντὸς εἴδους πλεούμενα, προσετέθη, πρὸς εὐκολίαν τῶν ταξιδιωτῶν, τὸ ἀεροπλάνον. Σὲ δυὸ ὧρες φθάνει κανεὶς ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὶς Μπαχάμα στὴν πολυτελεστάτη Μαϊάμι. Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι ἡ μοναξιὰ μπορεῖ νὰ κανονισθῆ εὐκολώτατα, τοὐλάχιστον σὲ κεῖνο τὸ θαυμάσιον ἀρχιπέλαγος, κατὰ βούλησιν. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ πραγματικοὶ Ροβινσῶνες —καὶ τελευταίως συνεστήθη ἕνας «Σύλλογος Ροβινσώνων» εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον— περιφρονοῦν τοὺς συναδέλφους των ἐκείνους ποὺ κάνουν τάχα ὅτι ἀγαποῦν τὴ μοναξιά, ἀλλὰ τὴν θέλουν μὲ εὐκολίαν συγκοινωνίας καὶ μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ σ' αὐτὸ βλέπετε τὰ γοῦστα εἶνε διάφορα στὸν κόσμο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΧΑΣΕ...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΔΟΣ ΤΖΙΝΑ ΦΟΡΕΣΤΙ

Εἶχεν ὑπερισχύσει ἡ περιέργειά του. Ποῦ νὰ φανταστῆ πὼς ἡ περιέργειά του θὰ εἶχε τέτοιο ἀποτέλεσμα. Τύπο εὔθυμο καὶ αἰσιόδοξο σὰν τὸν Φόλκο εἶνε δύσκολο νὰ βρῆτε; Ἐκεῖνα ὅμως ποὺ εἶδε κι' ἐκεῖνα ποὺ σκέφτηκε, ἀφοῦ εἶδε, ἦσαν πράγματα ποὺ μποροῦσαν νὰ τρελλάνουν ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο.

Νὰ τί εἶχε συμβῆ: «Νὰ τὸ κλειδί, κάνε μου τὴν χάρη νὰ πεταχτῆς ὣς τὸ σπίτι μου νὰ πάρης ἕνα γράμμα ποὺ βρίσκεται στὸ ἔπιπλο δεξιά, μόλις μπῆς. Εἶναι ἕνα γράμμα ποὺ θὰ μοῦ χρειαστῆ σὲ μισὴ ὥρα, ὅταν θἄρθῆ ὁ κομμεντατόρε Παλιούγκι. Ἂν πάω ἐγώ, θὰ χάσω τὴν σειρά τοῦ παιχνιδιοῦ. Κάνε μου τὴν χάρη...» Ὅταν ὁ Μάριος ἔπαιζε σκάκι, θαρροῦσες κι' ἦταν δεμένος μὲ ἁλυσσίδες στὸ κάθισμά του. Ὁ Φόλκο ἔσπευσε νὰ πῆ τὸ ναί, σκεπτόμενος πὼς θἄρριχνε ἔτσι μιὰ ματιὰ στὸ σπίτι τοῦ Μάριου. Ὁ Μάριος ἦταν ἀνύπαντρος.

Ὁ Φόλκο βρῆκε τὸ γράμμα ψηλαφῶντας καὶ στὸ τέλος βρῆκε καὶ τὸν διακόπτη καὶ φώτισε τὸ δωμάτιο.

Ὕστερα, ὁ Φόλκο πῆγε νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὴν κρεββατοκάμαρα: ἐκεῖ βρισκόταν, τοποθετημένη ἐπάνω στὸ τραπεζάκι, κορνιζαρισμένη, ἡ φωτογραφία τῆς Λάουρας.

Κι' ἡ Λάουρα ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ Φόλκο.

◇◇

Προτοῦ κάνει τίποτα, ἔπρεπε νὰ ἀνακρίνη τὴν Λάουρα. Γι' αὐτὸ ὁ Φόλκο ἔδωσε τὸ γράμμα στὸν φίλο του (ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη ἀπὸ τέτοιους φίλους!) ποὺ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του χωρὶς νὰ τὸν εὐχαριστήση κάν, γιατὶ ἀπειλοῦνταν ἡ «βασίλισσά» του, καὶ ὁ Φόλκο ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψη στὸ σπίτι του. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, βρισκόταν μπροστὰ στὴν γυναίκα του καὶ τὴν ρωτοῦσε ἀπότομα: «Γνωρίζεις τὸν Μάριο Κραβένι;—Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν γνωρίζω, ἀφοῦ δὲν μοῦ τὸν σύστησες;—Ἔχεις δίκηο... Μὴν τὸν γνώρισες ὅμως ἄλλοτε;— Τρελλάθηκες, Φόλκο; Τί ἔχεις, σήμερα;»

Κι' ἡ γυναίκα του σηκώθηκε νευριασμένη κι' ἀποφασισμένη νὰ κόψη μιὰ καὶ καλὴ μιὰ συζήτησι ποὺ θὰ κατέληγε σὲ φιλονικεία. Ὁ Φόλκο ὅμως, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν ἦταν ὁ συνηθισμένος ἥσυχος καὶ πρᾶος σύζυγος. Τὴν ἔπιασε σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε: «Ἐξήγησέ μου, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πῶς συμβαίνει μέσα στὸ σπίτι του μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά του, μάλιστα, νὰ βρίσκεται ἡ φωτογραφία σου!»

Ἡ Λάουρα σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κατάπληκτη. Ἡ φωτογραφία της στὴν γκαρσονιέρα ἑνὸς ἀγνώστου! Μήπως εἶχε κάνει λάθος ὁ Φόλκο; Ὄχι, ὅμως, ἦταν ἀπολύτως βέβαιος!

Καὶ τότε συνέβη ὅπως στὰ ἀστυνομικὰ φίλμ. Ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε μαζὶ στὸν Κραβένι καὶ νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις.

«Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο!» εἶπε ὁ Φόλκο. «Καὶ τώρα, ἂς μὴν τὸ συλλογιζόμαστε πιά».

Ἀντιθέτως ὅμως τὸ συλλογίστηκε ὅλη νύχτα.

◇◇

Βρῆκαν τὸν Μάριο στὸ καφενεῖο ὅπου σύχναζε. Ἦταν σκυθρωπός. Μόλις καὶ μετὰ βίας σηκώθηκε, βλέποντας τὴν Λάουρα καὶ ψιθύρισε ὅταν ὁ Φόλκο τοῦ τὴν σύστησε ἕνα ξερό: «Χαίρω πολύ...»

Ὁ Φόλκο τὸν ρώτησε, ξέγνοιαστα δῆθεν: «Τί ἔχεις;» ..

Ὁ Μάριος ἐξήγησε: «Δὲν ἔκλεισα μάτι ὅλη νύχτα. Χθὲς βράδυ, ἦρθε ὁ κομμεντατόρε Παλιούγκι γιὰ τὴν ὑπόθεση ποὺ τοῦ εἶπα κι' ὅλα ἔγιναν... σαλάτα. Τὸ γράμμα ποὺ μοὔφερες ἀνέφερε μέσα—γιὰ φαντάσου!—κόττες ποὺ δὲν γεννοῦν, κλήματα ποὺ τὰ καταστρέφει ὁ περονόσπορος! Κανένα γράμμα—ἴσως—ποὺ ἡ θυρωρὸς ξέχασε μέσα στὸ σπίτι μου, ἀφοῦ καθάρισε καὶ σιγύρισε. Ὁ κομμεντατόρε Παλιούγκι νόμισε πὼς ἤθελα νὰ τὸν κοροϊδέψω... Κοντολογής, ἔφυγε ἔξω φρενῶν... καὶ πάει περίπατο ἡ δουλειά μας! Ἔχασα ὁλόκληρη περιουσία ἐκεῖ ποὺ πίστευα πὼς τὴν εἶχα στὰ χέρια μου...»

Ὁ Φόλκο προτίμησε νὰ ἐξηγήση ἀμέσως τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὁ Μάριος ἔγινε... βαπόρι: «Ἐγώ, τὴν φωτογραφία τῆς γυναίκας σου; Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; Ἔγινες ἀφορμὴ νὰ χαλάση ἡ δουλειά μου .. ἔρχεσαι τώρα καὶ μοῦ διηγεῖσαι αὐτὰ τὰ παραμύθια; Τὸ γράμμα γιὰ τὸν κομμεντατόρε βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι μου. Τὸ γράμμα γιὰ τὸν κομμεντατόρε βρισκεσα στὸ σπίτι μου. Ἂς ἔψαχνες ὅπου σοῦ εἶπα ἐγώ: δεξιά, δεξιά!»

Ξεφώνιζε. Ξαφνικά, ὅμως, ἐνῷ ὁ Φόλκο ἑτοιμαζόταν νὰ τοῦ ἀπαντήση «ἔξω ἀπ' τὰ δόντια», ὁ Μάριος χτύπησε τὸ μέτωπό του: «Καταλαβαίνω... Θαρρῶ πὼς καταλαβαίνω... Πᾶμε μαζί!»

Ἔτρεξαν κι' οἱ τρεῖς σπίτι του. Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ δευτέρου πατώματος, ὁ Μάριος ἔβαλε τὸ κλειδὶ μέσα στὴν κλειδαρότρυπα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' εἶδαν μπροστά τους μιὰ γρηοῦλα. Ἡ γρηοῦλα εἶπε: «Ἤθελα νὰ δῶ, κυρία μου, ἂν τὸ κλειδί μου ἀνοίγει καὶ τὴν δική σας πόρτα. Εἶμαι ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἀπάνω πατώματος».

Ὅλα ξεκαθαρίζονταν τώρα, ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως τῆς φωτογραφίας—πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον.

Πολλὲς φορές, κανεὶς ξεχνᾶ κάτι ποὺ ἔχει κάνει ὕστερα ἀπὸ καιρό. Ἡ Λάουρα εἶχε δώσει, πρὶν ἀπὸ χρόνια, τὴν φωτογραφία της σ' ἕναν νεαρὸ—ἔφηβο ἀκόμα—ποὺ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ στὰ νεανικά της χρόνια. Κάθονταν ἀπάνω σ' ἕνα παγκάκι, μιὰ ἄνοιξη, κι' ὁ νέος τῆς εἶπε: «Δεσποινίς, αὔριο φεύγω... πηγαίνω στὸν πόλεμο... Θὰ σᾶς θυμᾶμαι ἐκεῖ κάτω... Γιατὶ δὲν μοῦ δίνετε μιὰ μικρὴ φωτογραφία σας;» Κι' ἡ Λάουρα, ποὺ ἦταν τότε εἴκοσι χρονῶν, δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῆ στὸν ἀμούστακο πολεμιστὴ ποὺ πήγαινε νὰ ἀντιμετωπίση τὸν ἐχθρό. Πῆρε ἀπ' τὸ τσαντάκι της μιὰ φωτογραφία καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. Πῶς τὸν ἔλεγαν τὸν νέο; Ἂν δὲν τῆς τὸ ἔλεγε αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἡ γρηοῦλα, ἴσως νὰ μὴν τὸν θυμόταν Πέτρο, ναί. Ὁ Πέτρος εἶχε πάει νὰ πολεμήση κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες εἶχε σκοτωθῆ μὲ μιὰ σφαῖρα κατάστηθα. Ἕνας φίλος του εἶχε στείλει στὴν μητέρα του τὰ πράγματα τοῦ σκοτωμένου, κι' ἡ δυστυχισμένη μητέρα τὰ εἶχε φυλαγμένα μὲ εὐλάβεια. Ἡ γρηοῦλα εἶχε ὑποθέσει πὼς τὸ ὄμορφο ἐκεῖνο προσωπάκι ἦταν ἡ λατρευτὴ τοῦ γυιοῦ της κι' ἔδωκε νὰ κορνιζάρουν τὴν φωτογραφία ... Ὅλη ἡ ζωή της ἦταν πιὰ μονάχα αὐτὰ τὰ ἐνθύμια. Ἡ ἄλλη κόρη της εἶχε παντρευτῆ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ κι' ἔφυγε γιὰ τὴν ἐξοχή. Ἦταν προτιμότερο ν' ἀφήση τοὺς νειόπαντρους μόνους.

Ναί, μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχάση. Κι' ὁ Φόλκο καταλαβαίνει τώρα πῶς μπορεῖ νὰ ξεχάση κανείς. Καὶ τὸ νὰ ζηλεύης ἕναν νεκρὸ εἶνε χειρότερο παρὰ νὰ ζήσης μελοδραματικὲς στιγμές.

Καὶ ξέχασε...

ΤΖΙΝΑ ΦΟΡΕΣΤΙ

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΛΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ!

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΗ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Β΄

Ἡ γυναίκα ἔρριξε κραυγὲς τρόμου καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη διαβάτας εἰς βοήθειαν.

Κάποιος ἔτρεξε καὶ ἔφερε ἕναν γιατρό, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κάνη παρὰ νὰ πιστοποιήση τὸν θάνατον. Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ἔτρεχε αἷμα, ὁ ἰατρὸς ἀπεφάνθη ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀπὸ κάποια ἐσωτερικὴ αἱμορραγία. Τὸ πτῶμα μετεφέρθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἐνῶ ἕνα ἀστυφύλακας ἔβαλε τὴν καταθορυβημένη γυναίκα σὲ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὴν πῆγε στὸ σπίτι της.

Ὅταν λίγο ἀργότερα ἕνας ἀστυνομικὸς ἠθέλησε νὰ κάνη ἕνα δέμα ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ πεθαμένου, παρετήρησε ὅτι τὸ σακκάκι καὶ τὸ πουκάμισο εἶχαν μία τρύπα εἰς τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος. Τότε ἐξήτασε τὸν νεκρὸ καὶ ηὗρε στὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ μία πληγή. Ἀμέσως εἰδοποίησε. Τὸ τμῆμα ἐγκληματικῶν ἐρευνῶν.

Τὴν ἴδια νύκτα ὁ Βένσλεϋ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κυρίαν Τόμψον—ἔτσι ἐλέγετο τὸ ζευγάρι.

—Μὲ συγχωρεῖτε—τῆς εἶπε—ἐὰν σᾶς ἐνοχλῶ σὲ τέτοιες στιγμές, ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆτε ἀμέσως πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα.

— Δὲν ξέρω τίποτε— ἐτραύλισε ἡ νέα γυναίκα.

— Καλά, εἴσαστε στὸ θέατρο καὶ ἐγυρίζατε σπίτι. Τί συνέβη στὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο δρομάκο;

Ὁ ἄνδρας μου ἄρχισε μὲ μιᾶς νὰ ταλαντεύεται κι' ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι εἶχε αἰφνιδίως ἀδιαθετήσει καὶ προσπάθησα νὰ τὸν στηρίξω. Ἀλλὰ ἀμέσως ἐβάρυνε πολύ, ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἔπεσε χάμω.

— Ὁ γιατρὸς ἐπιστοποίησε ὅτι ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία— συνέχισε μὲ κάποιο δισταγμὸ ὁ Βένσλεϋ.

»Ἀλλά, μὴν ταραχθῆτε κυρία, ὁ ἄνδρας σας ἐδολοφονήθη. Κάποιος τοῦ ἔδωσε μιὰ μαχαιριὰ στὸ λαιμό.

Ἡ νέα γυναίκα ἐφώναξε δυνατά, τρομαγμένη:—Πῶς εἶνε δυνατὸν αὐτό; Ἀφοῦ εἴμαστε ὁλομόναχοι στὸ σκοτεινὸ δρομάκο. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι, καθὼς τὸν ἐστήριξα, τὸ φόρεμά μου ἐγέμισε αἷμα. Ὑπέθεσα ὅμως ὅτι ἦταν τὸ αἷμα ποὺ τοῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα.

— Δὲν ἦταν ἀλήθεια, κανεὶς στὸ δρόμο; Δὲν πέρασε κανένας, ἔστω καὶ τρέχοντας, κοντὰ στὸ ἄνδρα σας;

Ἡ κυρία Τόμψον ἐφάνη σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ ξαναφέρη στὸ μυαλό της τὴ σκηνή. Κατόπιν ἐκούνησε κλαίγοντας τὸ κεφάλι:

— Πῶς μποροῦσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ προσέξω ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου ; Ὄχι, δὲν παρετήρησα τίποτε.

Ὁ Βένσλεϋ παραιτήθη νὰ συνεχίση τὴν ἀνάκρισιν τῆς λυπημένης καὶ φανερὰ ταραγμένης γυναίκας. Δὲν ἦταν οὔτε τριάντα ἐτῶν καὶ τὸ ἀτύχημα ποὺ αἰφνιδίως ἦρθε νὰ τὴν πλήξη, ἦταν φυσικὸ νὰ τὴν εἶχε στερήσει ἀπὸ οἱανδήποτε ψύχραιμο σκέψι.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπέστρεφε εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ ἔκανε τὸ σχέδιο τῶν ἐνεργειῶν στὶς ὁποῖες θὰ προέβαινε τὴν ἑπομένη ἡμέρα. Ἐσημείωσε τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ νέου ζεύγους εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ τοὺς ἐκάλεσε στὸ γραφεῖον γιὰ τὸ ἄλλο πρωΐ.

Ἡ ἀνάκρισις τὴν ὁποίαν διεξήγαγε τοῦ ἔδωσε μιὰ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς ζωῆς τοῦ ζεύγους Τόμψον. Ὁ σύζυγος ἦταν ὑπάλληλος μιᾶς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας καὶ ἡ σύζυγος λογιστὴς εἰς ἕνα μεγάλο κατάστημα ἐμπόρου ἀλεύρων. Κάθε πρωῒ ἔφευγαν μαζὺ ἀπὸ τὸ ὡραῖο τους διαμέρισμα εἰς τὸ Κένσιγκτον Γκάρντενς γιὰ νὰ πᾶνε στὴ δουλειά τους. Ἦσαν παντρεμένοι ἑπτὰ χρόνια καὶ φαίνεται ὅτι τὰ εἶχαν περάσει εὐχάριστα καὶ χωρὶς ἔννοιες.

Τὸ βράδυ ποὺ εἶχε δολοφονηθῆ ὁ σύζυγος, εἶχαν πάει καὶ οἱ δύο μαζὶ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ἕναν θεῖο τους ποὺ ἔφευγε. Ἔπειτα εἶχαν φάει σὲ ἕνα ἑστιατόριο καὶ εἶχαν παρακολουθήσει τὴν παράστασι στὸ θέατρο. Ἡ δολοφονία εἶχε λάβει χώρα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι καὶ δὴ στὴν μικρὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ Κένσιγκτον Στέσιον ὡς τὴ συνοικία τους.

Ὅλες οἱ πληροφορίες συνέπιπταν εἰς τὸ ὅ,τι τὸ νέο ζευγάρι δὲν εἶχε ἄλλες σχέσεις σχεδὸν ἀπὸ τὶς οἰκογενειακές. Ὁ Τόμψον δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε κανέναν ἐχθρό, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποδοθῆ ἡ πρᾶξις. Καθὼς δὲ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος δὲν εὑρέθη κανένα μαχαίρι, δὲν ὑπῆρχε κανένα ἴχνος διὰ νὰ διευκολύνη τὴν ἀνάκρισιν. Ὁ Νέϊλ καὶ ὁ Βένσλεϋ ἐξήτασαν καὶ συνεζήτησαν τὸ περίεργο αὐτὸ κάζο κατὰ τὰ διαστήματα τῶν ἀνακρίσεων.

Ὁ Νέϊλ ἦτο σχεδὸν τῆς γνώμης ὅτι ἴσως νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς ἀνεξήγητες δολοφονίες ποὺ εἶνε ἀρκετὰ συχνὲς στὰ ἐγκληματικὰ χρονικὰ τοῦ Λονδίνου.

— Θυμήσου Βένσλεϋ, πόσοι ἐγκληματίαι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐσκότωσαν χωρὶς λόγο, ἔτσι μόνον ἀπὸ εὐχαρίστησι νὰ σκοτώσουν. Ἀκριβῶς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐδολοφονήθη ὁ Τόμψον, μὲ μιὰ μόνη γρήγορη μαχαιριὰ ποὺ δὲν ἄφησε κανένα ἴχνος, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὑπὲρ τῆς ἀπόψεώς μου. Ἡ δολοφονίες ποὺ ἔχουν ὡς ἐλατήριο τὴν ληστεία προδίδονται ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα ποὺ θὰ ληστευθοῦν. Ἐκεῖνες ποὺ γίνονται ἀπὸ ζήλεια ἢ ἀπὸ μίσος προετοιμάζονται ἐν γένει προσεκτικά, οὕτως ὥστε νὰ ἀφίνουν πάντοτε ἴχνη.

Ἡ δολοφονία τῆς περασμένης νύκτας ἀνήκει ἀναμφιβόλως σὲ κάποιο μυστηριῶδες ἐλατήριο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

— Δὲν πιστεύω στὶς μυστηριώδεις καὶ ἐνστικτώδεις δολοφονίες—ἀπήντησε ὁ Βένσλεϋ. Τὰ αἰνίγματα δὲν μένουν αἰνίγματα παρὰ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρεθῆ ἡ λύσις τους. Οἱ δολοφόνοι ποὺ σκοτώνουν μόνο γιὰ τὴν εὐχαρίστησι νὰ σκοτώνουν, ἀποτελοῦν σπανιώτατες ἐξαιρέσεις.

»Προτοῦ πιστεύσω ὅτι καὶ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶνε τοιαύτης φύσεως, πρέπει νὰ ἔχω ἐξαντλήσει καὶ τὴν τελευταίαν δυνατότητα νὰ εὕρω μιὰ φυσικὴ ἐξήγησι. Θὰ ἐξετάσω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους τὸ ζεῦγος Τόμψον εἶχε μία ὁποιανδήποτε ἐπαφή. Ὁ σχετικὸς κατάλογός μου ἀναγράφει ἀκόμη ἀρκετὰ ὀνόματα. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν πέντε ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου τοῦ Τόμψον. Μήπως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπρόσβαλε π.χ. ἕναν ἀπ' αὐτούς, οὕτως ὥστε νὰ τὸν ἔσπρωξε μέχρι τοῦ ἐγκλήματος γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ; Ἔπειτα ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους οἱ Τόμψον ἐγνώριζαν μᾶλλον περαστικά. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τόμψον π.χ. μοῦ ἀνέφερε ἕναν νέον, ὀνόματι Μπαϋγουότερς, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἔμεινε καὶ γιὰ λίγο καιρὸ στὸ σπίτι τῶν Τόμψον. Φαίνεται ὅτι ὁ Μπαϋγουότερς εἶχε τόσες φιλίες μὲ τὴ γυναίκα τοῦ δολοφονηθέντος ὥστε ὁ ἀδελφός του εἶχε παραξενευθῆ γιὰ τὴν ἀδιαφορία του. Συμβαίνει βέβαια οἱ συγγενεῖς νὰ βλέπουν σὲ τέτοιες περιπτώσεις τὰ πράγματα σοβαρώτερα ἀπὸ ὅ,τι τὰ βλέπουν οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἄλλως τε ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφὸς ἐτόνισε ὅτι ὁ Μπαϋγουότερς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἀναμεμιγμένος εἰς τὴν δολοφονίαν, καθότι φαίνεται πῶς λείπει σὲ ταξεῖδι.

»Τὸ ἴχνος δὲν εἶνε βεβαίως ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα, ἀλλὰ πάντως πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ ἐξετασθῆ μέχρι τέλους.

— Ἄρχισες ἤδη καμμιὰ ἐνέργεια σ' αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι; ἐρώτησε ὁ Νέϊλ.

— Βεβαίως. Ἐν πρώτοις ἐρώτησα τὴν κυρία Τόμψον γιὰ τὸν Μπαϋγουότερς. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε ἕνας σχεδὸν παιδικός της φίλος, λογιστὴς σὲ βαπόρια. Ὅτι ὅταν ἔρχεται στὸ Λονδῖνον τοὺς ἐπισκέπτεται, ἂν ἔχη καιρὸν καὶ ὅτι ἀρκετὲς ἑβδομάδες πρὸ τῆς δολοφονίας δὲν τὸν εἶχεν δῆ.

— Εὐτυχῶς, συνεπέρανεν ὁ Νέϊλ, — ὅτι τώρα μποροῦμε νὰ δράσουμε ὅπως θέλουμε καὶ ὅτι ἔχουμε ἀπόλυτη ἐλευθερία ἐνεργείας, χωρὶς νὰ προστρέξουμε στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα. Ἀλλοιῶς οἱ ἐφημερίδες θὰ εἶχαν ἀποκαλύψη ὄχι μόνο ὅλες τὶς ἐνέργειές μας, ἀλλὰ καὶ ὅλα μας τὰ σχέδια. Ἔμαθες τίποτε ἄλλο γιὰ τὸν Μπαϋγουότερς;

— Ὄχι. Δὲν εἶνε ὅμως ἀπίθανον, σκέπτομαι, νὰ γελάστηκε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τόμψον. Ἴσως νὰ ἄκουσε δηλαδή, ὅτι ὁ Μπαϋγουότερς ἐπρόκειτο νὰ φύγη πάλι καὶ νὰ ἐξέλαβε τὴν πρόθεσιν ὡς τετελεσμένον γεγονός. Ἂν τυχὸν ὁ Μπαϋσγουότερς εὑρίσκεται στὸ Λονδῖνον, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν ἀνακρίνωμεν.

— Ἐφρόντισες σχετικῶς;

— Διέταξα μυστικοὺς νὰ ἐπιβλέπουν τὸ σπίτι τῆς κυρίας Τόμψον καὶ τὰ σπίτια ὅλων τῶν συγγενῶν. Ὁ νέος θὰ μάθη ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τί ἔγινε καὶ δὲν εἶνε δυνατόν, ἂν εἶνε στὸ Λονδῖνον παρὰ νὰ πάη σ' ἕνα ἀπὸ ὅλα τὰ συγγενικὰ σπίτια ἢ στῆς κυρίας Τόμψον γιὰ νὰ μάθη, ὡς φίλος, περισσότερες λεπτομέρειες καὶ νὰ ἐκφράση τὴν συμπάθειά του. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσω νὰ λάβω σχετικὴ ἀναφορά.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, περίπου, ἕνας ἐνωματάρχης, ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μπῆκε μέσα.

— ,Ἀνακαλύψαμε τὸν κ. Μπάϋγουότερς,—ἀνέφερε. Πῆγε νὰ κάνη ἐπίσκεψι στὸ Μάνορ Πάρκ, στοὺς συγγενεῖς τῆς κυρίας Τόμψον. Τώρα περιμένει στὸν προθάλαμο, ἐδῶ ἔξω.

—Ἂς περάση μέσα, διέταξε ὁ Βένσλεϋ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

◆

Εὐτυχεῖς κάτοικοι

Ξέρετε ποιοὶ εἶναι οἱ εὐτυχέστεροι κάτοικοι τοῦ κόσμου; Οἱ Σανδιεγέζοι, οἱ κάτοικοι δηλ. τοῦ Σὰν Διέγκο τῆς Ἀμερικῆς. Τελευταίως ἐδημοσιεύθη ἐκεῖ ἀστυνομικὴ ἀνακοίνωσις διὰ τῆς ὁποίας ἀνηγγέλλετο ὅτι τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα εἶχαν περιορισθῆ εἰς τὸ ἐλάχιστον. Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ὀφείλεται σ' ἕνα νέο σύστημα περιστολῆς τοῦ κακοῦ τῶν τροχαίων δυστυχημάτων, ποὺ ἐφήρμοσε ἡ ἀστυνομία τοῦ Σὰν Διέγκο.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΙΣΘΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ;

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΑ ΝΑ ΤΟ Δ ΑΠΙΣΤΩΣΕΤΕ...

Δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ ξέρη κανεὶς πάντα τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ τὰ δικά του πρέπει κανεὶς νὰ τ' ἀγνοῆ; Καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἀγάπη;

Ὑπάρχει λοιπὸν ἕνας εὐκολώτατος τρόπος γιὰ νὰ μάθετε τὰ αἰσθήματά σας, ὅταν τὰ ἀγνοεῖται ἢ ὅταν διστάζετε νὰ τὰ ὁμολογήσετε ἀκόμα καὶ στὸν ἑαυτό σας.

Δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀπαντήσετε στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις. Σὲ κάθε «ναὶ» θὰ σημειώνετε ἕνα 10, καὶ σὲ κάθε "πιθανὸν ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιη» ἕνα 5.

Τώρα, ἐὰν τὸ σύνολο εἶνε λιγώτερο ἀπὸ 100 μὴ δώσετε σημασία γιατὶ δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε. Ἂν φθάνει τὰ 140 εἶνε ἕνα μικρὸ αἰσθηματάκι. Ἀπὸ τὰ 140 ἕως τὰ 170 τὰ πράγματα γίνονται σοβαρώτερα. Ἂν φθάση στὰ 200 εἴσαστε ἀσφαλῶς ἐρωτευμένη. Καὶ ἂν ὑπερβαίνη αὐτὸν τὸν ἀριθμό, τότε μὴ κρυβόσαστε καθόλου, γιατὶ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος.

◆

1) Εἴσαστε βέβαιη ὅτι Αὐτὸς καταλαβαίνει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ὅτι σᾶς φέρονται μὲ κάποιαν ἀδικία στὸ σπίτι;

2) Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας εἶνε ζωηρότερο ἀπὸ πρὶν καὶ ὅμως δὲν ἔχετε τόσην ὄρεξη γιὰ δουλειά;

3) Ἂν μάθετε ὅτι αὔριο πρόκειται νὰ ὑποστῆ μίαν ἐγχείρηση, θ' ἀρνηθῆτε νὰ πᾶτε ἀπόψε σ' ἕναν χορό;

4) Μασᾶτε τὰ λόγια σας ὅταν ἔρχεται, καὶ ἀντιθέτως μιλᾶτε πιὸ ἐλεύθερα ὅταν εἴσαστε μόνη μαζύ του;

5) Πλένετε τώρα πιὸ συχνὰ τὰ δόντια σας;

6) Ἀναγνωρίζετε ὅτι ἔχετε ἄδικο σὲ μιὰ συζήτησι μαζύ του ἔστω καὶ ἂν ξέρετε μὲ ἀπόλυτη πεποίθησι ὅτι τὸ δίκηο εἶνε μὲ τὸ μέρος σας;

7) Δίνετε εὐχαρίστως ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχούς;

8) Τραγουδᾶτε ὅταν κατεβαίνετε σκάλες;

9) Εὔχεσθε νὰ ἔχη σκοτοῦρες καὶ βάσανα γιὰ νὰ σᾶς δοθῆ ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν παρηγορήσετε;

10) Ἀδυνατεῖτε ν' ἀφηγηθῆτε τὴν ὑπόθεσιν μιᾶς ταινίας τὴν ὁποίαν εἴδατε μαζύ του;

11) Ἀφοῦ ἀκούσατε μονάχα μιὰ φορὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τηλεφώνου του, τὸν θυμόσαστε, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχετε καλὴ μνήμη;

12) Κάνετε διάφορες περιστροφὲς στὴν συζήτησι γιὰ νὰ μπορέσετε ν' ἀναφέρετε τὸ ὄνομά του;

13) Κάνετε ἕνα μεγάλον γῦρο γιὰ νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἂν ἰδῆτε φῶς στὸ παράθυρο χαιρόσαστε γιατὶ δὲν βγῆκε ἔξω;

14) Μπορεῖτε νὰ διακρίνετε ἀπὸ μακρυὰ τὸ αὐτοκίνητό του ἔστω καὶ ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ ξεχωρίσετε μιὰ «Πακάρ» ἀπὸ μιὰ «Μπαλίλλα»;

15) Ὅταν τὸν βλέπετε μαζὺ μὲ μιὰν ὤμορφη νέα σκεφτόσαστε : «Δὲν εἶνε ἄσχημη, ἀλλὰ ἔχει ἕνα ὕφος τόσο ἠλίθιο...»;

16) Ἀδιαφορεῖτε γιὰ μιὰν δεξίωσιν ὅπου ἐμάθατε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πάη καὶ γιὰ τὴν ὁποῖαν ἐδείξατε προηγουμένως τόσο ἐνδιαφέρον μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μπορούσατε νὰ τὸν συναντήσετε;

17) Ἀφοῦ ἐλάβατε ἕνα γράμμα του ἐνοιώσατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φιλήσετε ὅλον τὸν κόσμο καὶ νὰ θυσιασθῆτε γιὰ τὸν πλησίον σας;

18) Ἐπειδὴ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴν πολιτική, ἀρχίζετε νὰ διαβάζετε τὶς σοβαρώτερες ἐφημερίδες ἐνῶ ἕως τώρα δὲν σᾶς ἐνδιέφεραν παρὰ οἱ ἀσήμαντες εἰδήσεις;

19) Ὅταν πᾶτε λίγο ἐνωρίτερα στὸ ραντεβοῦ διερωτᾶσθε μήπως δὲν ἐκαταλάβατε καλὰ τὸ μέρος ποὺ σᾶς ὥρισε, ἂν καὶ εἴσαστε κατὰ βάθος βεβαία ὅτι δὲν ἐκάματε καθόλου λάθος;

20) Περνῶντας ἀπὸ τὴν προθήκη ἑνὸς καταστήματος ἀνδρικῶν εἰδῶν καὶ κυττῶντας μιὰν ὡραία γραβάτα, εἴπατε: «Αὐτὴ θὰ τοῦ πήγαινε θαυμάσια »;

21) Τὸν σκεφτόσαστε στὸν ὀδοντογιατρὸ ὅταν πηγαίνετε νὰ βγάλετε ἕνα δόντι ποὺ σᾶς πονεῖ τρομερά;

22) Βρισκόσαστε, πάντα κατὰ τύχην, ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ φεύγει;

23) Δοκιμάζετε ἀμέσως ζωηρὴ συμπάθεια γιὰ ἕναν ἄνθρωπον, ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ εἶπε γι' αὐτόν: «Εἶνε ἕνας περίφημος τύπος!»;

24) Πετιόσαστε ἔξω ἀπὸ τὸ μπάνιο σας ἢ διακόπτετε τὸ διάβασμα ἑνὸς πολὺ ἐνδιαφέροντος βιβλίου ὅταν ἀκούσετε νὰ χτυπάη τὸ τηλέφωνο;

25) Ἐπιθεωρήσατε ξαφνικὰ τὴν ἐργασία καὶ τὶς συνειθισμένες ἀσχολίες σας καὶ ἀνιαρὲς καὶ μονότονες;

26) Λέτε μὲ τὸ νοῦ σας: «Ἐπὶ τέλους, νὰ καὶ ἕνας ποὺ μὲ νοιώθει»;

◆

Καὶ τώρα σᾶς εὐχόμαστε νὰ βρῆτε ἕνα ἄθροισμα ποὺ νὰ ὑπερβαίνει τὰ διακόσια.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετησία .... Λίρ. 1
Εξάμηνος .... » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ετησία .... Δραχ. 200
Εξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Γραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Εμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΞΟΠΛΙΖΕΤΑΙ

Τὸ τεράστιον πρόγραμμα ποὺ θὰ τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν μετὰ τὴν ἔγκρισίν του ὑπὸ τοῦ Κογκρέσσου

Οἱ πολεμικοὶ ἐξοπλισμοί, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν μὲ ραγδαῖον ρυθμὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὑπεγράφη εἰς τὸ Μόναχον ἡ συμφωνία τῶν Τεσσάρων, ἐξακολουθοῦν νὰ ἀπασχολοῦν τὴν δημοσίαν εὐρωπαϊκὴν γνώμην. Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐξοπλιστικοῦ ὀργασμοῦ εἶνε ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν σχετικὴν ἅμιλλαν καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἤδη ἡ συζήτησις εἰς τὸ Κογκρέσσον, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀπὸ προχθές, καταδεικνύει τὴν ἔκτασιν τῶν ἐξοπλισμῶν τοὺς ὁποίους θέτει εἰς ἐφαρμογὴν ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ. Αἱ σχετικαὶ δαπάναι ἀνέρχονται εἰς 376.000.000 δολλάρια, ἐξ ὧν τὰ 300.000.000 διὰ τὴν ἀεροπορίαν. Τὸ πρόγραμμα προβλέπει ἰδίως τὴν κατασκευὴν 3.000 συμπληρωματικῶν ἀεροπλάνων διὰ τὸν στρατόν, τὴν αὔξησιν τῆς δυνάμεως τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἀεροπορίας, τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀμύνης τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ καὶ πειραματικὰς παραγγελίας εἰς τὰς ἰδιωτικὰς βιομηχανίας, διὰ νὰ ἐπιτραπῆ εἰς αὐτὰς νὰ προσαρμοσθοῦν ταχέως εἰς τὴν παραγωγὴν κατὰ μεγάλας ποσότητας πολεμικοῦ ὑλικοῦ εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης. Τὸ πρόγραμμα ἔγινε δεκτὸν ὁμοφώνως ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν κοινοβουλευτικὴν ἐπιτροπήν. Πρὸ τῆς συζητήσεως εἰς τὴν Βουλήν, 261 δημοκράται βουλευταὶ συνῆλθον ὅπως λάβουν μέτρα διὰ ν' ἀποσοβήσουν πᾶσαν κίνησιν τῶν ρεπουμπλικάνων ὅπως μεταβάλουν τὸ πρόγραμμα ἢ μειώσουν τὰς πιστώσεις. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ ρεπουμπλικάνοι δὲν θ' ἀντιταχθοῦν κατὰ τοῦ ἐπανεξοπλισμοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς συζητήσεως διὰ νὰ ἐπερωτήσουν τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῆς πωλήσεως ἀεροπλάνων εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν. Κατὰ τὴν συζήτησιν εἰς τὴν Βουλήν, ὁ δημοκρατικὸς βουλευτὴς τοῦ Κεντάκι, κ. Μαίη, πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἐδήλωσεν ὅτι «πλησιάζει ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἡ ξένη εἰσβολὴ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας θὰ καταστῆ δυνατή». Ὁ κ. Μαίη ἐτόνισεν ὅτι, ἐὰν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, τελευταῖοι προμαχῶνες τῶν δυτικῶν θεσμῶν εἰς τὴν Εὐρώπην, πέσουν, θὰ παρασυρθοῦν ἀναποτρέπτως εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ. «Ἐὰν τοῦτο συμβῆ, εἶπε, τότε τὰ ὁλοκληρωτικὰ κράτη, κινητοποιοῦντα τοὺς στόλους καὶ τὰς ἀεροπορίας των, θὰ ἠδύναντο πιθανῶς νὰ ἐγκαθιδρύσουν ναυτικὰς βάσεις εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἤπειρον. Εἰς τὸ πρόγραμμα ἀμύνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν οὐδεμία ἐπιθετικὴ πρόθεσις ὑπάρχει». Ὁ κ. Μαίη, ἀπαντῶν εἰς ἐρώτησιν, ἀνεκοίνωσεν ὅτι «ἄνω τῶν 200.000 ἀτόμων ἐργάζονται εἰς τὴν βιομηχανίαν τῆς ἀεροπορίας ἐν Γερμανίᾳ, ἔναντι 27.000 ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἐργάζονται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας». Κατὰ τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα ἐξ Οὐάσιγκτον, προβλέπεται ἐκεῖ ὅτι τὸ πρόγραμμα θὰ ψηφισθῆ ἀπὸ τὴν Βουλὴν διὰ μεγάλης πλειοψηφίας.

Ὁ πρόεδρος κ. Ροῦζβελτ ἀνεχώρησε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην μὲ εἰδικὴν ἁμαξοστοιχίαν διὰ τὸ Κὶ—Οὐὲστ τῆς Φλωρίδος. Σήμερον θὰ ἐπιβιβασθῆ τοῦ καταδρομικοῦ «Χοῦστον», διὰ νὰ παρακολουθήση τὰ προαναγγελθέντα μεγάλα γυμνάσια τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου εἰς τὸ Καραϊβικὸν πέλαγος καὶ κυρίως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς διώρυγος τοῦ Παναμᾶ. Τῶν ἀσκήσεων τούτων θὰ μετάσχουν 150 πολεμικὰ σκάφη, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν ἤδη συγκεντρούμενα, 600 ἀεροπλάνα καὶ 60.000 ἄνδρες. Κατ' ἀνακοίνωσιν ἐκ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, ὁ κ. Ροῦζβελτ θὰ ἀπουσιάση ἐπὶ δεκαπενθήμερον. Θὰ συνοδεύεται ὑπὸ τῶν θεραπόντων ἰατρῶν του. Εἰς τὸ Μαϊάμι τῆς Φλωρίδος θὰ ἐγκατασταθῆ προσωρινῶς παράρτημα τῶν προεδρικῶν γραφείων τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὑρίσκεται εἰς τακτικὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ προέδρου κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀσκήσεων.

Ταυτοχρόνως πρὸς τὴν εἴδησιν περὶ αὐτοπροσώπου παρακολουθήσεως τῶν μεγάλων ναυτικῶν γυμνασίων ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἀνεκοινώθη ἐν Οὐάσιγκτον ἡ ἀπάντησις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Χὰλ πρὸς τὸν βουλευτὴν κ. Λούντλοου, ἐκ τῶν κυρίων εἰσηγητῶν τοῦ νόμου περὶ οὐδετερότητος —ὁ ὁποῖος δι' ἐπιστολῆς ἐζήτει τὴν ἐπείγουσαν σύγκλησιν ἐν Οὐάσιγκτον διασκέψεως διὰ τὸν ἀφοπλισμόν. Εἰς τὴν ἀπάντησίν του ὁ κ. Χὰλ ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι ἡ σύγκλησις μιᾶς διασκέψεως ἀφοπλισμοῦ εἶνε δύσκολος. Μέχρι τοῦδε —λέγει— ὅλαι αἱ τοιούτου εἴδους διασκέψεις δὲν κατέληξαν εἰς ἀποτέλεσμα· ὁπωσδήποτε θὰ μελετηθοῦν ὅλαι αἱ πιθανότητες διὰ τὴν σύγκλησιν μιᾶς διασκέψεως, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχη. Ὁ Ἀμερικανὸς ὑπουργὸς εἶνε τῆς γνώμης ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐξοπλιστικόν των πρόγραμμα διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀναγκαίαν ἄμυναν τῆς χώρας.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ι. Μεταξᾶς ἀνεχώρησαν εἰς Θεσσαλονίκην. Ὁ Ἄναξ παρέμεινε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Μακεδονικὴν πρωτεύουσαν, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μέχρι τῆς Παρασκευῆς. Ὁ κ. Μεταξᾶς ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς Βουκουρέστιον διὰ νὰ παραστῆ εἰς τὴν Διάσκεψιν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως.

Εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ὁ λαὸς τῆς Θεσσαλονίκης ἐπεφύλασσε ἐνθουσιώδη ὑποδοχήν.

◆

Ἡ προχθεσινὴ ἔναρξις τῆς ἑβδομάδος τοῦ πρασίνου ἔγινε μὲ κάθε ἐπισημότητα καὶ μὲ μεγάλην συμμετοχὴν κόσμου. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν προαστείων εὑρέθησαν ἀπὸ πρωΐας ἐπὶ ποδὸς καὶ τὰ μέλη τῶν διαφόρων ὀργανώσεων μετέβησαν εἰς τοὺς ὁρισθέντας ἐκ τῶν προτέρων τόπους διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἐν σώματι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας τῆς δενδροφυτεύσεως. Εἰς τὴν ἐν γένει ἐργασίαν τῆς φυτεύσεως δένδρων μετέσχον, ἐκτὸς τῶν συνεργείων τοῦ ὑπουργείου Διοικήσεως Πρωτευούσης τὰ τμήματα τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως νεολαίας, οἱ πρόσκοποι καὶ αἱ ὁδηγοί, τὰ κορίτσια τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν σχολείων.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἑβδομάδος τοῦ πρασίνου ἐγένοντο ἐν ἐπισήμῳ τελετῆ εἰς τὴν παρὰ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Θῶν μεγάλην πλατεῖαν. Ὁ πέριξ χῶρος εἶχε διακοσμηθῆ μὲ λάβαρα καὶ σημαίας, μεγάλη ἐξέδρα εἶχε στηθῆ διὰ τοὺς ἐπισήμους καὶ ἡ φιλαρμονικὴ καὶ ἡ χορῳδία τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης εἶχον παραταχθῆ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν. Πολὺ πρὸ τῆς καθορισθείσης ὥρας τὸ τμῆμα τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς εἶχε κατακλυσθῆ ὑπὸ χιλιάδων κόσμου.

Ἀπὸ τῆς 11ης π.μ. ἤρχισεν ἡ προσέλευσις τῶν ἐπισήμων. Ἐκ τῶν πρώτων προσῆλθον ὁ ὑπουργὸς Διοικητὴς Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιᾶς μετὰ τῆς κυρίας του, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Μὰκ Βῆ. Οἱ ἀφιχθέντες ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκτοί .Ἐν συνεχείᾳ προσῆλθον οἱ πρεσβευταὶ τῆς Γαλλίας τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Δουρέντης, τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀποστολίδης, τῆς Δικαιοσύνης κ. Ταμπακόπουλος, οἱ ὑφυπουργοὶ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκης, τῆς Ἀεροπορίας κ. Οἰκονομάκος, τῆς Παιδείας κ. Σπέντζας, τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου κ. Μπουρμπούλης, ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Πλυτᾶς, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ τοῦ ναυτικοῦ, τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς ἀστυνομίας πόλεων καὶ ἄλλοι. Ὀλίγον ἀργότερον ἔφθασεν ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ χιλιάδων κόσμου μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγάς. Εὐθὺς ἀμέσως ἔφθασε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀκολούθως δὲ ὁ μέγας αὐλάρχης κ. Μερκάτης.

Τὴν 11.30 π.μ. προσῆλθεν ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του. Ὁ συγκεντρωμένος κόσμος ὑπεδέχθη τὴν Α.Μ. μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις καὶ χειροκροτήματα.

Μετὰ ταῦτα εἷς ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Τριάδος ηὐλόγησε τὸ πρῶτον δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐφύτευσε μόνος του ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ὑπὸ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τοῦ κόσμου.

Ἐν συνεχείᾳ ἐφύτευσε τὰ δένδρα τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου καὶ τῆς Α.Β.Υ. τῆς πριγκηπίσσης Εἰρήνης. Ἀκολούθως ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς παρέδωκεν εἰς τὸν ὑπουργὸν κ. Κοτζιᾶν τὰς πινακίδας αἱ ὁποῖαι ἀνηρτήθησαν ἐπὶ τῶν δένδρων.

Ἀκολούθως ἐφύτευσαν τὰ δένδρα των ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶς, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἐργατῶν, οἱ πρεσβευταὶ Ἀμερικῆς, Γαλλίας, Γιουγκοσλαυΐας καὶ Αἰγύπτου ὁ μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ κ.κ. ὑπουργοί, ὁ νομάρχης, ὁ κυβερνητικὸς ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς ,Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Κ. Μπαστιᾶς.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀφοῦ ἐχαιρέτησε διὰ χειραψίας τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶν καὶ συνεχάρη τὸν ὑπουργὸν κ. Κοτζιᾶν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀναληφθείσης ὑπ' αὐτοῦ προσπαθείας ὑπὲρ τοῦ πρασίνου ἀνεχώρησε ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ κατάληψις ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων τῆς νήσου Χαϊνάν, ἡ ὁποία εἶχε κηρυχθῆ διὰ διεθνῶν συμφωνιῶν οὐδετέρα ἀπετέλεσε τὸ σημαντικώτερον διεθνὲς γεγονὸς τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Ἡ στρατηγικὴ σημασία τῆς νήσου εἶνε τεραστία, ἡ δὲ ἰαπωνικὴ ἐνέργεια, ἐνδέχεται νὰ ἔχη ἀπωτέρας συνεπείας εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς καταστάσεως εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν.

Ἡ Χαϊνὰν δεσπόζει τελείως τῶν κυριωτέρων κέντρων τῆς Ἰνδοκίνας δεδομένου ὅτι ἀπέχει περὶ τὰ 250 χιλιόμετρα ἐκ Χανόϊ καὶ περὶ τὰ 170 χιλιόμετρα ἐκ τῆς γαλλικῆς ναυτικῆς βάσεως τοῦ Καμράν. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἰαπωνικὴ ναυτικὴ βάσις θὰ ἀπειλῆ τὸ Χὸγκ Κὸγκ εὑρισκόμενον εἰς ἀπόστασιν 400 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Χαϊνάν, τὴν Μανίλαν, ἥτις ἀπέχει 800 χιλιόμετρα καὶ τὴν Σιγκαπούρην δεδομένου ὅτι πάντα τὰ μέρη ταῦτα εἶνε δυνατὸν νὰ βομβαρδισθοῦν ὑπὸ ἰαπωνικῶν ἀεροπλάνων. Ἡ νῆσος Χαϊνὰν θ' ἀποτελέση ἐπίσης βάσιν δι' ἐπιδρομὰς ἰαπωνικῶν ἀεροπλάνων κατὰ τῶν κυριωτέρων κέντρων τῆς νοτιοδυτικῆς Κίνας. Βάσις ὑποβρυχίων ἐγκαθισταμένη εἰς τὴν νῆσον, καθισταμένη δυνατὴ διὰ τῆς ἐπικειμένης καταλήψεως τοῦ Ἀσιέν, θὰ ἀπειλήση ὅλας τὰς ἐμπορικὰς ὁδούς, αἱ ὁποῖαι ἄγουν ἀνατολικῶς τῆς Σιγκαπούρης.

Αἱ ἰαπωνικαὶ δυνάμεις ἐγκατασταθεῖσαι εἰς Χαμάν, πλησίον τῆς γαλλικῆς Ἰνδοκίνας, ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν μεγάλα ἀεροδρόμια καὶ νὰ ἐκβαθύνουν τὸν λιμένα τῆς Χάϊ Κέου, διὰ νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ προσεγγίζουν ἐκεῖ μεγάλα πολεμικὰ σκάφη. Ἡ «Λιμπερτέ» σχετικῶς μὲ τὴν κατάληψιν τῆς Χαϊνὰν κρίνει ἀναγκαίαν τὴν κατάληψιν τοῦ τμήματος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς ἐπαρχίας Γιουνάν. Ἐπὶ τῇ προόψει — γράφει — τῆς καταλήψεως τῆς νήσου Χαϊνάν, ἡ Γαλλία ἔχει ἤδη καταλάβη πρὸ τινων μηνῶν νησῖδας τινὰς ἐγγὺς κειμένας, μέτρον τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ἀπολύτως δικαιολογημένον. Ἡ ἰδία ἐφημερὶς γράφει ὅτι, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς Γαλλίας ἔναντι σοβαρᾶς ἰαπωνικῆς ἀπειλῆς, δέον νὰ ἐξασφαλισθῆ πλήρως ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Γιουνὰν ,ἐφ' ὅσον ἄλλως τε ἡ Κίνα δὲν εἶνε πλέον ἱκανὴ νὰ ἐξασφαλίση τὴν γαλλικὴν κυριότητα κατὰ τῶν ἰαπωνικῶν ἀποπειρῶν. Ἄλλως τε ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τῆς ἐπαρχίας Γιουνὰν πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Τογκίνου ἔχει κατασκευασθῆ μὲ γαλλικὰ κεφάλαια καὶ ὑπὸ Γάλλων μηχανικῶν, ἐξυπηρετεῖ δὲ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς περιφερείας ἐκείνης καθὼς καὶ τῆς Ἰνδοκίνας.

Ἡ κατάληψις τῆς νήσου Χαϊνὰν ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας εἶχεν ὡς ἄμεσον συνέπειαν ἔντονον διαμαρτυρίαν τῆς Γαλλίας εἰς τὸ Τόκιο. Οὕτω ὁ ἐκεῖ Γάλλος πρεσβευτὴς κ. Ἀνρὺ ἐπεσκέφθη τὸν Ἰάπωνα ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀρίτα καὶ ἐζήτησεν ἐξηγήσεις διὰ τὴν κατάληψιν τῆς νήσου. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἐξεδόθη τὸ ἀκόλουθον ἐπίσημον ἀνακοινωθέν : «Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του ἐζήτησεν ἐξηγήσεις σχετικῶς πρὸς τὰ ἐλατήρια καὶ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς τῆς νήσου Χαϊνάν. Ὁ Ἰάπων ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐβεβαίωσε τὸν Γάλλον πρεσβευτὴν ὅτι ἡ Χαϊνὰν κατελήφθη ἁπλῶς διὰ στρατιωτικοὺς λόγους πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Νοτίου Κίνας καὶ συνεπῶς πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς καταρρεύσεως τῆς κυβερνήσεως τοῦ Τσάγκ Κάϊ Σέκ. Ἡ περίοδος τῆς κατοχῆς δὲν θὰ παραταθῆ πέραν τῆς διὰ στρατηγικοὺς λόγους, ἐπιβαλλομένης ἀνάγκης. Ἡ ,Ἱσπανία, διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Χαϊνὰν δὲν ἐπιδιώκει ἐδαφικοὺς σκοπούς». Τὸ ἀνακοινωθὲν καταλῆγον, λέγει ὅτι ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς ἐπέδειξε πλήρη κατανόησιν τῶν ἐξηγήσεων, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀρίτα.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

Ὑπὸ ποίους ὅρους θὰ ἐδέχοντο νὰ ἀναγνωρίσουν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία τὸν στρατηγὸν Φράνκο

Τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐθνικιστικῆς Κυβερνήσεως τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα προβλήματα ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἱσπανικοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῶν δύο Κυβερνήσεων πρόκειται νὰ ἐπηρεάση τὴν γενικωτέραν εὐρωπαϊκὴν κατάστασιν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δημιουργοῦν αἱ διαπραγματεύσεις καὶ οἱ ὅροι τοὺς ὁποίους ἔθεσαν αἱ δύο δυτικαὶ Δυνάμεις ὡς ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀναγνώρισιν.

Ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις, ὅπως ἀναβάλῃ τὴν λῆψιν ὁριστικῶν ἀποφάσεων, ἔχει γενικωτέραν σημασίαν, διότι ἡμιεπίσημος ἀγγλικὴ διακοίνωσις, γενομένη ἐν Λονδίνῳ τὴν πρωΐαν ἐτόνιζεν ὅτι «τὸ αὐριανὸν ἀγγλικὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον θ' ἀκολουθήση εἰς τὰς ἀποφάσεις του, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Φράνκο, τὴν γραμμὴν τὴν ὁποίαν θὰ χαράξη σήμερον διὰ τῶν ἀποφάσεών του τὸ γαλλικὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον». Κατ' ἄλλα τηλεγραφήματα ἐκ Λονδίνου, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐμφανίσεως ἑνιαίου ἀγγλογαλλικοῦ μετώπου εἰς τὸ Ἱσπανικὸν θὰ ἐπηρεάση τὰς ἀποφάσεις τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν πολιτικῶν κύκλων, δύο ἀπόψεις, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι, ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸ γαλλικὸν ὑπουργικὸν συμβούλιον. Οὕτως ὁ κ. Μποννὲ καὶ οἱ συμφωνοῦντες μὲ αὐτὸν ὑπουργοὶ ὑπεστήριξαν ὅτι ὁπωσδήποτε ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ Φράνκο θὰ ἐπικρατήση τελικῶς καὶ τότε ἡ Γαλλία θὰ τὸν ἀναγνωρίση καὶ ὅτι, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, εἶνε προτιμότερον νὰ τὸν ἀναγνωρίση ἀπὸ τώρα. Οἱ κ. κ. Ρενώ, Καμπενκὶ, Μαντὲλ καὶ Ζαὶ ἐτόνισαν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Φράνκο, ἔστω καὶ νικητοῦ, πρέπει νὰ ἐξαρτηθῆ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν ἱκανότητά του νὰ διατηρήση τὴν πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἱσπανίας, ἀπαλλασσόμενος τῶν ξένων ἐπιρροῶν. Οἱ τέσσαρες ὑπουργοὶ ἐπεκαλέσθησαν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Μινόρκας καὶ εἶπαν ὅτι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε τόσον εὐχερὲς διὰ τὸν Φράνκο ν' ἀπομακρύνη τοὺς συμμάχους του παρὰ τὴν θέλησίν των. Οἱ ὑπουργοὶ οὗτοι ἐξεδήλωσαν καὶ τὰς ζωηρὰς ἀνησυχίας των ἐκ τῶν πιθανῶν δεσμεύσεων τοῦ Φράνκο καὶ τοὺς φόβους των μήπως αἱ ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας θ' ἀναλάβη ἔναντι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, ἀναγνωριζόμενος παρ' αὐτῶν, παραμείνουν ἄνευ πρακτικῆς ἀξίας. Ἐδήλωσαν τέλος ὅτι ἀντιτίθενται εἰς τὴν ἔναρξιν διαπραγματεύσεων μὲ τὸν Φράνκο, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ Κυβέρνησις τῆς Μαδρίτης. Ἄλλοι ὑπουργοὶ συνέστησαν τὴν «ντὲ φάκτο» ἀναγνώρισιν τοῦ Φράνκο καὶ ὄχι τὴν «ντὲ γιοῦρε» ἢ τὴν τήρησιν καθαρῶς ἀρνητικῆς στάσεως. Τελικῶς ἐκρίθη ὅτι ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις εἶνε δυνατὸν νὰ ληφθῆ μόνον ἀναλόγως πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς δευτέρας ἀποστολῆς τοῦ κ. Μπερὰρ εἰς Μποῦργκος. Ἐὰν τ' ἀποτελέσματα εἶνε θετικὰ καὶ ἀσφαλῆ, τότε ἡ Γαλλία θ' ἀναγνωρίση τὸν Φράνκο, ὁ δὲ κ. Μπερὰρ θὰ διορισθῆ πρεσβευτής.

◆

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Φράνκο ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, φαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως θὰ εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν γαλλικήν. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Τσάμπερλαιν ἠρωτήθη ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Ἄτλυ «ἐὰν εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν λόγῳ τῆς ἐξελίξεως τῶν γεγονότων ἤθελε προκύψει ἐνδεχόμενον ἀναγνωρίσεως ὑπὸ ὅρους ἢ ἄλλως τῶν ἱσπανικῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν ὡς «ντὲ φάκτο» ἢ «ντὲ γιοῦρε» Κυβερνήσεως τῆς Ἱσπανίας, θ' ἀναγγελθῆ τὸ πρᾶγμα πρὸς τὴν Βουλήν, προτοῦ γίνη οἱαδήποτε ἐνέργεια, ὥστε νὰ παρασχεθῆ ἡ εὐκαιρία εἰς τοὺς βουλευτὰς νὰ συζητήσουν προηγουμένως ἐπὶ τοῦ ζητήματος». Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ πρωθυπουργὸς ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «Ἡ Κυβέρνησις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος θὰ ἀνακοινώση, φυσικά, πρὸς τὴν Βουλήν, ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον, οἱανδήποτε ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε καταλήξει. Δὲν δύναμαι νὰ παράσχω διαβεβαίωσιν, ὅτι θὰ εἶνε δυνατὸν εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἀναβάλη τὴν λῆψιν ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἤθελε θεωρηθῆ ἐνδεδειγμένη. Ἀλλὰ ἡ Βουλὴ ἔχει πάντοτε τὴν δυνατότητα νὰ ἐκφράση τὴν γνώμην της ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῆςΒρεττανικῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ἐὰν ἡ Κυβέρνησις καταλήξη εἰς οἱανδήποτε ἀπόφασιν, θὰ εἶμαι, φυσικά, ἕτοιμος νὰ παράσχω διευκολύνσεις πρὸς τὴν Βουλὴν διὰ τὴν συζήτησιν τοῦ πράγματος».

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ...

Στοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οἱ ἀποκρηάτικοι χοροί, ἰδίως μεταμφιεσμένων, ἔχουν ἀρκετὴν ἐλευθερία καὶ ἡ μάσκα ἐπιτρέπει πολλά, τὰ ὁποῖα βέβαια εἶνε δύσκολο νὰ γίνουν στὶς ὁμαλὲς περιστάσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἀναρίθμητα εἶνε τὰ ἀνέκδοτα τῶν Ἀποκρέω καὶ τῶν ἀποκρηάτικων χορῶν εἰς ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ εἰς ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Ἡ μάσκα, στὶς ἡμέρες αὐτές, ποὺ κατ' ἔθιμον ἐπιτρέπεται ἡ τρελλὴ διασκέδασις μὲ ἀσύδοτην ἐλευθερία, ἐχρησίμευσε κατ' ἐπανάληψιν καὶ γιὰ νὰ σκεπάσῃ διάφορα ἐγκλήματα ἀκόμη καὶ πολιτικῆς φύσεως, ἰδίως στὶς παληὲς Ἰταλικὲς δημοκρατίες τοῦ Μεσαίωνος, ὅπου τὸ δηλητήριο καὶ τὸ ἐγχειρίδιο ἦσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἕνα κτύπημα λεπτοῦ ἐγχειριδίου μέσα στὸ πλῆθος τοῦ δρόμου ἢ τῶν προσκεκλημένων, ἐνῷ ἡ ἄγνωστη μάσκα, ποὺ τὸ κατέφερε χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ κανείς, ἐχανόταν μέσα στὶς ἄλλες μάσκες, στὸ θόρυβο καὶ τὴν κίνησι, ἐξυπηρέτησε κατ' ἐπανάληψιν τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια καὶ τὶς προθέσεις τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν ἀκολούθων τους, ποὺ προσδοκοῦσαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξοντώσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τόσο παλαιὰ περιστατικά, ἀλλὰ μὲ νεώτερα, τῶν τελευταίων πενῆντα ἐτῶν.

Πρὸ τριάντα ἐτῶν, στὸν μεγάλο χορὸ τῆς Ὄπερας στὸ Παρίσι, ὁ δοὺξ τοῦ Γκουὼ ἔκανε τὴν γνωριμία δύο κοριτσιῶν ποὺ ἦσαν ἀδελφὲς καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο τόσον ὡραῖες καὶ θελκτικές, ὥστε δὲν ἤξερε ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ νὰ προτιμήσῃ. Ὁ δούξ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους καὶ ὡραιότερους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του στὴ Γαλλία, ἀνύπανδρος καί, ἂν καὶ πάνω ἀπὸ τὰ σαράντα, χωρὶς κανένα ἴχνος κοπώσεως, φοροῦσε ἕνα πολυτελέστατο μαῦρο ντόμινο καὶ μεγάλη μάσκα καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανείς. Οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἔδειχναν καὶ οἱ δυὸ ἀρκετὴ περιέργεια καὶ ὁ δοὺξ μιὰ ποὺ τὰ θέλγητρα τῆς μιᾶς δὲν τὸν τραβοῦσαν περισσότερο ἀπὸ τὰ τῆς ἄλλης, ἀπεφάσισε νὰ τὶς ὑποβάλῃ σὲ μιὰ δοκιμασία γιὰ νὰ δῇ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ ἀπόψεως αἰσθημάτων καὶ ἀνωτερότητος ψυχῆς. Ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι θὰ τοὺς ἔλεγε ποιὸς ἦταν, τὶς ὥρκισε ὅτι θὰ κρατοῦσαν τὸ μυστικὸ καὶ μπῆκε μαζί τους σ' ἕνα μισοσκότεινο θεωρεῖο. Ἐκεῖ σήκωσε τὴ μάσκα του καὶ μουρμούρισε, τάχα γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν: —«Εἴπατε πὼς δὲν θὰ μὲ προδώσετε. Εἶμαι ὁ καταζητούμενος Εὐγένιος Μοκανσοῦ!» Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ἡ μία σηκώθηκε κατατρομαγμένη ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Βοήθεια! Ὁ δολοφόνος! Πιάστε τον!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε βρεθῆ σ' ἕνα δάσος σκοτωμένο ἕνα νέο κορίτσι καὶ ὁ δολοφόνος, κάποιος Εὐγένιος Μοκανσοῦ, πράγματι δὲν εἶχε συλληφθῆ ἀκόμη.

Ἐνῷ ὅμως ἡ μία ἀδελφὴ εἶχε σηκώσει τὸ θέατρο στὸ πόδι μὲ τὶς φωνές της, ἡ ἄλλη εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ ἔσφιγγε καὶ τοῦ χάϊδευε ἁπαλὰ τὸ χέρι. Ὅταν ἄναψαν τὰ φῶτα, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ θεάτρου ἐπιστοποίησε τὴν ταυτότητα τοῦ δουκὸς καὶ οἱ φωνὲς τῆς μίας ἀπὸ τὶς κυρίες ποὺ τὸν συνώδευαν, ἀπεδόθησαν σὲ μιὰ στιγμὴ ἀλογίστου τρόμου, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σκάνδαλο εἰς βάρος της. Ὁ δοὺξ ὅμως ἤξερε τώρα σὲ ποιὰ νὰ δώσῃ τὴν προτίμησί του καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν παντρεύτηκε.

XX

Στὸν μεγάλο χορὸ ποὺ ἔλαβε χώραν στὰ καρναβάλια τοῦ 1869 στὸ βασιλικὸ παλάτι τοῦ Βερολίνου, ὁ τότε Γερμανὸς διάδοχος Φρειδερῖκος παρετήρησεν ὅτι οἱ προσκεκλημένοι δὲν εἶχαν κέφι, ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη του, δὲν ὑπῆρχεν ἀρκετὴ ζωηρότης. Ἐφώναξε τὸν νέον λοχαγὸν φὸν Σαπποὺϊ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πειράξῃ μερικὲς κυρίες, νὰ χορέψῃ μὲ ἄλλες γιὰ νὰ προκαλέσῃ κάποια κίνησι καὶ ζωηρότερη διάθεσι.

Ὁ λοχαγὸς ἐδέχθηκε εὐχαρίστως τὴν ἐντολὴ καὶ καθὼς προχώρησε στὴν αἴθουσα συνήντησε μιὰ χαριτωμένη νέα, ἡ ὁποία ἦταν θαυμάσια μεταμφιεσμένη, ἀλλὰ εἶχε ἕνα τόσο ἀγέρωχο καὶ ψυχρὸ ὕφος κάτω ἀπὸ τὴν μικρή της μαύρη μάσκα, ποὺ τοῦ ἦρθε ἀμέσως ἡ ὄρεξις νὰ τὴν πειράξῃ μὲ κάποιο ἀστεῖο γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ γελάσῃ καὶ ἔπειτα νὰ χορέψῃ μαζί της στὸ πρῶτο βὰλς ποὺ θὰ ἔπαιζε ἡ ὀρχήστρα.

Ἔτρεξε, τὴν ἔφθασε καί: —«Κάτι πολὺ κάνεις τὴν ὑπερήφανη, τῆς εἶπε. Πᾶμε νὰ πιοῦμε ἕνα ποτηράκι μαζὶ νὰ κάνῃς κέφι νὰ χορέψουμε!» Ἐπειδὴ δὲ ἡ κοπέλλα δὲν τοῦ ἔδωσε σημασία, ἔκανε νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι —τὸ καρναβάλι καὶ ἡ μάσκα ἐπιτρέπουν αὐτὲς τὶς ἐλευθερίες— ὅταν κάποιος αὐλικὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα, ταραγμένος, στὸ αὐτί:

—Τί κάνετε; Προσέξτε! Εἶνε ἡ Βασίλισσα!

Ὁ φὸν Σαπποὺϊ στάθηκε μιὰ στιγμὴ σὰν απο-

(Ἡ συνέχεια στὴν 30ὴ σελίδα)

Τὸ καρναβάλι φεύγει.. Ἐλάχιστες ὧρες μᾶς ἀπομένουν ἀκόμη γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὴν ἀνωνυμία μας καὶ νὰ γλεντήσουμε, μὲ τὴν σοβαρότητά μας κρυμμένην πίσω ἀπὸ μίαν χονδροειδῆ μάσκα...

Ἄς βιασθοῦν λοιπὸν ὅσο ἔπλεξαν εἰδύλλια ἐφήμερα.. Ἂν θέλουν νὰ διατηρήσουν κάτι τὸ θετικὸ ἀπὸ τὴν Ἀποκρηά, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις μιᾶς τρελλῆς βραδυᾶς... Ἄς παρακαλέσουν τὴν ντάμα τους νὰ βγάλῃ τὴν μάσκα.

Ποιὸς ξέρει! Ἴσως ἡ ἀποκάλυψις τοῦ προσώπου της νὰ μᾶς γοητεύσῃ περισσότερο ἀπὸ τὸ μυστήριο ποὺ τῆς προσέδιδε ἡ μάσκα. Καὶ ἴσως τὸ γελαστό της πρόσωπο καὶ ἡ εἰλικρινής του χάρις νὰ μᾶς ἐμπνεύσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ συνεχίσωμε μαζύ της ὄχι τὸ καρναβάλι βέβαια, ποὺ τελειώνει, ἀλλὰ τὸ εἰδύλλιο, ποὺ ἴσως δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ..

Τὸ ἔνδυμα τῆς ἡμέρας

ΤΟ ΦΡΑΚΟ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ τὸ ἐπίσημο ἔνδυμα θριαμβεύει. Οἱ προσκλήσεις καὶ τὰ προγράμματα τῶν χορῶν ἀναγράφουν τὴν στερεότυπον φράσιν: «Πολυτελὴς μεταμφίεσις ἢ ἔξωμος ἐσθὴς διὰ τὰς κυρίας καὶ φράκο διὰ τοὺς κυρίους».

Σὲ ὅποιο μεγάλο χορὸ καὶ ἂν πάῃ κανείς, σὲ ὅποια ὑποδοχὴ σὲ σπίτι μὲ ἐπίσημον ἢ ἡμιεπίσημον χαρακτῆρα, θὰ βρεθῇ τριγυρισμένος ἀπὸ φράκα. Ἄλλοτε περισσότερο, τώρα ὀλιγώτερο, μαζὶ μὲ τὶς ἔξωμες βραδυνὲς τουαλέττες τῶν κυριῶν, τὶς πολύχρωμες, ποὺ φαντάζουν, μεταξωτές, βελούδινες, σὰν μεγάλα λουλούδια, ἐστόλιζαν τὶς μεγάλες δεξιώσεις καὶ τοὺς χοροὺς κοντὰ στὰ μαῦρα φράκα, οἱ πολύχρωμες ἐπίσης καὶ φανταχτερὲς μεγάλες στολὲς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν διπλωματῶν. Ἄσπρες, κόκκινες, πράσινες, μπλέ, μαῦρες μὲ χρυσᾶ καὶ ἀσημένια σειρήτια, μὲ μεγάλα λοφία καὶ φτερὰ στὰ καπέλλα, μὲ πλῆθος παράσημα στὸ στῆθος, ἔδιναν ἰδιαίτερη μεγαλοπρέπεια καὶ ὠμορφιὰ στὶς μεγάλες κοσμικὲς συγκεντρώσεις.

Σήμερα, ἐνῷ οἱ κυρίες ἐκράτησαν εἰς τὴν διάθεσί τους ὅλη τὴν ποικιλία τῶν χρωμάτων καὶ ἐνδιαμέσων ἀποχρώσεων, μὲ ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς διακοσμήσεις, ἡ ἐπίσημη ἀνδρικὴ ἀμφίεσις ἔχει πολὺ περιορισθῆ καὶ τὸ φράκο, τὸ μαῦρο φράκο, γεμίζει τὰ σαλόνια, τὰ θεωρεῖα καὶ τὶς αἴθουσες καὶ πίστες χοροῦ.

Τονίζουμε ἰδιαιτέρως ὅτι σήμερα ἐπικρατεῖ τὸ μαῦρο φράκο, διότι τὸ ἀνδρικὸ αὐτὸ ἔνδυμα τῶν ἐπισήμων δεξιώσεων καὶ στιγμῶν δὲν ἦτο πάντοτε μαῦρο. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι καὶ ἡ καταγωγή του δὲν εἶνε καθόλου ἐπίσημη. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν τὸ μπλὲ ἢ πράσινο φράκο, μὲ στενὸ παντελόνι τοῦ αὐτοῦ ἢ πιὸ ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ ψηλὲς μαῦρες ἢ κίτρινες μπότες, ποὺ ἀνέβαιναν ὣς τὸ γόνατο, ἦταν τὸ ἀγγλικὸ ἰδίως ἔνδυμα ἱππασίας, τὸ ὁποῖο φοροῦσαν καὶ ἄλλοι κομψοὶ ἱππεῖς σὲ ἄλλες χῶρες.

Κατόπιν, τὶς ψηλές, βαρειὲς μπότες ἀντικατέστησαν οἱ χρωματιστὲς γκέτες, οἱ ὁποῖες ἔκλειναν καὶ πάλι τὸ πόδι ὣς τὸ γόνατο. Οἱ κύριοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συνώδευαν ἀκόμη ἔφιπποι συχνὰ τὶς κυρίες ποὺ ἔφθαναν μὲ τὸ ἁμάξι ἀπὸ τὸν ἕναν πύργο ἢ ἀπὸ τὸ ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι στὸ ἄλλο καί, φυσικά, ἔμεναν ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ στὴ συγκέντρωσι μὲ τὴν ἱππευτική τους ἐνδυμασία, ἡ ὁποία, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπεβλήθη σιγὰ - σιγὰ ὡς βραδυνὴ ἀνδρικὴ ἐνδυμασία.

Κατὰ χῶρες καὶ κατὰ ἐποχὲς τὸ κοντὸ παντελόνι ἦταν σκουρότερο ἀπὸ τὸ φράκο πάντα ὅμως χρωματιστὰ καὶ τὰ δυὸ— καὶ οἱ γκέτες ἀντεκατεστάθησαν μὲ μεταξωτὲς μακρυὲς κάλτσες.

Ἡ ἱστορία τοῦ φράκου ἀναφέρει ὅτι ὁ πρῶτος ποὺ ἐφόρεσε μακρὺ παντελόνι —χρωματιστὸ πάντοτε μὲ χρωματιστὸ ἐπίσης φράκο τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου χρώματος— ἦταν ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Οὐΐλλιαμ Μπέκφορντ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὀλίγο κυρτὰ πόδια καὶ θέλησε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ κρύψῃ τὸ σωματικό του αὐτὸ ἐλάττωμα. Τὸ χρωματιστὸ ὅμως φράκο, μὲ κοντὸ ἢ μακρὺ παντελόνι, ἐξακολούθησε νὰ φοριέται καθ' ὅλη τὴν ἀρχὴ τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, μέχρις ὅτου ὁ γνωστὸς Ἄγγλος κομψευόμενος Γεώργιος Μπροῦμμελ ἐφεῦρε τὸ μαῦρο φράκο μὲ ἄσπρο γελέκο καὶ ἐδημιούργησεν οὕτω τὸ μοντέρνο ἐπίσημον ἔνδυμα γιὰ τοὺς ἄνδρας ποὺ δὲν φοροῦνε στολή. Δημιουργός του λοιπὸν ὁ Μπροῦμμελ, εἰς εὐρύτερον ὅμως κύκλον τὸ διέδωσε καὶ τὸ ἔκανε γνωστὸν ὁ μεγάλος μουσικὸς Παγκανίνι, ὁ ὁποῖος τὸ ἐφοροῦσε εἰς ὅλες του τὶς ἐμφανίσεις καὶ εἰς ὅλα του τὰ κονσέρτα, ὁπότε, ἀπὸ τοῦ 1825, ὅλοι οἱ μεγάλοι ραπτικοὶ οἶκοι τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων, ποὺ δημιουργοῦσαν τότε τὴν ἀνδρικὴ μόδα, τὸ ἐπέβαλαν πλέον τελικῶς ὡς ἐπίσημον ἔνδυμα.

◆

Ἡ καταγωγὴ τῶν Ἀπόκρεω

Οἱ Ἀπόκρηες ἔχουν ὑπαχθῆ σήμερα στὸ θρησκευτικὸ ἑορτολόγιο. Εἶνε ἡ περίοδος ποὺ προηγεῖται τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς. Ἡ διεθνὴς λέξις «καρναβάλι» προέρχεται ἀπὸ τὸ λατινικὸ «κάρνει ἀβάλε», ποὺ σημαίνει τὴν κρεωφαγία. Εἶνε δηλαδὴ ἡ τελευταία περίοδος τῆς κρεωφαγίας. Ἡ συνήθεια ὅμως τῆς ὁμαδικῆς παραφροσύνης σὲ μιὰ ὡρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, εἶνε πολὺ πιὸ παληὰ ἀπὸ τὸν χριστιανισμό. Ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ὅλες οἱ ἐποχὲς εἶχαν μιὰ περίοδο ποὺ μὲ τὸ ἕνα ἢ μὲ τὸ ἄλλο πρόσχημα ἐπέτρεπε σὲ ὅλο τὸν κόσμο νὰ ξεχάσῃ τὶς καθημερινὲς σκοτοῦρες, νὰ ἀποβάλῃ τὴν σοβαρότητά του καὶ νὰ ξεχυθῇ στοὺς δρόμους γιὰ νὰ γλεντήσῃ χωρὶς κανένα περιορισμό, ὅπως τοῦ ἄρεσε.

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτοὺς οἱ Ρωμαῖοι εἶχαν ἀνάλογες ἑορτές, ποὺ καταλήγανε σὲ ἀφάνταστα ὄργια. Ὅταν ἡ Ρώμη ἔγινε κοσμοκράτειρα συγκεντρώνοντας ὅλα τὰ πλούτη καὶ ὅλη τὴν ἀριστοκρατία τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, μεταφέρθηκε ἐκεῖ καὶ ἡ ἕδρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ καρναβαλιοῦ.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

ὁ πρῶτος χορός

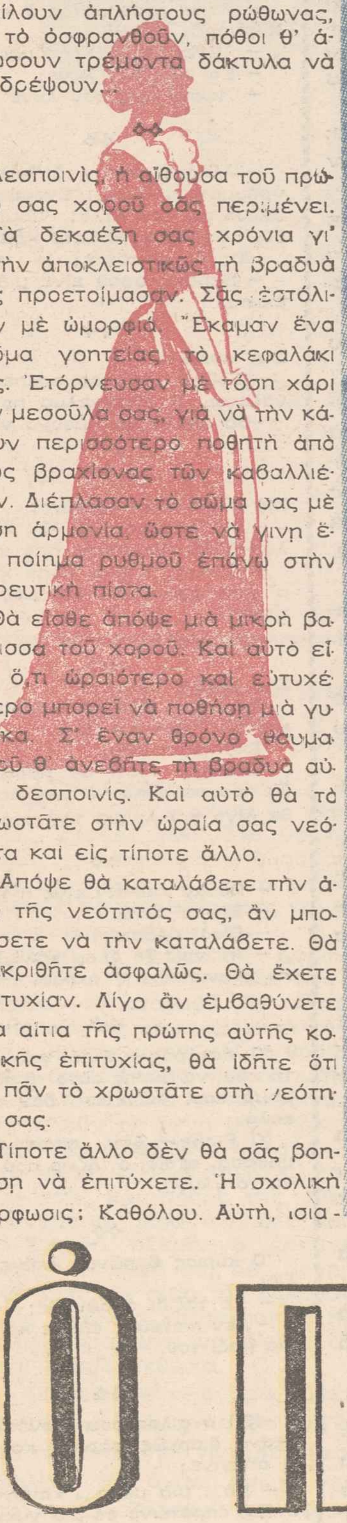

Ὅ,τι εἶνε τὸ πρῶτο πέταγμα γιὰ τὸ πουλάκι μὲ τὰ τρυφερὰ φτερά. Ὅ,τι εἶνε ἡ πρώτη μάχη γιὰ τὸν στρατιώτη. Κάτι τέτοιο, τέλος πάντων, σημαντικὸ καὶ μεγάλο εἶνε ὁ πρῶτος δημόσιος χορὸς γιὰ μιὰ κοπέλλα. Εἶνε, κατὰ τὴν κοινὴ ἔκφρασι, ἕνας σταθμὸς τῆς ζωῆς της.

Ἡ βραδυὰ τοῦ πρώτου χοροῦ εἶνε ἡ χαρμόσυνη ὥρα, ποὺ τὸ μπουμπούκι ἀνοίγει κάτω ἀπὸ τοὺς ἥλιους τῶν ἠλεκτρικῶν τῆς χορευτικῆς αἰθούσης. Θὰ δείξῃ τὴν πρώϊμη γοητεία του, τὸ δροσερὸ χρῶμα του, τὸ ἁγνὸ ἄρωμά του. Ἄπειρες μύτες θὰ διαστείλουν ἀπλήστους ρώθωνας, νὰ τὸ ὀσφρανθοῦν, πόθοι θ' ἁπλώσουν τρέμοντα δάκτυλα νὰ τὸ δρέψουν...

◆

Δεσποινίς, ἡ αἴθουσα τοῦ πρώτου σας χοροῦ σᾶς περιμένει.

Τὰ δεκαέξη σας χρόνια γι' αὐτὴν ἀποκλειστικῶς τὴ βραδυὰ σᾶς προετοίμασαν. Σᾶς ἐστόλισαν μὲ ὠμορφιά. Ἔκαμαν ἕνα θαῦμα γοητείας τὸ κεφαλάκι σας. Ἐτόρνευσαν μὲ τόση χάρι τὴν μεσοῦλα σας, γιὰ νὰ τὴν κάμουν περισσότερο ποθητὴ ἀπὸ τοὺς βραχίονας τῶν καβαλλιέρων. Διέπλασαν τὸ σῶμα σας μὲ τόση ἁρμονία, ὥστε νὰ γίνῃ ἕνα ποίημα ρυθμοῦ ἐπάνω στὴν χορευτικὴ πίστα.

Θὰ εἶσθε ἀπόψε μιὰ μικρὴ βασίλισσα τοῦ χοροῦ. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὅ,τι ὡραιότερο καὶ εὐτυχέστερο μπορεῖ νὰ ποθήσῃ μιὰ γυναίκα. Σ' ἕναν θρόνο θαυμασμοῦ θ' ἀνεβῆτε τὴ βραδυὰ αὐτή, δεσποινίς. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ χρωστᾶτε στὴν ὡραία σας νεότητα καὶ εἰς τίποτε ἄλλο.

Ἀπόψε θὰ καταλάβετε τὴν ἀξία τῆς νεότητός σας, ἂν μπορέσετε νὰ τὴν καταλάβετε. Θὰ διακριθῆτε ἀσφαλῶς. Θὰ ἔχετε ἐπιτυχίαν. Λίγο ἂν ἐμβαθύνετε στὰ αἴτια τῆς πρώτης αὐτῆς κοσμικῆς ἐπιτυχίας, θὰ ἰδῆτε ὅτι τὸ πᾶν τὸ χρωστᾶτε στὴ νεότητά σας.

Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐπιτύχετε. Ἡ σχολικὴ μόρφωσις; Καθόλου. Αὐτή, ἴσια, κακὸ θὰ σᾶς ἔχῃ κάμει, παρὰ καλό. Ἀλλοίμονον ἂν ἐπέσατε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ σπουδὴ καὶ στὴν καλλιέργεια τῆς σκέψεως. Ὁ καλλιτέχνης τὸ εἶπε καθαρά: «Ἡ σκέψις ἀσχημίζει τὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου. Κάνει τὸ πρόσωπο νὰ γίνῃ ὅλο μέτωπο, ἢ ὅλο μύτη, ἢ ὅλο πηγοῦνι. Μονάχα ἡ ἀμεριμνησία τοῦ νοῦ, ἡ ἀφέλεια τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἐπιπολαιότης ἀκόμη διατηροῦν τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἁρμονίαν εἰς τὰ χαρακτηριστικά».

Θὰ ἔχετε κάμει πολὺ καλά, δεσποινίς, ἂν ἔχετε προασπίσει τὴν ὠμορφιά σας καὶ τὴ δροσιά σας ἔστω καὶ μὲ τὸ πικρὸν ἀντάλλαγμα ὀλίγων μηδενικῶν εἰς τὸν μαθητικόν σας ἔλεγχον. Διότι ἀπόψε θ' ἀντιληφθῆτε τὸ πόσον ἀξίζει ἡ ὠμορφιὰ καὶ ἡ ἀπείραχτη δροσιὰ τῆς νεότητος.

◆

Ἀπόψε λοιπόν... Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ περιμένει τὴν πρωτόβγαλτη νέα.

Ἡ καρδιά της δὲν βρίσκει οὔτε στιγμὴν ἡσυχίας. Πάλλει σὲ γρήγορο ρυθμὸ ἀπὸ γλυκειὰ ἀγωνία.

Ἀπόψε!.. Θὰ κάμῃ τὸ πρῶτο της βῆμα στὴν πραγματικὴ ζωή. Ἠλεκτρικὰ φῶτα θὰ τῆς γεμίσουν μὲ θάμβος τὰ μάτια. Λάμψεις πολυτελείας καὶ λούσου θὰ στείλουν ἐπάνω της τὶς ανταύγειές των. Φλόγες ἀνδρικῶν βλεμμάτων καὶ πόθων θὰ τὴν περιζώσουν. Νοιώθει ἀπὸ τώρα τὸν ἴλιγγον.

Κλείνει τὰ μάτια. Κρατᾷ τὰ μηνίγγια της, ποὺ σφυροκοποῦν. Καὶ τὸ ὄνειρο τὴν συνεπαίρνει πάλι. Κομψοὶ καβαλλιέροι θὰ ὑποκλιθοῦν μὲ χάρι μπροστά της καὶ θὰ τῆς ζητήσουν ἕνα χορό. Πυρωμένην ἀναπνοὴν θὰ νοιώσῃ στὸ λαιμό της. Καὶ ἀβρά, βελουδένια λόγια θαυμασμοῦ θὰ χαϊδέψουν τὴν ἀκοήν της:

—Πόσο ὡραῖα χορεύετε, δεσποινίς!

—Πόσο θελκτικὴ εἶσθε!

—Εἶσθε θαῦμα, δεσποινίς!

—Εἶμαι εὐτυχής, ποὺ χορεύω μαζί σας, δεσποινίς.

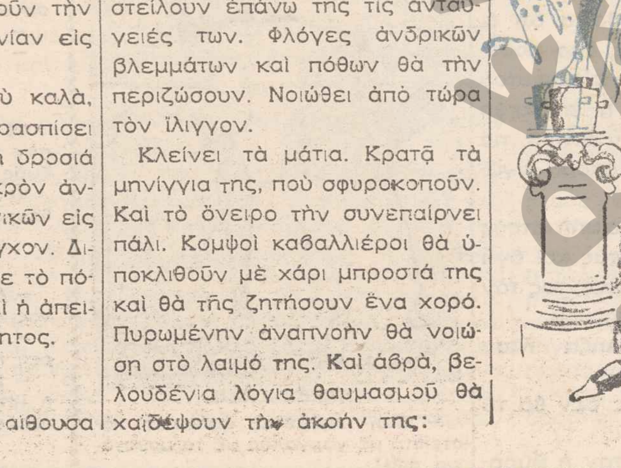

Ὅλ' αὐτά, ἀκουόμενα ἀπὸ μιὰ νέα γιὰ πρώτη φορά, πόσο μαγευτικὰ εἶνε, πόσο μεθυστικὰ καὶ ὑπέροχα! Τί μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ τὸν θρίαμβο μιᾶς νέας στὸν πρῶτο χορό;

◆

Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς σ' ἕνα χορὸ μιὰ πρωτόβγαλτη. Εἶνε διστακτικὴ στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπιν διασκεδάζει μὲ ὅλα. Τὸ παραμικρὸ τὴν γεμίζει εὐτυχία.

Εἶνε σὰν ἐκεῖνον, ποὺ δοκιμάζει γιὰ πρώτη φορὰ κρασί. Καὶ ἡ ἐλαχίστη ποσότης τὸν μεθᾷ. Ἔτσι καὶ ἡ πρωτόβγαλτη νέα. Μεθᾷ μὲ τὸ παραμικρό. Ἡ εὐθυμία της πλανᾶται, σὰν μιὰ τρελλὴ πεταλοῦδα, ἐπάνω στὸν ἀνθισμένο χειμῶνα τοῦ γλεντιοῦ.

Ὅλα γύρω της φαίνονται εὐχάριστες ἐκπλήξεις. Ὅλα μεγεθύνονται ἀπὸ τὸν φακὸν τοῦ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ της. Τὸν διάκοσμο τῆς αἰθούσης τὸν βλέπει μυθώδη. Τοὺς καβαλλιέρους τοὺς βρίσκει τόσο κομψοὺς καὶ αἰθερίους. Τὶς κυρίες τόσο ὤμορφες. Τὴν μουσικὴν τόσο μεθυστικήν.

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ τὴν παρασύρῃ ἡ μουσικὴ σὲ μιὰ γλυκειὰ δίνη εὐδαιμονίας, ὅσον ἀπόψε. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ νοιώσῃ τόσο ἔντονα τὴν ζάλην ἀπὸ τὴν μέθην τῆς ζωῆς. Διότι ἀπόψε εἶνε ὁ πρῶτος της χορός.

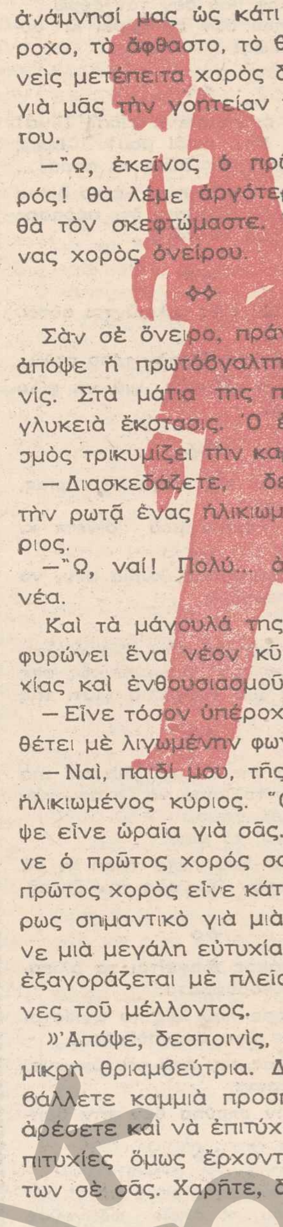

Καὶ ὁ πρῶτος χορὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ μένει γιὰ πάντα στὴν ἀνάμνησί μας ὡς κάτι τὸ ὑπέροχο, τὸ ἄφθαστο, τὸ θεῖο! Κανεὶς μετέπειτα χορὸς δὲν θἄχῃ γιὰ μᾶς τὴν γοητείαν τοῦ πρώτου.

—Ὤ, ἐκεῖνος ὁ πρῶτος χορός! θὰ λέμε ἀργότερα, ὅταν θὰ τὸν σκεφτώμαστε. Ἦταν ἕνας χορὸς ὀνείρου.

◆

Σὰν σὲ ὄνειρο, πράγματι, ζῇ ἀπόψε ἡ πρωτόβγαλτη δεσποινίς. Στὰ μάτια της πλέει μιὰ γλυκειὰ ἔκστασις. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τρικυμίζει τὴν καρδιά της.

—Διασκεδάζετε, δεσποινίς; τὴν ρωτᾷ ἕνας ἡλικιωμένος κύριος.

—Ὤ, ναί! Πολύ... ἀπαντᾷ ἡ νέα.

Καὶ τὰ μάγουλά της τὰ πορφυρώνει ἕνα νέον κῦμα εὐτυχίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

—Εἶνε τόσον ὑπέροχα! προσθέτει μὲ λιγωμένην φωνήν.

—Ναί, παιδί μου, τῆς λέγει ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Ὅλα ἀπόψε εἶνε ὡραῖα γιὰ σᾶς. Διότι εἶνε ὁ πρῶτος χορός σας. Καὶ ὁ πρῶτος χορὸς εἶνε κάτι τὸ ἀπείρως σημαντικὸ γιὰ μιὰ νέα. Εἶνε μιὰ μεγάλη εὐτυχία, ἡ ὁποία ἐξαγοράζεται μὲ πλεῖστες ὀδύνες τοῦ μέλλοντος.

»Ἀπόψε, δεσποινίς, εἶσθε μιὰ μικρὴ θριαμβεύτρια. Δὲν καταβάλλετε καμμιὰ προσπάθεια ν' ἀρέσετε καὶ νὰ ἐπιτύχετε. Οἱ ἐπιτυχίες ὅμως ἔρχονται μόνες των σὲ σᾶς. Χαρῆτε, δεσποινίς, ὅσο μπορεῖτε, αὐτὸ τὸ εὐτυχισμένο στάδιο τῆς ἡλικίας σας. Διότι ἀργότερα, στὴν ἴδια αὐτὴ χορευτικὴ πίστα, θὰ ἔχετε νὰ κάμετε σκληρὸν ἀγῶνα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε μιὰ μικρὴ ἐπιτυχία.

»Οἱ νίκες τότε, δεσποινίς, δὲν θὰ ἔρχωνται μόνες. Θὰ πρέπει ν' ἀγωνισθῆτε, γιὰ νὰ τὶς κερδίσετε. Καὶ ἕνας ἀγὼν ἐγκλείει καὶ ἧττες. Θὰ δοκιμάσετε καὶ πολλὲς ἀπογοητεύσεις καὶ πολλὲς ἀποτυχίες. Καὶ αὐτὸς ὁ καιρός, ποὺ σᾶς λέω, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ. Κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾷ, σᾶς πλησιάζει σὲ κάτι τὸ μοιραῖον: Στὸ γῆρας! Ὤ, ἂν καταλαβαίνατε, σ' ὅλην της τὴν ἔκτασιν τὴν ἀξίαν τῆς νεότητός σας, δεσποινίς...»

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς ἐγκατέλειψε τὸν ἡλικιωμένον κύριον καὶ τὶς ἀνιαρὲς θεωρίες του. Καὶ ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ τὴν μέσην της στὸ μπράτσο τοῦ νεαροῦ καβαλλιέρου, ποὺ τῆς πρότεινε νὰ χορέψουν. Ποιὸς σκέπτεται στὰ δεκάξη χρόνια του, ὅτι εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ γεράσῃ;

ΠΕΝΝΑ Χ.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμογραφικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου

— Τί ἔκανε λέει; Διακόσιες δραχμὲς αὐτὸς ὁ λαγός;

— Τί νὰ κάνωμε κυρία μου. Δὲν ὑπάρχει πιὰ κυνῆγι. Ὅταν δὲ δὲν θὰ ὑπάρχη διόλου, θὰ δῆτε τότε πόσο θὰ τὸ πληρώσετε!

⁂

Ἡ ἄσχημη σύζυγος. — Ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς εἶναι νὰ ὡμορφαίνη τὴν ζωή.

Ὁ σύζυγος. — Ποιὸς σοῦ τὤπε;

— Κάποιος ποὺ δὲν τὸν ξέρω.

— Καὶ ποὺ δὲν σὲ ξέρει κι' αὐτός, ἀσφαλῶς!

⁂

— Πάλι ἐρωτευμένη εἶσαι, Νίνα!

— Ἄχ! Ναί, παιδί μου! Ἔρως κεραυνοβόλος κι' αὐτὴ τὴ φορά!...

— Θὰ μπορῇς λοιπὸν, μὲ τὸ δίκηο σου νὰ λὲς μεθαύριο ὅτι πέρασες μιὰ θυελλώδη νεότητα...

⁂

— Πῶ! Πῶ! Πῶς φιλιοῦνται αὐτὲς οἱ δύο;!...

— Γνωρίζονται λοιπὸν τόσο πολύ;

— Δὲν φαντάζουμε γιὰ νὰ φιλιοῦνται ἔτσι...

⁂

Στὸ σαλόνι τῆς κοσμικῆς κυρίας, μιὰ μεσόκοπη:

— Πόσα χρόνια μοῦ δίνετε κ. Φερεκύδη;

— Ἐπιτρέψτε μου, κυρία μου, νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω.

— Γιατί;

— Γιατὶ κάποτε τὴν ἴδια ἐρώτηση μοὔκανε μιὰ συνομήλικός σας καὶ ἔφαγα μιὰ ὀμπρελιὰ γιατὶ τῆς ἀπάντησα.

⁂

— Εἴπατε ὅτι θὰ μοῦ δώσετε μιὰ κλωτσιὰ ἂν τολμήσω νὰ ζητήσω τὴν κόρη σας σὲ γάμο.

— Μάλιστα, τὸ εἶπα.

— Ὡραῖα. Μοῦ λέτε τώρα τί θὰ μοῦ δίνατε ἂν δὲν σᾶς τὴν ζητοῦσα;

⁂

Ὁ Γιαννάκης διηγεῖται τὰ ἀλιευτικά του κατορθώματα.

— Μιὰ μέρα ποὺ λὲς τὸ ἀγκίστρι μου ἔβγαλε ἕνα σκουπόξυλο...

Καὶ ὁ φίλος του ποὺ τὸν ἄκουγε, μὲ ἐνδιαφέρον:

— Καὶ τὴν σκούπα δὲν τὴν βρῆκες;

⁂

Ὁ κ. Τ. καθὼς ἔτρεχε μὲ τ' αὐτοκίνητό του, τὸ ὁποῖο ὡδηγοῦσε μόνος του ἀνέτρεψε ἕναν διαβάτη.

— Τὸ δυστυχισμένο, κάνει ἡ γυναῖκα τοῦ κ. Τ. Καὶ ὅμως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ πὼς ἔφταιγες ἐσύ.

Καὶ ὁ κ. Τ. κυττάζοντας τὸν ἀναίσθητο διαβάτη.

— Ναὶ δὲν θὰ μποροῦσε, ἀκόμη...

⁂

Ὁ Κωστάκης γυρίζει μέσα στὸ σπίτι φυσώντας διαρκῶς μέσα σὲ μιὰ σάλπιγγα ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει δῶρο. Ἡ μητέρα του ἀκούει καὶ τρέχει ἀνήσυχη.

— Σώπα, Κωστάκη, καὶ θὰ ξυπνήσῃς τὸν πατέρα σου ποὺ κοιμᾶται...

— Μὰ πῶς νὰ κάνω τότε καλὲ μαμά; Ἂν περιμένω νὰ ξυπνήσῃ γιὰ νὰ παίξω μὲ τὴν τρομπέττα μου, ἀσφαλῶς θὰ τὶς φάω!...

⁂

Στὸ στούντιο, μιὰ ἠθοποιὸς πρόκειται νὰ βαφῇ μαύρη γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ρόλο μιᾶς μαύρης σ' ἕνα φίλμ. Ἡ «βεντέττα» ὅμως ζητάει 500 λίρες γιὰ νὰ βαφῇ μαύρη.

Καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ στούντιο στὸν σκηνοθέτη.

— Ἔ, καλά! Δῶστε της 250 λίρες καὶ πέστε της νὰ βάλῃ μισὸ καὶ μισὸ φοῦμο καὶ κιμωλία!

⁂

Ἡ Κα Ἀτυχίδου ἔχει χάσει τὸν ἄνδρα της καὶ ἡ γειτόνισσά της Κα Γκαλάση, πηγαίνει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Καταλαβαίνω τῆς λέγει τὸν πόνο σου... τὸν ἔνοιωσα κι' ἐγὼ ὅταν ἡ γάτα μοὔφαγε τὸ καναρίνι μου...

⁂

Γιάννης ! Τί σημαίνει ὀδοντοϊατρός; Γιώργη.

— Γιώργης.— Ἕνας ποὺ τρώει μὲ τὰ δόντια τῶν ἄλλων.

Τό ξένον χιοῦμορ

ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ...

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΙΝΟ ΜΑΡΤΙ

Ἦταν τόσο χαριτωμένη, ποὺ μολονότι ἔχω φθάσει στὴν ἡλικία ποὺ δὲν παίρνουνε πιὰ τὰ κορίτσια ἀπὸ πίσω στοὺς δρόμους — εἴτε γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, εἴτε γιατὶ τὰ χρόνια ποὺ περνοῦν προσθέτουν κάποια σοβαρότητα καὶ στοὺς... πιὸ ἀσοβάρευτους ἀκόμα —παρ' ὅλα αὐτὰ ἀποφάσισα νὰ τὴν παρακολουθήσω. Πρῶτα ἀπὸ μακρυά, τὴν ἑπομένη ἀπὸ πιὸ κοντά, προσπαθώντας νὰ μὲ ἀντιληφθῇ. Ἔφθασα ἔτσι στὸ σημεῖο νὰ τῆς πῶ:

— Δεσποινίς, ἐπιτρέψτε μου δυὸ λόγια...

Τῆς μίλησα, βγάζοντας τὸ καπέλλο μου καὶ συνοδεύοντας τὴν παράκλησή μου μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη μου ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ μὲ ἐξυψώσῃ στὰ μάτια της. Ἕνα χαμόγελο στὸ ὁποῖο χρειαζότανε πάρα πολὺ σοβαρότης καὶ θέλησι γιὰ νὰ ἀντισταθῇ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ νέα εἶχε σὲ ὑπερβολικὴ δόσι αὐτὲς τὶς δύο ἀρετές, γιατὶ ὄχι μόνο ἔμεινε ἀδιάφορη στὸ χαμόγελό μου, ἀλλὰ τάχυνε καὶ τὸ βῆμα νευρικὰ γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ πῶ αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶχα πῆ μὲ τόσῃ εὐγένεια.

Καὶ καθὼς μοῦ φαινόταν πὼς ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει νὰ δίνῃ προσοχὴ σὲ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πάρει τὸν χαρακτῆρα παρακολουθήσεως, βράδυνα τὸ βῆμα καὶ γιὰ ἐκείνη τὴν μέρα τοὐλάχιστον σταμάτησα ὡς ἐκεῖ.

Ἔφθασα ἀργὰ στὸ σκολειὸ— ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πὼς ἤμουν δημοδιδάσκαλος — κι' ἀπάνω στὸν μαυροπίνακα θὰ ἔκανα πολὺ πιὸ πρόθυμα τὸ πορτραῖτο τῆς ὡμορφης μελαχροινούλας μὲ τὴν ἀνασηκωμένη μυτίτσα καὶ τὰ μαῦρα μάτια, παρὰ τὸν κύκλο μέσα στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνα ὀκτάγωνο γιὰ τὸ ὁποῖο χρειάσθηκε νὰ μιλήσω μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, μὲ τὸ μυαλό μου ἀλλοῦ, στοὺς μαθητὰς ποὺ εὐσυνείδητα... δὲν πρόσεχαν καθόλου στὸ μάθημά μου οἱ διαβολάκοι!

⁂

Τὴν ἑπομένη, ἐπανέλαβα τὴν ἀπόπειρά μου, κι' ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη τῆς ὡμορφης μελαχροινῆς ἕνα χαμογελάκι ποὺ μ' ἔκανε νὰ περιφρονήσω τὸν κόσμο καὶ νὰ δώσω σ' ὅλους δωρεάν, τὸ θέαμα μιᾶς παρακολουθήσεωςβῆμα πρὸς βῆμα. Αὐτὴ ἡ παρακολούθησι ὅμως εἶχε ἀποτέλεσμα καὶ πάλι ἀρνητικό, γιατὶ ὅταν, παίρνοντας θάρρος, τάχυνα τὸ βῆμα κι' ἔφθασα κοντὰ στὸ ἴνδαλμά μου, δέχτηκα τὴν ψυχρολουσία! Ἐκεῖ ποὺ ἔβγαζα τὸ καπέλλο καὶ τῆς ξανάλεγα, ἐπαναλαμβάνοντας καὶ τὸ γλυκό μου ἐκεῖνο χαμόγελο:

— Δεσποινίς, ἐπιτρέψτε μου δυὸ λόγια...

Ἐκείνη ἔμπαινε σὲ μιὰ πόρτα καὶ χανόταν μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ ἀπὸ μπροστά μου!

Νικημένος χωρὶς νὰ καταθέσω ὅμως τὰ ὅπλα, πῆρα τὸν δρόμο τοῦ σχολείου καὶ ἐκεῖ βρῆκα μιὰ κατάστασι ἐξωφρενική. Ἐπωφελούμενοι οἱ μαθηταί μου τῆς καθυστερήσεώς μου, εἶχαν μετατρέψει τὰ θρανία σὲ ὁδοφράγματα καὶ μάχονταν λυσσωδῶς: ὅσον γιὰ τὴν ἕδρα, αὐτὴ παρίστανε τὸ πρὸς ἐκπόρθησι φρούριο. Γύρω της λοιπὸν εἶχεν ἀρχίσει ἕνας πραγματικὸς ὁμηρικὸς ἀγών.

Ἡ εἴσοδός μου ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κηρυχθῇ ὑποχρεωτικὴ ἀνακωχή, πρὸς μεγάλη δυσαρέσκεια τῶν ἀντιμαχομένων.

«Τί νὰ γίνεται — σκεπτόμουνα ὑπαγορεύοντας ἕνα πρόβλημα ἀριθμητικῆς — τί νὰ γίνεται αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἡ ὡμορφη μελαχροινούλα μου στὴν ὁποία τόσο θὰ ἤθελα νὰ πῶ δυὸ λόγια;»

— Κύριε καθηγητὰ — ἔτσι εἶχα μάθει τοὺς μαθητάς μου νὰ μὲ λένε — τετραγωνικὰ ἢ κυβικὰ μέτρα θὰ ὑπολογίσωμε;

— Τετραγωνικὰ μέτρα, παιδιά, τετραγωνικά... καὶ προσέχετε λίγο, σᾶς παρακαλῶ, προσέχετε λίγο στὰ μέτρα ποὺ σᾶς ἔχω δώσει!

⁂

— Κύριε καθηγητά, ἐπιτρέψτε μου δυὸ λόγια...

— Λέγε παιδί μου... Ὅσα θέλεις...

Καὶ μέσα στὸ μυαλό μου, συνέκρινα τὴν εὐτυχία μου νὰ ἐπιτρέπω σὲ ὁποιονδήποτε νὰ μοῦ πῇ ὅσα λόγια ἤθελε, μὲ τὴν ἄρνησι τῆς νέας ποὺ εἶχα ἐρωτευθῆ σιγὰ - σιγά, νὰ ἀκούσῃ ἔστω καὶ δυὸ λόγια ἀπὸ μένα, δυὸ λόγια ποὺ θὰ τῆς ἔλεγα πολὺ εὐχαρίστως, ἂν τὴν ξανάβλεπα.

— Λέγε, παιδί μου..

— Ἡ ἀδελφούλα μου, κύριε καθηγητά, περιμένει στὸν διάδρομο νὰ σᾶς μιλήσῃ.

— Ἡ ἀδελφούλα σου;

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἕναν δημοδιδάσκαλο, ὅσο σοβαρὸς κι' ἂν εἶναι τὸν εὐχαριστοῦσαν περισσότερο ἡ ἐπίσκεψι τῆς ἀδελφῆς ἑνὸς μαθητοῦ, παρὰ τοῦ πατέρα, κι' ἀκόμα λιγώτερο τῆς γιαγιᾶς!

Ἐπέβαλα λοιπὸν σιωπὴ στοὺς φωνασκοῦντας μαθητὰς καὶ βγῆκα ἀπ' τὴν τάξι, φτιάνοντας τὸν φιόγκο τῆς γραβάτας μου.

Τί εὐχάριστη ἔκπληξι ἦταν ἐκείνη!

Νὰ μοῦ τὸ λέγανε δὲν θὰ τὸ πίστευα!

Στὸν διάδρομο, ἦταν ἡ ὡμορφη μελαχροινούλα μὲ τὴν ἀνασηκωμένη μυτίτσα!

Τὴν εἶδα, κι' ὕστερα μονομιᾶς, ἔπαψα νὰ τὴν βλέπω, γιατὶ τὸ σκολειὸ ἄρχισε νὰ στριφογυρνᾷ γύρω μου κι' εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ταξίδευα, λιπόθυμος, στοὺς αἰθέρας.

Ἡ μελαχροινούλα μὲ πλησίασε καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν ταραχή μου, εἶπε:

— Κύριε καθηγητά, ἐπιτρέψτε μου δυὸ λόγια...

— Σᾶς ἐπιτρέπω... καὶ ἑκατὸ ἀκόμα, δεσποινίς!...

— Πῶς πάει στὰ μαθήματά του ὁ ἀδελφός μου Ἐρρῖκος;

— Ὑπέροχα, εἶναι ὁ καλλίτερος μαθητής μου, πιστεύω νὰ βραβευθῇ στὸ τέλος τοῦ χρόνου. Ἀκούραστος, προσεκτικὸς μελετηρός, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ ἀρχηγὸς τῆς τάξεώς του, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι ἐγώ!

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, σᾶς εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο.

— Καὶ τώρα, δεσποινίς, μὲ τὴν σειρά μου: ἐπιτρέψτε μου καὶ μένα δυὸ λόγια...

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, κύριε καθηγητά.

Κι' ἀφήνοντάς με σύξυλο, ἀπομακρύνθηκε μὲ βήματα ἐλαφρὰ - ἐλαφρά... ποὺ ἀντηχοῦσαν ὅμως τόσο βαρειὰ μέσα στὴν καρδιά μου.

⁂

Ἐπέστρεψα στὴν τάξι μ' ἕνα ὕφος αὐστηρὸ ποὺ ἀναστάτωσε τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς ἔκανε νὰ καθήσουν φρόνιμα γιὰ μιὰ βδομάδα.

Ἔξαφνα ὁ Ἐρρῖκος σηκώθηκε ἀπ' τὸ θρανίο του:

— Κύριε καθηγητά, εἶπε, θὰ μὲ κάνετε ἀρχηγὸ τῆς τάξεως;

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ σὰν νὰ τὸ περίμεναν αὐτὸ ἔσκασαν στὰ γέλοια!

Ἐγὼ ἔγινα ἔξω - φρενῶν:

— Μικρὲ μασκαρᾶ! φώναξα. Εἶσαι ὁ πιὸ ἀπειθάρχητος, ὁ πιὸ ἀπρόσεκτος ὁ πιὸ τεμπέλης, ὁ πιὸ ξεροκέφαλος ἀπὸ ὅλους ! Πῶς ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μὲ ρωτᾷς γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

— Μά, κύριε καθηγητά, ἐπιτρέψτε μου δυὸ λόγια...

— Ὄχι! ξεφώνισα. Αὐτὸ ποτέ! Δὲν ἐπιτρέπω λέξη σὲ κανέναν!

ΝΙΝΟ ΜΑΡΤΙ

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΣΚΩΤΩΝ

— Τί χάλια εἶνε αὐτὰ ποὺ ἔχει ἡ φουστανέλλα σου;

— Μοῦ τὴν ἔφτιαξε ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου, συνταγματάρχα μου. Λέει πὼς τὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα δὲν εἶνε πιὰ τῆς μόδας.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Ἔλα, καϋμένε, ἄφησε τ' ἀστεῖα... μὲ γαργαλᾷς μὲ τὰ μουστάκια σου!

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμογραφικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου

Μιλοῦν δύο κρασοπατέρες:

— Ἡ γυναῖκα μου σπάνει κάθε μέρα καὶ ἀπὸ ἕνα σκουπόξυλο καὶ λέγει πὼς φταίω γι' αὐτὸ ἐγώ.

— Πῶς αὐτό;

— Νά, λέγει πὼς ἔχει πολὺ γερὸ κεφάλι.

⁂

Ἡ Κα βλέπει ἕναν φαντάρο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν κουζίνα, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε αὐτή.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ φαντάρος, Μαργαρώ;

— Ἕνας ἐξάδελφός μου κυρία.

— Καὶ πῶς τὸν λένε;

— Μοὖπε πὼς τὸν λένε Νικολό.

⁂

—Ἄλλοτε ἤμουν ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, κύριε. Ἔγραψα κι' ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο: «Ἑκατὸ μέθοδοι πῶς νὰ κερδίζετε χρήματα».

—Καὶ ζητιανεύετε;

— Βέβαια, ἀφοῦ εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς ἑκατό.

⁂

Στὴ φυλακή:

—Ἐδῶ ὁ καθένας πρέπει νὰ ἐργάζεται. Τί ἐπάγγελμα προτιμᾶτε;

—Θὰ ἤθελα νὰ ἤμουνα ναυτικός!

⁂

Μία κυρία στὸν ζητιάνο:

— Μὰ σήμερα μοῦ λὲς ὅλως διόλου ἄλλα πράγματα ἀπὸ χθές!

— Φυσικά, κυρία, ἀφοῦ χθὲς δὲν μ' ἐπιστέψατε καὶ δὲν μοῦ δώκατε τίποτε.

⁂

Στὸ χορό:

Ἐκείνη.— Θἄθελα νἆμουν ἐσεῖς καὶ σεῖς νἆσαστε ἐγώ.

Ἐκεῖνος.— Γιατί;

Ἐκείνη.— Γιατὶ ἂν ἤμουν σεῖς θὰ προσπαθοῦσα νὰ μὴν πατάω κάθε λίγο καὶ λιγάκι τὴν ντάμα μου.

⁂

— Πόσων χρόνων εἶνε ἡ Κική;

— Εἴκοσι ὀκτώ!

— Εἶσαι βέβαιος;

—Ἆ! ναί. Τὸ ξέρω καλά. Εἶνε δέκα χρόνια ποὺ τ' ἀκούω.

⁂

Ὁ πατέρας.— Ρίρη γιὰ κάνεμου τὴ χάρι νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ πιάτο στὴ μαμά σου. Φαίνεται δὲν τὤπλυνε καλά.

Ὁ Ρίρης.— Δὲν φταίει ἡ μαμά, μπαμπᾶ, φταίει ὁ Ἀζὼρ ποὺ ξέχασε νὰ τὸ γλύψῃ.

⁂

Ὁ κύριος βαρῶνος ἐπῆγε σὲ ταξίδι.

— Σὲ ταξίδι ἀναψυχῆς;

— Δὲν πιστεύω: ἐπῆρε καὶ τὴν κυρία μαζί του.

⁂

—Καὶ ὁ φίλος σου Ἐρνέστος ποὺ ἔκανε διαρκῶς φάρσες καὶ ἀστεῖα τί ἀπέγινε;

— Νά... μιὰ μέρα... κάνοντας ἀστεῖα, ἐπρότεινε σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ τὴν παντρευθῇ κι' ἐκείνη δέχτηκε. Ἀπὸ τότε δὲν ξανάκανε ἀστεῖα.

⁂

— Ξέρετε, ἡ Ζιζὴ ἀρραβωνιάσθηκε.

— Ἀλήθεια...καὶ ποιὸς εἶνε ὁ εὐτυχὴς θνητός;

—... Ὁ εὐτυχὴς θνητός;... Ὁ μπαμπᾶς της φαντάζομαι!

⁂

— Δὲν κοιμᾶμαι πιὰ' ἕνας φίλος μου μὲ συμβούλεψε, μόλις πλαγιάσω, νἀρχίσω νὰ μετρῶ ὥσπου νἄρθῃ ὁ ὕπνος. Προσπάθησα χθὲς κι' ἔφθασα ὡς ἕνα φανταστικὸ ἀριθμό!

— Ὕστερα κοιμήθηκες;

— Ὄχι ἦταν ὥρα νὰ ξυπνήσω.

⁂

Ἡ σύζυγος.— Ἀνάφερέ μου λοιπὸν καὶ μιὰ ἔστω καλὴ πρᾶξι τῆς ζωῆς σου!...

Ὁ σύζυγος. Δὲν σ' ἄφησα νὰ πεθάνῃς γεροντοκόρη...

⁂

— Δὲν τἄμαθες; Πέθανε ὁ καϋμένος ὁ Πορλοπόπουλος!

— Ἀδύνατον! Δὲν εἶνε ἔξη μέρες ποὺ τὸν εἶδα στὸ δρόμο!

— Ναί, μὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς τώρα ἡ ἰατρική, ἔχει κάνει πολλὰς προόδους!

ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΡΕΣΑΝ

Χαίρετε, δεσποινὶς Μίλλα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα καὶ δὲν θὰ σᾶς ξεχάσουμε.

— Στὸ καλό! Στὸ καλό...

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Οἱ νεανικὲς μορφὲς τῶν δύο νεονύμφων, πλαισιωμένες στὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ, ἔγιναν μικρούτσικες σὰν κουκλίστικες καὶ μετὰ χάθηκαν ἐντελῶς

Τότε ἡ γιάτρισσα Καμίλλα Ρεντζόνι τράβηξε κατὰ τὴν ἔξοδο τοῦ σταθμοῦ. Ἡ πλατεῖα τῆς φάνηκε σὰν μιὰ μικρὴ κόλασις μὲ τὴν κίνησι καὶ τὸ θόρυβο τῶν διαβατῶν καὶ τῶν ὀχημάτων καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἦχοι, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ φωνὴ μιᾶς πολιτείας, τὴν ἐρέθιζαν φοβερά. Ἀκούμπησε σ' ἕνα στῦλο κι' ἔπιασε τοὺς κροτάφους της. Μὰ τί συνέβαινε μέσα της, Θεέ μου;

Ἐπειδὴ ἤξερε νὰ ἐρευνάῃ καλὰ τὴν ψυχή της, δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὴν αἰτία τῆς ψυχολογικῆς ἐκείνης καταστάσεως ποὺ τὴν ὑπεχρέωνε νὰ βλέπῃ ὅλα καὶ ὅλους ἐχθρικά.

«Ζηλεύω, εἶπε ψυχρὰ συνεχίζοντας τὸ δρόμο της, ζηλεύω αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ παντρεύτηκαν. Ζηλεύω τὴν ἀγάπη καὶ τὰ νειᾶτα τους. Ζηλεύω δυὸ φτωχὰ πλάσματα στὰ ὁποῖα ἔκανα λίγο καλό. Τοὺς ζηλεύω γιατὶ ξέρουν ν' ἀντιμετωπίσουν χαμογελῶντας μιὰ ζωὴ γεμάτη στενοχώριες, γιατὶ βαδίζουν πάντα ἐμπρός, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι κανένας πιὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς χωρίσῃ. Ζηλεύω!...»

Δυὸ δάκρυα ντροπῆς τῆς αὐλάκωσαν τὰ μάγουλα κι' αὐτὴ τὰ σκούπισε μὲ τὰ δάχτυλα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κοκκίνιζε ἀπὸ ντροπή. Ἴσως ἐπειδὴ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔνοιωθε πὼς εἶνε τριάντα χρονῶν καὶ εἶνε μονάχη στὴ ζωή.

Ὡραία ζωὴ ἡ δική της, μὰ τὴν ἀλήθεια! Πρῶτα στὸ δημοτικό, μετὰ στὸ γυμνάσιο, στὸ πανεπιστήμιο καὶ τέλος στὸ νοσοκομεῖο. Τὰ νειᾶτα της δὲν ἐγνώρισαν ἄλλα πλαίσια καὶ δὲν εἶχε ἄλλους φίλους ἐκτὸς ἀπ' τὰ βιβλία. Ὡραία ζωὴ ἡ δική της! Στὸν λάρυγγά της ἀνέβηκε ἕνα πικρὸ γέλιο, σὰν λυγμός. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τῆς φάνηκε παράξενο. Ποτὲ δὲν τῆς ἔτυχε νὰ γελάσῃ, θέλοντας νὰ κλάψῃ. Φαίνεται πὼς ἦταν ἡ ἡμέρα τῶν μεγάλων ἀποκαλύψεων αὐτή!

Πελώρια χαρτιά, κολλημμένα στοὺς τοίχους, στὴν ἀράδα, τὴν ἀνάγκασαν νὰ σταματήσῃ ξαφνικά. Φοινικιές, μιναρέδες, καμῆλες, χουρμαδιές, ἡ χαρούμενη ἀναπαράστασι μιᾶς παραμυθένιας χώρας. Καὶ κάτω ἀπ' ὅλ' αὐτά, μὲ μεγάλα γράμματα, μιὰ πρόσκλησι: «Ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἀνατολὴν μὲ τὸ ἐκδρομικὸν ἀτμόπλοιον «Καῖσαρ».

⁂

Καμπῖνα πολυτελείας. Ἡ Μίλλα, καθισμένη στὸ χεῖλος τοῦ μικροῦ κρεββατιοῦ, κυττάει τριγύρω της μὲ ἀπορία. Γαλάζια ταπετσαρία, ἔπιπλα τελευταίου ρυθμοῦ, μικρὰ καὶ κομψότατα. Θὰ κοιμήθηκε πάρα πολύ, γιατὶ δὲν κατορθώνει νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψι της. Εἶνε μιὰ βδομάδα τώρα ποὺ ζῇ μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν εἶνε ἡ συνηθισμένη δική της.

Βλέπει συγκεχυμένα μιὰ γυναικούλα ζαλισμένη ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο σὰν ὑπνωτισμένη, ἀφοῦ ἄφησε στὸν διευθυντὴ ἕνα γράμμα ἀσυνάρτητο, ἀκατανόητο. Μιὰ γυναικούλα ποὺ περνάει ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς κομμωτοῦ στὰ χέρια μιᾶς μοδίστας, μὲ τὴν παθητικότητα μιᾶς κούκλας. Μιὰ γυναικούλα ποὺ ἀνεβαίνει σ' ἕνα πλοῖο σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά της μιὰν ἀνθοδέσμη ποὺ τὴν ἐχάρισε ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό της.

Τώρα ἡ Μίλλα πάει νὰ κυτταχθῇ στὸν καθρέφτη. Καὶ γελάει. Μὰ εἶνε διασκεδαστικὸ αὐτὸ ποὺ βλέπει. Ἡ γιάτρισσα Καμίλλα Ρεντζόνι γελάει μ' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη, ποὺ τὰ μαλλιά της ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ καρόττου, τυλιγμένη σὲ μιὰ πυτζάμα τύπου κινηματογραφικοῦ ἀστέρος. Γελῶντας διαρκῶς, βάζει λίγη ποῦδρα, χτενίζεται, βγάζει τὴν πυτζάμα καὶ φορεῖ ἕνα ἄσπρο φόρεμα.

Ὅταν ὅμως ἐβγῆκε στὸ κατάστρωμα τὴν κατέλαβε μιὰ τέτοια ἀπογοήτευσις, ἔνοιωσε τόσο βαθειὰ καὶ πικρὴ τὴ μοναξιά της, ποὺ δάγκωσε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴ βάλῃ τὰ κλάμματα. Ἔπεσε σὲ μιὰ σαὶζ - λὸγκ καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια. Τἄνοιξε ὅμως σχεδὸν ἀμέσως, νοιώθοντας νὰ πέφτῃ κάτι στὴν ποδιά της: ἦταν ἕνα τοπάκι. Ἕνα παιδάκι ξανθὸ καὶ παχουλό, ἔτρεξε κοντά της φωνάζοντας:

— Τὸ τόπι μου! Δός μου τὸ τόπι μου!

Τῆς τ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ μιὰ ἰδέα ξαφνικὴ τὸ σταμάτησε.

— Θέλεις νὰ παίξουμε μαζί;

Ἡ Μίλλα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σκιρτάῃ ἀπὸ χαρά.

— Εὐχαρίστως, παιδάκι μου.

Ἄρχισαν νὰ παίζουν. Ἔξαφνα ὅμως ὁ μικρός, καθὼς ἔτρεχε γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ τόπι, ποὺ ἐπῆγε κάπως μακρυά, μπερδεύτηκε κι' ἔπεσε στὰ πόδια ἑνὸς νέου ποὺ περπατοῦσε διαβάζοντας ἕνα περιοδικό. Φωνὲς τοῦ μικροῦ καὶ τρόμος τῆς Μίλλας.

— Δὲν ἔπαθε τίποτε, δεσποινίς, μὴν ἀνησυχεῖτε, τῆς εἶπε ὁ νέος ποὺ εἶχε σηκώσει τὸν μικρόν.

Ἡ Μίλλα τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἀπομακρύνθηκε δίχως νὰ προσθέσῃ λέξι. Τὸ βράδυ ὅμως, καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὴν τραπεζαρία, τὴν ἐπλησίασε ὁ νέος:

— Μπορῶ νὰ μάθω, κυρία μου, τί κάνει ὁ μικρός σας;

—Ὁ μικρὸς εἶνε πολὺ καλά, εὐχαριστῶ.

Τὰ φρύδια της ἔτρεμαν νευρικὰ καθὼς μιλοῦσε, σὰν φτερὰ πεταλούδας ποὺ τὴν εἶχαν αἰχμαλωτίσει. Κι' ἐπρόσθεσε:

—Ἀλλὰ δὲν εἶνε δικό μου τὸ παιδί. Κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι δεσποινίς.

— Μὲ συγχωρεῖτε.

Ἐπέρασαν δυὸ κορίτσια ψηλὰ καὶ ξανθά, ποὺ τ' ἀκολουθοῦσαν δυὸ νέοι. Ἡ Μίλλα τοὺς ἀκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα, ξεχνῶντας αὐτὸν ποὺ στεκόταν δίπλα της καὶ ποὺ τώρα τὴν παρατηροῦσε μὲ μιὰν ἔκφρασι γλυκειά, γεμάτη συμπάθεια.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ παρουσιασθῶ, δεσποινίς; Μαρτῖνος Λεονέττι, ἀρχιτέκτων.

Ἐκείνη τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι καὶ ἔγινε ξαφνικὰ χαρούμενη.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Μίλλα.

— Μονάχα Μίλλα;

— Πρὸς τὸ παρόν, ναί.

Κατέβηκαν στὴ σάλα τοῦ χοροῦ, πῆγαν στὸ μπὰρ νὰ πιοῦνε μιὰ παγωμένη σαμπάνια, ἔκαναν ἕναν περίπατο στὸ κατάστρωμα. Τέλος ἦρθε ἡ ὥρα νὰ χωριστοῦν. Ἐχαιρετήθηκαν μπροστὰ στὴν καμπῖνα τῆς Μίλλας.

— Καληνύχτα, Μίλλα, ψιθύρισε ὁ νέος σκύβοντας γιὰ νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι.

Αὐτὴ ἦταν τόσο ταραγμένη, τόσο συγκινημένη, ποὺ δὲν εὗρηκε τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸν χαιρετισμό.

⁂

Τὴν ἑπομένην οἱ ἐκδρομεῖς ἀποβιβάσθηκαν στὸ Πὸρτ Σάϊδ καὶ μὲ εἰδικὰ τραῖνα ἔφυγαν γιὰ τὸ Κάϊρο. Τὸ αἰγυπτιακὸ Μουσεῖο καὶ τὰ τεμένη εἶδαν τὸν Μαρτῖνο καὶ τὴν Μίλλα γελαστοὺς κι' εὐτυχισμένους σὰν παιδάκια. Ἀγόρασαν ἕνα σωρὸ περιττὰ μικροπράγματα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν εὐτυχία τῶν περιηγητῶν καὶ ἡ πυραμὶς τοῦ Χέοπος ἀναγκάστηκε νὰ προσφέρῃ τὴν προαιώνια σκιά της γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ πρῶτο τους φιλί.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς, οἱ ἐπιβάται τοῦ «Καίσαρος» ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσουν καὶ νὰ διανυκτερεύσουν στὸ Κάϊρο. Καὶ ἐπειδὴ μονάχα στὴ ζωὴ καὶ ὄχι στὰ μιθυστορήματα συμβαίνουν τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα, ἡ Μίλλα καὶ ὁ Μαρτῖνο ἐπῆραν στὸ ξενοδοχεῖο δύο συνεχόμενα δωμάτια. Ἢ μᾶλλον τοὺς τὰ ἔδωσαν, γιατὶ αὐτοὶ δὲν ἐσκέφτηκαν ποτὲ νὰ ζητήσουν τέτοιο πρᾶγμα. Ὅταν τὸ κατάλαβαν, κυττάχτηκαν λίγες στιγμὲς στὰ μάτια καὶ χωρίστηκαν ἀμέσως. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη γεννήθηκε μέσα τους μιὰ φοβερή, ἀπερίγραπτη ἀνησυχία.

⁂

Μόλις ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὸν Μαρτῖνο, ἡ Μίλλα πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἐκλείδωσε μὲ διπλῆ στροφή. Ἔπειτα, ὅταν τὸ σκέφθηκε καλά, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὴν παιδική της ἐκείνη χειρονομία, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ κανένα πρακτικὸ σκοπό.

Ἔπεσε πάλι στὸ κρεββάτι. Μιὰ κούρασι ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἄλλη φορά, ἔκανε τὸ κορμί της βαρύτατο. Τὰ χέρια της ἔκαιγαν, οἱ κρόταφοι τῆς πονοῦσαν σὰ νὰ τὴν ἔσφιγγε ἕνα σιδερένιο στεφάνι.

Εἶπε μὲ τὸ νοῦ της: «Τώρα ποὺ ἡ ἀγάπη μπῆκε στὴ ζωή μου θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη. Γιατὶ λέω «θὰ ἔπρεπε»; Πρέπει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη. Εἶμαι εὐτυχισμένη».

Τὸ πρόσωπό της ἦταν μουσκεμένο στὰ δάκρυα καὶ χτυπιόταν ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι τοῦ ξενοδοχείου σὰ νἄβλεπε κανένα κακὸ ὄνειρο, κανέναν ἐφιάλτη. «Εἶμαι εὐτυχισμένη, ἐξακολούθησε νὰ λέῃ μὲ τὴν μονοτονία τῶν ἀφηγήσεων χωρὶς ἐνδιαφέρον. Εἶμαι εὐτυχισμένη».

Νὰ ὅμως ποὺ ἀκούεται ἀπὸ τὸ σκοτάδι μιὰ φωνὴ ψυχρὴ καὶ σκληρή, ἡ φωνὴ τῆς γιατρίνας Καμίλλας Ρεντζόνι:

«Εἶνε ἀστεῖο νὰ μιλᾷς γιὰ εὐτυχία. Ὑποσχέθηκες τὸν ἑαυτό σου στὸν πρῶτο τυχόντα, τὸν ἄφησες νὰ μπῇ στὸ δωμάτιό σου, τοῦ ἐπέτρεψες νὰ σὲ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του χωρὶς νὰ κάμῃς τὴν παραμικρὴ κίνησι διαμαρτυρίας, χωρὶς τὴν παραμικρὴ προσπάθεια ν' ἀντισταθῇς. Καὶ αὐτὸς θὰ ἐδιάβασε καθαρὰ στὸ πρόσωπό σου τὴν πρόσκλησι, τὸν πόθο. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγάπη ποὺ μπῆκε στὴ ζωή σου. Σοῦ ἀρκεῖ μιὰ τέτοια ἀγάπη γιὰ νἆσαι εὐτυχισμένη;»

Θεέ μου, ἡ ἀμείλικτη ἐκείνη φωνή! Ἡ ἀπαίσια ἐκείνη φωνὴ ποὺ ἤξερε νὰ σκοτώνῃ μονάχα μὲ τὰ λόγια! Ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῇ, ἔπρεπε νὰ τὴν κάνῃ νὰ σωπάσῃ αὐτὴ τὴ φωνή.

Σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ παράθυρο. Κόντευε νὰ ξημερώσῃ. Τότε ἄρχισε νὰ ντύνεται βιαστικά. Περπατοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὴν ἐλαφρότητα μιᾶς σκιᾶς, ἀπὸ τὸ φόβο μήπως ὁ Μαρτῖνο ἦταν ἀκόμη ξύπνιος καὶ τὴν ἀκούσῃ.

Νὰ ποὺ ἦταν ἕτοιμη τώρα. Ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα καὶ γλύστρησε στὸ διάδρομο. Κάτου, στὴν εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου, παρακάλεσε ἕναν τοῦ προσωπικοῦ νὰ τῆς φωνάξῃ ἕνα ταξί.

Πῆγε στὸ σταθμὸ καὶ μετὰ μιὰν ὥρα ἦταν στὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Πὸρτ Σάϊδ. Ἔφευγε δηλαδὴ τρεῖς ὧρες πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐκδρομεῖς.

Εἶχε ὅλα τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο τὶς ἀποσκευές της καὶ νὰ βρῇ ἕνα καταφύγιο γιὰ νὰ κρυφτῇ ὥς που νὰ φύγῃ ὁ Μαρτῖνο.

Γιὰ τὸ ταξίδι δὲν τὴν ἐνδιέφερε πιὰ τίποτε. Τώρα πιὰ δὲν εἶχε παρὰ μιὰν ἐπιθυμία: νὰ μείνῃ. Ἔπειτα, θὰ μποροῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν αὐστηρὴ ἰατρὸν Καμίλλα Ρεντζόνι καὶ νὰ τῆς πῇ:

«Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ κουτὴ καὶ ἀδιάντροπη γυναικούλα μὲ τὰ μαλλιὰ ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ καρότου, δὲν ἔπεσε τόσο χαμηλά, ὅπως ἐνόμιζες. Καὶ μπόρεσε νὰ ἐξαφανισθῇ ἐγκαίρως. Ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ πῇς τώρα;...»

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΡΕΣΑΝ

ΘΕΙΑ ΝΥΧΤΑ

Νύχτα. Πάνω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ Ὑμηττοῦ
Ἕνα πρὸς ἕνα ἐβγαίνανε τ' ἀστέρια.
Κι' ἦταν γαλήνη στὰ ὕψη τοὐρανοῦ,
Κι' ἦταν σιωπὴ στὴ γῆ βαθειὰ παντοῦ
Κι' ἦταν παντοῦ γαλήνη ἁγνὴ καὶ πλέρια.

Κι' ἦταν μαῦρο σκοτάδι στὴν ἐρμιά:
Οὔτε φωνὴ μὰ οὔτε καὶ φῶς κανένα.
Μόνο ἡ ψυχή μου ἀγρύπνα κι' ἡ καρδιά.
Κι' ἡ σκέψη ἦταν κι' ἡ ἀγάπη θεία λαλιὰ
Καὶ φῶς ποὺ δὲν τὸ σβεῖ σκότος κανένα.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ θυμοσοφία τῶν μεγάλων

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα δὲν μεταχειριζόταν ἄλλο ἄρωμα ἀπὸ τὸ «ἐς - μπουγκέ». Τὸ ἄρωμα αὐτὸ δὲν βρίσκεται στὰ μυροπωλεῖα. Κατασκευαζόταν κατὰ μυστηριώδη τρόπον ἀπὸ τὴν βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Δανίας, ποὺ κάθε χρόνο ἔστελνε στὴν Βικτωρία τὴν ἀναγκαία προμήθειά της. Τώρα τελευταῖα, ἐν τούτοις ἐγνώσθηκε ἡ συνταγὴ του. Κατασκευαζόταν ἀπὸ ἕνα μῖγμα ἐκχυλίσματος ρόδων, μόσχου, βιολέττας, γιασεμιοῦ, λουλουδιῶν πορτοκαλιᾶς καὶ λεβάντας.

Ἡ βασίλισσα Βιλελμίνη τῆς Ὀλλανδίας μεταχειρίζεται κοινὴν κολώνια. Ξοδεύει ὅμως μισὴ λίτρα τὴν ἡμέρα μόνο στὸ μπάνιο της.

Ὁ Ναπολέων Α΄ ἐπίσης εἶναι γνωστὸν ὅτι γινόταν μούσκεμμα κυριολεκτικῶς μὲ κολώνια.

Ἡ Τσαρίνα ἐξώδευε πενῆντα χιλιάδες φράγκα τὸν χρόνο γιὰ μυρωδικά, πούδρα καὶ ἀρώματα. Κάθε μέρα τὰ δωμάτιά της ἀρωματίζονταν μὲ ἐκχυλίσματα λουλουδιῶν, «μεταποιημένων» σὲ σκόνη, ποὺ ἐλάμβανε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς σκόνης αὐτῆς χρησιμοποιοῦσαν γιασεμιά, ναρκίσσους, μενεξέδες φοῦλια, ἄσπρη βιολέττα καὶ κρίνα.

Τὸ ἄρωμα ὅμως ποὺ προτιμοῦσε ἦταν ἡ βιολέττα, τὴν ὁποίαν καλλιεργοῦσαν καὶ περιποιοῦντο ἀποκλειστικὰ γι' αὐτὴν στὸ Γκράς.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑ

Κάποτε ὁ κ. Ἐρριῶ, πρωθυπουργὸς τότε, πῆρε τὸν μικρὸ διάδοχο τοῦ Μαρόκου Μπιλάϊ Χασὰν ποὺ βρισκόταν στὸ Παρίσι καὶ πῆγε νὰ τὸν «σεργιανίση» στὰ μεγάλα παρισινὰ καταστήματα. Τοῦ ἀγόρασε φυσικὰ καὶ ἀρκετὰ παιγνίδια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα ποδήλατο.

Ὁ μικρὸς πρίγκηψ θέλησε ἀμέσως νὰ τὸ δοκιμάση, τὰ πόδια του ὅμως δὲν φθάνανε στὸ πεντάλ.

Τότε ὁ κ. Ἐρριῶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Θέλεις ν' ἀνέβω ἀπὸ πίσω σου;

— Ὄχι! ἀπαντᾶ ὁ μικρὸς πρίγκηψ... γιατὶ θὰ πέσης!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ κ. Ἐρριῶ ἔπεφτε πράγματι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ διεσκέδαζε περισσότερο τὸν μικρὸν πρίγκηπα κατὰ τὴν διαμονή του στὴν Γαλλία ἦταν τὸ ἀσανσέρ. Ἀνεβοκατέβαινε ὅλη τὴν ἡμέρα σ' ὅλα τὰ πατώματα τοῦ πολυτελοῦς ξενοδοχείου ὅπου εἶχε καταλύσει.

Μιὰ μέρα ἀνέβασε ὡς τὸ τέταρτο πάτωμα ἕναν περιηγητή, ὁ ὁποῖος, μὴ φανταζόμενος πὼς ὁ μικρὸς αὐτὸς «γκρούμ» ἦταν ὁ διάδοχος μιᾶς ἀχανοῦς αὐτοκρατορίας, τοῦ ἔδωσε «πουρμπουάρ» ἕνα δίφραγκο! Καὶ ὁ Μουλὰ Χασὰν καταδεκτικὸς καὶ σὰν παιδὶ ποὺ ἦταν, τό... τσέπωσε!

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΖΕΙΝ

«Ὁ μόνος τρόπος νὰ εἶναι κανεὶς πλούσιος, λέγει ὁ Σενέκας, εἶνε νὰ συμβιβάζεται μὲ τὴ φτώχεια καὶ νὰ τὸ πάρη ἀπόφασι νὰ εἶναι φτωχός».

Καὶ ὁ Βολταῖρος σχολιάζει:

«Ὁ Σενέκας εἶχε τὰ πόδια του ζεστὰ ὅταν ἔγραφε τὴν ὡραία αὐτὴ σκέψι. Ἂν φοροῦσε τσόκαρα σὲ ὥρα παγωνιᾶς, εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ ἦταν τόσο συμβιβαστικός».

ΤΑ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

Ἕνας ταχυδακτυλουργὸς εἶχε ζητήσει τὴν ἄδεια νὰ ἐκτελέση μπροστὰ στὸν Λουδοβῖκο 12ο ἕνα πρωτοφανὲς ταχυδακτυλουργικὸ παιχνίδι. Ὁ βασιλεὺς δέχτηκε κι' ὁ ταχυδακτυλουργὸς παρουσιάστηκε μ' ἕνα πιάτο μπιζέλια ποὺ εἶχαν μαλακώσει μέσα στὸ νερό. Μετά, εἶπε σὲ κάποιον παρευρισκόμενο νὰ κρατῆ μιὰ βελόνα καὶ νὰ ἐκσφενδονίζη τὰ μπιζέλια του τὰ ὁποῖα περνοῦσαν μέσα στὴ βελόνα.

Ὁ Λουδοβῖκος 12ος, τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, ἀντιλαμβάνομαι ὅτι κοπιάσατε πολὺ γιὰ ν' ἀποκτήσετε αὐτὴ τὴν ἐπιδεξιότητα. Εἶναι σωστὸ λοιπὸν νὰ σᾶς ἀποζημιώσω.

Κι' ὁ βασιλεὺς μίλησε σ' ἕναν ἀκόλουθό του ποὺ πῆγε κι' ἔφερε ἕνα βαρὺ σάκκο. Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἦταν ἐνθουσιασμένος, νομίζοντας ὅτι ὁ σάκκος ἦταν γεμᾶτος χρυσάφι. Ἀφοῦ ὅμως τὸν ἄνοιξε, ἀντελήφθη ὅτι ἦταν γεμᾶτος...μπιζέλια!

Ὁ Λουδοβῖκος 12ος εἶχε σκεφθῆ, πολὺ δίκαια, ὅτι ἀρκετὴ ἀνταμοιβὴ ἦταν αὐτὴ σ' ἕνα ταλέντο ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ χρησιμότητα γιὰ τὴν κοινωνία.

Ἔνοχος ἔρως

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνα δειλινὸ στὶς «κούνιες» τῆς Κηφισιᾶς ἕνα παιδάκι ἔπεσε καὶ χτύπησε τόσο δυνατά, ὥστε ἔμεινε ἀναίσθητο. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ ἔτρεξε βρισκόταν κι' ἕνας νεαρὸς γιατρὸς ποὺ ἔσπευσε νὰ παράσχη τὶς πρῶτες βοήθειες. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ φθάνει ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, μιὰ νέα γυναῖκα σύζυγος τραπεζίτου ποὺ μόλις ἀντικρύζει τὸ γιατρὸ χλωμιάζει γιατὶ ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸν ἕνα παλαιὸν γνώριμό της. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ παιδάκι πηγαίνει στὸ σπίτι του μὲ τὴν πρόφασι νὰ ἰδῆ τὸ τραῦμά του.

Ἡ Ἔλσα—ἔτσι λεγόταν— ἦτανε κόρη ἑνὸς μεγαλοαιοκτήμονα μὲ πατριαρχικὲς ἀντιλήψεις.

Ὅταν σπούδαζε ἀκόμη σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατέρας της ἔλαβε αἰφνιδίως τὴν ἀπόφασι νὰ διακόψη τὶς σπουδές της καὶ νὰ ἔρθη στὸ κτῆμα τους. Ἐκεῖ ἡ Ἔλσα ἐπιδιδότανε στὴν ἱππασία καὶ μιὰ μέρα γκρεμίστηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό της. Ἐνῷ ὅμως ἔχανε τὶς αἰσθήσεις της ἀντελήφθη ἕνα νέο νὰ σπεύδη κοντά της.

3ον

Ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ ζωηρὰ μάτια ἀνηφόρησε μὲ τὴν εὐλυγισία τοῦ βουνίσιου παλληκαριοῦ καὶ γύρισε γρήγορα. Ἐκεῖ σὲ κάποιο σκίσιμο τῆς πλαγιᾶς τοῦ βουνοῦ πήγαζε λιγοστὸ νερὸ καὶ κατηφόριζε μέσα ἀπὸ τὴν πρασινάδα τοῦ βράχου ἕνα μικρὸ φλύαρο ρυάκι.

Γύρισε γρήγορα μὲ μουσκεμένο τὸ μαντῆλι στὸ δροσερὸ νερό.

Γονάτισε πλάγι της, ἔπλυνε τὴν πληγή της ξανοίγοντας τὰ ἄφθονα μαλλιά της. Τὸ λευκὸ μαντῆλι κατακοκκίνισε ἀπὸ τὸ παρθενικὸ αἷμα τοῦ ζωηροῦ κοριτσιοῦ καὶ τὰ χέρια τοῦ παλληκαριοῦ τὰ ρόδισε τὸ ματωμένο νερό.

Μὲ κλεισμένα μάτια ἡ Ἔλσα αἰσθανότανε σιωπηλὴ τὴν ἀνακούφισι τῆς δροσιᾶς στὸ πονεμένο κεφάλι της καὶ πάρα πέρα τὸ πιστό της ἄλογο ποὺ ἄθελα ἦτανε ἡ αἰτία τῆς συμφορᾶς εἶχε σταθῆ καὶ μὲ τὰ μεγάλα μάτια του φαινότανε σὰν νὰ κύτταζε καὶ νὰ παρακολουθοῦσε μὲ ἔκπληξι τὴν κυρία του καὶ τὸν ἄγνωστον νέο.

Μιὰ στιγμὴ ἡ Ἔλσα μισάνοιξε τὰ κουρασμένα μάτια της.

Τὰ χείλη της διεστάλησαν σ' ἕνα ἀνάλαφρο μειδίαμα.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, ψιθύρισε, σᾶς εὐχαριστῶ...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ποὺ ὁ νέος ἐχρησιμοποίησε δύο τρεῖς φορὲς ἀκόμα τὸ δροσερὸ νερὸ τῆς μικρῆς πηγῆς, ἡ Ἔλσα εἶχε συνέλθει.

—Δὲν εἶνε τίποτε, τῆς ἔλεγε ὁ νέος σιμά της, μὴ ἀνησυχεῖτε ενα μικρὸ ἐπιπόλαιο τραῦμα. Τὸ αἷμα σταμάτησε... ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε ἤθελα νὰ σᾶς τὸ πῶ καὶ προχθές. Μὴν ἀνεβαίνετε ἔφιππος αὐτὸ τὸ μονοπάτι, τὰ χαλίκια γλυστρᾶνε, εὐτυχῶς ποὺ τὸ τραῦμα σας εἶνε ἐντελῶς ἐπιπόλαιο.

—Ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω θερμότατα κάτι, τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη. Νὰ μὴν εἰπῆτε σὲ κανέναν τίποτα, ἂν τὸ μάθη ὁ πατέρας μου θὰ μὲ περιορίση πολύ.

—Γνωρίζω ποία εἶσθε, τῆς εἶπεν ὁ νέος, ξέρω πόσο ὁ πατέρας σας εἶνε αὐστηρός. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε βεβαία πὼς κανεὶς δὲν θὰ μάθη ποτὲ τίποτα.

Τοῦ ψιθύρισε ἕνα «εὐχαριστῶ» μὲ ταπεινωμένα μάτια καὶ ἔπειτα τὸν ρώτησε ποιὸς ἦτανε.

—Σᾶς ἔχω συναντήσει καὶ ἄλλοτε στὸν Πλατανιᾶ, μένετε ἐδῶ στὸ χωριό;

Τότε ἄκουσε νὰ τῆς λέη πὼς ἦτανε ἀπὸ τὸ Κεφαλοχῶρι, σπούδαζε ἰατρικὴ στὴν Ἀθήνα καὶ περνοῦσε τὶς θερινὲς διακοπὲς στὸ χωριό του. Λεγότανε Γιῶργος Σταμέλος. Σ' ἕνα χρόνο θὰ ἔπαιρνε τὸ δίπλωμά του καὶ ὁ πόθος του ἦτανε νὰ ἀναδειχθῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἐπιστήμονας στὴν Ἀθήνα.

—Πλήττω πολὺ ὅταν ἔρχομαι στὸ χωριό μου, τῆς εἶπε καὶ τὴν μόνη ἀνακούφισι ποὺ βρίσκω εἶνε ἡ μελέτη μου ἐδῶ στὸ γραφικὸ βουνό μας καὶ στὸ δάσος τοῦ Πλατανιᾶ. Ἔκανα τὴν σκέψι πὼς καὶ σεῖς γιὰ νὰ πλανᾶσθε ἐδῶ θὰ αἰσθάνεσθε ἴσως τὴν ἴδια ἀνακούφισι. Κάποτε σκέφθηκα νὰ σᾶς μιλήσω, ἀλλὰ δίστασα. Εἶνε τόσο πίσω ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι. Ἡ ὑποψία παρακολουθεῖ τὴν κάθε τους σκέψι γιὰ τὰ ἔμψυχα καὶ γιὰ τὰ ἄψυχα καὶ δὲν μποροῦν ν' ἀπομακρύνουν τὴν ψυχή τους ἀπὸ τὶς πιὸ χονδροειδεῖς προλήψεις καὶ τὶς πιὸ παλῃὲς κληρονομικότητες.

—Τοὺς ἀδικεῖτε γι' αὐτό; ρώτησε ἡ Ἔλσα.

—Ὄχι δὲν τοὺς ἀδικῶ, σκέπτομαι πὼς δὲν εἶνε εὔκολο νὰ σπάση κανεὶς τὰ δεσμὰ τῶν προλήψεων. Τόσο γεροὶ κρῖκοι ἀπὸ σίδερο πρέπει νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ σπάσουν.

Ὅταν χωριστήκανε ὁ νέος πῆρε τὸ ἄλογο ἀπὸ τὰ χαλινάρια καὶ τὸ κατηφόρισε στὸ ὀλισθηρὸ μονοπάτι.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ καβαλλήσετε; τὴν ρώτησε.

Ἔπειτα τῆς φίλησε εὐγενικὰ τὸ χέρι καὶ ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε θερμῶς.

Τὴ στιγμὴ ποὺ χωριζόντουσαν τὰ μάτια τους συναντήθησαν, ἐκείνου γεμᾶτα ἀπὸ ἔκφρασι σεβασμοῦ καὶ τῆς νέας ἐκτίμησι καὶ εὐγνωμοσύνη, ἴσως ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη βοήθεια ποὺ βρῆκε εἰς τὴν ἀπροσδόκητη περιπέτεια.

Στὸ σπίτι ἡ Ἔλσα ἔκρυψε ἀπὸ ὅλους τί τῆς εἶχε συμβῆ. Οὔτε σ' αὐτὴ τὴν μητέρα της δὲν εἶπε λέξι. Στὴν ψυχή της εἶχε μείνει βαθειὰ ἀποτυπωμένη ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου, ἡ εὐγένεια τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ ἡ ἀξιοπρέπει ποὺ τὸν χαρακτήριζε.

Ἀπέφυγε νὰ ξαναπάη δυὸ-τρεῖς μέρες στὸ δάσος τοῦ Πλατανιᾶ. Ἔνοιωθε μέσα στὸν ἐσωτερικό της κόσμο γιὰ πρώτη φορὰ νὰ συμβαίνη κάτι ποὺ δὲν εἶχε αἰσθανθῆ ἄλλοτε. Ἡ ἐπιθυμία νὰ πάη στὸ δάσος ἐκεῖνο καὶ νὰ ἀνηφορίση στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ἐρχότανε σὲ ἀντίθεσι μὲ κάποιο ἄλλο συναίσθημα νὰ ἀποφύγη τὴν συνάντησι μὲ τὸν νέο, ποὺ τόσο ἀπροσδόκητα συνήντησε. Ἡ βαθειὰ ἐντύπωσις ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴν ψυχή της δὲν εἶχε ἐξαλειφθῆ. Ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε. Ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν συναντήση, ἀλλὰ κάποιος ἀόριστος δισταγμὸς τὴν ἀπέτρεπε ἀπὸ τὴν συνάντησιν ἐκείνην.

Ἕνα πρωῒ ρώτησε τὴν μητέρα της γιὰ τὸ Κεφαλοχῶρι καὶ μὲ τὴν πονηριὰ ποὺ εἶνε ἔμφυτη σὲ κάθε γυναῖκα, γιὰ νὰ μὴν ἀφήση καμμιὰ ὑπόνοια στὸ νοῦ τῆς μητέρας της, τὴ ρώτησε γιὰ τὰ νοικοκυρόσπιτα τοῦ χωριοῦ. Τότε τὴν ἄκουσε νὰ ἐκφράζεται μὲ ἐκτίμησι γιὰ μερικὰ σπίτια, ποὺ μέσα στὰ ὀνόματα ἦτανε καὶ τοῦ Σταμέλου.

—Δὲν ἀκούω γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομα αὐτό, μητέρα, τῆς εἶπε, εἴχαμε καὶ στὸ σχολεῖο τῆς Χὶλλ ἕνα κορίτσι μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα.

Ἀπὸ τὴ μητέρα της τότε ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ νοικοκυρόσπιτο τῶν Σταμέλου στὸ Κεφαλοχῶρι δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνον ἀγόρι, ποὺ σπούδαζε γιατρὸς στὴν Ἀθήνα.

Οὔτε ἡ μητέρα ὑποπτεύθηκε τίποτα, οὔτε ἡ Ἔλσα ἐξετέθη μὲ καμμιὰ ἄλλη ἐρώτησι.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα μὲ τὸ ἀγαπημένο της ἄλογο ἡ Ἔλσα ἀνέβηκε στὸ φαράγγι τοῦ Πλατανιᾶ. Πήγαινε τώρα μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ συναντήση τὸν νέο.

Ὅταν ἔφθασε στὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι ἀκολούθησε τὴν συμβουλή του, σαλτάρισε ἀπὸ τὸ ἄλογο, πῆρε στὸ μπράτσο της τὰ χαλινάρια καὶ ἀνηφόριζε σιγά.

Ἐκεῖ ψηλὰ στὴν ἀνηφοριά, σιμὰ στὸ λιγοστὸ νερὸ ποὺ κατεστάλαζε στὴν πλαγιὰ μέσα ἀπὸ ἕνα μεγάλο σκίσιμο, πῆρε τὸ μάτι της τὸν νέο ποὺ καθότανε κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ ἑνὸς μεγάλου δένδρου μὲ συντρόφους τὰ βιβλία του.

Ἄκουσε καὶ ἐκεῖνος τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου ἀπάνω στὰ χαλίκια καὶ μόλις εἶδε τὴν Ἔλσα σηκώθηκε καὶ τὴν χαιρέτησε ἀπὸ μακρυά.

Ἐκείνη βρῆκε τὴν ἀφορμὴ νὰ δροσίση τὰ χείλη της μὲ τὸ κρυσταλλένιο νερό, ἔκανε μιὰ στροφὴ καὶ συναντηθήκανε.

Φιλία καὶ ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ βαθειὰ ἐμπιστοσύνη ἄρχισε νὰ τοὺς συνδέῃ, καθὼς καὶ μιὰ ἀμοιβαία κλίσις καὶ συμπάθεια ποὺ δὲν ἄργησε νὰ δημιουργήση στὴν ψυχή τους τὴν πρώτη σπίθα τῆς ἀγάπης.

Ἡ Ἔλσα εὕρισκε στὴ συντροφιὰ τοῦ εὐγενικοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς νέου ὄχι μόνον εὐχαρίστησι, ἀλλὰ καὶ μία ἐξαιρετικὴ ἀνακούφισι ἀπὸ τὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦσε, τὸ ὁποῖον ἦτο ἔρημον ἀπὸ κάθε δανόσι καὶ κάθε ἐλεύθερη σκέψι.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες, ἕνα πρωῒ ποὺ καθόντουσαν ἀποτραβηγμένοι ἀπὸ τὸ μονοπάτι, ἔνοιωσαν καὶ οἱ δύο τὸν πόθο νὰ φλογίζῃ τὴν ψυχή τους. Πρώτη φορὰ πῆρε ἐκεῖνος τὸ χέρι της μέσα στὰ δυό του χέρια καὶ τὸ καταφίλησε.

—Θέλω νὰ μὲ πιστέψετε, τῆς ἐψιθύρισε, πὼς ὑποφέρω πολύ, πάρα πολύ, ὅταν χωρίζομε, ὅταν βρίσκομαι μακρυά σας, καὶ μόνο ἡ ἐλπίδα πὼς θὰ σᾶς ξανασυναντήσω, πὼς θὰ ξανακούσω τὴ φωνή σας, τὰ ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικά σας μάτια, τὸ χαμόγελό σας τὸ γοητευτικὸ καὶ τὴν ἄπειρη εὐγένεια, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν συμπάθεια ποὺ αἰσθάνομαι στὴν ψυχή σας, τότε μονάχα νοιώθω ὅτι ζῶ, ὅτι ἡ ζωὴ γιὰ μένα ἔχει θέλγητρα καὶ κάποια κρυφή, κάποια μυστικὴ ἐλπίδα πὼς μπορεῖ καὶ στὴν δική σας ψυχὴ νὰ συμβαίνει τὸ ἴδιο, μοῦ ἀνοίγει ἕνα νέο κόσμο, μιὰ νέα ἀγάπη, ἕνα νέο πόθο στὴ ζωή.

Ἡ Ἔλσα στὰ πρῶτα του λόγια καὶ στὰ πρῶτα του φιλιὰ στὸ χέρι της ἔκαμε κάποιο τρομαγμένο κίνημα, κάποιο σκίρτημα νὰ ἀποτραβήξῃ τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ξέσπαγε, τὸ κράτησε σφικτότερα, ὡς ποὺ ἔπειτα ἀπὸ δύο-τρεῖς φορὲς ἡ Ἔλσα τ' ἄφησε αἰχμάλωτο.

Ἄκουγε τὰ λόγια του σιωπηλή. Τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι της. Εἶχε γίνει κατακόκκινη καὶ οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τόλμησε νὰ σηκώση τὰ μάτια νὰ τὸν κυττάξῃ.

—Πέστε μου, τὸν ἄκουσε νὰ τῆς ψιθυρίζη, θέλω νὰ μοῦ πῆτε μὲ τὴν εἰλικρίνεια ποὺ τόλμησα νὰ σᾶς μιλήσω, μὴ μοῦ κρύψετε τὴν ἀλήθεια, πέστε μου συμβαίνει καὶ σὲ σᾶς ὅτι στὴν δική μου ψυχή;

Σ' αὐτὲς τὶς κρίσιμες στιγμὲς ἕνα ἀθῶο καὶ ἁγνὸ κορίτσι σὰν τὴν Ἔλσα δὲν αἰσθάνεται τὴ δύναμι νὰ ψιθυρίση ἕνα «ναί». Σωπαίνει. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σιωπὴ εἶνε ἡ πιὸ εὔγλωττη ἀπάντησις.

Τόσο τὰ λόγια, ὅσο καὶ τὰ φιλιὰ ἀπάνω στὸ χέρι της, τῆς ἔφεραν τοὺς ἄθελους φρικιασμούς, τὴν ἡδονικὴ συγκίνησι, ποὺ αἰσθάνεται τὸ ἀθῶο καὶ ἁγνὸ κορίτσι στὴν πρώτη ἐπαφὴ τοῦ φιλιοῦ τοῦ νέου, ποὺ πρωταγάπησε στὴν ζωή της.

Σὲ λίγο ἐκεῖνος, τῆς μίλαγε σιμὰ στὸ πρόσωπο, σιμὰ στὰ μαλλιά της καὶ κάποια στιγμὴ τὰ χείλη τους συναντηθήκανε στὴν μεγάλη, τὴν ἀνέκφραστη ἡδονὴ τοῦ ἔρωτος, ποὺ αὐτὸς ὁ μέγας θεὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ μητέρα φύσις ἀφήκανε στὴ Γῆ τοῦ πόνου καὶ τῶν δακρύων σὰν μοναδικὴ παρηγοριά.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἡ Ἔλσα ἔνοιωσε κάποια βαθειὰ καὶ συγκλονιστικὴ μεταβολὴ ποὺ γινότανε στὸν ἐσωτερικό της κόσμο, στὸ μυστικὸ κόσμο ποὺ κρύβει κάθε ἄνθρωπος μέσα του, ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν ξέρει γιατὶ δὲν τὸ νοιώθει καὶ μόνον ὅταν ἔρθη κάποια στιγμὴ ξυπνάει ἄθελα καὶ πλημμυρίζει τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ μὲ πόθους, ἐλπίδες καὶ ὄνειρα ἢ μὲ πίκρες, ἀγωνίες καὶ δυστυχίες.

Οἱ δύο νέοι ἀγαπηθήκανε.

Τὸ μυστικό τους ἦτανε κρυφὸ ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἀνθρώπινο μάτι δὲν τοὺς εἶδε, μόνος μάρτυς ἦτανε ὁ Θεὸς καὶ τὰ ἀηδόνια τοῦ Πλατανιᾶ, ποὺ καὶ αὐτὰ κελαδούσανε μέσα στὰ πυκνὰ φύλλα τὸν πόνο τῆς ἀγάπης τους.

Πέρασε ἡ ἄνοιξις, πέρασε καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ τὸ φθινόπωρο χωριστήκανε μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώση τὴν ἀγάπη τους.

Ὁρκιστήκανε αἰώνια πίστι καὶ ἀφοσίωσι καὶ ἀποχωρίστηκαν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ θερμὰ φιλιά.

Ὁ Γιῶργος ὁ Σταμέλος ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἡ Ἔλσα ἔμεινε στὸ κτῆμα.

Ὅλες τους ὅμως οἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα ἦτανε μοιραῖον νὰ καταρρεύσουν. Ἐλπίζανε πὼς τὸν χειμῶνα θὰ βλεπόντουσαν στὴν Ἀθήνα, ὅπου θὰ ἐρχότανε ἡ Ἔλσα μὲ τὴν μητέρα της γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα. Ἡ τύχη τοὺς κατεδίωξε καὶ ἦλθε νὰ καταστρέψη τὴν εὐτυχία τους.

Κάποια μέρα στὸ κτῆμα ὁ γέρο-Σεφέρης πῆρε ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τὸν χαροποίησε ἐξαιρετικά.

Θὰ ἐρχόντουσαν νὰ μείνουν στὸ ἀρχοντικό τους γιὰ δυὸ-τρεῖς μέρες τρία σπουδαῖα πρόσωπα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἕνας ὀνομαστὸς ἐπιχειρηματίας, ποὺ ἔπαιζε μὲ τὰ ἑκατομμύρια, ἕνας μεταλλειολόγος καὶ ἕνας μηχανικός.

Μέσα στὰ ἀπέραντα κτήματα τοῦ Σεφέρη ἦσαν βουνὰ καὶ σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτὰ βρισκόντουσαν τὰ ἴχνη ἑνὸς παλαιοῦ μεταλλείου.

Ὁ πολυεκατομμυριοῦχος ἐπιχειρηματίας μαζὺ μὲ τοὺς δύο εἰδικούς, ἐρχόντουσαν νὰ ἐξετάσουν τὸ μεταλλεῖο καὶ νὰ προβοῦν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσι του ἂν τὤβρισκαν κατάλληλο καὶ πλουτοφόρο.

Ὁ Σεφέρης ἔκανε μεγάλες προετοιμασίες, γιατὶ στὸ ἀρχοντικό του θὰ φιλοξενοῦσε ὅσες μέρες μένανε τοὺς σπουδαίους πρωτευουσιάνους.

Ὁ πολυεκατομμυριοῦχος ἐπιχειρηματίας ἦτανε ἕνας μεσόκοπος ἄνθρωπος καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν, μετρίου ἀναστήματος, παχουλὸς μελαχροινός, μὲ ξυρισμένο μουστάκι, κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ παχειὰ φρύδια, ἄνθρωπος εὐχάριστος καὶ γοητευτικός, συνειθισμένος νὰ σκορπίζη τὸ χρῆμα γιατὶ καὶ τὸ κέρδιζε εὔκολα μὲ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν τόλμη του.

Στὴν Ἀθήνα καὶ ὅσοι δὲν τὸν γνώριζαν ἐξ ὄψεως, τὸν καταλάβαιναν ἀμέσως ἀπὸ μιὰ συνήθεια ποὺ εἶχε. Κρατοῦσε πάντοτε κρεμασμένο ἀπὸ τὰ χείλη του ἕνα ποῦρο, ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ ἀρωματικώτερα, ποὺ δὲν ἔρχονται πιὰ στὸ ἐμπόριο στὴν Ἀθήνα.

Ἄνθρωπος bon viveur, ἀνύπανδρος, εἶχε τὴν φήμη ἑνὸς ἐπικινδύνου γυναικᾶ καὶ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους ποὺ ζοῦσε οἱ ψιθυρισμοὶ γιὰ τὶς κατακτήσεις του, γιὰ τὰ σκανδαλάκια του ἔφταναν ἐξωγκωμένες καὶ τερατώδεις μέχρι τῶν ἀστικῶν τάξεων τοῦ λαοῦ.

Τῆς παληᾶς ἐποχῆς ὁ γέρο-Σεφέρης ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ, ποὺ ἔφθασαν οἱ σπουδαῖοι ξένοι δὲν κάθησε στὸ τραπέζι, οὔτε τὴν γυναῖκα του, οὔτε τὴν κόρη του.

Τὰ πατρογονικά του ἔθιμα, τὰ βάρβαρα «πάτρια» ἀπομεινάρια τῆς δουλείας καὶ τῆς σκληρᾶς κυριαρχίας τοῦ Τουρκοκρατικοῦ πολιτισμοῦ ἦσαν βαθειὰ ριζωμένα στὴν ψυχή του ὡς ἔθιμα ἑλληνικά, καὶ τὰ θεωροῦσε σχεδὸν ὡς ἱερά.

Ἡ γυναῖκα καθὼς καὶ τὰ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔπρεπε νὰ φανερωθοῦν, οὔτε νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι μὲ ξένους, γιατὶ ἐφαίνετο ὡς ἀνήθικον.

Μαγειρεύανε καὶ ἑτοιμάζανε τὸ τραπέζι καὶ ἀφανεῖς μέσα ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ τὶς ἄλλες κάμαρες δίνανε τὰ φαγητὰ στοὺς ὑπηρέτες γιὰ νὰ τὰ σερβίρουν.

Κατὰ σύμπτωσιν, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Μίνως Παρσέντης, ἔτσι λεγότανε ὁ ἐπιχειρηματίας, συνήντησε τὴν Ἔλσα σὲ μιὰ περιοχή, πλάϊ στὸ σπίτι, ὀπωροφόρων δένδρων. Τὴν εἶδε νὰ γεμίζη ἕνα μικρὸ πανέρι ἀπὸ ὥριμα φροῦτα καὶ τοὔκανε ἐντύπωσι ἡ κορμοστασιά της καὶ κατόπιν ὅταν τὴν ἐπλησίασε ἡ εὐγένεια τῆς φυσιογνωμίας της.

—Καὶ σεῖς ποιὰ εἶσθε; τὴ ρώτησε. Ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἦτανε χωριατοπούλα. Ἐξεπλάγη ὅταν ἔμαθε ὅτι ἦτανε ἡ μοναχοκόρη τοῦ φεουδάρχου Σεφέρη.

—Ἀγαπητέ μου κύριε Σεφέρη, τοῦ εἶπε, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ποὺ ἔφθασε καὶ ὁ γέρος, αὐτὸ τὸ ἄνθος εἶνε κόρη σας;

Ὁ γέρος σὰν νὰ τὰ σάστισε, ἀλλὰ πιὸ πολὺ τὰ σάστισε ἡ Ἔλσα.

—Μὰ σεῖς ἐδῶ, κύριέ μου, μοῦ κρύβετε ὄχι μόνον θησαυρούς, ἀλλὰ καὶ ἐξωτικὰ λουλούδια καὶ μὰ τὴν πίστι μου νεράϊδες, τοῦ εἶπε γελῶντας μαζὺ μὲ τοὺς καπνοὺς τοῦ πούρου ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τὸ ἴδιο μεσημέρι ἡ Ἔλσα καὶ ἡ μητέρα της καθήσανε στὸ τραπέζι.

Ὁ γέρο Σεφέρης ἀναγκάστηκε μπροστὰ στὸ συμφέρον του νὰ παραβλέψη τοὺς τύπους τῶν πατρογονικῶν ἐθίμων.

Ἡ ὥμορφη καὶ ἔξυπνη Ἔλσα ποὺ γινότανε πιὸ χαριτωμένη ἀπὸ μιὰ φυσικὴ δειλία, μπροστὰ στοὺς ξένους καὶ ἰδίως στὸ ζωηρὸ καὶ τολμηρὸ ἐπιχειρηματία, ἐκίνησε διὰ μιᾶς τὴν συμπάθεια καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ξένων.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς-τέσσερες μέρες ὁ Παρσέντης ποὺ βρῆκε μὲ τοὺς μηχανικοὺς τὸ μεταλλεῖο πλουτοφόρο, εἶπε ἄξαφνα στὸ γέρο κάτι ποὺ τὸν κατάπληξε. Τοῦ ζήτησε τὴν Ἔλσα γιὰ γυναῖκα του.

Ὁ γέρος κατασυγκινήθηκε, τέτοια τύχη γιὰ τὴν μοναχοκόρη του δὲν τὴν φανταζότανε.

Δὲ συλλογίστηκε οὔτε τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, οὔτε τὴ ζωὴ ποὺ ἦτανε συνειθισμένος ὁ πολυεκατομμυριοῦχος ἐπιχειρηματίας. Ἕνα μονάχα εἶδε, τὸ χρῆμα, τὰ «λεφτά», ὅπως ἔλεγε, τὰ ἑκατομμύρια. Στὴν γυναῖκα του ποὺ τὸ πρωτοεῖπε δὲν τὸ εἶπε γιὰ νὰ ζητήση τὴν γνώμη της, στὴν νοοτροπία του ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε οὔτε γνώμη, οὔτε θέλησι, καὶ ὅταν ἐτόλμησε ἐκείνη δειλὰ νὰ τοῦ πῆ πὼς θὰ ἦτανε ἄρά γε εὐτυχισμένη ἡ Ἔλσα μὲ ἕναν ἄνδρα μαθημένο σὰν κι' αὐτόν, ὁ γέρος μόνον ποὺ δὲν τὴν ἔβρισε.

Στὴν Ἔλσα δὲν εἴπανε ἀμέσως τίποτα.

Ὁ Παρσέντης κάθησε λίγες μέρες ἀκόμα στὸ κτῆμα γιὰ νὰ τὸν γνωρίση καλύτερα ἡ Ἔλσα καὶ ἕνα ἀπόγευμα ἡ μητέρα της ἀφοῦ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε τῆς εἶπε πὼς θὰ φεύγανε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ τότε μονάχα τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη πὼς θὰ γινότανε ἴσως γυναῖκα τοῦ βαθυπλούτου ἐπιχειρηματία.

Τὸ ἐρωτευμένο καὶ φιλελεύθερο κρῖνο ἔνοιωσε ἕνα σεισμὸ στὴν ψυχή του, ὅσο καὶ νὰ πάλαιψε, ὅσο καὶ νὰ ἀντεστάθη, ὅσο καὶ νὰ ἔκλαψε, στάθηκε ἀδύνατον νὰ κάμψη τὸν σκληρὸ πατέρα.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕξη-ἑφτὰ μῆνες ποὺ ἡ Ἔλσα πέρασε σωστὴ κόλασι, παντρεύτηκε τὸν βαθύπλουτο.

Ὡδηγήθηκε στὸ γάμο ὅπως τὰ θύματα τῆς εἰδωλολατρείας στὸ βωμὸ τῆς θυσίας.

Ὁ Παρσέντης, ὁ ὥριμος ἐκεῖνος ἄνδρας, ποὺ δὲν αἰσθανότανε γιὰ τὴν Ἔλσα παρὰ μόνον τὴ φωτιὰ τοῦ πόθου στὴ δροσιὰ τῆς νεότης καὶ στὴν ὡμορφιὰ ἑνὸς φρεσκοκομένου ἀρωματισμένου λουλουδιοῦ, ἔσβυσε γρήγορα τὴν φλόγα του καὶ ξαναγύρισε στὴν πρωτερινή ζωή του.

Ἡ Ἔλσα ἀπὸ τὸ γάμο της εἶχε ἕνα κοριτσάκι, αὐτὸ ἦτανε ἡ μόνη της παρηγοριά. Τὸν ἄνδρα της ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀγαπήση καὶ ὅταν ἐκεῖνος τὴν χόρτασε ἔνοιωσε μιὰ ἀνακούφισι στὴν ψυχή της.

Ἡ ἀγάπη της στὸν ὡραῖο, ἀρρενωπὸ καὶ εὐγενικὸ νέο ποτὲ δὲν εἶχε σβύσει ἀπὸ τὴν ψυχή της. Ἔπειτα σχεδὸν ἀπὸ τὸν βίαιον γάμο της δὲν τὸν εἶχε ξαναϊδῆ ποτέ. Ἐκεῖνος εἶχε κρατήσει ἀπέναντί της μιὰ στάσι ὄχι μόνον εὐγενικῆς ἀξιοπρεπείας, ἀλλὰ καὶ τραγικῆς σιγῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του καὶ εἶχε ἀναδειχθῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους γιατροὺς τῆς πρωτευούσης.

Σ' ἄλλον κόσμο καὶ σ' ἄλλη σφαῖρα ζοῦσε αὐτὸς καὶ σ' ἄλλο περιβάλλον ἡ Ἔλσα μὲ τὸν ἄνδρα της.

Δυὸ τρεῖς φορὲς συνέβη νὰ βρίσκωνται καὶ οἱ δύο σὲ μεγάλους δημοσίους χορούς, ἐνῷ δὲ ἐκεῖνος προσεποιεῖτο ὅτι οὔτε τὴν ἔβλεπε, οὐδὲ τὴν ἀνεγνώριζε κἄν, ἡ Ἔλσα αἰσθανότανε νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά της σὲ βαθὺ μυστικὸ πόνο καὶ νὰ παγώνουνε τὰ χέρια της. Ποτὲ δὲν ἐπεδίωξε νὰ τὴν πλησιάση, ποτὲ δὲν ἔπεσε τὸ μάτι του ἐπάνω της μὲ περιφρόνησι, μὲ μῖσος, ἔδειχνε μιὰ ἀδιαφορία ποὺ τὴν πλήγωνε κατάκαρδα, ἀλλὰ ἡ μοῖρα τους τοὺς ἔφερε σὲ κείνη τὴν ἀπροσδόκητη συνάντησι στὴν Κηφισιά.

Ἡ Ἔλσα ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ μιλήση καὶ ὅταν ἔσφιγγε τὸ τραυματισμένο παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν ἀφήση, ἀλλὰ νὰ τὴν συνοδεύση στὸ φαρμακεῖο, τὸν εἶδε νὰ δεχθῆ τὴν παράκλησί της μὲ τὴν ἴδια εὐγενικὴ ψυχρότητα.

Ὅταν χωριστήκανε δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι ὅλη τὴν νύχτα. Ὁ πόνος της στὴν πρώτη της ἀγάπη τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωῒ ἀποφάσισε νὰ τὸν ζητήση καὶ νὰ πάγη στὸ σπίτι του.

Ἔτσι ἡ μοῖρα ἔσπρωχνε τὸν ἕναν πάλι σιμὰ στὸν ἄλλον, ἔρριχνε φωτιὰ στὴν πρώτη τὴν παληὰ πληγωμένη ἀγάπη καὶ ὕφαινε τοὺς ἱστοὺς ἑνὸς ἐνόχου ἔρωτος.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Δοὺξ ἕνας σκύλος φὸξ-τερριὲ —στὴ Βοστώνη— ἔχει χάσει τὴν ἀκοή του καὶ τὰ πλούσια ἀφεντικά του, ποὺ τὸν ἀγαποῦν πολύ, τοῦ ἔχουν κρεμάσει στ' αὐτιὰ ἕνα μικρόφωνο, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ὁποίου ὁ Δοὺξ ἀκούει τώρα περίφημα.

◆ ◆

Ἕνα παιδί, ὁ Τζὰκ Μπόν... δάγκωσε ἕνα φείδι τὴν ὥρα ποὺ παῖζε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του.

Μόλις ἀντίκρυσαν τὸ θέαμα οἱ γονεῖς του, ἔτρεξαν καὶ τὸ μετέφεραν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ προλάβουν τὴν τυχὸν δηλητηρίασι. Συνέβη ὅμως τὸ ἑξῆς καταπληκτικό: νὰ ψοφήση τὸ φείδι ἀπὸ τὴ δαγκωνιά, καὶ ὁ μικρὸς νὰ μὴν πάθη τίποτε.

◆ ◆

Ὁ ἀρμένιος Ρουστὰμ Μαμεντογιὰν καὶ ἡ γυναῖκα του Σοβάτ, ἰσχυρίζονται πὼς εἶναι τὸ πιὸ ἡλικιωμένο συζυγικὸ ζευγάρι τοῦ κόσμου. Ὁ Ρουστὰμ εἶναι 140 χρονῶν καὶ ἡ γυναῖκα του 116.

Ἔζησαν μαζὶ 20 χρόνια καὶ δὲν ἀπέκτησαν κανένα παιδί.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ θυμοσοφία τῶν μεγάλων

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ

Ἡ παληὰ αἴθουσα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα, δὲν ἦταν ἀρκετὰ εὐρύχωρη γιὰ τὶς ἐπίσημες δημόσιες συνεδριάσεις.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ ποιητὴς Πιρὸν προσπαθοῦσε νὰ προχωρήσῃ μέσα, σπρώχνοντας τὸ πλῆθος, εἶπε:

— Εἶναι δυσκολώτερο νὰ καθήσης, παρὰ νὰ γίνης δεκτός!

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΦΟΝ ΖΕΕΚΤ

Ὁ μεγάλος ἀναδιοργανωτὴς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, στρατηγὸς φὸν Ζέεκτ ποὺ πέθανε τελευταῖα, εἶχε ἕνα ξῖφος ποὺ μόνον αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ πράγματά του ἀποτελοῦσε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Ἦταν τὸ σπαθὶ ποὺ ἔφερε ἄλλοτε ὁ Μόλτκε. Κάποτε χαριτολογῶντας ὁ φὸν Ζέεκτ ἔλεγε, ὑπονοῶντας τὴν ἱστορικὴ ἀξία τοῦ ξίφους του.

— Ἔχω γιὰ τὸ σπαθὶ αὐτό, δυὸ σοβαροὺς λόγους νὰ μὴν τὸ παραδώσω ποτὲ σὲ κανένα ἐχθρό!

Καὶ πραγματικὰ ὄχι μόνο δὲν τὸ παρέδωκε, ἀλλὰ τάφηκε ὅταν πέθανε καὶ μαζί του. Ἦταν ἡ τελευταία ἐπιθυμία του στρατηγοῦ.

ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Δημοσιογράφος ὁ ἴδιος ὁ Κλεμανσῶ πάντοτε συμπεριεφέρθη πρὸς τοὺς δημοσιογράφους μὲ ἁπλῆν καὶ ὠμὴν ἐμπιστοσύνην.

— Εἶναι σωστὸς αὐτὸς ὁ κατάλογός μου τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως;» ἠρώτησεν ἕνας ρεπόρτερ τὸν πρωθυπουργόν, ὅταν ἐσχημάτιζε τὴν κυβέρνησιν του τὸ 1917.

—Ἴσως πολὺ ἀκριβέστερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου ἀπήντησε, διότι ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω φτειάξει κατάλογον οὔτε μετὰ εἰκοσιτέσσαρες ὥρες».

ΕΤΟΙΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΓΚΤΩΝΟΣ

Κάποτε σὲ μιὰ χειμωνιάτικη ἑσπερίδα εἶχαν καλέσει τὸν Γ. Βασιγκτῶνα. Ἡ θέσις ποὺ ἐκάθητο ἦτο τόσο κοντὰ στὴν θερμάστρα ὥστε ἐπὶ τέλους δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν θερμοκρασίαν καὶ κάθισε λίγο μακρύτερα. Μία κυρία ἤθελε νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοὖπε. «Ἐγὼ στρατηγὲ νόμιζα ὅτι θὰ εἴχατε συνηθίσει στὴν φωτιά» αὐτὸς χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ τῆς εἶπε «μάλιστα ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν φωτιὰ ἐκ τῶν ὄπισθεν!..»

◆ ◆

Γιὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς τοὺς φτωχούς, ὑπῆρξε περίφημος ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ ΧΙΙ. Πρὶν γίνῃ Πάπας, ὠνομάζετο Ζὰν Φουρνιέ. Ἦτανε δὲ γυιὸς ἑνὸς φούρναρη. Ἐξελέγη Πάπας διὰ παμψηφίας, ἐδόθη δὲ τότε εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα Βενέδικτος ὁ ΧΙΙ.

Ὁ Πάπας Βενέδικτος εἶχε μιὰ ἀνεψιά. Μετὰ τὴν ἀνάρρησίν του στὸν Παπικὸν Θρόνον, τὴν ζήτησαν σὲ γάμο πολλοὶ μεγάλοι εὐγενεῖς, ἀλλὰ ὁ Βενέδικτος δὲν τὴν ἔδιδε εἰς κανένα. Ἔλεγε ὅτι ἡ ἀνεψιά του κατήγετο ἀπὸ πολὺ ἄσημον οἰκογένειαν, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ πάρῃ ἕναν εὐγενῆ. Στὸ τέλος τὴ πάντρεψε μὲ τὸ γυιὸ ἑνὸς μπακάλη τῆς Τουλούζης. Οἱ νεόνυμφοι τὸν ἐπεσκέφθησαν εἰς Ἀβινιόν, καὶ ὁ Πάπας τοὺς περιποιήθηκε ἐπὶ 15 μέρες. Ἔπειτα τοὺς ἔδιωξε ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε ἕνα μικρὸ χρηματικὸ δῶρο.

— Αὐτὸ τὸ δῶρον, εἶπε, σᾶς τὸ δίνει ὁ θεῖος σας ὁ Ἰωάννης Φουρνιέ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πάπαν, αὐτὸς δὲν ἔχει ἄλλους συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχεῖς.

◆ ◆

Διὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ ὁ συγγραφεὺς Ἀλφόνσος Κὰρρ (1808—1890) καὶ διὰ νὰ διασώσῃ ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν ἀφάνειαν τὸ περιοδικόν του «Αἱ μέλισσαι» τοῦ ὁποίου ἡ ἑβδομαδιαία κυκλοφορία ἦτο μηδαμινή, ἐσοφίσθη ἕνα ἐμπαικτικὸ στρατήγημα, ὄχι βέβαια ἐντελῶς πρωτότυπο, ἀλλὰ πολὺ ἐπιτυχές. Ἔκαμε λοιπὸν νὰ διαδοθῇ ἡ φήμη τοῦ ἐκ...πείνης θανάτου του, καὶ ὡς ἐκ θαύματος τότε τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ του ἔγινεν ἀνάρπαστο καὶ ἐξηντλήθη σὲ μιὰ μέρα.

Τὴν ἐπομένην, ὁ δι' ὅλους νεκρὸς Κὰρρ ἐνεφανίσθη στὰ βουλεβάρτα, καὶ καθὼς ὅλοι οἱ γνωστοί του ποὺ τὸν εἶδαν τὸν ἐγέμισαν μὲ πλῆθος ἐρωτήσεων διὰ τὴν πρωτοφανῆ νεκρανάστασίν τους, ἐκεῖνος τοὺς ἀπήντα ἀπαθέστατα:

— Ναί, φίλοι μου, ἤμουν νεκρός, μὰ τώρα εἶμαι λίγο καλύτερα.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΣ...

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΚΟΥΡΙΕ

(Μιὰ αἴθουσα χοροῦ. Γλέντι τρελλό. Μουσική, φωνές, χορός, σερπαντίνες, χαρτοπόλεμος. Ὅλοι οἱ θαμῶνες εἶναι μεταμφιεσμένοι. Πλούσια κοστούμια ποὺ θυμίζουν ὅλες τὴς ἐποχές.

Σὲ μιὰ γωνιὰ κάθονται δυὸ κύριοι μὲ φράκο. Ἕνας μεσόκοπος κι' ἕνας νέος. Σιγανοκουβεντιάζουν).

ΑΡΜΑΝ. — Λοιπὸν, Ρενὲ, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἑορτή; Ὁ κόσμος ἔχει ἀρκετὸ κέφι, ἡ τζὰζ εἶναι ἀνθρωπινὴ καὶ ἡ σαμπάνια ὑπέροχη. Δὲν κάναμε καλὰ ποὺ ἤρθαμε;

ΡΕΝΕ (μὲ φωνὴ ἄτονη, χωρὶς καμμιὰν ὄρεξη). — Πολὺ καλά!

ΑΡΜΑΝ (δείχνοντας μιὰ κολομπίνα ποὺ περνᾶ ρίχνοντας σερπαντίνες). — Δὲς αὐτὴ τὴν κοπέλλα! Τὰ μάτια της, ἔτσι ὅπως ἀστράφτουν, κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα, προδίνουν μιὰ γυναίκα φλογερή. Θέλεις νὰ προσπαθήσω νὰ τὴν προσκαλέσω γιὰ παρέα;

ΡΕΝΕ (μὲ ὕφος κουρασμένο). Δὲν βαρυέσαι, καϋμένε Ἀρμάν! Μήπως δὲν ξέρεις ὅτι ἐγὼ τὰ βαρέθηκα πιὰ ὅλα; Κι' ἂν ἦλθα ἐδῶ, τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι. Εἶδα τὴν ἐπιμονή σου γιὰ νὰ μὲ πάρης σ' αὐτὸ τὸ χορὸ, κατάλαβα τὸ λόγο της καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτό. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρης, μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι γιὰ μένα πιὰ εὐτυχία καὶ χαρὰ δὲν ὑπάρχουν.

ΑΡΜΑΝ (θλιμμένος). — Φτωχέ μου Ρενὲ, τὸ χτύπημα ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ σένα ποὺ ἔχεις τόσο εὐαίσθητη ψυχή!

ΡΕΝΕ. — Τὸ χτύπημα θὰ ἦταν βαρὺ γιὰ ὁποιονδήποτε! Μόνο ποὺ τὸ συλλογίζομαι, μοῦ φαίνεται ὅτι χάνω τὰ λογικά μου! Ν' ἀγαπιόμαστε τόσα χρόνια, νὰ ὑπερπηδήσουμε τόσα ἐμπόδια, νὰ παντρευθοῦμε ἐπὶ τέλους, καὶ πρὶν περάσουν ἔξη μῆνες νὰ μ' ἐγκαταλείψη ἡ Σεσὶλ τόσο ἄκαρδα! Καὶ δίχως καμμιὰν ἀφορμή! Γιὰ ἕνα της καπρίτσιο!

ΑΡΜΑΝ. — Ἔλα, φίλε μου, μὴν τὰ παίρνης ἔτσι κατάκαρδα. Εἶσαι νέος, ἀπέκτησες μιὰ θέση ζηλευτὴ, μπροστά σου ἐκτείνεται ὁλόκληρη μιὰ ζωή. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι αἰώνια κι' ἡ χαριτωμένες γυναῖκες δὲν εἶναι σπάνιες. (Ἡ κολομπίνα ξαναπερνᾶ). Νὰ, αὐτὸ τὸ κορίτσι, χωρὶς νὰ ἔχω δῆ τὸ πρόσωπό του, μ' ἀρέσει πολύ. Θέλεις νὰ φροντίσω νὰ τὴ γνωρίσουμε;

ΡΕΝΕ (χαμογελώντας μὲ καλωσύνη). — Ὄχι, θέλω νὰ φροντίσης νὰ τὴ γνωρίσης ἐσύ. Σοῦ ἔρριξε κάτι ματιὲς ποὺ ὑπόσχονται πολλά. Πήγαινε, καλέ μου Ἀρμὰν, νὰ τὴν βρῆς.

ΑΡΜΑΝ. — Μὰ ὄχι, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ σὲ ἀφίσω μόνο.

ΡΕΝΕ. — Πήγαινε, σοῦ λέω, θὰ μ' εὐχαριστήσης.

(Ὁ Ἀρμὰν κοντοστέκεται, ὕστερα σηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ ἀπομακρύνεται. Ὁ Ρενὲ γεμίζει τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ πίνει μονορρούφι.

Ξαφνικὰ τὸν πλησιάζει μιὰ κυρία, μεταμφιεσμένη σὲ ἀνθοπώλιδα.)

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ καθήσω μιὰ στιγμὴ στὸ τραπεζάκι σας; Ἔχασα τὴν παρέα μου καὶ μιὰ ὥρα ζητῶ μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ. Εἶμαι τσακισμένη ἀπὸ τὸν χορό.

ΡΕΝΕ (εὐγενικὰ, ἀλλὰ ἄκεφα). — Σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου, καθῆστε.

(Ἡ ἄγνωστη κάθεται. Ὁ Ρενὲ σιωπᾶ.)

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σιωπή) — Θὰ εἴχατε τὴν εὐγένεια νὰ μοῦ προσφέρατε λίγη σαμπάνια; Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὸ θάρρος μου, ἀλλὰ διψῶ τρομερά.

ΡΕΝΕ. — Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ παρέλειψα νὰ τὸ κάνω (γεμίζει ἕνα ποτῆρι σαμπάνια καὶ τῆς τὸ προσφέρει).

(Ἀκολουθεῖ πάλι σιωπή.)

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Τὸ ξέρετε ὅτι δὲν εἶσθε διόλου εὐχάριστος γιὰ παρέα; Βέβαια, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἶσθε εὐγενικώτατος στοὺς τρόπους σας, ἀλλὰ ἡ σιωπή σας ἔχω πολλοὺς λόγους νὰ πιστεύω ὅτι μὲ προσβάλλει.

ΡΕΝΕ. — Μὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρία μου νὰ παρατηρήσω ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐπεδίωξα νὰ σᾶς ἐπιβάλω τὴν συντροφιά μου.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Νὰ ἕνας ὡραῖος τρόπος νὰ μοῦ ὑπομνήσετε ὅτι ἦρθα καὶ σᾶς φορτώθηκα, ἐνῷ ἐσεῖς δὲν εἴχατε καμμιὰ ὄρεξη νάρθοῦν καὶ νὰ σᾶς ἀνησυχήσουν. Μὰ τὴν πίστη μου, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶσθε τόσο εὐγενὴς ὅσο φαινόσασταν.

ΡΕΝΕ (σιωπᾶ).

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Ἢ ἀκόμα ὅτι δὲν ἔχετε καθόλου γοῦστο. Βέβαια, δὲν μὲ γνωρίζετε, οὔτε ἔχετε ἰδεῖ τὸ πρόσωπό μου, ἀλλὰ πάλι δὲν φαντάζομαι νὰ φαίνωμαι ἀποκρουστική.

(Ὁ Ρενὲ ἐξακολουθεῖ νὰ σιωπᾶ.)

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Μὰ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πέστε καὶ σεῖς μιὰ λέξη, μιὰ τόση-δὰ λεξοῦλα! Κι' ὄχι μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ βλέπω, στὸ μορφασμὸ τῶν χειλιῶν σας, ὅτι ἀρχίζετε νὰ νευριάζετε. Γιατί; Εἶστε σ' ἕναν χορὸ, ὁλομόναχος, ἔρχεται μιὰ γυναίκα νὰ σᾶς κρατήση συντροφιὰ καὶ σεῖς δυσανασχετεῖτε; Πολλοὶ ἄλλοι θὰ μακάριζαν τὴν τύχη σας.

ΡΕΝΕ. — Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, κυρία μου, σὲ τί ὀφείλεται τὸ τόσο ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ ταπεινὸ ἄτομό μου;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Λοιπὸν, θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια: σᾶς εἶδα ἀπὸ μακρυὰ, μόνος ὅπως εἴσασταν, μοῦ ἀρέσατε — βλέπετε ὅτι εἶμαι φιλαλήθης — καὶ σκέφθηκα νὰ πλησιάσω καὶ νὰ σᾶς γνωρίσω. Φαίνεσθε τόσο χαριτωμένος!

ΡΕΝΕ. — Ἀκοῦστε, κυρία μου, ἐσεῖς ἔχετε πολὺ κέφι, καὶ δικαιολογημένα ἄλλωστε. Βρισκόσαστε σὲ χορὸ, διασκεδάσατε, μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ ἤπιατε λιγάκι παραπάνω. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ ἔχω κέφι, καὶ γι' αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀποσυρθῶ.

(Σηκώνεται γιὰ νὰ φύγη. Ἡ ἄγνωστη τὸν ἁρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι.)

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Ὤ, συγχωρέστε με ἂν ἄθελά μου σᾶς προσέβαλα! Μείνετε ὅμως, μείνετε καὶ ξεχάστε ὅλες τὴς ἀνοησίες ποὺ σᾶς εἶπα.

(Ὁ Ρενὲ τὴν κυττάζει κατάμματα, κι' ὕστερα κάθεται, χωρὶς νὰ πῆ λέξη.)

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Νὰ μὲ συμπαθᾶτε ἂν σᾶς στενοχώρησα. Εἶμαι ἐπιπόλαιη, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι κακιά. Σᾶς τὰ εἶπα ὅλα αὐτὰ γιατὶ μὲ φουρκίσατε μὲ τὴν ἀπάθειά σας.

ΡΕΝΕ. — Δὲν εἶναι τίποτα, κυρία μου. Βλέπετε, τὸ ἀναγνωρίζω ὅτι εἶμαι γκρινιάρης. Κι' ὅμως θἄθελα τόσο νὰ ἔχω κέφι.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Ἐσεῖς κάτι κρύβετε στὴν καρδιά σας, κάποιο σαράκι ποὺ σᾶς ἐμποδίζει ν' ἀπολαύσετε τὴν εὐτυχία, τὴν χαρά, τὸ γλέντι. Βάζω στοίχημα ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ κανένα αἰσθηματάκι!

ΡΕΝΕ (στενοχωρημένος). — Θὰ σᾶς ἤμουν εὐγνώμων ἂν βρίσκατε ἄλλο θέμα συνομιλίας.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Γιατὶ τάχα; Ξέρετε ὅτι ἀνακουφίζεται κανένας ὅταν ἀνοίξη τὴν καρδιά του καὶ πῆ τὸν πόνο του σ' ἕναν ἄλλο: Ἐξομολογηθῆτε μου: δὲν μὲ γνωρίζετε, δὲν σᾶς γνωρίζω! Τὸ μυστικό σας δὲν θὰ τὸ μάθη κανένας, κι' ἐμένα θὰ μοῦ μείνη ἡ ἀνάμνησις μιᾶς αἰσθηματικῆς ἱστορίας ποὺ μοῦ τὴν διηγήθηκε ἕνα βράδυ ἀποκρηᾶς κάποιος ἄγνωστος!

ΡΕΝΕ (μένει συλλογισμένος λίγο καιρὸ, καὶ ξαφνικά:). — Λοιπὸν, ἀκοῦστε μιὰν ἱστορία ποὺ δείχνει τί ποταπὸ καὶ τιποτένιο πλᾶσμα εἶναι ἡ γυναίκα! Ἀκοῦστε την γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν νοσηρή σας περιέργεια, ποὺ σᾶς σπρώχνει νὰ μάθετε, γιὰ ἕνα σας καπρίτσιο, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει νὰ μὴν ἔχω κέφι καὶ νὰ σφίγγω τὰ δόντια μου γιὰ νὰ μὴν ξεσπάσω σὲ λυγμούς: ἀγαποῦσα μιὰ κοπέλλα, τὴν ἀγαποῦσα μ' ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου. Γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω βασανίσθηκα, πάλαιψα σκληρὰ, ὑπεράνθρωπα καὶ στὸ τέλος τὸ κατώρθωσα. Ὅταν τὴν πῆρα νόμιζα ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶχε νοιώσει τὴν εὐτυχία ποὺ ἔνοιωθα ἐγὼ ἐκείνη τὴν στιγμή· φαντάσθηκα ὁ ἠλίθιος ὅτι ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦταν αἰωνία ὅτι ἡ ἀγαπημένη μου θὰ ἦταν πάντα δική μου, κι' ἔπλαθα ὄνειρα γιὰ τὴν μελλοντική μας ζωή. Καὶ ξαφνικὰ, ἕνα μεσημέρι, ἔξη μῆνες μετὰ τὸν γάμο μας, γυρνώντας ἀπὸ τὴν δουλειά μου, βρῆκα ἕνα ψυχρὸ γραμματάκι μὲ τὸ ὁποῖο μοὔλεγε ὅτι μὲ εἶχε βαρεθῆ κι' ὅτι ἔφευγε!

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Φτωχέ μου φίλε!

ΡΕΝΕ. — Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία μου! Ἐκείνη τὴ στιγμὴ νόμιζα πῶς τρελλαινόμουν. Ὅλα ἄρχιζαν νὰ γυρίζουν γύρω μου, καὶ ξαφνικὰ σωριάσθηκα κάτω, ἀναίσθητος!.. Ὤ, κυρία μου, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο τὴν ἀγαποῦσα! Τὴν ἐλάτρευα σὰν μιὰ Θεά! Κι' ἐκείνη, μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια ἦλθε καὶ γκρέμισε τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχα ὀνειρευθῆ!

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. — Παύσατε, βέβαια, νὰ τὴν ἀγαπᾶτε;

ΡΕΝΕ. — Νὰ τὴν ἀγαπῶ, ἐγώ; Τὴν μισῶ! Ναὶ, τὴν μισῶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου, ποὺ τὴν πλήγωσεν ἀνεπανόρθωτα! Τὴν μισῶ τόσο ὅσο τὴν εἶχα ἀγαπήση! Τὴν μισῶ!. (Μιὰ μικρὴ σιωπὴ, καὶ ξαφνικὰ ὁ Ρενὲ ξεσπᾶ σ' ἕνα σιγανὸ κλᾶμα). Κι' ὅμως ὄχι!. Ἡ ἀγάπη μου εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὸ μῖσος! Τὴν ἀγαπῶ, ναὶ, τὴν ἀγαπῶ, ὅσο καὶ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴ γνώρισα! Θἄδινα καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν σφίξω μιὰ φορὰ ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά μου!

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (βγάζει τὴ μάσκα της, καὶ παρουσιάζεται ἕνα ὑπέροχο προσωπάκι βρεγμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα). — Θὰ μπορέσης, ἄραγε, ποτὲ, Ρενέ μου, νὰ μὲ συγχωρέσης γιὰ τὸν τόσο πόνο ποὺ σοῦ προξένησα;

ΡΕΝΕ (ἀγκαλιάζοντάς την). — Σεσίλ μου!

(Ἀκούγεται στὴν τζὰζ τὸ «Γαμήλιο Ἐμβατήριο τοῦ Λόεγκριν» σὲ ρυθμὸ φὸξ-τρότ).

ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΚΟΥΡΙΕ

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Μιὰ θεία φθάνει ἕνα βράδυ μὲ τὴν ἀνεψιά της σ' ἕνα ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ περάσουν τὴν νύχτα. Νοικιάζουν δυὸ δωμάτια καὶ ἀποσύρονται ἡ καθεμιὰ στὸ δικό της. Δὲν εἶχε ὅμως, προφθάσει νὰ ἀποκοιμηθῆ ἡ θεία ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα τρομαγμένη ἡ ἀνεψιά.

— Θεία! Θεία! τῆς φωνάζει στὸ κρεββάτι μου εἶναι ἕνας ἄντρας.

Καὶ ἡ θεία ἀτάραχη.

— Καλὰ, ντὲ, τί κάνεις ἔτσι; Ἔλα πέσε ἐσὺ στὸ δικό μου τὸ κρεββάτι καὶ πάγω ἐγὼ στὸ δικό σου!...

◇◇

Ἡ κυρία πηγαίνει νὰ ψωνίση αὐγὰ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ παντοπωλεῖο. Σήμερα ὅμως, τὰ αὐγὰ εἶναι πολὺ μικρὰ, καὶ ἡ πελάτισσα παραπονεῖται στὸν καταστηματάρχη.

— Μπορεῖ νὰ εἶναι μικρὰ, τῆς ἀπαντᾶ αὐτὸς, ἀλλὰ εἶναι φρέσκα. Μᾶς τἄφερε τώρα μόλις ἕνας Μενιδιάτης καὶ εἶναι ἀπὸ τὶς κόττες του.

— Εἶναι φοβερὸ μὲ τὴν μανία ποὺ ἔχουν μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ μαζέφουν γρήγορα λεπτά. Τόση εἶναι ἡ μανία τους αὐτὴ, ποὺ δὲν ἀφήνουν οὔτε τ' αὐγὰ νὰ μεγαλώσουν!

◇◇

Κάποιος πλησιάζει ἕναν ἀστυφύλακα ποὺ στεκότανε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου ἑνὸς πολυσυχνάστου δρόμου, τὴν ὥρα ἀκριβῶς τῆς πιὸ μεγάλης κινήσεως σ' αὐτόν.

— Μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τὸν ρωτᾶ, πῶς μπορῶ νὰ πάγω στὸ Νοσοκομεῖο τάδε;

— Ὤ! κύριε, ἀπαντᾶ ὁ ἀστυφύλαξ, εἶναι πολὺ εὔκολο, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ περάσετε δυὸ φορὲς ἀπὸ αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιο ἀπέναντι...

◇◇

Ὁ κ. Λεβὺ ταξίδευε κάποτε μὲ τὴν Ρεβέκα του μέσα στὸ μικρὸ του αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖο ὡδηγοῦσε μόνος του. Στὸ δρόμο ὁ κ. Λεβὺ σκεφτόταν πῶς θἄκανε ὥστε νὰ περάσουν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ οἰκονομικὰ τὴν νύχτα τους. Εἶχε βραδυάσει ἐντούτοις καὶ δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμη τὴν ποθητὴ λύσι, ὁπότε βλέπει ἕνα πανδοχεῖο, ποὺ εἶχε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή του καὶ τὶς λέξεις: «Γκαρὰζ διὰ τ' αὐτοκίνητα δωρεάν».

Ὁ κ. Λεβὺ σταματᾷ καὶ ζητᾷ ἀπὸ τὸν ξενοδόχο νὰ τοῦ δείξη τὸ γκαράζ. Αὐτὸς τὸν ὁδηγεῖ ἐκεῖ καὶ ὅταν ὁ Λεβὺ, ἔβαλε μέσα τὸ αὐτοκίνητο τοῦ λέγει:

— Ἐλᾶτε τώρα, νὰ σᾶς δείξω τὸ δωμάτιο σας.

— Περιττὸ, κάμνει ὁ κ. Λεβὺ, θὰ ξαπλώσουμε μέσα στ' αὐτοκίνητό μας!

Γράμματα-τέχνη-θέατρον

Μία νέα καλλιτέχνις τῆς ὀθόνης

Ἡ τελευταία νέα ἀνακάλυψις τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου εἶνε ἡ Ἄννα Λάϊνχομ, αὐστριακῆς καταγωγῆς, ἡ ὁποία φαίνεται εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν, ὅπως ἐμφανίζεται εἰς τὸ πρῶτον μουσικόν της φίλμ «Ἁρμονικὴ ἀγάπη». Ἡ Λάϊνχομ ἔχει σπανίαν φωνὴν σοπράνο καὶ ἐξαιρετικὸν ταλέντο ἠθοποιοῦ.

ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ ΓΛΕΝΤΙΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Μιχ. Κυριακίδη

Εἶνε κάμποσος καιρὸς ποὺ ἔχουν γενικευθῆ στὰ ἑστιατόρια καὶ τὶς Ἀθηναϊκὲς ταβέρνες. Ἰδίως στὶς τελευταῖες. Δὲν ὑπάρχει Ἀθηναϊκὴ μάντρα, λαϊκὴ ψησταριά, μαγαζάκι, ποὺ νὰ διαθέτη τρία τραπέζια, δυὸ τεντζερέδες, μισὸ γκαρσόνι, δυὸ μερίδες φαγιοῦ, ποὺ νὰ μὴν ἔχη ἀποκτήσει τὴν ὀρχηστρούλα του. Μιὰ κιθάρα, ἕνα βιολί, ἕνα ἀκκορντεὸν καὶ τὸν ἀπαραίτητο τραγουδιστή. Ἀλλοῦ ἡ σύνθεσις εἶνε πλουσιώτερη: Βιολί, πιάνο, κρουστὰ, κοντραμπάσο κλπ. Πάντως, λίγο πολὺ, μερικὰ ὄργανα καὶ τραγουδιστὴ θὰ συναντήση κανεὶς σ' ὁποιοδήποτε ταβερνάκι καταφύγη τὰ βράδυα. Μερικὰ εἶνε εὐχάριστα, συμπαθητικὰ καὶ ἑλκυστικά. Ἄλλα εἶνε ἐκνευριστικὰ, κακόηχα καὶ χαλοῦν τὴν διάθεσι. Πάντως γιὰ ὅλα μπορεῖ νὰ λεχθῆ ἡ λέξις πρόοδος. Γιατὶ πρόοδος εἶνε νὰ ποικίλη ἡ διάθεσις τοῦ πελάτου ἀπὸ ἕνα τραγουδάκι ἢ ἕνα χορό. Πρόοδος εἶνε νὰ συνοδεύη τὸ νυκτωμένο αὐτὸ γεῦμα μιὰ μικρὴ ὀρχηστρούλα, ἡ ὁποία δημιουργεῖ ἀτμόσφαιρα καὶ διάθεσι. Πρόοδος καὶ πολιτισμὸς εἶνε ἡ πελατεία νὰ σιγοτραγουδᾷ μαζὶ μὲ τὸν τραγουδιστὴ τὸ τραγουδάκι τῆς ἡμέρας, νὰ κρατᾷ τὸν ρυθμὸ τῆς μουσικῆς καὶ νὰ χειροκροτῆ στὸ τέλος γεμάτη εὐθυμία καὶ αἰσιοδοξία. Εἶνε ἄλλως τε γεγονὸς, ὅτι ἕνα καλὸ γεῦμα καὶ λίγη μουσικὴ δημιουργοῦν τὴν ψευδαίσθησι τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς αἰσιοδοξίας. Καὶ ἕνας Θεὸς γνωρίζει ποιὰ ἀνάγκη ἔχουν ἀπὸ τὰ συναισθήματα αὐτὰ οἱ Νεοέλληνες.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς λοιπὸν αὐτῆς κανεὶς, ὑποθέτω, δὲν θὰ ὑπάρξη ποὺ θὰ κηρυχθῆ ἐναντίον αὐτῶν τῶν συμπαθητικῶν μουσικῶν συγκροτημάτων. Ἐκεῖνο ποὺ θἄπρεπε νὰ ἐξετασθῆ εἶνε κατὰ πόσον οἱ ὀρχηστροῦλες αὐτές, μικρές, ἀσήμαντες, ἐλλειπεῖς ἢ ὄχι, πλούσιες καὶ φανταχτερὲς καὶ μὲ γνωστὰ ὀνόματα, ἀνταποκρίνονται στὴν ἀποστολή τους. Κατὰ πόσον ἠμποροῦν νὰ λεχθοῦν ὀρχῆστρες γλεντιοῦ, ὁ χαρακτηρισμὸς «ὀρχῆστρες» τοὺς βαραίνει πάρα πολὺ, ἢ ἁπλῶς μουσικὰ ὄργανα, ποὺ παίζουν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μπορῆ ὁ καταστηματάρχης νὰ προσθέτη εἰς τὴν ρεκλάμα του «πλήρης ὀρχῆστρα μὲ τὸν ντιζὲρ δεῖνα...»

Δυστυχῶς οἱ περισσότερες ἀπ' τὶς ὀρχῆστρες αὐτὲς δὲν λένε τίποτα. Ὑπάρχουν γιὰ νὰ ὑπάρχουν καὶ πολλὲς φορὲς ἀποβαίνουν ἐκνευριστικὲς καὶ βαρετές. Κακοφωνίες, γρατσουνίσματα, ρεπερτόριο τῆς κακῆς ὥρας. Καμμιὰ ἀντίληψις τῆς πραγματικῆς ἀποστολῆς. Ἀλλὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλες. Καὶ εὐτυχῶς δὲν εἶνε λιγοστές. Ἔχουν κέφι, διαισθησι τί θέλει τὸ κοινὸ καὶ προσαρμόζονται μιὰ χαρὰ στὰ γοῦστα τῆς βραδυᾶς. Διότι τὸ μεγάλο μυστικὸ μιᾶς ὀρχήστρας γλεντιοῦ εἶνε νὰ προσαρμόζεται στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς βραδυᾶς, ἡ ὁποία δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν σύνθεσιν φυσικὰ τῆς πελατείας. Νὰ καταλαβαίνη τί θέλει ἡ πελατεία καὶ μὲ τί εἴδους σκοπὸ καὶ τραγοῦδι τέρπεται. Αὐτὲς ἀνταποκρίνονται πλήρως στὴν ἀποστολή τους καὶ εἶνε χαρὰ καὶ ἀπόλαυσις νὰ τὶς ἀκούη κανείς. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ὑπάρχουν πολὺ καλοὶ μουσικοί, ἰδίως βιολιστές, κιθαριστές, σαξόφωνα καὶ μερικὰ ἀκκορντεὸν, ποὺ σκορποῦν ἄφθαστο κέφι καὶ εἶνε ἀκούραστοι. Γιατὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστικὰ τῆς ἐπιτυχίας στὶς ὀρχῆστρες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ κουράζωνται. Νὰ μὴν ἀφήνουν τὴν πελατεία νὰ κρυώση, ἀφοῦ μιὰ φορὰ κατορθώσουν νὰ τὴ ζεστάνουν. Οἱ σκοποὶ νὰ διαδέχωνται τοὺς ἄλλους καὶ νὰ καταλήγουν στὰ πιὸ πικάντικα τραγουδάκια. Πρὸ παντὸς, κέφι καὶ εὐθυμία. Εἶνε τὰ δυὸ πράγματα ποὺ ζητᾶ ὁπωσδήποτε ἕνας μέσος πελάτης. Βέβαια εἶνε δύσκολο νὰ ζητήση κανεὶς ἀπὸ Ἕλληνας μουσικοὺς νὰ μεταβληθοῦν σὲ μιὰ νύχτα σὲ παθητικοὺς καὶ ἀκούραστους τσιγγάνους. Γάλλους ἀκκορντεονίστας καὶ καντσονετίστας. Ρωσσικὲς μπαλαλάϊκες. Ναπολιτάνους τραγουδιστάς. Ἀργεντίνους κιθαριστάς... Ὄχι. Θὰ ἦταν ἀδύνατον. Γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν καὶ μακρὰν παράδοσιν καὶ ἔχουν ἀναγάγει τὸ εἶδος αὐτὸ σὲ περιωπή. Ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας μουσικούς, ποὺ ἀποτελοῦν τὶς ὀρχῆστρες γλεντιοῦ, εἶνε νὰ ἀποβάλουν τὴν συνοφρύωσι καὶ τὴν δραματικότητα, τὴ σαχλὴ καὶ ἀνούσια. Τὸ τελευταῖον ἀφορᾷ κυρίως τοὺς τραγουδιστάς, ποὺ οὔτε μποροῦν ἀλλ' οὔτε καὶ ξέρουν νὰ εὐθυμήσουν. Ἄμα τὸ κατορθώσουν, τότε θὰ ἀνταποκρίνωνται στὸ εἶδος καὶ τὴν ἀποστολή τους. Καὶ αὐτὸ θ' ἀποτελέση τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τους. Τὸ εἶδος εἶνε ἐπιβεβλημένον καὶ εὐχάριστον σ' ἕνα λαὸ μελαγχολικὸ καὶ σὲ μιὰ κοινωνία συνοφρυωμένη καὶ κουμπωμένη. Ἂν καλλιεργηθῆ καταλλήλως, ἀσφαλῶς ἔχει πάρα πολλὰ νὰ προσφέρη στὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ στὴν αἰσιοδοξία μας.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ γλυκειὰ Μάριον Νταίβις ποὺ εἶχε ἀποσυρθῆ τόσο ξαφνικὰ καὶ πρόωρα ἀπ' τὸν κινηματογράφο ἐπιστρέφει στὶς παληές της ἀγάπες, μὲ δύο καινούργια της φίλμ ποὺ γυρίζει στὰ στούντιο τῆς «Μέτρο - Γκόλντουϊν Μάγερ».

Τὸ πρῶτο φέρει τὸν τίτλο «Πηγαίνοντας στὸ Χόλλυγουντ» καὶ τὸ δεύτερο «Ὁ 13ος ὀπερατέρ», οἱ δὲ ὑποθέσεις καὶ τῶν δύο εἶναι παρμένες ἀπὸ δυὸ πολεμικὰ μυθιστορήματα ἄγγλων συγγραφέων.

Οἱ θαυμασταὶ τῆς Μάριον — καὶ εἶναι ἀρκετοὶ — θὰ περιμένουν ἐναγωνίως τὴν προβολὴ τῶν δύο ἐνδιαφερουσῶν αὐτῶν ταινιῶν.

◇◇

Νὰ κι' ἕνα ἄλλο ρεκὸρ τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξη δὲν θὰ φανταζότανε κανεὶς σας. Τὸ κατέχει ὁ ἀμερικανὸς στὰρ Οὐΐλφρεντ Λούκας, ποὺ παίζει ἤδη τὸν χιλιοστὸ ρόλο του!

Ὁ Οὐΐλφρεντ Λούκας δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἀμερικανοὺς ἀστέρας ἂν καὶ ἀπὸ εἰκοσιένα τώρα χρόνια παίζει στὸν κινηματογράφο!

Ἀλλ' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ... ἀσημότης του ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸ τοῦ πρωτοτύπου ρεκόρ του νὰ ἔχη παίξη ὡς τώρα χίλιους ρόλους, σὲ χίλιες διάφορες ταινίες!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔχει γνωρίσει κι' ἔχει σχετισθῆ μὲ πάμπολλους ἀστέρας ποὺ ἀφοῦ ἀνέβηκαν τὰ ὑψηλότερα σκαλιὰ τῆς καρριέρας των ἔπεσαν κατόπιν στὴν ἀφάνεια.

Συγκεκριμμένως ἀναφέρει τοὺς Ἔθελ Κλάϊτον, Μπέσσυ Μπάρισκεϊλ, Κίγκ Μπάγκοτ, Φλωρὲλ Λώουρανς, Φράνσις Φόρντ κ.ἄ. ποὺ ἀφοῦ μεσουράνησαν, ἔπεσαν σήμερα στὴν ἀφάνεια ἀποσυρθέντες ἀπὸ τὸν κινηματογράφο ἢ παίζοντες ἀσήμους ρόλους «φιγκυράν»...

◇◇

Κάθε ἀστέρας ἔχει τὶς προτιμήσεις του στοὺς ρόλους ποὺ ἔπαιξε ἢ καὶ παίζει.

Καὶ γιὰ κάθε ἀστέρα ὑπάρχει ἕνας ρόλος ποὺ τὸν θεωρεῖ τὸν καλλίτερό του, γιατὶ σ' αὐτὸν φανέρωσε ὅλη τὴν καλλιτεχνικὴ δυναμικότητά του.

Ἀπὸ τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Σινεμόντ» παραλαμβάνομε τὸν παρακάτω ἐνδιαφέροντα κατάλογο τῶν ἠθοποιῶν καὶ τῶν ἔργων ποὺ προσωπικὰ θεωροῦν ὡς τὰ καλλίτερα τους γιὰ τοὺς ρόλους ποὺ ἔπαιξαν σ' αὐτά:

Γκρέτα Γκάρμπο καὶ Τζὼν Τζίλμπερ: «Σὰρξ καὶ διάβολος».
Μαίρη Πίκφορντ: «Στέλλα Μαρία».
Νόρμα Σῆρερ: «Ἡ χωρισμένη».
Λιοῦ Ἄϋρες: «Τίποτε νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικὸ Μέτωπον».
Μπούντι Ρότζερ: «Τὰ φτερά».
Ρούθ Τσάττερτον: «Σάρα καὶ υἱός».
Τζὼν Μπάρρυμορ: «Τζὶμ ὁ καμακιστής».
Σύλβια Σίντνεϋ: «Σκηνὲς τοῦ δρόμου».

◇◇

Τελευταῖα ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικό, τὸ «Σκρὶν Πλέϋ» προεκήρυξε ἕναν διαγωνισμὸ ἀποκλειστικῶς μεταξὺ τῶν... δακτυλογράφων ἀναγνωστριῶν του γιὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν πιὸ ἀγαπητῶν ἀστέρων τοῦ παγκοσμίου κινηματογράφου.

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ ὑπῆρξαν καταπληκτικὰ καὶ χαρακτηριστικώτατα τῆς... ἀσταθείας ποὺ «δέρνει» κυριολεκτικῶς τὴν γυναικεία καρδιὰ εἴτε — ἂν θέλετε — τὶς γυναικεῖες καρδιές, ἐφ' ὅσον ἐδῶ πρόκειται περὶ κοινοῦ. Ὁρίστε τοὺς βαθμοὺς προτιμήσεως ποὺ παίρνει χωριστὰ κάθε ἀστήρ: Φρέντερικ Μάρς, 74. Λέσλη Χόβαρτ, 52. Κλάρκ Γκέϊμπλ, 30. Κλάϊβ Μπρούκ, 28. Βάρνερ Μπάξτερ, 28. Τζέϊμς Γκάνεϋ, 28. Τζὼν Μπόλς, 27. Γκάρυ Κοῦπερ 23. Τζέϊμς Ντύν, 18. Ρόναλ Κόλμαν, 15. Ρίτσαρ Ντίξ, 15. Τζώρτζ Μπρέντ, 13. Ζόελ Μακέα, 11. Νίλς Ἄστερ 10.

Ἂς σημειωθῆ ὅτι μεταξὺ τῶν ἀστέρων ποὺ πῆραν κάτω τῶν 10 βαθμῶν προτιμήσεως συγκαταλέγονται καὶ οἱ ἄσσοι Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ὁ Φίλιπ Χόλμς, ὁ Τζόνυ Βαϊσμύλλερ, ὁ Μώρις Σεβαλιέ, ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ κ.ἄ. ποὺ ὅπως φαίνεται ἄρχισαν νὰ... ξεπέφτουν στὴν συνείδησιν τῶν πολυπληθῶν θαυμαστριῶν των, ποὺ ἀλλάζουν γοῦστα, — σὰν γυναῖκες ποὺ εἶναι — ὅπως ἀλλάζουν τὰ καπέλλα, τὶς τουαλέττες καὶ τοὺς... ἄντρες των!

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἕνας περίεργος κατάλογος ποὺ συνέταξαν οἱ γόησσες

Ποιὰ ἀπὸ τὰς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ ἔχει τὸν καλλίτερον σύζυγον;

Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπαντήση κανεὶς εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν. Διότι πρόκειται γιὰ ἕνα ζήτημα πολὺ σχετικὸν καὶ ὑποκειμενικόν.

Ἠμποροῦμε ὅμως νὰ εἴπουμε ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ σύζυγοι τῶν ἀστέρων τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου διακρίνονται γιὰ τὴν ἐπιβολὴν ποὺ ἔχουν εἰς τὸ σπίτι των. Κυβερνοῦν αὐτοὶ καὶ ὄχι αἱ σύζυγοι των, αἱ ὁποῖαι ὑπακούουν καὶ συμμορφώνονται μὲ τὴν θέλησίν των. Καὶ ὅταν ἀκόμη φθάνουν κακόκεφες ἀπὸ τὸ στούντιο καὶ ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ ξεσπάσουν κάπου, αἱ ἠθοποιοὶ δὲν τολμοῦν νὰ μιλήσουν ἀπότομα εἰς τοὺς ἄνδρες των.

Ὅσον γιὰ τὰ μέσα τῆς ἐπιβολῆς ποὺ μεταχειρίζονται οἱ διάφοροι σύζυγοι, δὲν εἶνε τὰ ἴδια γιὰ ὅλους. Ὁ Τζόννυ Βαϊσμύλλερ, ἐπὶ παραδείγματι, μὴ ξεύροντας κάποτε πῶς ἀλλέως νὰ δαμάση τὴν διαβολεμένην Λοῦπε Βελέζ, τὴν δέρνει... εἰς τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματός της! Ἐκείνη βάζει βέβαια τὶς φωνές, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος ὁ νικητὴς εἶνε ὁ Τζόννυ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν ταιριάζει σὲ ὅλας τὰς περιπτώσεις...

◇◇

Πρὶν μιλήσωμε γιὰ τοὺς διαφόρους συζύγους ἀστέρων ἀτομικῶς, πρέπει νὰ εἴπουμε ὅτι ἡ ὀμορφιὰ δὲν ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προσόν των. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶνε οὔτε ὡραῖοι οὔτε κομψοί. Ἴσως αἱ ἠθοποιοὶ τοὺς προτιμοῦν ἄσχημους διότι ἔχουν βαρεθῆ νὰ βλέπουν διαρκῶς γύρω των, εἰς τὸ στούντιο, ὁλόκληρον στρατὸν ἀπὸ ὡραιοτάτους νέους.

Ἂς πάρωμε τὸν δόκτορα Τζόελ Πρέσσμαν. Ὅταν τὸν ἐξετάση κανεὶς μὲ τὰ κριτήρια τῆς αἰσθητικῆς, θὰ τὸν κατατάξη ἀδίστακτα εἰς τοὺς ἄσχημους ἄνδρες. Τί προσὸν λοιπὸν τοῦ εὑρῆκε ἡ Κλωντὲτ Κολμπὲρ, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ Πρέσσμαν δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν κινηματογράφον, δὲν κατοικεῖ εἰς τὸ Χόλλυγουντ καὶ εἶνε ἕνας ἰατρὸς σοβαρώτατος καὶ μυαλωμένος;...

Ἐν τούτοις, ἡ Κλωντὲτ εἶνε ἱκανὴ — ὅπως ἔχει κάμει ἤδη πολλὲς φορὲς — νὰ πάρη τὸ ἀεροπλάνον τῆς Νέας Ὑόρκης μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ φιλήση τὸν ἄνδρα της. Συχνὰ τὸν εὑρίσκει νὰ δίδη μίαν στρυφνὴν ἐπιστημονικὴν διάλεξιν καὶ κάθεται τότε ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀνάμεσα εἰς τὸ ἀκροατήριον περιμένοντας τὸν νὰ τελειώση καὶ προσπαθῶντας νὰ καταλάβη τὰ λόγια του, τὸ ἐπάγγελμά του.

◇◇

Ἂς περάσωμε κατόπιν εἰς τὸν Ἴρβινγκ Τάλμπεργκ, ἄλλον διάσημον σύζυγον. Ὁ Ἴρβινγκ εἶνε βέβαια ἀρκετὰ ὡραῖος καὶ μὲ σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν κινηματογραφικὴν βιομηχανίαν. Ἀλλὰ ἡ Νόρμα Σῆρερ ὁρκίζεται ὅτι τὸν ἐρωτεύθηκε πρὶν μάθη τὴν ἀληθινήν του ταυτότητα νομίζοντας τὸν ἁπλοῦν κλητῆρα τῆς «Οὐνιβέρσαλ», καὶ πρὶν ἰδῆ καλὰ τὸ πρόσωπόν του, διότι τὸν ἐπρωτογνώρισε στὸ μισοσκόταδο.

Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἴρβινγκ ἔχει μίαν ἀμίμητον χάριν, ὅταν μιλῆ εἰς τὶς γυναῖκες. Γι' αὐτὸ ἴσως ἡ Μὲρλ Ὄμπερον, μόλις ἔφθασε εἰς τὸ Χόλλυγουντ, εἶπε — ἐκφράζοντας τὰς σκέψεις πολυαρίθμων ὁμοφύλων της — ὅτι τὸν θεωρεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντας καὶ συμπαθητικοὺς Ἀμερικανούς.

◇◇

Ἂν ἡ Γκρέϊς Μοὺρ ἐλάμβανε μέρος εἰς ἕνα «λαχεῖον συζύγων» καὶ ἐκέρδιζε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν δὲν θὰ εὕρισκε ἀσφαλῶς τελειότερον σύντροφον τῆς ζωῆς της ἀπὸ τὸν Βαλεντῖνο Παρέρα. Ὁ Παρέρα εἶνε ἕνας διάσημος Ἰσπανὸς ἠθοποιὸς καὶ συγχρόνως ἕνας τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, εὐγενικός, χαριτωμένος, ἱπποτικός. Κανεὶς δὲν κατορθώνει νὰ καταπραΰνη τὴν ὀξύθυμην Μοὺρ ὅπως αὐτὸς μὲ ὀλίγας μόνον λέξεις του.

Φυσικὰ δὲ, ἡ Γκρέϊς τὸν λατρεύει καὶ βεβαιώνει διαρκῶς ὅτι, προτοῦ τὸν πανδρευθῆ ἡ ζωή της δὲν εἶχε κανένα σκοπόν.

Ἐρχόμεθα ἔπειτα εἰς τὸν Τζὲν Μάρκεϋ. Αὐτὸς εἶνε ἕνας γνήσιος Ἀμερικανὸς ἀπὸ τὸ Ἰλλινόϊς. Ἐν τούτοις ἔχει αἰσθηματικὴν καρδιά, γλυκύτητα καὶ ρωμαντικὴν τρυφερότητα Εὐρωπαίου, τόσον ὥστε ἔχει ἐπονομασθῆ «ὁ τέλειος σύζυγος». Ἔτσι τὸν θεωρεῖ καὶ ἡ περίφημη σύζυγός του Τζόαν Μπέννετ, ἡ ὁποία τὸν ἀγαπᾶ μὲ ὅλην της τὴν ψυχήν.

Ἄλλα σπουδαῖα προσόντα τοῦ Τζὲν εἶνε ὁ ἀλτρουϊσμός του καὶ ἡ ἱκανότης του νὰ περιποιῆται τὴν Τζόαν του, νὰ τῆς δείχνη τὴν ἀγάπην του στέλνοντάς της εἰς κάθε εὐκαιρίαν θαυμάσια μπουκέτα ἀπὸ σπανιώτατα λουλούδια. Ἰδοὺ γιατὶ τὸ Χόλλυγουντ τὸ θεωρεῖ ὡς τὸν σύζυγον ποὺ ἐξοδεύει τὰ περισσότερα χρήματα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους σὲ λουλούδια γιὰ τὴν γυναῖκα του.

◇◇

Ὁ δόκτωρ Φράνσις Γκρίφφιν, ὁ σύζυγος τῆς Ἰρὲν Ντὶν, εἶνε ἕνας ἄνδρας ὡς 40 ἐτῶν, μὲ μαλλιὰ ψαρὰ εἰς τοὺς κροτάφους καὶ ἀνάστημα μέτριον, ἤρεμος καὶ μετρημένος. Ἐργάζεται εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ὡς ὀδοντοϊατρός. Ὁσάκις δὲ ἠμπορέση, κάμνει ἕνα ταξεῖδι ἕως τὴν Καλιφορνίαν, γιὰ νὰ εὕρη τὴν γυναικούλα του. Διότι καὶ οἱ δύο των εἶνε ἀκόμη ἐρωτευμένοι ὅπως εἰς τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ γάμου των.

Ὁ Χάρμαν Νέλσον, ὁ λατρευτὸς ἄνδρας τῆς Μπέττυ Νταίβις, εἶνε διευθυντὴς ὀρχήστρας. Νέος, δυνατός, ἀνεξάρτητος, ἀποφασιστικὸς καὶ ἐρωτευμένος, ἄφησε χωρὶς ἀντίρρησιν τὴν γυναῖκα του νὰ συνεχίση τὸ στάδιόν της καὶ νὰ γίνη μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου, ἐνῷ αὐτὸς ἀγωνίζεται ἀκόμη γιὰ ὀλίγα ψίχαλα φήμης. Ἡ καλή του καρδιὰ δὲν τὴν ἐφθόνησε ποτέ. Φιλοδοξεῖ μόνον πάντοτε νὰ γίνη διάσημος ὅπως ἐκείνη.

◇◇

Ἔπειτα, ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ἄλλοι σύζυγοι εἰς τὸ Χόλλυγουντ... Ποιὸς εἶνε ὁ καλλίτερος;... Μὰ δὲν εἴπαμε ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπαντήση κανεὶς εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν;

Νέαι ἐκδόσεις

Ἐξεδόθησαν ἀπὸ τὸν μουσικὸν οἶκον Γρ. Κωνσταντινίδη, εἰς μουσικὰ τεμάχια τὰ δύο νέα σουξὲ τῆς ἐποχῆς «Ντροπή σου» καὶ «Μελαγχολία» τοῦ νέου μουσικοσυνθέτου κ. Μ. Γαβριηλίδη, μὲ στίχους τοῦ κ. Ἀλ. Σακελλαρίου. Τὰ αὐτὰ ἐπίσης κομμάτια ἐξεδόθησαν καὶ κυκλοφοροῦν καὶ εἰς δίσκους Χὶς-Μάστερ-Βόϊς ἐκτελούμενα ἀπὸ τὴν Δανάη.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΞΕΦΑΝΤΩΜΑ...

Τοὺς μπάλλους τοὺς ἐφετεινοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐγύρισα
καὶ μὲ πανηγυρίζοντας πολλάκις πανηγύρισα.
Ἀπ' ὅλους ὠνομάστηκα σαμπάνιας κεραστὴς
κι' ἀπ' τὶς γυναῖκες, Δὸν Ζουὰν ἐκλήθην κι' ἐραστής.
Πολλὲς γυναῖκες εὐτυχεῖς εὗρῆκα καὶ δυστύχους
ποὺ θὰ τὶς συναντήσετε στοὺς κατωτέρω στίχους.

Σ' ἕναν στενώτατον χορὸν γνωστῆς οἰκογενείας
εἰς τὸν ὁποῖον χόρευε καὶ τἄσπαγε κι' ἡ δούλα
μὲ τέχνην ἐπλησίασα καὶ δόσιν εὐγενείας
κάποια μικρὴ παιδοῦλα.
Τὸ σῶμα της ἐκάλυπτε μαθητικὴ στολὴ
καὶ σ' ὅλα τὴν διέκρινεν αἰδὼς καὶ συστολή.
Εἰς τὴν ἀρχὴ φαντάστηκα πὼς θὰ δυσκολευτῶ
πολὺ γιὰ νὰ τὴν πείσω
καὶ σ' λα τὰ ζητήματα νὰ τὴν κατατοπίσω.
Πλὴν ὅμως στὸ λεφτὸ
ἂν καὶ δεινὸς καὶ φοβερὸς ἐγὼ κατακτητής,
τῆς μαθητρίας ἔγινα καθ' ὅλα... μαθητής!

◇◇◇

Σ'ἄλλον χορὸν πιὸ κοσμικόν, ἐντὸς κομψῆς αἰθούσης
ἐντὸς τῆς παρελθούσης
φρονῶ τῆς ἑβδομάδος
μὲ φίλους, εἰσερχόμενος, πολυμελοὺς ὁμάδος,
πιαταγωδῶς τρακάρισα μὲ μιὰν χοντρὴν κυρίαν
ποὺ χρόνια ἐπεδίωκε τοιαύτην... εὐκαιρίαν.
Δι' ὅ, χωρὶς χρονοτριβὰς καὶ λόγια τοῦ ἀέρος
μὲ πῆρε κατὰ μέρος,
δυὸ λόγους μοῦ ψιθύρισε κατόπιν εἰς τὸ οὖς
οὖς
μὲ πιὸ θερμοὺς συνώδευσεν τοιούτους ὡς εἰκός
Κι' ἐγὼ τῆς εἶπα κρύα:
— Πολὺ καλά, κυρία,
μὰ δὲν ψωνίζω δυστυχῶς, ποτέ μου...χοντρικῶς

◇◇◇

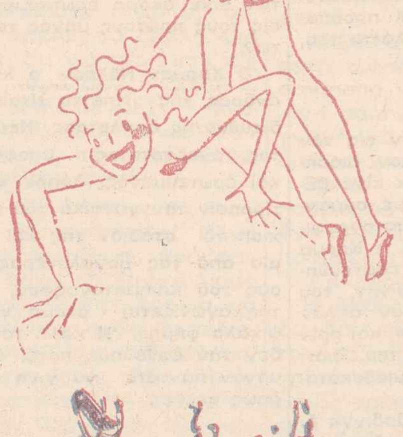

Καὶ σ' ἕναν μπάλλον βρέθηκα, μὲ φοῦντα καὶ τσα-
ροῦχα
ὅπου φοροῦσαν ἅπαντες τοῦ Κακαράπη ροῦχα
κι' ὅπου κορίτσι τοῦ βουνοῦ, σὲ μιὰ στιγμὴ φερμάρω
Βεδουροπούλου τοὔνομα καὶ τὸ μικρό της Μάρω.
Στενὸς κορσὲς τῆς ἔγινα, στὴ γλῶσσα της... ταγάρι,
καὶ τελικῶς τὴν ἔβγαλα νὰ δοῦμε τὸ φεγγάρι.
Γιὰ τὰ βουνὰ μιλήσαμε, τοὺς θάμνους καὶ τὰ χόρτα
γιὰ τ' ἀγαθὰ τ' ἀμέτρητα τῆς γῆς καὶ τοῦ πρασίνου
τῆς φτωχικῆς μου τῆς φωλιᾶς τῆς ἄνοιξα τὴν πόρτα
κ' ἀδειάσαμε μέχρι τριγὸς δυὸ τρεῖς μπουκάλες
οἴνου
Καὶ συμφωνούσης τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ κι' ἐμοῦ συμ.
φώνου
τὸ «Μάρω Μάρω» πήραμε ἀπὸ ραδιοφώνου
ἤγουν τουτέστιν δηλαδὴ τό: «Τὶς ντροπὲς παράτα»
κι' εὑρέθη τέλος σύμφωνη, πώς: «Μιὰ φορὰ εἰν' τὰ
νειᾶτα!

◇◇◇

Σὲ μπάλ - μασκὲ πολυτελὲς κι' ἀριστοκρατικώτατον,
ὅπου τινὲς μεθούσανε μαζὺ μὲ τὴν κοκόττα των,
χωμένοι μὲς τὰ ντόμινα, εἰς τρόπον οὕτως ὥστε
νὰ μὴ τοὺς διακρίνουμε καί... ράπται καὶ χρεῶσται
Κἄποια κυρία σὶκ πολύ, στὸ τέλος μὲ τραβᾶ
καὶ σ' ἕνα πλουσιόσπιτο, μὲ μπάζει στὰ στραβά
ἀλλὰ μ' ἐγκαταλείπει
μὲ φανερή της λύπη
γιατὶ στὴν αἴθουσα νωρὶς ἡ σύγχρονη Ρεβέκα
ὅπως φοροῦσα ντόμινο μὲ πῆρε γιά... γυναῖκα!

◇◇◇

Καὶ σὲ χορὸν γειτονικόν, κοινῶς τοῦ μαχαλᾶ
ὅπου συνήθως, πόλισμαν τὸ γλέντι τους χαλᾶ,
τυχαίως παρευρέθηκα καὶ χόρεψα μὲ μιὰ
κοπέλλα μαγκοφέρνουσα γεμάτη νοστιμιά.
Μοδίστα διεπίστωσα, πὼς ἦταν φημισμένη,

Μασκαράδες

Βάζουμε ἀπόψε μάσκα παντοῦ. Μάσκα στὴ μορφή. Μάσκα στὴν ψυχή. Μάσκα στὰ αἰσθήματα. Μάσκα στὶς σκέψεις. Μασκαράδες πέρα γιὰ πέρα.

Μήπως ὅμως τὸ ἴδιο δὲν εἴμαστε ὅλον τὸ χρόνο; Γιατί νὰ μᾶς φαίνεται ἐξαιρετικὸ τὸ ἀποψινό μας μασκάρεμα; Ἴσως διότι ἀπόψε εἴμαστε καὶ φυσικοὶ καὶ τεχνητοὶ μασκαράδες. Δυὸ φορὲς μασκαράδες.

Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἀφελεῖς ποὺ πέφτουν θύματα τῶν φαινομένων.

◇◇

Ἂς παρακολουθήσουμε τὸν ἔρωτα, ὅταν παραγίνεται μασκαρᾶς.

—Μαρίνα! Ἀγάπη μου. Δὲν μὲ λυπᾶσαι λοιπὸν καθόλου;

Ἡ μικρὴ κολομπίνα, πεταχτὴ καὶ παιγνιδιάρα, γλυστράει ἀνάμεσα στὰ μπαλλόνια, τὶς σεοπαντίνες καὶ τὶς κυκλωτικὲς κινήσεις τοῦ ἐπιθετικοῦ πιερόττου. Ἐκεῖνος την καταδιώκει μὲ ὅλα τὰ καταδιωκτικὰ ἀποσπάσματα τῶν πόθων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του.

—Ἀγαπημένη μου Μαρίνα, σὲ ἱκετεύω.

—Μὰ τί θέλεις τέλος πάντων;

—Δὲν μὲ λυπᾶσαι; Ἐλέησέ με μὲ τὰ ψυχία τῶν θελγήτρων σου.

—Καλὲ τί λές; Ἔχεις πολλὲς ξελογιάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

—Μὴ μὲ πειράζεις, Μαρίνα. Ξέρεις, ὅτι εἶσαι ἡ μοναδική μου ἀγάπη.

—Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω.

—Μὰ τί ὅρκο θέλεις νὰ σοῦ κάμω; Ὅλους τοὺς ὅρκους τοὺς ἔχω ἀπέναντί σου ἐξαντλήσει.

—Ὥστε μ' ἀγαπᾶς, ἀλήθεια;

—Τρελλαίνομαι. Πᾶμε μιὰ βραδυὰ στὸν κῆπο. Εἶνε τόσον ὡραία βραδυά. Τὰ ἄστρα λάμπουν...

—Ποιὰ ἄστρα, καλέ; Ποῦ τὰ βλέπεις τὰ ἄστρα μ' αὐτὴ τὴ συννεφιά;

—Μ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, καλή μου, ἀλλὰ μὲ διέκοψες. Τὰ ἄστρα λάμπουν πίσω ἀπὸ τὴν μαγευτικὴ συννεφιά, ὅπως λάμπουν τὰ κάλλη σου πίσω ἀπὸ τὰ τούλια τῆς φορεσιᾶς σου.

Καὶ τὸ ζευγάρι χάνεται σιγὰ-σιγὰ στὰ δρομάκια τοῦ πάρκου τοῦ μεγάρου, ὅπου δίδεται ὁ χορός.

Ὕστερα ἀπὸ μισὴ περίπου ὥρα σιγῆς καὶ ἐκστάσεως τῶν νέων, ἀρχίζει πάλι ὁ διάλογος. Τώρα κάνει τὴν ἀρχὴν ἡ νέα

—Μ' ἀγαπᾶς, Λάκη μου;

—Καὶ βέβαια σ' ἀγαπῶ.

—Καὶ θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα;

—Μὰ τί ἄσκοπες ἐρωτήσεις κάνεις, ἀγαπητή μου! Ἀφοῦ στὸ εἶπα μιὰ καὶ καλή. Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα.

—Μὰ γιατί μοῦ τὸ λὲς μ' αὐτὸν τὸν ἀπότομο τόνο;

—Πῶς θέλεις νὰ στὸ πῶ; Σὲ ποιὸν τόνο; Σὲ λὰ μινόρε, σὲ πλάγιον δεύτερον;

—Προηγουμένως μοῦ μιλοῦσες γλυκύτερα.

—Προηγουμένως ἦταν... προηγουμένως.

—Δηλαδὴ ἄλλαξες τώρα;

—Ὡχού! Μὲ σκότισες, τὸ κατάλαβες;

—Θεέ μου, πῶς μοῦ φέρνεται! Μὰ τί σοῦ ἔκαμα, Λάκη μου; Ἐπειδὴ ἐδείχθηκα τόσο καλὴ μαζί σου; (Ἀρχίζει τὰ κλάμματα).

—Σὲ παρακαλῶ, παῦσε τὰ κλάμματα, διότι μὲ ἐκνευρίζουν.

—Μαμάκα μου, πόσο δυστυχισμένη εἶμαι!

—Τώρα θὰ μ' ἀρχίσῃς τὸ τροπάριο τῆς μαμᾶς σου; Ὡραία, λοιπόν. Ἀφοῦ νομίζεις ὅτι μόνο ἡ μαμά σου μπορεῖ νὰ σὲ παρηγορήσῃ, πήγαινε νὰ τὴ βρῆς. Ἐγὼ φεύγω.

Καὶ τὴν ἀφήνει μόνη. Ποιὸς τῆς εἶπε νὰ πιστέψῃ στὸν μασκαρᾶ ἔρωτα;

◇◇

Ἄλλη ἀποκριάτικη σκηνή:

Ὁ φίλος χορεύει μὲ τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του.

Μόλις σηκώνονται νὰ χορέψουν, ἡ μουσικὴ παίζει:

Σ' ἄφησα καὶ δὲν τὸ μετανοιώνω.
Σ' ἄφησα στὴ λύπη καὶ στὸν πόνο...

Ἡ σύζζυγος ἐνδομύχως συμπληρώνει:

Σ' ἄφησα χρυσέ μου ἄντρα μόνο
Γιατὶ σὰν εἶμαι δίπλα σου... κρυώνω...

Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ σκέπτεται, δὲν τὸ λέγει. Οἱ σκέψεις της φοροῦν μάσκα.

Ὁ χοριὸς τοῦ φίλου μετὰ τῆς συζύγου τοῦ φίλου συνεχίζεται.

—Χορεύετε θαυμάσια, κυρία.

—Εἶνε διότι ἔχω καλὸν καβαλλιέρο.

—Μὲ κολακεύετε.

—Καθόλου.

—Εἴσθε γοητευτική.

—Μὲ κολακεύετε.

—Καθόλου. Ἤθελα ἀπὸ καιρὸ νὰ σᾶς πῶ πόσο ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι μοῦ ἔχετε κάμει.

—Μπᾶ;

—Σᾶς μιλῶ εἰλικρινά.

Καὶ σὲ λίγο:

—Τί θὰ λέγατε ἂν σᾶς πρότεινα νὰ συναντηθοῦμε κάπου;

—Ἅμα μοῦ τὸ προτείνετε πρῶτα, θὰ σκεφθῶ.

—Λοιπόν, σᾶς τὸ προτείνω.

—Εἴσθε πολὺ τολμηρός, τὸ ξέρετε;

—Τοὺς τολμηροὺς ἡ τύχη βοηθεῖ.

—Ὡραία λοιπόν. Ἂς ἀφήσουμε στὴν τύχη τὴν προσεχῆ μας συνάντησι.

—Ἄ, ὄχι. Ἀστειεύεσθε; Θὰ σᾶς περιμένω μεθαύριο στὶς 7 στὸ «Κοσμικόν». Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

Ἡ συμφωνία κλείνει ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ τελειώνει ἡ μουσικὴ καὶ ὁ σύζυγος ἀπὸ τὸ τραπεζάκι χειροκροτεῖ.

Οἱ δυὸ ἔνοχοι γυρίζουν στὶς θέσεις των. Φοροῦν τὴν μάσκα τῆς ἀπαθείας.

◇◇

Καὶ τρίτη ἀποκριάτικη σκηνή, ὅπου ἐμφανίζεται ὁ κύριος μὲ τὴν μάσκα τῆς δειλίας καὶ τῆς ρωμέικης κατεργαριᾶς:

Μπὰλ μασκέ. Χορός, ποὺ τοῦ δίνει ἐνδιαφέρον τὸ πιπέρι τοῦ ἀγνώστου. Ποιὰ νὰ εἶνε ἆρά γε ἡ νέα, μὲ τὴν ὁποίαν χορεύετε; Τί ἐνδιαφέρει; Ὁπωσδήποτε εἶνε γοητευτική, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἡ... γυναῖκα σας.

—Δεσποινίς, εἴσθε θαῦμα.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ ἄγνωστος νέα ραίνει τὸν νέον, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ ἐμμανῶς, μὲ τὰ ρόδα τῶν πιὸ γλυκῶν μειδιαμάτων της.

—Δεσποινίς, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς γοητείας σας καὶ ἂς μὴ ξέρω ποιὰ εἴσθε.

Καὶ ἡ πολιορκία συνεχίζεται. Σὲ λίγο ἡ νέα ἔχει παραδώσει τὰ χείλη της εἰς τὸν πολιορκητήν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ταυτότητά της. Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν καταφθάνει μιὰ ἄλλη μασκὲ κυρία μὲ κακὲς διαθέσεις:

—Κύριε, ἐξεθέσατε τὴν κόρην μου. Νὰ τὴν παντρευθῆτε.

—Σιγώτερα, κυρία μου, μὴ δημιουργεῖτε σκάνδαλον. Θὰ τὰ κανονίσουμε τὰ πράγματα...

—Ὁ μόνος διακανονισμὸς εἶνε νὰ παντρευθῆτε τὴν κόρην μου. Πάει, τελείωσε.

Ὁ νέος τότε σπεύδει νὰ βάλῃ τὴν μάσκα τῆς ταπεινῆς κολακείας καὶ λέγει στὴν κυρία:

—Νὰ σᾶς ἐξηγήσω, κυρία, τί συνέβη. Ἐγὼ τὴν νέαν ἀπὸ δῶ τὴν πῆρα ὅτι εἴσθε... σεῖς.

—Πῶς εἴπατε;

—Εἶπα ὅτι ἐγὼ ἐσᾶς εἶχα στὸ μάτι καὶ ὄχι τὴν κόρη σας. Ἀλλά, βλέπετε, μπερδεύτηκα, διότι ἔχετε τὴν ἴδια μεταμφίεσι μὲ τὴν κόρη σας καὶ στὴν ἡλικία εἴσθε σὰν ἀδελφές.

Ἡ φιλάρεσκη μητέρα κολακεύεται ὑπερμέτρως.

—Ἄ, ὥστε ἔτσι;

—Βεβαίως. Καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

—Καλά, παιδί μου. Δὲν πειράζει, ἀφοῦ τὸ φιλὶ ποὺ δώσατε στὴν κόρη μου δὲν ἦταν γι' αὐτὴν ἀλλὰ γιὰ μένα. Ἐγὼ εἶμαι πρόθυμη νὰ δεχθῶ μιὰ τέτοια... θυσία, προκειμένου νὰ μείνῃ ἀκεραία ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς κόρης μου.

◇◇

Μασκαράδες λοιπὸν ὅλος ὁ κόσμος. Μασκαράδες στοὺς χορούς, στὶς ταβέρνες, στοὺς δρόμους. Ὅλοι γλεντοῦν, ἢ προσποιοῦνται ὅτι γλεντοῦν. Ὥστε δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀμασκάρευτος; Δὲν ὑπάρχει μιὰ ἐξαίρεσις;

—Ἄ, νὰ δύο, ποὺ πηγαίνουν ἁπλᾶ καὶ ἀνεπιτήδευτα, χωρὶς προσποίησιν γλεντζεδισμοῦ, καὶ συζητοῦν ἤρεμα μεταξύ των.

—Πῶς περάσατε, παιδιά; τοὺς ρωτᾷ ἕνας.

—Πολὺ καλά, εὐχαριστοῦμε.

—Ἀπὸ τὴν Πλάκα ἔρχεσθε;

—Ὄχι, ἀπὸ τό... καφενεῖο. Ἐπαίζαμε τάβλι.

Καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν.

Ο ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΣ

...ΣΕ ΧΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ ΚΕΝΤΡΑ

Ὡς Δὸν Ζουὰν τῆς ἐποχῆς τοῦ πάλαι πιὸ μεγάλος!
Ὡς Βαλεντῖνο σύγχρονος κι' ὡς Καζανόβας ἄλλος,
στοὺς μπάλλους τοὺς ἐφετεινοὺς οἰκτρῶς ξεχαρβαλώθηκα
κι' ἐφ' ὅσον μπάλλοι λέγονται, μεγάλως... ἐμπαλλώθηκα.
Τὰ θήλεα δὲν ἔπαψαν στιγμὴ νὰ μοῦ ἐπιτίθενται
κι' ἐκ τῶν θυμάτων μου πολλὰ πιὸ κάτω παρατίθενται!

κι' ὅπως πολλὲς κι' αὐτή,
μοῦ σφύριζε στ' αὐτί,
πὼς εἴμαστε γι' ἀνδρόγυνο... κομμένοι καὶ ραμμένοι
Κι' ἐγὼ χωρὶς ν' ἀργῶ,
—σαφῶς, ὁμολογῶ,—
ὅτι τὴν φράσι της αὐτὴν τὴν ἔλαβα ὑπ' ὄψει.
Κι' ἐβεβαιώθην πὼς
τῆς νέας ὁ σκοπός,
ἤτοι τῆς κόφτρας, ἤτανε στὴ ζάλη νὰ μὲ... κόψῃ!

◇◇◇

Σὲ μπάλ - μασκὲ πολὺ τρελλὸν κι' εἰς καμπαρὲ τῆς
μόδας
ἐπῆρα κατὰ πόδας,
κἄποια κομψὴ χορεύτρια, σκηνῆς μας μουσικῆς
ἥτις περιεφέρετο μὲ φύλλον τῆς... συκῆς
καὶ δίχως νὰ κοπιάσω
ὡς Δὸν Ζουὰν ἐπέτυχα νὰ τήνε... σοροπιάσω
Ἀλλὰ στὴν κατοικία της ποὺ φθάσαμε μετὰ
μπροστὰ στὴν πόρτα, σύξυλον ἀφοῦ, μὲ σταματᾶ
μοῦ λέγει βλοσσυρά:
«Περίμενε... σειρά».

◇◇◇

Στῶν ὑπαλλήλων τὸν χορόν, τῶν δημοσίων ἤτοι,
ὅπου κανεὶς δὲν ἔβλεπε, στὴ μέθη του, τὴ μύτη,
μὲ βίαν κατερχόμενος, τὴν κεντρικὴν τὴν σκάλαν,
εὑρέθην ἀντιμετωπος μὲ γηραιὰν δασκάλαν,
ἥτις διδάσκουσα ἐσαεὶ στὴν ἕδρα της, μὲ σθένος
ἐκτὸς νυμφῶνος ἔμεινε ὡσάν... μωρὰ παρθένος.
Κι' ἐνῷ εἰς τὴν πράδοσι ἔχει ἐπιδοθῆ
κανένας δὲν εὑρέθηκε νὰ τῆς... παραδοθῆ.
Δι' ὅ
τα φασαμέν της στήριξε στὰ μάτια της τὰ δυὸ
κι' ἐν συνεχείᾳ, οἴμοι!
ἐφάνη πρὸς... ἐπίθεσιν ἐρωτικὴν ἑτοίμη.
Κι' ἐγὼ πρὸ τοῦ πρωτοφανοῦς θεάματος ἐκείνου
γιὰ νὰ σωθῶ, προτίμησα, τήν... ἔξοδον κιν-
δύνου.

◇◇◇

Σ' ἄλλον χορὸν γειτονικὸν—καὶ σὲ συνοικισμὸν—
μὲ κέφι ἀδιάπτωτον καὶ μέ... συνωστισμὸν
ποὺ τὸν ὠνόμασαν πολλοὶ τῆς ἐποχῆς τὸ «κλοῦ»
κι' οἱ ντάμες ὅλες εἴχανε δικό τους...γιαβουκλοῦ
μιὰ δακτυλὸ ξεχώρισα
μπροστά της ἐπροχώρησα
καὶ μὲ χαρά της δέχτηκε τὸ βάλς ποὺ τῆς ἐπρότεινα.
Ἀλλὰ καθὼς χορεύαμε κι' οἱ δυὸ στὰ μισοσκότεινα
καὶ πρότασι τῆς ἔκανα γυναῖκα νὰ τὴν πάρω
μὲ στέφανα καὶ μὲ παπᾶ μὲ ψάλτη καὶ κουμπάρο
τὰ μάτια της ἐκάρφωσε τὰ δύο στ' ἀχανὲς
καὶ μοῦπε κἄποιο στίχον
εἰς τὸν γνωστὸ τὸν ἦχον:
—«Ὅλος ὁ κόσμος τώρα δουλεύει... μηχανές!

◇◇◇

Κι' ἡ δρᾶσις μου τελείωσε μοιραίως τε κι' ἀδόξως
γιὰ νὰ ποτίσω πάμπολλες τῶν γυναικῶν μας ὄξος.
Πλὴν μὴ πεισθῆτε ἀπὸ γραμμὰς ὡσὰν τὰς ἀνωτέρας
κι' ἀπ' τὴν λεπτομερέστατην αὐτὴν περιγραφὴν
γιατὶ δὲν εἶμαι... Δὸν Ζουάν, ἀλλ' ἀσχημίας
τέρας
δι' ὅ καὶ ὑπογράφομαι γιὰ τὴν ἀντιγραφήν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ, ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

ΤΕΡΑΤΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΝΕΣΤΑΤΩΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν ἀναγνῶσται τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν: Ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν ἀκραδάντως κάθε τι ποὺ τὸ βλέπουν δημοσιευμένο στὶς ἐφημερίδες, καὶ ὅταν τοὺς ρωτήσουν γιὰ μιὰ εἴδησι: «Εἶσαι βέβαιος πῶς εἶνε ἀλήθεια;» σᾶς ἀπαντοῦν: «Ὑπερβέβαιος. Τὸ διάβασα στὴν ἐφημερίδα». Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἀκοῦτε νὰ σᾶς λένε: «Ἡ ἐφημερίδες τὴ γράφανε τὴν εἴδησι αὐτή; Εἶνε ψέμμα».

Ποιοὶ ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀναγνῶστας ἔχουν δίκηο; Ἁπλούστατα καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ. Ἢ καὶ ἀντιστρόφως καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ δὲν ἔχουν ἄδικο. Γιατὶ ἡ ἐφημερίδες συνήθως δημοσιεύουνε ἀληθινὲς εἰδήσεις. Κάπου-κάπου ὅμως δημοσιεύουνε καὶ εἰδήσεις, ποὺ δὲν εἶνε ἀληθινές.

Οἱ ψεύτικες εἰδήσεις εἶνε δύο εἰδῶν: Ἐκεῖνες ποὺ οἱ δημοσιογράφοι τὶς δημοσιεύουνε μὲ τὴν πεποίθησι πὼς εἶνε πραγματικὲς καὶ ἐκεῖνες ποὺ ὀφείλονται στὴ φαντασία τῶν δημοσιογράφων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦνε μὲ αὐτὲς ν' αὐξήσουν τὴν κυκλοφορία τους.

Οἱ πρῶτοι ποὺ ἐπινόησαν τὴ «μηχανὴ» τῶν ψεύτικων εἰδήσεων εἶνε οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνεδείχθηκαν ἐρασιτέχνες καὶ ἄφθαστοι στὴν τέχνη τῆς ἐντύπου τερατολογίας.

Ἡ περιφημότερη ἀπ' τὶς δημοσιογραφικὲς τερατολογίες καὶ ἡ πρώτη κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν εἶνε ἐκείνη ποὺ ἐδημοσίευσε τὸ 1895 ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Ρίτσαρντ Ἄνταμς Λὸκ στὴν ἐφημερίδα «Ἥλιος τῆς Νέας Ὑόρκη». Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τοῦ κόσμου σὲ κυκλοφορία καὶ προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ ποὺ εἶχαν οἱ «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου.

Τὴν 25ην Αὐγούστου 1895 ὁ Ρίτσαρντ Ἄνταμς Λὸκ ἄρχισε νὰ δημοσιεύει μιὰ σειρὰ φανταστικῶν συνεντεύξεων μὲ ἕνα δῆθεν ἀστρονόμο Τζὼν Ἔρσελ ποὺ στὴν πραγματικότητα ἦταν ἀνύπαρκτος καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν κατασκευάσει τάχα ἕνα τεράστιο τηλεσκόπιο καὶ ἔκαμε μὲ αὐτὸ παρατηρήσεις στὴ Σελήνη ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Μὲ τὸ τηλεσκόπιο ἐκεῖνο ὁ ἀστρονόμος εἶχε δῆ, ὅπως ἔγραφε ὁ Λόκ, πάνω στὴ Σελήνη ἀνθρώπους καὶ ζῶα.

Μὲ τὴν πρώτη φανταστικὴ συνέντευξι ἐκείνη ἡ κυκλοφορία τοῦ «Ἡλίου τῆς Νέας Ὑόρκης» ἐπολλαπλασιάσθηκε ξεπέρασε τὴν κυκλοφορία τῶν «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου καὶ ἔφθασε σὲ ὕψη ἰλιγγιώδη γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

—Γράψε κι' ἄλλα πολλά, εἶπε ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος εἰς τὸν Λόκ. Φρόντισε νὰ τραβήξῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία πιὸ πολλὲς ἡμέρες.

Ὁ Λὸκ ἔβαλε τὰ δυνατά του, ἐτρόχιζε καθημερινῶς τὴν φαντασία του καὶ ἀφηγεῖτο ἕνα πλῆθος λεπτομέρειες. Περιέγραφε διάφορα ζῶα, ποὺ δῆθεν εἶχε δῆ ὁ ἀνύπαρκτος ἀστρονόμος του στὴ Σελήνη, δάση, ἀπέραντα, ουρανοξύστες, ἀνθρώπους, ποὺ πετούσανε μὲ τεχνητὰ φτερὰ καὶ ἀνθρώπους μικρόσωμους καὶ ἀνθρώπους τρωγλοδύτες. Τὰ περιέγραφε τόσο παραστατικά, ὥστε τὰ πίστεψε ὅλος ὁ κόσμος καὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ φαντασθῆ πὼς ὅλα αὐτὰ ἦσαν ψέμματα. Οἱ Νεοϋρκέζοι ἐρροφοῦσαν τὰ γραφόμενά του. Σύνδεσμοι γυναικεῖοι ἱδρύθησαν κι' ἀρχισαν νὰ μαζεύουν ἐράνους γιὰ νὰ στείλουν στὴ Σελήνη ἱεραποστόλους, νὰ κατηχήσουν τοὺς κατοίκους της στὸ Χριστιανισμό.

Καὶ ἡ κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος ὅλο καὶ ἀνέβαινε. Τὰ πιεστήριά της δούλευαν δέκα ὧρες τὴν ἡμέρα.

Ἀλλά.. κάποιο βράδυ ὁ Ἄνταμς Λὸκ ἔτυχε νὰ εἶνε στουπὶ στὸ μεθῦσι καὶ νὰ βρεθῇ μὲ κάποιον ἄλλον μέσα σ' ἕνα μπάρ, καὶ πάνω στὸ μεθῦσι του ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ ὅτι ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἔγραφε στὴν ἐφημερίδα του ἤτανε δικές του φαντασίες καὶ μάλιστα τοῦ διηγήθηκε πολλὲς καὶ διάφορες λεπτομέρειες.

Ὁ σύντροφός του ἐκεῖνος ἦταν ἕνας συνάδελφος τοῦ Λόκ, ἕνας συντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Ἐμπορίου», ἡ ὁποία ἀνταγωνιζότανε τὸν «Ἥλιο» καὶ ἡ ὁποία τὴν ἄλλη ἡμέρα ἀποκάλυψε ὅλα τὰ καθέκαστα τῆς τεραλογίας.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο ἡ κυκλοφορία τοῦ «Ἡλίου» κατρακύλισε.

◆◆

Ἀλλὰ οἱ διευθυνταί του δὲν ἔβαλαν γνῶσι.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα δημοσιευόταν στὸν «Ἥλιον τῆς Νέας Ὑόρκης» μιὰ καταπληκτικὴ ἱστορία, ποὺ ἀναστάτωσε τοὺς Ἀμερικανούς. Ὅτι δηλαδὴ ἑφτὰ τολμηροὶ χρυσοθῆραι, μὲ ἀρχηγὸ κάποιον Μόντο Μάϊκζον, γιὰ νὰ πᾶνε ἀπὸ τὴν Γαλλία στὴν Ἀλάσκα μεταχειρίσθηκαν ὡς μεταφορικὸ μέσον ἕνα ἀερόστατο, τὸ ὁποῖον πέταξε ἀπάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ κατέβηκε κοντὰ στὴν ἀμερικανικὴ πόλι Τσάρλεστον.

Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴν ἐδημοσίευσε μὲ τὴν ὑπογραφή του ὁ Ἔδγαρ Ἄλαν Πόε, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἐκδώσει ἀκόμη τοὺς περίφημους «Φανταστικοὺς Μύθους» του ποὺ τὸν ἔκαμαν κοσμοξακουστόν.

Ἡ εἴδησις δημοσιεύθηκε μὲ τόσο ἀληθοφανεῖς ἐπινοήσεις καὶ τόσο δραματικὲς λεπτομέρειες ὥστε τὴν πίστευσεν ὅλος ὁ κόσμος καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Γάλλοι δημοσιογράφοι. Καὶ οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἄλλες ἐφημερίδες ἀναδημοσίευσαν τὴν ἑπομένην τὰ γραφόμενα τοῦ Ἔδγαρ Ἄλαν Πόε. Φυσικὰ ἡ κυκλοφορία τοῦ «Ἡλίου τῆς Νέας Ὑόρκης» ξανανέβηκε στὰ ὕψη.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἔστειλαν, στὸ Τσάρλεστον τοὺς καλυτέρους ρεπόρτερς γιὰ νὰ βροῦν τοὺς 7 τολμηροὺς χρυσοθῆρες, ποὺ εἴχανε περάσει τὸν Ἀτλαντικὸ μὲ ἀερόστατο, καὶ νὰ τοὺς πάρουνε συνέντευξι. Τότε ἀποκαλύφθηκε πὼς ὅλη ἡ ἱστορία κείνη ἦταν φανταστικὴ ἀπ' ἀρχὴ μέχρι τέλους.

◆◆

Τὸ 1920 ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος «Ἀστὴρ — Ἀετός», τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Νιοῦαρκ εἶδε πὼς τοῦ ἔλειπε ὕλη γιὰ 4 στῆλες, γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ κυριακάτικο φύλλο τῆς ἐφημερίδος, τὸ ὁποῖον εἶχε μορφὴ μᾶλλον περιοδικοῦ. Φώναξε τὸν καλύτερο ἀπὸ τοὺς ρεπόρτερς του καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ γράφῃ ἀμέσως ἕνα «κομμάτι», μία «ἀκτουαλιτέ».

Ὁ συντάκτης δὲν εἶχε θέμα πρόχειρο γιὰ τὸ ρεπορτάζ του, οὔτε καὶ εἶχε στὴ διάθεσί του καιρὸ γιὰ νὰ πάῃ νὰ κάνῃ μία δημοσιογραφικὴ ἔρευνα. Ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ γράψῃ τὸ «κομμάτι». Τότε δούλεψε ἡ φαντασία.

Κάθησε κι' ἐπινόησε μιὰ περίεργη ἱστορία. Ὅτι δηλαδὴ καμμία τρακοσαριὰ πλούσιοι τῆς πόλεως, φανατικοὶ λάτρεις τῶν ταυρομαχιῶν, οἱ ὁποῖες ἀπαγορεύονταν αὐστηρὰ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, βρῆκαν ἕνα πρωτοφανῆ τρόπο γιὰ νὰ παραβιάσουνε τὸ νόμο.

Εἶχαν χτίσει τάχα μιὰ μυστικὴ αἴθουσα ἀρκετὰ μεγάλη καὶ ἐκεῖ ὠργάνωσαν ταυρομαχίες μὲ ταύρους ψεύτικους, μηχανικούς, ποὺ χάρις σ' ἕνα πολύπλοκο ἠλεκτρικὸ μηχανισμό, ἐξησκημένοι ὑπάλληλοι, τοὺς ἔβαζαν νὰ κάνουν ὅλες τὶς κινήσεις τῶν πραγματικῶν ταύρων στὶς ταυρομαχίες. Καὶ ὁ συντάκτης περιέγραψε τόσο παραστατικὰ τὶς ψευτοταυρομαχίες, ὥστε τὸ «κομμάτι» του ἔκανε πάταγο.

Τὴν ἑπομένην ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ ζήτησε νὰ γράφῃ συνέχεια καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μέρος ποὺ γινόνταν οἱ ταυρομαχίες καὶ νὰ περιγράψῃ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ τὶς ὠργάνωσαν. Ἐκεῖνος ὅμως δήλωσε ὅτι εἶχε δεσμευθῆ μὲ λόγο τιμῆς ἀπαράβατον, καὶ ὅταν ὁ προϊστάμενός του τὸν ἐπίεσε πολύ, τότε πιὰ τοῦ ἀπεκάλυψε πὼς ὅλη ἐκείνη ἡ ἱστορία ἦταν προϊὸν τῆς φαντασίας του.

Παρὰ ταῦτα ὁ ἀρχισυντάκτης του δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάσῃ τὴν κυκλοφοριακὴ ἐκείνη εὐκαιρία, καὶ τὸν ἀνάγκασε, θέλοντας καὶ μή, νὰ γράφῃ ἀρκετὰ ἄλλα ἄρθρα μὲ περιγραφὲς τῶν ψευτοταυρομαχιῶν, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὶς εἶχε πιστέψει τόσο πολύ, ὥστε τὰ κομμάτια ἐκεῖνα τὰ ἀναδημοσίευε ἡ ἐφημερὶς «Κόσμος τῆς Νέας Ὑόρκης» καὶ τὸ τηλεγραφικὸν Πρακτορεῖον «Ἀσσοσιαίκτεντ Πρὲς» τὶς μετέδωσε καὶ στὶς εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες.

◆◆

Μία παρεμφερὴς ἱστορία δημοσιεύθηκε στὶς 16 Αὐγούστου 1924, στὴν μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα «Κῆρυξ — Βῆμα». Ἕνας ἀπὸ τοὺς ρεπόρτερς τῆς ἐφημερίδος ἐπειδὴ ἐπὶ δύο ἡμέρας δὲν εὕρισκε στὸ ρεπορτὰζ θέμα ἐνδιαφέρον γιὰ νὰ γράφῃ τὴν πρώτη ἡμέρα κάθισε καὶ ἔγραψε ὅτι λίγα μίλια ἔξω ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη, ἦταν ἕνα πλωτὸ «μπάρ», στὸ ὁποῖο διάφοροι πλούσιοι πήγαιναν, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι κι' ἔπιναν μὲ ὅλη τὴν ἄνεσίν τους. Τὸ πλωτὸ μπὰρ ἐκεῖνο ἦταν δῆθεν ἕνα ἀγγλικὸν πλοῖο 10000 τόννων, ἀραγμένο λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ «Νησὶ τοῦ Φάρου» τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ποὺ οἱ πελάτες πλήρωναν 20 δολλάρια μόνο γιὰ δικαίωμα εἰσόδου. Φυσικὰ τὰ ποτά, μέσα στὸ πλοῖο ἦσαν πανάκριβα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία γιὰ τοὺς πελάτες, ποὺ ἦταν ὅλοι πλούσιοι, καὶ ποὺ ἡ μόνη τους ἔγνοια ἤτανε νὰ πίνουν χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ πιασθοῦν ἀπὸ τὰ κρατικὰ ὄργανα.

Τὸ δημοσίευμα ἐκεῖνο ἔκανε τόσο πάταγο ὅσο καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ τὶς τερατολογίες ποὺ ἀναφέραμε πάρα πάνω.

Οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχὲς ἔστειλαν καμμιὰ δεκαριὰ καταδιωκτικὰ σκάφη ν' ἀνακαλύψουν τὸ πλωτὸ μπάρ. Φυσικὰ δὲν τὸ βρῆκαν πουθενά.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ «Κῆρυξ—Βῆμα» ἐξηκολούθησε νὰ δημοσιεύῃ λεπτομέρειες τῶν ὀργιωδῶν κρασοκατανύξεων ποὺ γινόνταν μέσα στὸ πλωτὸ μπάρ. Καὶ ὅταν αἱ ἀρχὲς ἀνεκοίνωσαν ὅτι στ' ἀνοιχτὰ τῆς Νέας Ὑόρκης δὲν βρέθηκε κανένα πλοῖο-μπάρ, ἡ ἐφημερὶς ἔγραψεν ὅτι ἐν τῷ μετξὺ ὁ πλοίαρχος του εἶχε φοβηθῆ καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Ἀλλὰ μία ἄλλη ἐφημερὶς ποὺ ἀνταγωνιζόταν τὸν «Κήρυκα — Βῆμα» ἐμυρίσθηκε πὼς ἐπρόκειτο περὶ τερατολογίας. Ἔστειλε λοιπὸν καμμιὰ δεκαριὰ ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ρεπόρτερς της νὰ κάνουν ἔρευνα στὰ ἀρχεῖα τῶν λιμεναρχείων ὅλων τῶν ἀμερικανικῶν λιμένων τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Καὶ ἀνεκάλυψε ὅτι ἀπὸ 3 μηνῶν κανένα πλοῖο ἐκτοπίσματος ἀπὸ 8.000 — 20.000 τόννων δὲν εἶχε πλεύσει στὰ ἀμερικανικὰ ὕδατα.

Τότε ὁ «Κῆρυξ - Βῆμα» ἀναγκάσθηκε νὰ δημοσιεύσῃ μιὰ ἐπανόρθωσι, στὴν ὁποία ἔγραφε πὼς εἶχε πέσει θῦμα ἐσφαλμένων πληροφοριῶν ἑνὸς συντάκτου της «ὁ ὁποῖος καὶ ἐτιμωρήθη δεόντως μὲ ἀπόλυσιν».

Κι' ὅμως ὄχι μόνον δὲν ἀπελύθηκε, ἀλλὰ ἀντιθέτως διπλασιάσθηκε ὁ μισθός του.

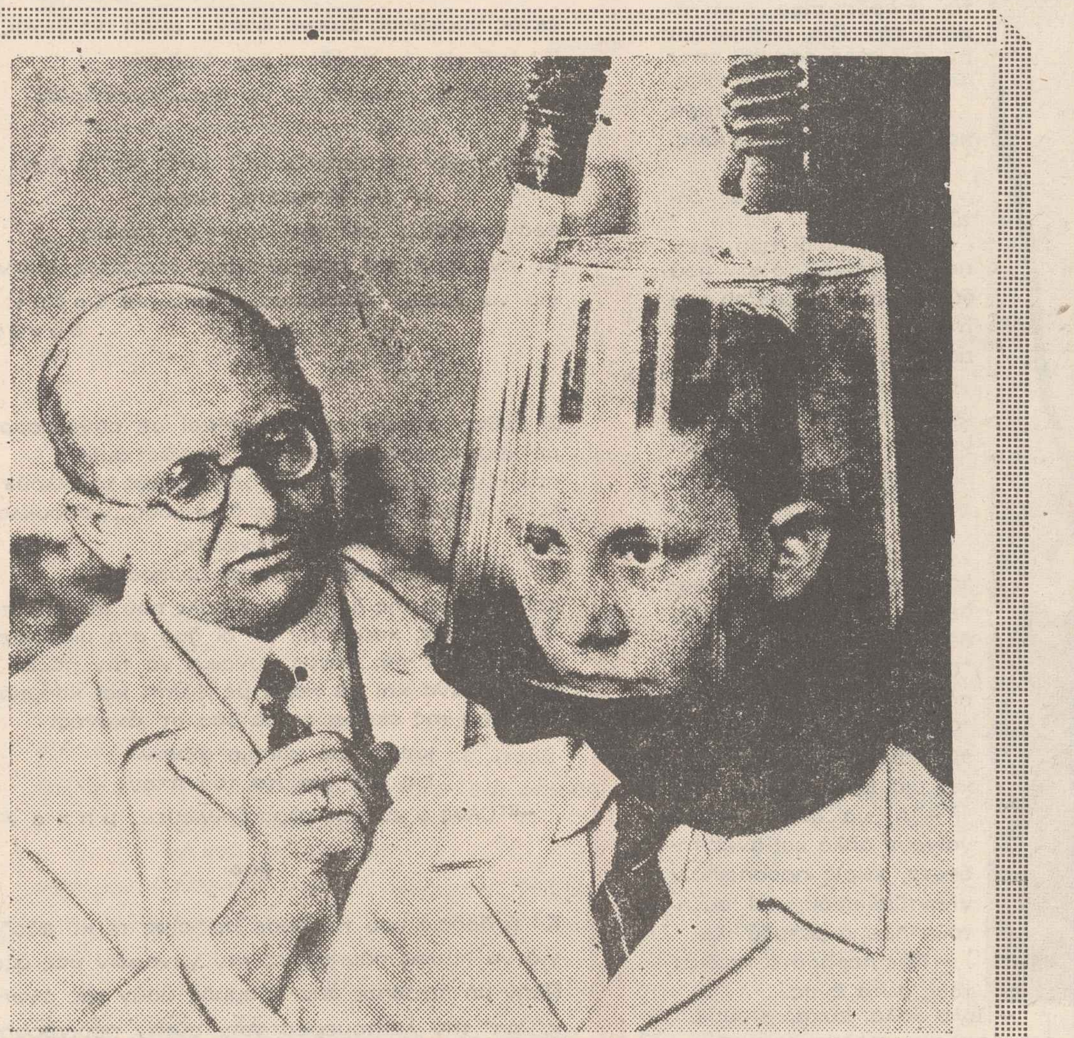

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν συνεχίζεται πυρετωδῶς ἡ ὀργάνωσις τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης. Ἀνωτέρω: Αἱ δοκιμαὶ μιᾶς νέας προφυλακτικῆς προσωπίδος, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ διαπεράσῃ καὶ τὸ ἰσχυρότερον ἀέριον

„ΣΑΝ ΤΟ ΣΚΥΛΟ ΜΕ ΤΗ ΓΑΤΑ!"

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΧΘΡΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ;

Ἀπίστευτον ἀλλ' ἀληθές.. Ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα μποροῦν συχνὰ νὰ γίνουν δύο λαμπροὶ φίλοι, ὅπως μᾶς πιστοποιεῖ καὶ ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία, ἡ ὁποία μᾶς δείχνει τοὺς δύο ἐχθροὺς νὰ χαριεντίζωνται συμφιλιωμένοι.

Παντοῦ, εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἶνε κάτι τὸ παραδεδεγμένον, ὅτι ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα, ἡ γάτα καὶ τὸ ποντίκι, ἡ ἀλεποῦ καὶ οἱ ὄρνιθες —γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρουμε καὶ ἄλλα παραδείγματα— εἶνε ἄσπονδοι ἐχθροὶ καὶ ὅτι ἡ ἔχθρα αὐτὴ εἶνε κληρονομικὴ εἰς τὰ ζῶα ποὺ ἀναφέραμε.

Οἱ λαοὶ ὅλοι τοῦ κόσμου τὸ παραδέχονται ἀπολύτως, ὅπως παραδέχονται τὸ ἴδιο καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα ζῶα.

Ἡ ἐπιστήμη ὅμως, καὶ ἰδίως οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις, δὲν εἶνε σύμφωνοι μὲ τὴν λαϊκὴν αὐτὴν ἄποψιν.

Κατ' ἐπανάληψιν π.χ. παρετηρήθη ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου—ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ κληρονομικὸς ἐχθρὸς ὅλων τῶν ζώων, τῶν μὴ οἰκιακῶν τοὐλάχιστον—εἰς μέρη τὰ ὁποῖα πρώτη φορὰ ἐπισκέπτεται, δὲν τρομάζει καθόλου τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα τυχὸν συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του.

Σχετικῶς ἀναφέρεται μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, τὸ τυπικὸν αὐτὸ παράδειγμα.

Τὸ Χριστούγεννα τοῦ 1898 ἀπεβιβάσθη στὰς νήσους Κεργκουέλεν—ἕνα συγκρότημα νήσων τῆς Νοτίου θαλάσσης ποὺ παρουσιάζει μὲ τοὺς παγετῶνες του καὶ τὰ παγόβουνά του, κάποια ὁμοιότητα μὲ τὴν Σπίτσβεργην—μία ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ ποὺ διέτρεχε τὶς θάλασσες γιὰ νὰ μελετήσῃ ἰδίως τὰ ζῶα τῶν μεγάλων βυθῶν. Στὶς Κεργκουέλεν δὲν εἶχε πατήσει ὡς τότε ποτὲ ἄνθρωπος, καὶ τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ ἀπεβιβάσθησαν, παρετήρησαν μὲ ἔκπληξί τους ὅτι τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἦσαν οἱ μόνοι κυρίαρχοι ἐκεῖ: πιγκουῖνοι, κορμοράνοι, ἐλέφαντες τῆς θαλάσσης καὶ φῶκες, δὲν ἔδειξαν μπρὸς στὸν ἄνθρωπο, τὸ ἄγνωστο αὐτὸ ὂν ποὺ μπρώτη φορὰ ἔβλεπαν, κανένα φόβο. Εἰς τὰς νήσους εὑρέθησαν ὅμως, εἴτε ἀπὸ κάποιο ναυάγιον, εἴτε ἀπὸ μακρυνὴ ἐπίσκεψι ἀγνώστων θαλασσοπόρων, ἀρκετὰ κουνέλια, τὰ ὁποῖα μόλις εἶδαν τοὺς ἐρευνητὰς ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Εἰς τὴν παληὰ πατρίδα τῶν κουνελιῶν, ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἐχθρὸς καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ πρώτου ζεύγους ποὺ ἔφθασε κάποτε κατ' ἄγνωστον τρόπον, στὰ νησιὰ αὐτά, διατηροῦσαν ἀκόμη μέσα τους τὸν φόβον τοῦ παληοῦ ἐχθροῦ, φαίνεται, χωρὶς νὰ μπορῇ ἡ ἐπιστήμη νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὁ φόβος αὐτὸς μεταδίδεται καὶ διατηρεῖται ἀπὸ γενεὰν εἰς γενεάν. Τοῦτο δὲ διότι ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα παραδείγματα, ὅτι καὶ ἐκεῖνα τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν κληρονομικοὺς ἐχθρούς, γίνονται, μὲ τὴν συνήθεια τῆς συζωῆς, ἢ μὲ ἕνα ἔξυπνο ντρεσάρισμα, ἀχώριστοι καὶ μοναδικοὶ φίλοι.

Ἕνα ἄλλο παράδειγμα ἀνάλογο εἰς ἄλλο ἐπίπεδον πρὸς τὸ τῶν νήσων Κεργκουέλεν, εἶνε τὸ ἀκόλουθον:

Ὁ φόβος τῶν πιθήκων ἀπὸ τὰ ἑρπετὰ θεωρεῖται ἐπίσης ὡς κληρονομικός, ὡς ἔμφυτος στὰ τετράχειρα. Τελευταίως εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης ἔγινε ἕνα πείραμα, ποὺ ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῆς Βιέννης, ἔβαλε στὸ μεγάλο κλουβὶ τῶν πιθήκων ἕνα καλὰ χορτασμένο φείδι. Οἱ πίθηκοι δὲν ἔδειξαν καθόλου φόβον, ὅπως ἀνέμεναν οἱ ἐπιστήμονες ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ πείραμα. Τοὐναντίον ἄρχισαν νὰ παίζουν μαζύ του καὶ νὰ θέλουν νὰ τὸ σηκώσουν, σὰν νὰ ἦταν π.χ. μία μπανάνα. Κατόπιν ἄφησαν νὰ μποῦν στὸ ἴδιο κλουβὶ πίθηκοι ἄλλου εἴδους τοὺς ὁποίους μόλις εἶχαν φέρει πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν Ἀφρική, ἐνῷ οἱ πρῶτοι εὑρίσκοντο ἤδη πολλὰ χρόνια στὸν Ζωολογικὸν Κῆπο. Οἱ δεύτεροι ἔδειξαν κάποιον φόβο καὶ ὅταν δύο ἀπ' αὐτούς, μὲ μορφασμοὺς καὶ κινήσεις ποὺ ἐξεδήλωναν ἀληθινὸ τρόμο, ἐτράπησαν εἰς φυγήν, ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ οἱ παλαιοὶ τρόφιμοι, τοὺς ἠκολούθησαν. Ἐδημιουργήθηκε, δι' ὑποβολῆς, ἕνας ὁμαδικὸς πανικός.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄλλως τε, ὡς ἀπεδείχθη ἀπὸ πλείστας παρατηρήσεις τελευταίως, δὲν ἔχει κληρονομικὸν φόβον ἀπὸ τὰ φείδια.

Ἡ νεωτέρα ψυχολογία τῶν ζώων δὲν παραδέχεται ὅτι ὑπάρχει «κληρονομικὴ ἔχθρα» μεταξὺ ὡρισμένων εἰδῶν τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Ἄγνωστον διατί δημιουργεῖται μεταξὺ διαφόρων εἰδῶν ζώων, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια μία ἔχθρα — ἀνεξαρτήτως τῶν ἀναγκῶν διατροφῆς— ἡ ὁποία ὅμως μπορεῖ νὰ μειωθῇ καὶ νὰ ἀπαλειφθῇ τελείως, ὅπως εἴπαμε. Ὅλοι μας, ἢ σχεδὸν ὅλοι, ἔχουμε ἰδῆ γάτους καὶ σκύλους νὰ παίζουν μαζὶ καὶ νὰ εἶνε πραγματικῶς καλλίτεροι φίλοι καὶ ἀπὸ ὅτι εἶνε οἱ ἄνθρωποι μεταξύ τους ἀκόμη. Τὰ μεγάλα σκυλιὰ μάλιστα ἀφίνουν τὰ γατάκια νὰ ἀνεβοῦν ἀπάνω τους νὰ παίζουν μὲ τὴν οὐρά τους, νὰ κινοῦνται μέσ' στὰ πόδια τους καὶ ν' ἁρπάζουν καὶ τὴν τροφή τους σχεδὸν ἀπὸ τὰ δόντια τους χωρὶς νὰ δείξουν κανένα θυμὸ καὶ καμμιὰ ἀπολύτως ἔχθρα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἐκπληκτικώτερα, ἂν καὶ σπανιώτερα, παραδείγματα, ὅπως π.χ. μιὰ ἀλεποῦ ποὺ ζῇ ἡσυχώτατα στὸ ἴδιο κλουβὶ μαζὶ μὲ κουνέλια, ἢ ὅπως ἕνας γάτος, στὸ πυκνὸ τρίχωμα τοῦ ὁποίου τρέχει καὶ παίζει ἄφοβα ἕνα ποντικάκι, ἐνῷ ὁ γάτος δὲν δείχνει τὴν παραμικρὴ συγκίνησι.

Ἀλλοῦ ἀναφέρεται ὅτι ἕνας λυκόσκυλος κάνει πολὺ ἥσυχη καὶ καλὴ συντροφιὰ μὲ ἕνα μεγάλο φείδι καὶ ἀλλοῦ ὅτι ἕνας μπουλτὼκ παίζει κάθε μέρα φιλικώτατα μὲ τὶς χῆνες τοῦ ἀφεντικοῦ του ποὺ φυλάει ἀπὸ ἄλλους ἐχθρούς.

Ἡ φύσις ἔχει βέβαια σχεδὸν ὁρίσει ὅτι μερικὰ ζῶα ἀποτελοῦν ἂν ὄχι τὴν ἀποκλειστικότητα πάντως τὴν κυρίως τροφὴν ἄλλων ζώων, ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς μυῖγες καὶ τὴν ἀράχνη, γιὰ τὸ ποντίκι καὶ τὴ γάτα γιὰ τὸ μούζιγκ — ἕνα μικρὸ ζῶον ποὺ ἀγαπάει ἰδιαιτέρως τὰ φείδια καὶ περισσότερο τὶς κόμπρες— καὶ τὰ διάφορα ἑρπετά.

Παρ' ὅλο τὸ ἔνστικτο αὐτὸ ὅμως τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀποδεικνύεται ὅτι, ὅπως ἀναφέραμε γιὰ τὴ γάτα καὶ τὸ ποντίκι καὶ αὐτὲς οἱ κατηγορίες ζώων μπορεῖ νὰ γίνουν καλοὶ φίλοι. Τὰ ζῶα, ὅπως φαίνεται,—ὅπως εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον ποὺ ἀπωλέσθη ἀπὸ τὸ προγονικόν μας ζεῦγος—ἔχουν ἐμπιστοσύνη μόλις γεννιοῦνται πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα τοῦ Θεοῦ. Ἡ πεῖνα, ὁ ἔρως καὶ ἡ κακὴ πεῖρα τὴν ὁποίαν ἀποκτοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον δημιουργοῦν ὅμως μεταξύ τους τὶς ἀγεφύρωτες ἔχθρες ποὺ παρατηροῦμε.

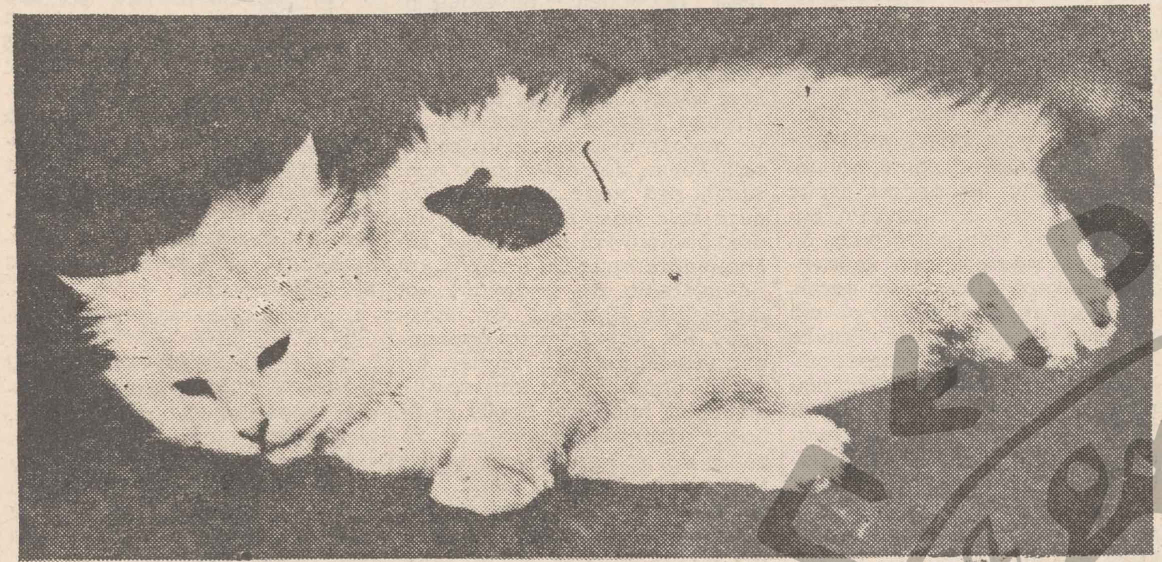

Ἄλλος ἕνας θρῦλος περὶ τῆς ἔχθρας τῶν ζώων ποὺ ἀποδεικνύεται λαθεμένος. Ἡ γάτα καὶ τὸ ποντίκι προαιώνιοι ἐχθροὶ ἔχουν γίνει δυὸ καλοὶ σύντροφοι καὶ ἰδέστε μὲ ποιὸν τρόπο ὁ ἕνας ἀναπαύεται δίπλα στὸν ἄλον...

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΕΦΙΑΛΤΑΙ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ

Εἶνε μεγάλο εὐτύχημα ὅτι τὸ ὄπιον, τὸ τρομερὸ αὐτὸ δηλητήριον, εἶνε ἄγνωστον διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ χρησιμοποιεῖται μόνον ὡς φάρμακον.

Εἰς ὅλες ὅμως τὶς χῶρες τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἀπὸ τὴν Κίναν ἕως τὸ ἀρχιπέλαγος τῆς Μαλαισίας καὶ τὰ νησάκια ποὺ εἶνε κατεσπαρμένα εἰς τὸν Εἰρηνικόν, τὸ ὄπιον εἶνε πάρα πολὺ διαδεδομένον ὡς ναρκωτικὸν καὶ δημιουργεῖ καθημερινῶς ἑκατοντάδες χιλιάδων θυμάτων.

Ξέρετε ὅμως γιατὶ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ναρκωτικὸ μὲ τὶς καταστρεπτικὲς συνέπειες εἶνε τόσο διαδεδομένο ἐκεῖ κάτω; Ἐπειδὴ σ' αὐτό, οἱ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς βρίσκουν τὸ μόνο μέσον γιὰ νὰ ξεχάσουν τὴν πεῖνα τους καὶ τὶς στερήσεις, νὰ διώξουν τὶς ἀναμνήσεις μιᾶς σκληρῆς ζωῆς ποὺ ἀποτελεῖται μόνο ἀπὸ βάσανα καὶ πίκρες.

Ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες οἱ ἀσιατικὲς φυλὲς ζοῦνε κατὰ τρόπον δραματικώτατον: μὲ πρωτοφανῆ πεῖνα καὶ ἀπερίγραπτες στερήσεις. Καὶ ἕνα τέτοιο φοβερὸ παρελθὸν δὲν μπορεῖ παρὰ ν' ἀφήσῃ βαθύτατα τὰ ἴχνη του στὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων.

Πρόκειται λοιπὸν νὰ ξεχάσουν ὄχι μονάχα τὴ σημερινή τους ζωὴ ἀλλὰ καὶ τὴν βαρύτατη κληρονομία τῶν προγόνων τους. Γιατὶ τὰ ἴχνη τοῦ παρελθόντος, μένουν ἄσβυστα ἀφοῦ ἀποτυπωθοῦν μιὰ φορὰ στὴ μνήμη τους, ἔστω καὶ ἂν μεσολαβήσουν χίλια δυὸ γεγονότα.

Ἡ βαθειὰ μελαγχολία ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς λαοὺς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἡ τελεία ἀδιαφορία τους γιὰ ὅλα τὰ πράγματα τῆς ζωῆς, ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ σοφία τους ποὺ ὀφείλεται στὴν πολλὴ σκέψη καὶ τὴ λίγη δράση, προέρχονται ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν βαρειὰ κληρονομία ἑνὸς παρελθόντος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σβύσῃ καὶ κρέμεται σὰν δαμόκλειος σπάθη ἀπάνω σὲ ὅλη τὴ φυλή.

Τὸ ὄπιο λοιπὸν εἶνε γιὰ τοὺς ἀσιάτες τὸ ἀποτελεσματικώτερο μέσο γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ νὰ ζήσουν σ' ἕναν κόσμο δικόν τους, πλασμένον ἀπὸ τὰ ὄνειρά τους, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ φροντίδα καὶ σκέψη.

Ἔχει ὅμως καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα ἡ χρῆσις αὐτὴ τοῦ ὀπίου, ποὺ γίνεται σιγὰ - σιγὰ κατάχρησις. Οἱ καπνισταὶ διατηροῦν ὅλες τὶς αἰσθήσεις, ποὺ ἐντείνονται μάλιστα ὅταν μεθοῦν ἀπὸ τὸ φοβερὸ ναρκωτικό. Ἀντὶ νὰ ξεχάσουν σκέφτονται πιὸ βαθειά, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα ποὺ θέλουν αὐτοί.

Ταυτοχρόνως ὅμως βυθίζονται σὲ μιὰ καταπληκτικὴ ἀδράνεια, ἀδυνατοῦν νὰ κάμουν τὴν παραμικρὴ κίνησι. Καὶ τοὺς πιέζῃ ἕνας ἐφιάλτης ποὺ τοὺς φέρνει διαρκῶς μπροστὰ στὰ μάτια τους τοὺς τρομεροὺς ἐφιάλτες.

Ὅπως ἕνας ποὺ εἶνε ἄρρωστος βαρειὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ, ὁ καπνιστὴς τοῦ ὀπίου θὰ ἔδινε τὰ πάντα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση, νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ δράσῃ. Βρίσκεται ὅμως στὴν ἴδια θέση ἑνὸς βρέφους ποὺ ἀρχίζει νὰ κάνῃ τὰ πρῶτα βήματα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ.

Τὴν καταστρεπτικὴν αὐτὴ συνήθεια νὰ καπνίζουν ἢ νὰ μασοῦν ὄπιον, οἱ κάτοικοι τῆς Μαλαισίας τὴν ἀποκτοῦν ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Καὶ εἶνε ἀφάνταστα τὰ ψυχικὰ μαρτύρια στὰ ὁποῖα ὑποβάλλονται ἀπὸ τὴν τρυφερὴν αὐτὴν ἡλικία.

Ὅταν μεθύσουν, τὰ μάτια τους ἀνοίγουν ὑπέρμετρα μπροστὰ στὰ φαντάσματα ποὺ βλέπουν μπροστά τους. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς περάσῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ νοῦ μιὰ ἰδέα, γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν ἀμέσως μπροστά τους, μεταμορφωμένην σ' ἕνα φάντασμα ὁρατό. Καὶ τὸ φάντασμα αὐτὸ κινεῖται διαρκῶς μέσ' τὸ σκοτάδι.

Ἀμέσως μόλις πάρῃ μιὰ δόση ἀρκετή, ὁ καπνιστὴς τοῦ ὀπίου νομίζει πὼς γκρεμίζεται σὲ μιὰν ἄβυσσον βαθειὰ καὶ σκοτεινή, κατρακυλώντας ὅλο καὶ πιὸ βαθειά, χωρὶς ἐλπίδα ν' ἀνέβῃ πάλι στὴν ἐπιφάνεια. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ ξύπνημα ὁ καπνιστὴς τοῦ ὀπίου νομίζει ὅτι δὲν ἀνέβηκεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν κατασκότεινην ἐκείνην ἄβυσσο, ὅπου κάθε σκέψις καὶ ἡ παραμικρὴ ἀνάμνησις προσώπων καὶ πραγμάτων, μεταβάλλονται σὲ τρομερὰ φαντάσματα.

Ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς καὶ τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ποὺ λησμονήθηκαν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ξαναζωντανεύουν μπροστὰ στὸν καπνιστὴν τοῦ ὀπίου, ποὺ τὰ θυμᾶται ἀμέσως ὡς τὴν παραμικρότερή τους λεπτομέρεια.

Ἐπίσης, σχηματίζει μίαν ἐν-

(Συνέχεια εἰς τὴν 31ην σελίδα)

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΠΟΙΑ ΗΣΑΝ ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Ἀπὸ περιγραφὰς ἀρχαίων καὶ νέων συγγραφέων

Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ «Ἐφτὰ Θαύματα» τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πολλοὶ λίγοι ξέρουν τὴν ἱστορία τους καὶ ἀκόμη λιγώτεροι ξέρουν γιὰ ποιὸ λόγο ἐθεωροῦντο θαύματα.

Λοιπὸν τὰ ἐφτὰ θαύματα τῆς ἀρχαιότητος ἦσαν: ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, τὸ Μαυσωλεῖο τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ὁ Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος στὴν Ἔφεσσο, τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὁ Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας, οἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ Κρεμαστοὶ Κῆποι τῆς Βαβυλῶνος.

Ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου ἦταν ἕνα κυριολεκτικῶς γιγάντιο ἄγαλμα, ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ διάσημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος Κλόδις, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου. Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο ποὺ ἔχει κατασκευασθῆ ποτέ. Εἶχε ὕψος 32 μέτρων καὶ ἦταν τοποθετημένο στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος τῆς Ρόδου. Τὰ πόδια του πατοῦσαν στὶς ἄκρες τῶν δύο λιμενοβραχιόνων εἰς τρόπον ὥστε κάθε πλοῖο ποὺ ἔμπαινε στὸ λιμάνι ἢ ποὺ ἔβγαινε, ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ περνάῃ κάτω ἀπὸ τὰ σκέλη του. Ἐν τούτοις μερικοὶ ἀπ' τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς βεβαιοῦν ὅτι ὁ Κολοσσὸς δὲν ἐστηρίζετο στοὺς λιμενοβραχίονας, ἀλλὰ ἦταν ἁπλῶς τοποθετημένος στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος.

Τὸ ἄγαλμα ἔπεσε κατόπιν ἑνὸς τρομεροῦ σεισμοῦ, τὰ συντρίμματα ὅμως ἔμειναν σκορπισμένα στὸ ἔδαφος, ἕως ὅτου ὁ Χαλίφης Μωαβία ὁ 1ος, ὅταν κατέλαβε τὴ Ρόδο στὸ 672 μ. Χ., τὰ πούλησε σ' ἕναν Ἑβραῖο ἔμπορο. Γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν συντριμμάτων τοῦ Κολοσσοῦ ἐχρειάσθησαν 900 καμῆλες.

◆

Τὸ Μαυσωλεῖο ἦταν τὸ μεγαλείτερο καὶ τὸ λαμπρότερο κενοτάφιο ποὺ ἔγινε ποτέ. Στὸ μέγεθος τὸ ὑπερτεροῦσαν μόνον οἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ὠνομάσθηκε δὲ Μαυσωλεῖο πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλικαρνασσοῦ Μαυσώλου. Ὅταν πέθανε ὁ Μαύσωλος, ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία συγκέντρωσε τὰ ὀστᾶ του, τὰ ἔκαψε, τὴ δὲ σκόνη τους τὴν ἔρριξε μέσα σ' ἕνα κύπελλο νερὸ καὶ τὴν ἤπιε. Συγχρόνως δέ, γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸ νεκρὸ σύζυγό της, κατεσκεύασε ἕνα κενοτάφιο καὶ τὸ ὠνόμασε Μαυσωλεῖο. Γιὰ τὴν κατασκευή του ἐργάσθηκαν τρεῖς ἀπ' τοὺς καλυτέρους γλύπτας τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Βρυάξις, ὁ Τιμόθεος καὶ ὁ Λεωχάρης, μαθηταὶ καὶ οἱ τρεῖς τοῦ διασήμου Σκόπα. Γιὰ τὴν ἀνατομικὴ πρόσοψι μάλιστα τοῦ Μαυσωλείου ἐργάσθηκε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σκόπας.

Ὁ Λουκιανὸς σ' ἕναν ἀπ' τοὺς «Διαλόγους» του γράφει τὰ ἑξῆς: «Ὑπάρχει στὴν Ἀλικαρνασσὸ ἕνα μνημεῖο τεράστιο, ὅμοιο τοῦ ὁποίου δὲν ἐχτίστηκε ποτέ. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἄλογα ποὺ εἶνε σκαλισμένα σ' αὐτὸ εἶνε ἀριστουργήματα καὶ καμωμένα ἀπὸ τὸ καθαρώτερο μάρμαρο».

Στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο βρίσκονται 75 κομμάτια σκαλιστὰ τοῦ Μαυσωλείου. Βρέθηκαν ἀπὸ Ἄγγλους ἀρχαιολόγους ὅταν ἔγιναν ἀνασκαφὲς στὴν Ἀλικαρνασσό. Οἱ ἀρχαιολόγοι αὐτοὶ κατώρθωσαν νὰ συναρμολογήσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ κομμάτια ἐκεῖνα καὶ νὰ σχηματίσουν ἕνα ὡραιότατο ἀγαλματάκι, ποὺ εἶνε θαῦμα τέχνης καὶ ποὺ ὑποθέτουν ὅτι εἶνε τὸ ἄγαλμα τοῦ Μαυσώλου.

◆

Ὁ Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος στὴν Ἔφεσσο ἦταν τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Παυσανίας ἔλεγε ὅτι ἦταν τὸ ὡραιότερο οἰκοδόμημα ποὺ κατεσκεύασε ποτὲ ἄνθρωπος. Ὁ Πλίνιος τὸ περιγράφει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ ναὸς αὐτὸς κατεσκευάσθη μὲ ἔξοδα τῶν βασιλέων καὶ τῶν μεγαλυτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας. Γιὰ νὰ ἀποπερατωθῇ ἐχρειάσθηκαν 220 χρόνια. Εἶνε χτισμένος ἐπάνω σὲ ἔδαφος μαλακὸ γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύῃ ἀπὸ σεισμούς. Ὁλόκληρος ὁ ναὸς εἶχε μῆκος 425 ποδῶν (120 μέτρων) καὶ πλάτος 220 ποδῶν. Εἶχε 127 κολῶνες ὕψους 60 μέτρων ἡ καθεμιά. Ἀπὸ τὶς κολῶνες αὐτὲς οἱ 36 ἦσαν σκαλιστές. Τὴ μιὰ δὲ τὴν εἶχε σκαλίσει ὁ Σκόπας. Ὁ κυριώτερος ἀρχιτέκτων ποὺ ἐργάστηκε στὸ ναὸ αὐτὸν ἦταν ὁ διάσημος Κλησιφρόνης, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ δὲν κατώρθωνε νὰ κάνῃ τὸ ἐπιστύλιο τῆς εἰσόδου ὅπως τὸ ἤθελε, ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλὰ ἡ Ἄρτεμις ἐμφανίσθηκε στὸν ὕπνο του καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ ζήσῃ, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ ἀποτελείωνε ἡ ἴδια τὴν ἐργασία τοῦ ἐπιστυλίου. Καὶ πράγματι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ τὸ ἐπιστύλιο βρέθηκε ἕτοιμο ἀριστουργηματικὰ καμωμένο».

Ὁ ναὸς τὸν ὁποῖον περιγράφει ἀνωτέρω ὁ Πλίνιος, ἦταν ὁ ἕβδομος ναὸς τῆς Ἐφέσσου. Πρὶν ἀπὸ αὐτὸν εἶχαν ἀνοικοδομηθῆ ἄλλοι ἓξ ναοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταστραφῆ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἔκαψε ὁ περιβόητος Ἡρόστρατος τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ γεννήθηκε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

◆

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸ θεωροῦσαν ὡς τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων. Τὸ εἶχε κατασκευάσει ὁλόκληρο ὁ Φειδίας, ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ Ὁμήρου τοὺς περιγράφοντας τὸν Δία. Ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐξόρισαν, ὁ Φειδίας κατέφυγε στὴν Ὀλυμπία, ὅπου οἱ κάτοικοι τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλες τιμές. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ἐκεῖ ἀργὸς τοῦ διέθεσαν τεραστία ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντόδοντος. Μὲ τὸν χρυσὸν ἐκεῖνον καὶ μὲ τὸ ἐλεφαντόδοντο, ὁ μέγας αὐτὸς τεχνίτης κατεσκεύασε τὸ χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τοῦ Διός, ποὺ ἦταν πολὺ ὡραιότερο ἀπ' τὸ ἄλλο περίφημο ἄγαλμά του τῆς Ἀθηνᾶς, ποὺ βρισκόταν στὸν Παρθενῶνα.

Λένε ὅτι ὅταν ὁ Φειδίας ἀποτελείωσε τὸ ἄγαλμα, γύρισε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ρώτησε:

—Ὦ Ζεῦ, εἶσαι εὐχαριστημένος;

Καὶ εἰς ἀπάντησιν ἀκούστηκε ἕνας κεραυνὸς καὶ μιὰ ἀστραπὴ ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Φειδία, ἡ ὁποία ἄνοιξε μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ ἔδαφος. Ἔτσι ἐξεδήλωσε ὁ θεὸς τὴν εὐχαρίστησί του.

Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ εἶχε σκανδαλίσει ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Κλεοπάτρα προσέφερε ἕνα μυθικὸ χρηματικὸ ποσὸν γιὰ νὰ τῆς δώσουν τὸ ἄγαλμα. Ἀλλὰ ἡ προσφορά της ἀπορρίφθηκε. Ἐπίσης ὁ Καλλιγούλας ἔστειλε ἐπίτηδες μερικὲς λεγεῶνες Ρωμαίων γιὰ νὰ ἁρπάξουν τὸ ἄγαλμα καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν στὴ Ρώμη. Ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν, μία τρομερὰ καταιγὶς κατέλαβε τὰ πλοῖα ποὺ μετέφεραν τοὺς Ρωμαίους καὶ τὰ βούλιαξε αὔτανδρα.

◆

Ὁ Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας ἦταν τὸ πέμπτο θαῦμα τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ ἔμπνευσις τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ φάρου αὐτοῦ ὀφείλεται στὸν διάσημο ἀρχιτέκτονα Σώστρατον. Ἡ κατασκευὴ του στοίχισε 800 τάλαντα. Ἦταν ὅλος ἀπὸ μάρμαρο καὶ εἶχε τρεῖς ὀροφούς. Στὴν κορυφὴ του ὑπῆρχε μιὰ γαλαρία, ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦσε κανεὶς νὰ θαυμάσῃ τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τῆς Ἀλεξανδρείας.

◆

Τὸ ἕκτο θαῦμα τῆς ἀρχαιότητος, τὸ ὁποῖο σώζεται ἀκατάλυτο ὡς σήμερα, εἶνε οἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου. Μπροστὰ σ' αὐτὲς γονάτισε μὲ θαυμασμὸ καὶ αὐτὸς ὁ Ναπολέων ὅταν ἔφθασε ὡς ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου.

◆

Τὸ ἕβδομο καὶ τελευταῖο θαῦμα ἦσαν οἱ Κρεμαστοὶ Κῆποι τῆς Βαβυλῶνος, τοὺς ὁποίους εἶχε κατασκευάσει ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ ἀπάνω στὰ πανύψηλα δωμάτια τῶν ἀνακτόρων του. Ὅταν τελείωσε ἡ κατασκευή τους, ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς στράφηκε πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:

—Μὲ τὴ βοήθειά σου, Θεέ, κατεσκεύασα τὸ ἀνάκτορό μου, τὴν ἕδρα τῆς βασιλείας μου καὶ τὴν καρδιὰ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ κατεσκεύασα ἀκόμη, ὦ θεὲ Μεροντάχ, καὶ τοὺς Κήπους μου, τὸ ἀκατάλυτο αὐτὸ οἰκοδόμημα, τὸ καμάρι τῶν αἰώνων!»

Ο ΕΡΩΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕΔΡΑΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Διακόσια πενῆντα δύο ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια διδάσκουν σήμερον τὸν ἔρωτα. Δὲν πρόκειται γιὰ πρωταπριλιάτικο ἀστεῖο: Ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα: 8—9 Ἱστορία τῆς Τέχνης, 9—10 Ἀνάλυσις τῶν ἔργων τοῦ Ὁμήρου., 10—11 Ἱστορία τῆς Ἀναγεννήσεως, 11—12 Φροντιστήριον Ἔρωτος.

Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ διδαχθῇ ὁ ἔρως; Ὁ ἔρως εἶνε ποίησις, εἶνε ὄνειρο, εἶνε θαῦμα. Εἶνε δυνατὸν νὰ διδαχθῆτε πῶς πρέπει νὰ ὀνειρεύεσθε, πῶς θὰ γίνεται ποιητής; Μάλιστα, εἶνε ἀπαντοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ἀπόδειξις ὅτι τὰ μαθήματα τοῦ ἔρωτος ποὺ εἰσήχθησαν γιὰ πρώτη φορὰ δοκιμαστικῶς ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Οὐϊνσκονσάϊν, διδάσκονται σήμερα καὶ σὲ 252 ἀμερικανικὰ Πανεπιστήμια καὶ καθὼς θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, τὰ ἀποτελέσματα εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἱκανοποιητικά.

Βιολογία, ψυχολογία, ὑγιεινή, θρησκευτικαὶ δοξασίαι, κοινωνιολογία καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα μαθήματα, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται νὰ μὴν ἔχουν καμμία ἀπολύτως σχέσι μὲ τὸν ἔρωτα ἢ μὲ τὸν γάμον, διδάσκονται μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια στοὺς μελλονύμφους ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Πολλὰ μαθήματα διδάσκονται ἀπὸ σκοποῦ ἀπὸ καθηγητὰς πρὸς τὶς φοιτήτριες καὶ ἀπὸ καθηγήτριες πρὸς τοὺς φοιτητάς.

ΠΩΣ ΘΑ ΑΡΕΣΩ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ;

Παραδείγματος χάριν, τὸ μάθημα: «Πῶς θὰ ἀρέσω στοὺς ἄνδρες», ποὺ ἀπευθύνεται φυσικὰ μόνον στὶς φοιτήτριες, διδάσκεται πάντοτε ἀπὸ καθηγητήν. Θὰ ἦταν πραγματικὰ κάπως σόλοικον τὸ νὰ ἀνατεθῇ σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ διδάξῃ τὶς ὅμοιές της μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἀρέσουν στοὺς ἄνδρες. Ὁ καθηγητὴς ποὺ στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε νέος καὶ εἰ δυνατὸν ἀνύπαντρος, θὰ μεταδώσῃ στὶς μαθήτριες, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς θεωρητικές του γνώσεις καὶ τὴν προσωπική του πεῖρα, ποὺ παίζει πολὺ μεγάλο ρόλο. Ἀντιθέτως ὑπάρχουν ἄλλα μαθήματα, ποὺ ἐπιβάλλεται νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ καθηγητὰς καὶ καθηγήτριες τοῦ αὐτοῦ φύλου πρὸς τοὺς διδασκομένους. Ὑπάρχει π.χ. εἰδικὸν μάθημα ποὺ ἀφορᾷ τὰ τρία τελευταῖα εἰκοσιτετράωρα πρὸ τοῦ γάμου καὶ τὰ τρία πρῶτα εἰκοσιτετράωρα μετὰ τὸν γάμον. Δεδομένου ὅτι ἡ διδασκαλία γίνεται — ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω — μὲ κυνικὴ εἰλικρίνεια, ἀλλὰ καὶ ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις καὶ οἱ ἐντυπώσεις τῶν ἕξη αὐτῶν εἰκοσιτετραώρων εἶνε διαφορετικές, ἀναλόγως τοῦ φύλου, ἐπιβάλλεται νὰ διδάσκωνται οἱ νέοι ἀπὸ καθηγητὰς καὶ τὰ κορίτσια ἀπὸ καθηγήτριες.

ΦΛΕΡΤ, Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα παραγγέλματα ποὺ διδάσκονται συστηματικῶς στοὺς μαθητὰς εἶνε: «Μὴ φλερτάρετε».

«Τὸ φλέρτ — γράφει ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγχειρίδια ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ φροντιστήρια τοῦ ἔρωτος — γίνεται ἀφορμὴ νὰ ἐπικρατοῦν αἱ αἰσθήσεις ἐπὶ τῆς λογικῆς. Εἶνε ἕνα πολὺ ἐπικίνδυνο παιχνίδι ποὺ ἅμα ἀρχίσει σταματάει δύσκολα καὶ ποὺ ἅμα δὲν σταματήσῃ ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες. Τὸ ἀρχίζετε μὲ τὶς πιὸ ἀθῶες προθέσεις — συνεχίζει τὸ μάθημα — καὶ μὲ τὴν εἰλικρινῆ ἀπόφασι νὰ μὴν ὑπερβῆτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὰ ὅρια. Ἀλλὰ τί εἶνε φλέρτ; Τὸ φλέρτ ἔχει γαρνιτούρα μερικὰ λουλούδια, λίγα σοκολατάκια, ὡραῖα κολακευτικὰ λόγια, χειροφιλήματα, προτίμησι στὸ χορὸ κ.ο.κ.ε. Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὡραῖα, πολὺ διασκεδαστικὰ καὶ πολὺ ἀθῶα. Μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ Πανσέληνος, ὅτι ὑπάρχουν καὶ μυρωμένες βραδυές, ὅτι ὑπάρχουν καὶ προκλητικὲς ἀπόκρυφες γωνιὲς καὶ πρὸ πάντων, ὅτι τέλος, ὑπάρχουν οἱ ἐσωτερικὲς ἐπιθυμίες ποὺ ὅταν βροῦν τὸ ἔδαφος προετοιμασμένο ἀπὸ τὸ φλὲρτ καὶ τὸ περιβάλλον, κατάλληλα, παραμερίζουν ὅλες τὶς καλὲς προθέσεις καὶ ἀφίνοντας τὴ λογικὴ κατὰ μέρος, δίνουν τὸν λόγον στὴν αἰσθητικὴ ἀπόλαυσι».

Αὐτὰ γράφει τὸ ἐγχειρίδιο, ποὺ προορίζεται γιὰ τὰ κορίτσια. Τὸ ἀντίστοιχο κεφάλαιο, ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς νέους, τοὺς συνιστᾷ νὰ προτιμοῦν τὰ σπόρ, τὶς συναυλίες, τὰ θέατρα, τὶς διαλέξεις καὶ νὰ ἀποφεύγουν νὰ περνοῦν τὸν καιρό τους φλερτάροντας.

«Τὰ κορίτσια εἶνε πολὺ πιὸ ὑπομονητικὰ ἀπὸ σᾶς — λέει τὸ κεφάλαιο αὐτὸ — καὶ μποροῦν νὰ κυριαρχήσουν στὸν ἑαυτό τους πολὺ πιὸ εὔκολα. Ὁ ὀργανισμός τους εἶνε κατασκευασμένος, οὕτως ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κρατηθοῦν μέσα στὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ τοῦ μέτρου εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς νέους. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, τὸ φλέρτ ἀποβαίνει σχεδὸν πάντοτε εἰς βάρος τῶν ἀνδρῶν, ἰδίως ὅταν εἶνε σὲ νεαρὰ ἡλικία».

Τὸ κεφάλαιο καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ νέος ποὺ θὰ γνωρίσῃ τὴν γυναῖκα ἀπὸ πολὺ κοντά, μόνον μετὰ τὸν γάμον ἔχει τὰ ἐφόδια νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος, γιατὶ ὁ γάμος δὲν θὰ σημάνῃ γι' αὐτὸν ἁπλῶς μιὰ τυπικὴ πρᾶξι, ἀλλὰ μιὰ ἐντελῶς νέα ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κατάστασι καὶ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν νεανικῶν του πόθων».

«Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων εἶνε κάτι ὡραῖον, κάτι ὑψηλόν, γράφει κάπου ἀλλοῦ τὸ ἴδιο βιβλίο. Μὴ τὶς χρησιμοποιῆτε γιὰ διασκέδασι, μὴ τὶς κηλιδώνετε. Ὅπως δὲν μπορεῖτε νὰ εὐχαριστηθῆτε τὸ πιὸ ὡραῖο φαγητὸ τοῦ κόσμου ὅταν εἶσθε χορτασμένοι, ἔτσι δὲν θὰ μπορέσετε νὰ εὐτυχήσετε ὡς σύζυγος ἂν ἔχετε δοκιμάσει προηγουμένως τὰ ὅσα ἀνήκουν εἰς τὸν γάμον».

Ο ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ κατάλληλη ἐκλογὴ τοῦ συντρόφου τοῦ βίου ἀποτελεῖ ἐπίσης ἀντικείμενον εἰδικῆς ἐκπαιδεύσεως.

«Δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε τὴν καρδιά σας νὰ σᾶς καθοδηγήσῃ στὴν ἐκλογὴ τοῦ συντρόφου τοῦ βίου σας, γιατὶ ἡ καρδιὰ εἶνε ὁ χειρότερος σύμβουλος».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκολουθεῖ ἕνας πραγματικὸς φιλιππικὸς ἐναντίον τῆς καρδιᾶς ποὺ ὑποβιβάζεται σὲ μιὰ τιποτένια μηχανή, στὴν ὁποία καταλήγουν οἱ πιὸ ποταπὲς σκέψεις καὶ τὰ πιὸ ποταπὰ νεῦρα τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

«Ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ αἴσθημα, διδάσκει τὸ σχετικὸν κεφάλαιον. Ἄγεται καὶ φέρεται ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίες ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει τὸ νευρικό μας σύστημα. Οἱ ὕμνοι ποὺ τῆς ἔχουν πλέξει οἱ ποιηταὶ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, εἶνε καθαρὲς φαντασιοπληξίες. Ὁ ἔρως δὲν ἑδρεύει μέσα εἰς τὸ κοινὸν ἐντόσθιο, ποὺ ἂν δὲν ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφαιρῆται ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων, ἀπαλλάσσοντάς τους ἔτσι ἀπὸ πολλὰ μαρτύρια».

Ἡ λογικὴ εἶνε ἡ μόνη ὁδὸς γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ καταλλήλου συντρόφου τῆς ζωῆς μας.

«Πρὶν ἀποφασίσετε νὰ βρῆτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένη — διδάσκονται οἱ φοιτήτριες — φροντίσατε νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτόν σας γιὰ νὰ ἐκτιμήσετε τί ἄνθρωπος σᾶς χρειάζεται. Ἐὰν δὲν εἶσθε πολὺ

(Ἡ συνέχεια στὴν 30ὴ σελίδα)

Η ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

Πῶς γιορτάζονται οἱ Ἀποκρηὲς σὲ μιὰ χώρα μὲ παράδοξον ἀρχαῖο πολιτισμὸ

Οἱ ἀπόκρηες δὲν εἶναι μόνον εὐρωπαϊκὴ συνήθεια.

Ὑπὸ τὸν βαθύτερον καὶ ἀρχαιότατον συμβολισμόν τους, τοῦ ἑορτασμοῦ δηλαδὴ τῆς ἀρχομένης ἀνοίξεως, ἔχουν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου μίαν σχεδὸν ὁμοιόμορφον ἐκδήλωσιν ὅπως εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἐν γένει, εἰς τοὺς λαοὺς καὶ τὰ κράτη τῆς λευκῆς φυλῆς. Δέον νὰ σημειωθῇ σχετικῶς ὅτι εἰς τὴν Κίνα τὸ ἔτος δὲν ἀρχίζει τὸν Ἰανουάριον, ἀλλὰ τὸν ἰδικόν μας Φεβρουάριον, ὅταν τὰ σημεῖα τῆς νέας ζωῆς, τὰ ὁποῖα προκαλεῖ ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, ἀρχίζουν νὰ εἶναι καὶ πάλιν ἐμφανῆ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐκεῖ γίνονται ἑορταὶ ὅπως ἐγίνοντο, ἄλλως τε, εἰς τὴν ἀρχαιότητα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γίνονται καὶ σήμερον ὅταν ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὡρισμένες χρονολογίες, πιστοποιεῖ, ἀνεξαρτήτως ἀστρονομικῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, ὅτι ὁ χειμὼν βαίνει πρὸς τὸ τέλος του, ὅτι οἱ μέρες μεγαλώνουν, οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου γίνονται θερμότερες καὶ ἡ ζωὴ ἀρχίζει πάλιν ἐλεύθερη νὰ προβάλῃ γύρω του.

Εἰς τὰς Ἰνδίας ὅμως γίνεται ἀκριβῶς ὅτι καὶ εἰς τὴν Εὐρώπη. Γελοιοποιεῖται δηλαδὴ ὁ παλαιὸς χρόνος καὶ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ καθένας ὑπὸ νέαν μορφὴν, νὰ ἀλλάξῃ πετσί. Ἂν καὶ οἱ ἐκδηλώσεις οἱ ὁποῖες ἔχουν τὴν μορφὴν καὶ τὸν τύπον τῶν δικῶν μας Ἀποκρέω δὲν διαρκοῦν ὅσον διαρκοῦν στὶς χῶρες μας, δὲν δείχνουν γι' αὐτὸ ὀλιγώτερη ζωηρότητα καὶ τάσιν πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν καθημερινῶν φροντίδων τῆς ζωῆς. Ἡ κάθαρσις ἔπαιξε ἀνέκαθεν μεγάλον ρόλον εἰς τὰς θρησκείας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ἐδῶ κατὰ περίεργον τρόπον. Τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἑορτῶν, μόλις πατήσῃ κανεὶς τὸ πρωῒ τὸ πόδι του ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, δέχεται ἀπὸ ὁποιονδήποτε γνωστὸν ἢ ἄγνωστον γείτονα ἢ διαβάτην ἕναν κουβᾶ κρύο νερό, ὁ ὁποῖος τὸν περιλούζει ὁλόκληρον. Εὐτυχῶς εἰς τὰς Ἰνδίας τὴν ἐποχὴν αὐτὴν κάνει ζέστη καὶ στεγνώνει κανεὶς ἀμέσως. Τὸ νερὸ ὅμως κατὰ κανόνα, δὲν εἶνε καθαρό, δηλ. δὲν εἶνε μὲν βρώμικο ἀλλὰ χρωματισμένο μὲ διάφορες ἀβλαβεῖς χημικὲς οὐσίες, εἴτε κόκκινο, εἴτε μπλέ, εἴτε πράσινο. Εὐτυχῶς ποὺ τὰ χρώματα εἶναι τέτοια ὥστε ἐξατμίζονται ἐν μέρει στὸν ἥλιο καὶ τὸ ὑπόλοιπο ἐξαφανίζεται μὲ τὸ πρῶτο πλύσιμο σὲ κρύο νερό. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ κατάβρεγμα δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολο καὶ δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε. Πάντως εἶνε ἀπαραίτητο νὰ χρωματισθοῦν, νὰ μουντζουρωθοῦν ὁπωσδήποτε ὅλοι οἱ διαβάται..

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες οἱ δρόμοι γεμίζουν ἀπὸ πλανωδίους ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι πουλοῦν εἰς σκόνην ἢ εἰς κομμάτια, γιὰ ὀλίγες δεκάρες, χρώματα.

Ὁ καθένας ἀγοράζει ὅτι χρῶμα προτιμᾷ καὶ χρωματίζει τὰ πρόσωπα τῶν συνανθρώπων του ποὺ συναντᾷ στὸ δρόμο, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ θυμώσῃ.

Ὅπως καὶ στὰ μέρη μας, καὶ ἐκεῖ, οἱ ἄνθρωποι μασκαρεύονται. Οἱ γυναῖκες κολλοῦν μεγάλα μουστάκια ἢ καὶ γένεια καὶ στοὺς δρόμους πωλοῦνται διαφόρων εἰδῶν εὐρωπαϊκὲς κοῦκλες. καὶ «Ἅγιοι Βασίληδες» ἀκόμη, χωρίς, φυσικὰ νὰ ἔχουν γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς τὴν σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ μᾶς. Οἱ ἄνδρες, κατὰ γενικὸν κανόνα, οὔτε φοροῦν μάσκες οὔτε βάζουν ξένα φορέματα, ἀλλὰ κρεμοῦν στὸ λαιμό τους, εἰς ἔνδειξιν ἑορτασμοῦ, μεγάλα περιδέραια ἀπὸ φυσικὰ λουλούδια. Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε, φαίνεται, ἀρχαιοτάτη καὶ ἀναφέρεται στὶς παλαιότερες ἰνδικὲς γραφές.

Στὶς μεγάλες ἰνδικὲς πόλεις, οἱ ἀποκριάτικες αὐτὲς ἐκδηλώσεις λαμβάνουν γενικώτερον χαρακτῆρα. Τὸ περίεργον δὲ εἶνε ὅτι τὸ νερὸ παίζει σ' αὐτὲς ἰδιαίτερον ρόλον ποὺ ἀντικαθιστᾷ, περίπου, τὸν δικό μας τὸν χαρτοπόλεμο ἢ τὰ κονφετὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Σχηματίζονται ὁμάδες νέων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖες, κατὰ τὴν ἀρχαία συνήθεια ἀρχίζουν τὴν μάχη ὅταν συναντῶνται στοὺς δρόμους μὲ στομφώδεις προκλητικοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε ἀπευθύνονται, μὲ παντὸς εἴδους πειράγματα, εἰς ὅλους τοὺς διαβάτας. Ὅταν ἀπὸ τοὺς λόγους φθάσουν εἰς τὰ ἔργα, τὸ ὅπλον εἶνε καὶ πάλι ἄκακο, καθαρὸ ἢ χρωματιστὸ νερό, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλληλομουσκεύονται. Στὶς μικρὲς πόλεις ὅπου τὸ νερὸ δὲν εἶναι τόσο πρόχειρο, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι σχηματίζουν ἁλυσσίδα ἀπὸ τὰ πηγάδια τῶν σπιτιῶν ὡς τὸ κέντρο τῶν δρόμων, ἵνα μὴ τυχὸν λείψῃ τὸ ὑλικὸν τῆς μάχης.

Ἡ πολεμικὴ κραυγὴ ἡ ὁποία κυριαρχεῖ ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες εἶναι: Χόλυ, χόλυ, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ ἀποδοθῇ στὶς εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες μὲ τὴ λέξι: Ἀπρίλης, Ἀπρίλης.

Ἀπὸ τὰ χωριὰ ἐμφανίζονται ὁμάδες χορευτῶν, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἀσκοῦνται ἐπὶ μῆνες γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὴν τέχνη τους στὶς γιορτὲς αὐτὲς καί, φυσικά, — ὅπως οἱ δικοί μας ποὺ χορεύουν τὸ γαϊτανάκι — νὰ μαζέψουν μερικὲς δεκάρες. Οἱ διάφοροι μῦθοι καὶ οἱ παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἰνδιῶν ξαναζωντανεύουν κάθε χρόνο στοὺς χοροὺς αὐτούς, τοὺς ὁποίους παρακολουθεῖ μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι ὁ λαός, σχηματίζοντας μεγάλον κύκλον γύρω τῶν χορευτῶν, κάθε φορὰ ποὺ ἀρχίζουν νὰ χορεύουν. Ταυτοχρόνως σὲ ἅρματα ἢ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον ἐμφανίζονται ἀπὸ χαρτόνι ἢ ἀπὸ ὕφασμα διάφορα μυθικὰ ζῶα καὶ θηρία— ὁ θαλάσσιος ὄφις, οἱ κινέζικοι δράκοντες, τίγρεις, λεοπαρδάλεις, ἐλέφαντες — ποὺ διασχίζουν τοὺς δρόμους μὲ τὴν συνοδεία μουσικῶν καὶ τραγουδιῶν. Στὶς ὑπαίθριες παράγκες πουλοῦνται χωμάτινα πανομοιότυπα αὐτῶν τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν μεγάλη χαρὰ τῶν παιδιῶν.

Τὴν δεύτερη μέρα ὅμως γίνεται ἡ κηδεία τοῦ χειμῶνα, κατὰ τὴν ὁποίαν καίγονται παντὸς τύπου ἀχυρένιες κοῦκλες. Ἡ καῦσις αὐτὴ γίνεται τὰ βράδυ ἀφοῦ πρῶτα ὁ κόσμος, ὅλη τὴν ἡμέρα, ἐγέμισε τοὺς δρόμους ἀπὸ φωνές, τραγούδια καὶ κίνησι, καὶ ἐκάθησε, πρὶν νυκτώσῃ, νὰ φάῃ ὅσο πιὸ πλούσια μπορεῖ ὁ καθένας. Τὸ παγωτό, τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλες ἐποχὲς εἶνε σπάνιο καὶ ἀκριβό, προσφέρεται ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἄφθονο καὶ μὲ λίγα χρήματα. Κατόπιν, ὅταν πιὰ ἔχῃ ἁπλωθῇ τὸ σκοτάδι, στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ ἢ στὶς γωνιὲς τῶν μεγάλων δρόμων στὰς πόλεις, γίνεται ἡ καῦσις τῆς ἀχύρινης κούκλας μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια.

Μετὰ τὴν καῦσιν ἀπαγορεύεται πιὰ καὶ τὸ μούσκεμα τῶν διαβατῶν καὶ τὸ μουντζούρωμα τοῦ προσώπου των καί, φυσικά, ἡ κίνησις στοὺς δρόμους χάνει τὴν γραφικότητα τῶν δύο τρελλῶν ἡμερῶν καί, ἂν καὶ ὁ ἑορτασμὸς ἐξακολουθῇ ἀκόμη, ἡ ζωὴ ἐπαναλαμβάνει τὴν κανονικὴν τροχιάν της.

ΠΩΣ ΓΛΕΝΤΟΥΝ ΑΛΛΟΥ...

Τὸ καρναβάλι τῆς Βενετίας εἶχε ἄλλοτε παγκόσμια φήμη. Ἀπὸ πολλὲς ἡμέρες πρὶν ἀρχίσουν οἱ ἑορτὲς μαζευόντουσαν στὴν παραμυθένια αὐτὴ πόλι χιλιάδες ξένοι ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ ξοδέψουν ἀλύπητα λεπτά. Κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους αὐτοὺς δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴν Βενετία ἂν δὲν ξόδευε προηγουμένως καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα. Οἱ «ἐνετικὲς» ἢ «βενετσιάνικες» νύχτες ποὺ διοργανώνονται σήμερα κατ' ἀπομίμησιν σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, μὲ τὰ ἀπαραίτητα χάρτινα φαναράκια καὶ τὰ πολύχρωμα βεγγαλικὰ ἔχουν τὴν καταγωγή τους ἐπίσης ἀπὸ τὰ καρναβάλια τῆς Βενετίας.

◆

Ἀπὸ τὴν Ἰταλία μετεδόθη ὁ ἑορτασμὸς τοῦ καρναβαλιοῦ καὶ στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη. Στὴν Γαλλία, στὴν Γερμανία, στὴν Ἀγγλία καὶ σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες δημιουργήθηκαν κέντρα ἑορτασμοῦ τοῦ καρναβαλιοῦ. Στὴν Γαλλία εἶναι σήμερα ἀκόμη περίφημο τὸ καρναβάλι τῆς Νικαίας ποὺ συγκεντρώνει τὴν ἐποχὴ αὐτὴ χιλιάδες Εὐρωπαίους καὶ Ἀμερικανούς. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ μάλιστα διασχίζουν ἐπίτηδες τὸν Ὠκεανό, φορτωμένοι μὲ χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὶς μεγαλοπρεπέστατες πομπὲς ποὺ διοργανώνονται στὴν Νίκαια γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ πρίγκηπος Καρνάβαλου. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ καρναβάλι τῆς Νικαίας ἔχει ἀποβάλει σχεδὸν κάθε αὐθόρμητη εὐθυμία. Ἔχει μετατραπῆ σὲ ἕνα εἶδος τουριστικῆς ἀττραξιὸν ποὺ δὲν προσφέρει τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὰ αἰσθητικὴ θεαματικότητα ποὺ πρέπει ὅμως νὰ ἀκριβοπληρωθῇ.

◆

Στὴν Γερμανία φημίζεται καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ καρναβάλι τῆς Κολωνίας. Ὁ δῆμος τῆς Κολωνίας θέλησε ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια περίπου νὰ μεταβάλῃ ἐπίσης τὴν πόλι σὲ διεθνὲς κέντρο καρναβαλιοῦ. Ὁ πληθυσμὸς ὅμως δὲν συμφώνησε καθόλου. Ἤθελε τὸ καρναβάλι γιὰ νὰ εὐθυμῇ ὁ ἴδιος καὶ ὄχι γιὰ νὰ παρακολουθοῦν ἀνόητες πομπὲς οἱ διάφοροι κύριοι περιηγηταὶ ποὺ θὰ ἄφηναν ἴσως μερικὰ λεπτὰ ἀλλὰ θὰ κατέστρεφαν ὅλο τὸ κέφι τοῦ λαοῦ. Πρὶν ἀπὸ τὸν μεγάλο πόλεμο ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτόν, ὁλόκληρη ἡ Κολωνία παρουσίαζε τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ καρναβαλιοῦ τὴν ὄψι μιᾶς παραφρονημένης πόλεως. Ὅπου ὑπῆρχε θέατρο, κινηματογράφος, καφενεῖο, ζαχαροπλαστεῖο κ.τ.λ. μετεβάλλετο τὶς ἡμέρες αὐτὲς σὲ αἴθουσα χοροῦ. Οἱ μισοὶ κάτοικοι ἔκαναν αὐτοσχέδιες ὀρχήστρες καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ χόρευαν. Δὲν ἔλειπαν βέβαια οὔτε ἐκεῖ οἱ παρελάσεις, τὰ κομιτάτα οἱ ἀνθοπόλεμοι καὶ τὰ παρόμοια. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο γλέντι γινόταν ἀπὸ κέντρο σὲ κέντρο ὅπου, βοηθοῦντος καὶ τοῦ περίφημου κρασιοῦ τοῦ Ρήνου, ξημερωνόταν ὅλος ὁ κόσμος τραγουδῶντας καὶ χορεύοντας.

Ἂς σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι τὰ καρναβάλια τῆς Βενετίας, τῆς Νίκαιας, τῆς Κολωνίας κ.ό.κ.ἑ. ἔχουν παράδοση πολλῶν αἰώνων. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἅρματα ποὺ παρελαύνουν ἔχουν βαθύτερη ἱστορικὴ σημασία, διακωμωδοῦν ὡρισμένα ἱστορικὰ πρόσωπα ἢ γεγονότα ἢ διάφορες κοινωνικὲς προκαταλήψεις κ.τ.λ.

◆

Τὸ καρναβάλι ὅμως δὲν εἶναι μόνο εὐρωπαϊκὴ συνήθεια. Καὶ ἄλλοι λαοὶ ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης, ἑορτάζουν ἐπίσης τὴν περίοδο τοῦ ὁμαδικοῦ παραληρήματος. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς λαοὺς αὐτοὺς ἔχουν ἀντιγράψει ἁπλῶς τὸ εὐρωπαϊκὸ ἔθιμο ἐνῷ ἄλλοι πάλι ἑορτάζουν σύμφωνα μὲ ἐντελῶς δικά τους ἔθιμα. Ἔτσι π. χ. στὴν Μαρτινίκα, τὴν ἀπομακρυσμένη γαλλικὴ νῆσο τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὁ ἑορτασμὸς τοῦ καρναβαλιοῦ προσλαμβάνει πάνδημο μορφή. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ξεχύνονται στοὺς δρόμους καὶ στήνουν ὑπαίθριους χοροὺς ποὺ διαρκοῦν πολλὲς φορὲς ὡς τὴν νύχτα. Μία ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς εἰκόνες τοῦ καρναβαλιοῦ τῆς Μαρτινίκας εἶναι ὁ «διάβολος» ποὺ περιφέρεται στοὺς κεντρικοὺς δρόμους κάνοντας διάφορες γκριμάτσες καὶ χορεύοντας διάφορους παράξενους χορούς.

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

Καὶ οἱ ἄγριοι διατηροῦν τὸ ἔθιμον τοῦ γλεντιοῦ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τοῦ ξεφαντώματος

Εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Μεξικοῦ καὶ εἰς ἀπρόσιτες σχεδὸν περιοχὲς τῶν Ἄνδεων— τῆς μεγάλης αὐτῆς ὀροσειρᾶς ἡ ὁποία, ὡς τεραστία σπονδυλικὴ στήλη, ἐκτείνεται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς—ζοῦν ἀκόμη σήμερον γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν Ἴκας καὶ τῶν Ἀτσέκων, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν καὶ πλεῖστες ἀπὸ τὶς συνήθειές τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ σήμερον κοινῶς ὀνομαζόμενοι «Ἴνδιος», ἔχουν κατὰ τύπους ὑποταχθῆ εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν, ὁ ὁποῖος, ἀρχικῶς, τοὺς ἐπεβλήθη κατὰ σκληρότατον τρόπον ἀπὸ τοὺς Ἱσπανοὺς κατακτητάς, ὁμιλοῦν ἱσπανικά, ἔγιναν χριστιανοί, ντύνονται ὅπως ὅλοι οἱ λευκοὶ πολῖται τῆς Ἀεμρικῆς, ἀλλὰ δὲν παύουν νὰ θεωροῦν ὅτι εἶνε ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν ἐνδόξων αὐτοκρατοριῶν, ποὺ ἔσβυσαν πρὸ πεντακοσίων ἐτῶν καὶ ὅτι μία μέρα οἱ αὐτοκρατορίες αὐτὲς θὰ ξαναζήσουν εἰς ὅλην τὴν παλαιάν τους δόξαν.

Συμβαίνει ἀκόμη σήμερον κυνηγοί, ἐρευνηταί, ὀρειβάται νὰ συναντοῦν στὰ πιὸ ἀπόκρημνα καὶ ἄγνωστα καὶ ἀνεξερεύνητα μέχρι τοῦδε ὄρη τῶν ἀγρίων βουνῶν, μεγαλοπρεπῆ ἐρείπεια καὶ οἱ Ἴνδιος γνωρίζουν κάλλιστα τὴν ὕπαρξι αὐτῶν τῶν ἐρειπίων. τὰ ὁποῖα καὶ ἐπισκέπτονται— οἱ ἄνδρες μᾶλλον εἰς ὡρισμένες ἡμέρες τοῦ ἔτους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀποκαλύπτουν στοὺς λευκοὺς ποῦ εὑρίσκονται, οὔτε τοὺς ὁδηγοῦν ποτὲ μέχρις ἐκεῖ.

Γνωστὸν εἶνε ὅτι, κατὰ τὴν παράδοσιν, οἱ τελευταῖοι ἀντιπρόσωποι τῶν ἀρχαίων ἐκείνων πολιτισμῶν ἔκρυψαν σὲ ἄγνωστα σημεῖα τῶν ὀρέων τοὺς μυθικοὺς θησαυροὺς ποὺ εἶχαν συσσωρεύσει εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰ παλάτια ἐπὶ αἰῶνας. Ἴσως σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἐρειπωμένα, ἐκεῖνα κάστρα.

Πολλοὶ ἠρεύνησαν ἐπὶ αἰῶνες χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα μέχρι σήμερον.

Ἀλλὰ ἂς ἔρθουμε σ' ἕνα ἐπικαιρότερο θέμα: Ἄγγλος ἐξερευνητὴς ποὺ περιπλανήθη τελευταίως εἰς τὸ βορειότατον ἄκρον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐφιλοξενήθη ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες εἰς ἕνα μικρὸ χωριὸ ἰθαγενῶν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ἔφθασε εἰς τὸ κατώτατον σημεῖον, ἀρχίζει πάλιν ν' ἀνεβαίνῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ οἱ Ἴνδιος, ὅπως εἰς τόσα ἄλλα μέλη τοῦ κόσμου, συνεχίζοντες παλαιοτάτην παράδοσιν φαίνεται, ἑώρτασαν ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρες τὸ μεγάλωμα τῆς ἡμέρας.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι οἱ ἑορτὲς αὐτὲς ἔχουν πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὰ καρναβάλια μας. Κάθε βράδυ, μετὰ τὴν ἐργασίαν, λαμβάνουν χώραν χοροὶ στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ καὶ ἂν ὁ καιρὸς δὲν ἐπιτρέπῃ τὴν συγκέντρωσιν ὅλων τῶν κατοίκων στὸ ὕπαιθρον, ἡ συγκέντρωσις γίνεται πρόχειρα μεταξὺ δύο - τριῶν σπιτιῶν.

Κατὰ τοὺς χοροὺς αὐτούς, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ φαγοπότι καὶ τραγούδια, τὰ παιδιὰ ἰδίως καὶ οἱ γυναῖκες φοροῦν διάφορες χονδροειδεῖς μάσκες, τὶς ὁποῖες τὴν τρίτη καὶ τελευταία ἡμέρα, φοροῦν ἀπὸ τὸ πρωΐ. Πράγματι τὴν τρίτην ἡμέρα διακόπτεται κάθε ἐργασία καὶ οἱ μὲν ἄνδρες μὲ τὰ μεγαλείτερα ἀγόρια ἀσκοῦνται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν σκοποβολὴν μὲ τὰ μεγάλα τους τόξα καὶ τὰ αἰχμηρὰ βέλη, οἱ δὲ γυναῖκες ἑτοιμάζουν τὰ φαγητὰ γιὰ τὸ βράδυ καὶ τὴν νύχτα καὶ τὸ ἰδιαίτερο ποτό τους γιὰ τὸ ὁποῖο μασοῦν καλαμπόκι καὶ τὸ φτύνουν ἔπειτα σὲ μεγάλους κάδους γεμάτους νερό, ὅπου γίνεται ἡ ζύμωσις.

Μόλις δύσει ὁ ἥλιος ἀρχίζει ὁ χορός, στὸν ὁποῖον λαμβάνουν χώραν ὅλοι μεταμφιεσμένοι καὶ μὲ μάσκες στὸ πρόσωπο, ὁ ὁποῖος παρατείνεται ἕως τὸ πρωΐ.

Κατὰ τὶς τρεῖς αὐτὲς μέρες ξαναζοῦν τὰ παλαιὰ ἔθιμα τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας καὶ πολλὲς μεταμφιέσεις καὶ πολλὲς φιγοῦρες τῶν χορῶν μοιάζουν καταπληκτικὰ μὲ τὰ φορέματα καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων καὶ εὑρέθησαν καὶ εὑρίσκονται ἀκόμη σήμερον εἰς τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων ναῶν καὶ ἀνακτόρων.

Αὐτὸ πιστοποιεῖ ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἴνδιος, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται, δυστυχῶς, εἰς πολὺ χαμηλὴν βαθμίδα πολιτισμοῦ εἶνε πράγματι οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀτσέκων καὶ τῶν Ἴνκας.

Κόττα κλωσσᾶ... χελῶνες

Εἰς ἕνα ἐπιστημονικὸν Πτηνοτροφικὸν περιοδικὸν τῆς Βραζιλίας, δημοσιεύεται ἡ ἑξῆς καταπληκτικὴ εἴδησις, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὁποίας ἐγγυᾶται τὸ κῦρος τοῦ γεωπόνου Ρόμπερτ Ντελκάντο.

Γράφει, λοιπόν, ὁ κ. Ντελκάντο, ὅτι ὁ φίλος του γαιοκτήμων Τόμας Μπαρίτας, εἶχε μίαν ὄρνιθα κλῶσσα στὴν ὁποία δὲν ἐννοοῦσε νὰ βάλῃ αὐγὰ πρὸς ἐκκόλαψιν, ἐφ' ὅσον εἶχε εἰδικὲς ἐκκολαπτικὲς μηχανὲς καὶ ἐπέμενε νὰ τὴν ξεκλωσσήσῃ. Ἡ μανία ὅμως τῆς κόττας νὰ γίνῃ μητέρα ἦταν... ἀθεράπευτος καὶ ἕνα πρωῒ ἐξηφανίσθη... μυστηριωδῶς, ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα.

Ὁ κ. Μπαρίτας τὴν ἀνεζήτησε, διότι ἦταν ἐξαιρετικῆς ράτσας καὶ τὴν ἤθελε γιὰ σόϊ, ἀλλ' οἱ κόποι του πῆγαν χαμένοι.

Ἔξαφνα, ἐνῷ ἕνα πρωΐ, μετὰ δυὸ μῆνες, γύριζε ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ δάσος, ἤκουσε... στοργικὰ κακκαρίσματα δεξιά του καὶ στρέψας τὴν κεφαλὴν περίεργος, παρετήρησε τὴν χαμένη του κόττα νὰ ἐπιμένῃ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς, τέσσερα χαριτωμένα... χελωνάκια.

Καθὼς φαίνεται, ἡ πεισματάρα αὐτὴ κόττα φεύγοντας ἀπὸ τὸ Ὀρνιθοτροφεῖο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τρόπο νὰ γίνῃ, μητέρα, θὰ βρῆκε σκαλίζοντας στὴν ἄμμο, κάπου τ' αὐγὰ χελωνῶν, πιστεύοντας δὲ πῶς ἦταν, δικά της, προέβη εἰς τήν... ἐπώασιν.

Οἱ κωφοὶ θὰ ἀκούουν!

Ἕνας Ἀμερικανὸς χημικὸς ἀνεκάλυψε μιὰ οὐσία, ποὺ θὰ σώσῃ τὰ ἑκατομμύρια τῶν κωφῶν, ἀπὸ τὴ δυστυχία τους. Πρόκειται περὶ μιᾶς εἰδικῆς συνθέσεως, ποὺ τὴν ἐπέτυχε ὕστερα ἀπὸ κόπους καὶ προσπάθειες πολλῶν ἐτῶν καὶ ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ τὴ δύναμι νὰ μεταβάλλῃ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἤχων μιᾶς οἱασδήποτε φωνῆς, τὴ χημικὴ σύστασι μιᾶς μεμβράνης, σὲ τρόπο ποὺ νὰ χαράζωνται ἐπάνω σ' αὐτὴ στιγμιαίως διάφορα σχήματα ἀνάλογα μὲ τὰ σύμβολα τοῦ ἀλφαβήτου.

Ὁ κωφός, λοιπόν, ποὺ θὰ εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ τὴ μεμβράνη αὐτὴ τοποθετημένη σ' ἕνα μικρὸ πλαίσιο σὲ σχῆμα καὶ μέγεθος μιᾶς κοινῆς σιγαροθήκης, θὰ μπορῇ νὰ διαβάζῃ εὐκολώτατα καὶ ταχύτατα, χάρις στὸ «ἠχητικὸ ἀλφάβητο» κάθε ὁμιλία καὶ κάθε ἦχο ποὺ θ' ἀκούῃ γύρω του. Ἔτσι τὰ μάτια του θ' ἀντικαταστήσουν τ' αὐτιά του κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικώτατον καὶ μὲ τὸ μέσο αὐτὸ ὁ κωφὸς θὰ πάψῃ νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του ἀπομονωμένο ἀπὸ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο.

Ἡ νέα ἐφεύρεσις θὰ μπῇ σὲ κοινὴ χρῆσι εὐθὺς μόλις ὁ ἐφευρέτης συμπληρώσῃ τὰ πειράματά του καὶ βρῇ τὸν πιὸ εὔχρηστο τρόπο γιὰ τὴ χρησιμοποίησι τῆς μαγικῆς μεμβράνης.

147 ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 12ΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

ΤΕΡΑΣΤΙΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ.— ΛΑΜΠΡΑ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ.— ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΧΩΡΙΟΝ.— ΦΡΟΝΤΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ.— ΘΑ ΜΕΤΑΣΧΟΥΝ 50 ΚΡΑΤΗ.— ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Οἱ Φινλανδοὶ συνεχίζουν δραστηρίως τὰς προσπαθείας των διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν ἀγώνων τῆς 12ης Ὀλυμπιάδος.

Διὰ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας εἰδικῶς συνεστήθη εἰδικὴ τεχνικὴ ἐπιτροπή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετέθη ἡ μελέτη τῆς καλλιτέρας διεξαγωγῆς τῶν ἀγωνισμάτων τῆς Ὀλυμπιάδος. Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς κ. Ταμίλα ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς πρὸς ξένον δημοσιογράφον:

—Ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους θὰ τελέσωμεν ἀγῶνας δοκιμαστικοὺς τῆς Ὀλυμπιάδος, μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν καλλιτέρων Φινλανδῶν ἀθλητῶν. Τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς θὰ τελέσωμεν ὄχι τόσον διὰ νὰ ἴδωμεν τὰς ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητῶν μας, ὅσον διὰ νὰ ἴδωμεν, ποῦ προσκόπτει ἡ ὀργάνωσις. Εἶνε ἡ μόνη φορὰ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον ἡ χρονομέτρησις τῆς διαρκείας τοῦ ἀθλητικοῦ προγράμματος τῆς κάθε ἡμέρας, παρὰ ἡ χρονομέτρησις τῶν ἀθλητῶν μας.

Ἐκτὸς τῆς δοκιμαστικῆς αὐτῆς διοργανώσεως, θὰ γίνουν καὶ ἄλλαι διὰ νὰ δοκιμασθοῦν τὰ μικρόφωνα καὶ τὰ μεγάφωνα διὰ τῶν ὁποίων θὰ μεταβιβάζονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀγώνων, τὰ ὀνόματα τῶν μετεχόντων ἀθλητῶν τὰ ἀποτελέσματα καὶ αἱ ἐπιδόσεις.

Μεγάφωνα θὰ ἐγκαταστήσωμεν καὶ εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τῆς πλατείας τοῦ Ἔλσιγκι καὶ τῶν μεγαλειτέρων πόλεων τῆς Φινλανδίας διὰ νὰ μεταδίδωνται περιγραφαὶ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀγωνισμάτων εἰς τοὺς ἔξω τοῦ Σταδίου εὑρισκομένους. Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Σταδίου θεατὰς τὰ ἀποτελέσματα καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῶν ἀγώνων θὰ μεταδίδωνται Γαλλιστί, Ἀγγλιστὶ καὶ Γερμανιστὶ καὶ φυσικὰ καὶ εἰς τὴν Φινλανδικήν. Τὰ ἀποτελέσματα ἐκτὸς τῆς διὰ μεγαφώνων μεταδόσεως, θ' ἀνακοινοῦνται εἰς τοὺς θεατὰς διὰ μεγάλων πινάκων, τοὺς ὁποίους θὰ ἀναρτήσουν οἱ διοργανωταὶ εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ Σταδίου Πρὸς εὐκολίαν τῶν ἀθλητῶν τὰ μεγάφωνα θὰ μεταδίδουν καὶ τὸν ἦχον τῆς ἐκπυσοκροτήσεως τοῦ πιστολίου ἐκκινήσεως.

ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ...

Οἱ ἐπίσημοι τῆς Φινλανδίας, ἡ Κυβέρνησις, οἱ ὑπουργοί, αἱ ἀρχαὶ γενικῶς θεωροῦν ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, τῶν ὁποίων τὴν διοργάνωσιν ἀνέλαβε μὲ τόσην ἀποφασιστικότητα τὸ μικρόν των Κράτος, θὰ συντελέσῃ ὥστε ἡ χώρα των νὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Πρὸς τοῦτο ἐργάζονται ὅλοι δραστηρίως. Ἡ Βουλὴ ἐψήφισε πρὸ καιροῦ τὸ ποσὸν τῶν 300 ἑκατομμυρίων φινλανδικῶν μάρκων, ἤτοι 750 ἑκ. ἑλληνικῶν δραχμῶν, διὰ τὴν κάλυψιν τῶν δαπανῶν τῆς τελέσεως τῶν ἀγώνων καὶ τῆς δημιουργίας τῶν ἀπαραιτήτων ἀθλητικῶν, κολυμβητικῶν, ποδοσφαιρικῶν καὶ λοιπῶν χώρων διὰ τοὺς ἀγῶνας σκοποβολῆς, γυμναστικῆς, ποδηλασίας, ἱππευτικῆς, ἀθλητικῶν παιδιῶν κλπ.

Ἤδη τὸ μέγα ἀθλητικὸν Στάδιον εἶνε ἕτοιμον, ἐντὸς ὀλίγου δὲ θὰ παραδοθῇ πρὸς χρῆσιν καὶ ἡ μεγάλη κολυμβητικὴ δεξαμενή. Ἡ δεξαμενὴ αὐτὴ κατασκευάζεται συμφώνως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Διεθνοῦς Κολυμβητικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ θὰ εἶνε ἡ πρώτη εἰς τὸν κόσμον, ἥτις θὰ παρέχει τόσον τέλεια τὰ μέσα τῆς χρονομετρήσεως τῶν ἀθλητῶν. Εἰδικὰ μηχανήματα ἐγκαθίστανται ἐντὸς ὑπογείων θαλάμων διὰ νὰ λαμβάνωνται φωτογραφίαι τῶν ἐντὸς τοῦ ὕδατος εὑρισκομένων κολυμβητῶν.

Ἕνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγωνίσματος τῆς δισκοβολίας γυναικῶν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου

ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Τὸ ζήτημα τῆς φιλοξενίας τῶν ξένων ἀθλητῶν καὶ φιλάθλων ἀπασχολεῖ μεγάλην εἰδικὴν ἐπιτροπήν, διότι ἡ μικρὰ Φινλανδία πρέπει νὰ καταβάλῃ ἐξαιρετικὰς προσπαθείας διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ φιλοξενήσῃ ἀνέτως τὰς χιλιάδας τῶν ξένων ἀθλητῶν καὶ τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδας τῶν ξένων θεατῶν καὶ ἐπισκεπτῶν ποὺ θὰ συρρεύσουν εἰς τὸ Ἔλσιγκι.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς συζητήσεις ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις μικρᾶς προτύπου πόλεως (ὄχι πλέον Ὀλυμπιακοῦ χωρίου), ποὺ θὰ ἀπέχει περὶ τὰ τρία χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Στάδιον. Ἡ μικρὰ αὐτὴ πόλις θὰ καταλαμβάνῃ ἔκτασιν 47 ἑκταρίων.

Ἀντὶ μικρῶν οἰκίσκων θ' ἀνεγερθοῦν 29 μεγάλαι πολυκατοικίαι τῶν τριῶν καὶ τεσσάρων ὀρόφων.

Τὰ οἰκήματα αὐτὰ θὰ δύνανται νὰ περιλάβουν 3000 ἀθλητάς. Ἐκτὸς τῶν οἰκημάτων τούτων εἰς τὴν πρότυπον ἀθλητικὴν πόλιν θὰ ἀνεγερθοῦν καὶ ἄλλα κτίρια, ἅτινα θὰ χρησιμεύουν ὡς αἴθουσαι διασκεδάσεως, ἑστιατόρια, λέσχαι, ταχυδρομεῖον, τηλεφωνικοὶ θάλαμοι, λουτρά, γήπεδα προπονήσεως ὅλων τῶν σπὸρ κλπ.

Εἰς τὴν πρότυπον αὐτὴν πόλιν θὰ ὑπάρχῃ πλήρης ἐγκατάστασις τοῦ φινλανδικοῦ λουτροῦ «σαούνα», ἕνα εἶδος λουτροῦ, ποὺ ὁμοιάζει πρὸς τὸ τουρκικὸν χαμάμι, καὶ ὅπου οἱ λουόμενοι παραμένουν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐντὸς τῶν ὑδρατμῶν.

Γενικῶς ἡ παραμονὴ τῶν ξένων ἀθλητῶν εἰς τὴν ἀθλητικὴν πόλιν θὰ εἶνε ἄνετος καὶ εὐχάριστος, ἡ δὲ προπόνησίς των τελεία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Οἱ ἀθληταὶ τῶν κωπηλατικῶν καὶ ἱστιοπλοϊκῶν ἀγώνων θὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν σχολὴν ἀξιωματικῶν, ἐπὶ τῆς νησῖδος Σανταχαμίνα, ἀπεχούσης περὶ τὰ 5 χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ Ἔλσιγκι, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε εὐχερὴς ἡ προπόνησίς των. Αἱ κολυμβήτριαι καὶ ἀθλήτριαι θὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὰ οἰκήματα τῆς Σχολῆς Νοσοκόμων, ἥτις κεῖται παρα τὸ Στάδιον.

Διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν φιλάθλων ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ θὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Φινλανδίαν τὴν γοητευτικὴν χώραν τῶν χιλίων καὶ μιᾶς λιμνῶν ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα ὑπὸ τῆς εἰδικῶς συσταθείσης ἐπιτροπῆς ὥστε νὰ μὴ στερηθοῦν τῶν ἀπαιτουμένων περιποιήσεων. Ἐκτὸς τῶν ξενοδοχείων τοῦ Ἔλσιγκι καὶ τῶν περιχώρων, τὰ ὁποῖα ἐπισκευάζονται καὶ καλλωπίζονται συμπληροῦντα τὰς ἐλλείψεις των, κατεγράφησαν πολλαὶ χιλιάδες οἰκογενειῶν ποὺ ἐδέχθησαν ἀντὶ μικροῦ τιμήματος νὰ φιλοξενήσουν τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι θὰ κατανεμηθοῦν ὑπὸ ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν καὶ ἀναλόγως τῶν ξένων γλωσσῶν, ποὺ ὁμιλοῦν οἱ διαθέτοντες τὰ δωμάτια. Ἡ ὑπηρεσία τῶν ξένων θὰ δέχεται ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1940 δηλώσεις τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ κρατήσουν δωμάτια.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Πρώτη ἀπὸ ὅλα τὰ Κράτη τοῦ κόσμου ἐδήλωσε συμμετοχὴν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ 1940 ἡ Μεγάλη Βρεττανία. Τὸ ἔγγραφον ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Βρεττανικῆς Ὀλυμπιακῆς ἐπιτροπῆς λόρδου Μπάρκλεϋ τοῦ διασήμου πρωταθλητοῦ τῶν ἐμποδίων καὶ Ὀλυμπιονίκου τοῦ 1928. Δευτέρα ἔφθασε ἡ δήλωσις τῆς Δανίας καὶ κατόπιν κατὰ σειρὰν αἱ δηλώσεις τῶν Κρατῶν Νορβηγίας, Ἰταλίας, Ρουμανίας, Γιουγκοσλαυΐας, Βελγίου, Ἑλβετίας, Κόστα Ρίκα, Σουηδίας καὶ Παλαιστίνης.

Ὑπολογίζεται ὅτι εἰς τὴν 12ην Ὀλυμπιάδα τοῦ Ἔλσιγκι θὰ λάβουν μέρος αἱ ἀθλητικαὶ ὁμάδες 50 καὶ πλέον Κρατῶν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς γῆς.

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Εἰς τὴν μεγάλην κεντρικὴν ἐξέδραν τοῦ Σταδίου τοῦ Ἔλσιγκι θὰ ὑπάρχουν 60 θέσεις δημοσιογράφων μὲ εἰδικὸν ἔδρανον διὰ νὰ δύνανται οἱ δημοσιογράφοι νὰ κρατοῦν ἀνέπως τὰς σημειώσεις των. Ἐπὶ τοῦ ἐδράνου θὰ γραφῇ τὸ ὄνομα τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύει ὁ κάθε δημοσιογράφος, ὥστε αἱ θέσεις θὰ εἶνε ἀγκαζαρισμέναι. Οἱ δημοσιογράφοι θὰ κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως ἐπὶ τῇ ἐπιδείξει εἰδικοῦ δελτίου, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε ἐφωδιασμένοι.

132 ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

Τὸ πρόγραμμα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ Ἔλσιγκι περιλαμβάνει 132 ἀγωνίσματα ἐν ὅλῳ, δηλαδὴ τρία ἀγωνίσματα ἐπὶ πλέον ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τοῦ 1936. Τὰ ἀγωνίσματα εἶνε τὰ ἑξῆς:

Ἀθλητισμοῦ 33, γυμναστικῆς 7, κολυμβήσεως καὶ γουῶτερ πόλο 16, ἀεροπορικὰ 7, ἱστιοπλοΐας 4, Κανοτὰζ 9, πάλης 14, ἄρσεως βαρῶν 5, πυγμαχίας 8, σκοποβολῆς 5, ξιφομαχίας 7, μοντέρνον πένταθλον 1, ποδηλασίας 5, ποδοσφαίρου 1, ἱππευτικὰ 6 καὶ πέταγμα μὲ πτέρυγας 2.

Τὰ ἀγωνίσματα πετάγματος μὲ πτέρυγας εἶνε νέα καὶ προστίθενται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ἐκτὸς τοῦ προγράμματος τῶν ἀγωνισμάτων θὰ τελεσθοῦν καὶ 15 καλλιτεχνικοὶ διαγωνισμοί, οὕτω δὲ ἀναβιβάζονται τὰ ἀγωνίσματα τῆς 12ης Ὀλυμπιάδος εἰς 147.

Διὰ νὰ γίνῃ μία σύγκρισις μὲ τὰς προηγουμένας Ὀλυμπιάδας, θὰ ἀναφέρωμεν πόσα ἀγωνίσματα ἐτελέσθησαν εἰς κάθε μίαν ἐξ αὐτῶν.

1η Ἀθηνῶν 1896 44, 2 Παρισίων 1900 58, 3η Ἁγίου Λουδοβίκου 1904 67, 4η Λονδίνου 1908 97, 5η Στοκχόλμης 1912 102, 7η Ἀμβέρσης 1920 141, 8η Παρισίων 1924 126, 9η Ἄμστερνταμ 1928 113, 10η Λὸς Ἄντζελες 1932 118, 11η Βερολίνου 1936 129, 12η Ἔλσιγκι 1940 147.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Ἡ Τεχνικὴ Ἐπιτροπὴ διοργανώσεων, τῆς Διεθνοῦς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας (ΦΙΦΑ) συνεδριάσασα τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἡ διοργάνωσις τῶν ἀγώνων ποδοσφαίρου τοῦ Ὀλυμπιακοῦ προγράμματος ἀναληφθῇ ὑπὸ τῆς ΦΙΦΑ. Ἡ τεχνικὴ ἐπιτροπὴ συνῆλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ρεμὲ προέδρου τῆς Ὁμοσπονδίας, παρόντων τῶν μελῶν κ. κ. Μάουρο (Ἰταλίας), Σέλντραγιερς (Ἑλβετίας), Δρ. Πέλικαν (Τσεχοσλοβακίας). Δρ. Σρίκερ (Γερμανίας), καὶ τοῦ Δρ. Μπάουενς τοῦ γνωστοῦ Βέλγου διαιτητοῦ διεθνῶν ἀγώνων, ἐκ μέρους τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κανονισμῶν.

Ὁ καταπληκτικὸς νέγρος δρομεὺς Μέτκαλφ ὁ ὁποῖος ἀντεκατέστησε τὸν νέγρον Ὀλυμπιονίκην Ὄουενς

Ἡ ἐπιτροπὴ εἰσηγήθη εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ΦΙΦΑ τὴν τέλεσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ποδοσφαίρου καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς διοργανώσεως ὑπὸ τῆς ΦΙΦΑ. Ὡς γνωστὸν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας λαμβάνουν μέρος τὰ διάφορα Κράτη διὰ τῶν ἐθνικῶν ἐρασιτεχνικῶν των ὁμάδων.

Ἡ Φινλανδικὴ Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ ἀπεδέχθη εὐχαρίστως τὴν ἀπόφασιν τῆς ΦΙΦΑ, ἐδήλωσε δὲ ὅτι τὰς διαφόρους συναντήσεις τοῦ ποδοσφαίρου θὰ τελέσῃ ἐντὸς τοῦ Ἔλσιγκι καὶ εἰς τὰς πόλεις Τάμπερε, Τούρκου, Βαάσα καὶ Βίϊπουρι. Ὁ τελικὸς θὰ γίνῃ εἰς τὸ Ὀλυμπιακὸν Στάδιον τοῦ Ἔλσιγκι.

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

◆

Χειμερινοὶ ἀγῶνες

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἤρχισαν τελούμενοι οἱ ἀγῶνες ἐντὸς τῶν κλειστῶν χειμερινῶν ἐστεγασμένων στίβων. Οἱ Ἀμερικανοὶ μετεκάλεσαν ἐξ Εὐρώπης γνωστοὺς πρωταθλητάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν Οὔγγρον Σάμπο (1500, 3000 μ.) καὶ τὸν Βέλγον Μόστερ, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη συμμετοχὴ δὲν ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν.

Οἱ πρῶτοι ἀγῶνες, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλαβε μέρος ὁ Μόστερ ἐτελέσθησαν τὴν 7ην Φεβρουαρίου εἰς τὸ μέγα Στάδιον Μάντισον Σκουέρ Γκάρντεν, ἐνώπιον 16000 θεατῶν, μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα:

Ἀγὼν 1 μιλλίου: 1) Κάνιγχαμ 4:13. 2) Φένσκε. 3) Σὰν Ρομάνι, ἅπαντες Ἀμερικανοί. 4) Μόστερ.

880 γυάρδες: 1) Σλάττερ 1:54.7. 2) Βούντροφφ, ὁ γνωστὸς Ὀλυμπιονίκης τοῦ Βερολίνου.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Βάλκερ 2.02 μέτρα.

Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ: 1) Μένταους 4.27 μ. 2) Βάρμερνταμ 4.27 μ.

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ **Π. ΚΑΨΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς διορίζεται δάσκαλος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Γενῆ Λιμάνι, τῆς Σμύρνης, ὅπου ζῇ ὁλομόναχος ζωὴ ἀσκητικὴ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ μάννα του καὶ τὰ τρία ἀδερφάκια του, ποὺ ζοῦν στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἐρωτεύεται τὴν κόρη τοῦ προεστοῦ τὴν ὡραία Μαριγούλα, ποὺ ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά του. Τὶς ἴδιες μέρες ὅμως φθάνει στὸ χωριὸ ἕνας Τοῦρκος πασᾶς μὲ τὸ χαρέμι του. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες του ἐρωτεύεται παράφορα τὸν δάσκαλο καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ σπίτι της, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπη τῆς Μαριγούλας. Ἐκεῖ μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της τὸν καταφέρνει νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά της. Ὁ δάσκαλος ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ὅταν ἡ ὡραία χανούμισσα τοῦ προτείνει νὰ φύγουν δὲν βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ καὶ φεύγει μαζί της. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ χωριὸ ξεσπάει μεγάλο σκάνδαλο μὲ τὴ φυγὴ τοῦ δασκάλου, ἡ δὲ Μαριγούλα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

11ον

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ πονηρὸς Ντιντῆς κύτταζε τὴν ὡραία Ζεκιριὲ κατάμματα γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσι τῆς ἔκαμε ἡ ἐρωτικὴ μισοεξομολόγησίς του. Καὶ φαίνεται πὼς ἔμεινε εὐχαριστημένος. Ἡ Ζεκιριὲ κοκκίνισε σὰν παπαροῦνα καὶ προφανῶς γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ σήκωσε ντροπαλὰ τὰ μεγάλα της φλογοβόλα μάτια καὶ τὰ κάρφωσε στὰ μάτια τοῦ Ντιντῆ...

—Μὲ περιμένετε πολλὴν ὥρα; ἀκούσθηκε εὐθὺς ἀμέσως ἡ δροσερὴ φωνὴ τῆς Ἐλπινίκης, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα ἔμπαινε στὸ δωμάτιό της γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί της.

—Ἀρκετή, κάνει ἀναπνέοντας ἡ Ζεκιριέ.

—Τώρα βρῆκες νὰ γυρίσῃς; μουρμούρισε σιγανὰ ὁ Ντιντῆς, ἀγανακτισμένος γιατὶ ἡ ἀδελφή του τὸν διέκοψε στὸ κρισιμώτερο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του μὲ τὴν Ζεκιριέ.

—Ὄχι καὶ τόσο, τῆς ἀπάντησε ἡ Ζεκιριέ.

—Λοιπόν; συνεχίζει ἡ δνὶς Ἐλπινίκη. Θὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο;

—Πᾶμε.

—Σᾶς συμβουλεύω, ἐπεμβαίνει ὁ Ντιντῆς, νὰ πᾶτε στοῦ «Πατέ». Παίζει μιὰ ἔξοχη ταινία μὲ τὴ Σταῖσελ. Εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως καλλιτέχνις αὐτὴ ἡ Νορβηγιέζα, ἂν καὶ ἄσχημη.

—Μὰ ἐκεῖ λέω κι' ἐγὼ νὰ πᾶμε, κάνει ἡ δνὶς Ἐλπινίκη.

—Ἂν θέλετε μάλιστα σᾶς συνοδεύω. Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ αὐτὴ τὴν ταινία, προσθέτει ὁ Ντιντῆς.

Ἡ δνὶς Ἐλπινίκης, ποὺ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ὁ ἀδελφός της ἦταν τσιμπημένος μὲ τὴν ὤμορφη Τουρκάλα, ἔρριξε στὸν ἀδελφό της ἕνα βλέμμα ἐκφραστικὸ καὶ τοῦ λέγει:

—Ἔλα ἀφοῦ τὸ θές. Ἄλλωστε ἡ συντροφιὰ ἑνὸς ἀνδρὸς πάντα χρειάζεται.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ νεαρὸς Ντιντῆς συνώδευε τὶς δυὸ γυναῖκες στὸν κινηματογράφο τοῦ «Πατέ».

Ὁ Ντιντῆς ἐκάθησε ἀνάμεσα στὴν ἀδελφή του καὶ στὴ Ζεκιριέ. Καὶ ἐπειδὴ οἱ τίτλοι τῆς ταινίας ποὺ παιζότανε ἦσαν γαλλικοί, ἀπὸ τὴν ὁποίαν φυσικὰ ἡ Ζεκιριὲ δὲν καταλάβαινε λέξι, ὁ Ντιντῆς κάθε τόσο ἔσκυβε πρὸς τὴν Ζεκιριὲ γιὰ νὰ τῆς ἐξηγῇ τὶς σκηνές. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔσκυβε ἀνέπνεε μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἡδονὴ τὸ ἄρωμα τῆς ὡραίας Τουρκάλας καὶ κάποτε - κάποτε μάλιστα ἔσκυβε τόσο πολύ, ὥστε ἔνοιωθε νὰ χαϊδεύουν τὸ πρόσωπό του κάποιες ἀνυπότακτες τρίχες ἀπὸ τὴν ἐβένινο κόμη της.

◆

—Τί καλὰ ποὺ εἶνε τὰ παιδιὰ τοῦ ἀφεντικοῦ σου, Γιῶργο μου! Μὲ πήγανε σήμερα στὸν κινηματογράφο καὶ ὕστερα ἅμα βγήκαμε πήγαμε στοῦ Κλωναρίδη καὶ μᾶς κέρασε ὁ κ. Ντιντῆς ἀπὸ μιὰ πάστα. Πολὺ ὡραία πέρασα σήμερα. Καὶ θὰ περνοῦσα ὡραιότερα, ἂν ἦσουν καὶ σὺ μαζί, ἀγαπημένε μου... ἔλεγε τὸ βράδυ στὸν ἄνδρα της ἡ Ζεκιριέ, μόλις ἐκεῖνος γύρισε στὸ σπίτι ἀπὸ τὴ δουλειά του.

—Μπράβο σου! Ἔτσι σὲ θέλω, νὰ βγαίνῃς κάποτε - κάποτε νὰ περνᾷς τὴν ὥρα σου. Τώρα δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένας λόγος νἆσαι κλεισμένη. Εἶσαι χριστιανὴ καὶ νόμιμη γυναῖκα μου. Κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ σὲ ἐνοχλήσῃ. Καὶ ἀφοῦ ἡ δνὶς Ἐλπινίκη σὲ ἀγάπησε τόσο πολύ, νὰ βγαίνῃς μαζί της ἐλεύθερα, τῆς ἀπάντησε ὁ ἄνδρας της φιλῶντας την στὸ μέτωπο.

—Ναὶ μὰ νἄρχεσαι κι' ἐσὺ μαζὶ πότε - πότε.

—Τὶς Κυριακὲς μάλιστα, ἀλλὰ τὶς καθημερινὲς δὲν μπορῶ ν' ἀφήνω τὴ δουλειά μου. Εἶμαι ὑπάλληλος.

—Μὰ νὰ σοῦ εἰπῶ. Δὲν μ' ἀρέσει πολὺ - πολὺ νἄρχεται μαζί μας ὁ κ. Ἀνδρέας. Τί θὰ λέγῃ ὁ κόσμος;

—Ἀφοῦ εἶνε ἡ ἀδελφή του μαζὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς τίποτε. Ἔπειτα ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Δὲν φαντάζομαι πὼς εἶνε δυνατὸ νὰ γυρίσῃς ποτέ σου νὰ ἰδῇς ἄλλον ἄνδρα.

—Ποτέ, ἀγαπημένε μου. Αὐτὸ στὸ ὁρκίζομαι, ἀπάντησε μὲ θέρμη ἡ ὡραία Ζεκιριέ.

◆

Ἔτσι κυλοῦσαν οἱ μέρες καὶ οἱ ἑβδομάδες. Κάθε τόσο ἡ Ζεκιριὲ ἔβγαινε περίπατο μὲ τὴν Ἐλπινίκη καὶ τὶς περισσότερες φορὲς ὁ κ. Ἀνδρέας ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ τὶς συνοδεύῃ.

Παρ' ὀλίγο νὰ λησμονήσουμε τοὺς φίλους μας Τοτό, Κοκὸ καὶ Σία. Οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ νέοι, ποὺ εἶχαν ἀναθέσει στὸν Ντιντῆ τὴν κατάκτησι τῆς Ζεκιριέ, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀργότερα κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴν κατάκτησι αὐτή, ἄρχισαν νὰ ἀνυπομονοῦν διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ φίλου των.

—Μὰ τί κάνεις τόσο καιρό, Ντιντή; Τί διάβολο, τόσο πολὺ δύσκολο εἶνε νὰ τὸ καταφέρῃς; κάνει ὁ Τοτὸς στὸν Ντιντῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τακτικὲς συγκεντρώσεις των.

—Πολὺ δύσκολο. Εἶνε τρομερὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα της... ἀπάντησε ὁ Ντιντῆς.

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, προσθέτει ὁ Κοκός, ὅτι μᾶς προδίδεις. Τὰ ἔχεις φτιάξει μὲ τὴν ὤμορφη Τουρκάλα ἀλλὰ μᾶς τὸ κρύβεις. Τὴ θέλεις γιὰ λογαριασμό σου, ἄθλιε. Πάντα ἤσουν μονοφαγᾶς.

Καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ Κοκὸς εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Διότι ναὶ μὲν ὁ Ντιντῆς δὲν εἶχεν ἐπιτύχει ἀκόμη τὴν κατάκτησιν τῆς Ζεκιριέ, ἀλλὰ πράγματι εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἂν τὴν κατέκτα. Διότι ὄντως ἦταν τρομερὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν σύζυγον τοῦ ὑπαλλήλου των καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐδέχετο νὰ τὴν διαφθείρῃ σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε νὰ τὴν ὠθήσῃ νὰ γίνῃ κοινὴ γυναῖκα. Ἐκτὸς τούτου, ὅσο καὶ ἂν ἦταν διεφθαρμένος, πάλιν δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ ἕνα τόσο μεγάλο κακὸ στὸν ὑπάλληλο τοῦ καταστήματός των, τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας του ἐξετίμα τόσον πολὺ διὰ τὴν ἐργατικότητα καὶ ἱκανότητά του. Ὅσο γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὸ πρᾶγμα τὸ εὕρισκε φυσικόν. Τί διάβολο, ἐσκέπτετο. Μιὰ γυναῖκα τόσον ὡραία ὅσον ἡ Ζεκιριὲ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἕνα φίλον. Αὐτὸς ὁ φίλος, παρὰ νἆναι ξένος, ἂς ἦταν αὐτός.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ Ντιντῆς ἐνήργει καὶ ἐπεδίωκε τὴν κατάκτησιν τῆς Ζεκιριὲ μετὰ περισκέψεως καὶ περίμενε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ προβῇ στὴν ἀποφασιστικὴν ἔφοδον. Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ.

◆

Μιὰ μέρα, ὁ πατέρας τοῦ Ἀνδρέα κ. Ζαρόπουλος κάλεσε στὸ ἰδιαίτερό του γραφεῖο τὸν ἄνδρα τῆς Ζεκιριέ.

—Κύριε Συμιακέ, τοῦ εἶπε, εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας, ἢ ἐσὺ ἢ ἐγώ, νὰ πεταχτῇ στὸ Βερολῖνο γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὸν διαγωνισμὸ ποὺ προκηρύσσει τὸ Γερμανικὸ μονοπώλιο γιὰ τὴν προμήθεια μιᾶς μεγάλης ποσότητος καπνοῦ. Ἂν τὰ καταφέρουμε καὶ κλείσουμε μιὰ τέτοια δουλειά, θὰ κάμουμε τὴν τύχη μας. Θὰ μοσχοπουλήσουμε ὅλο τὸ στὸκ ποὺ ἔχουμε καὶ σαπίζει στὶς ἀποθῆκες μας. Τί λές;

—Ὅ,τι διατάζετε, κ. Ζαρόπουλε, ἀπάντησε ὁ Συμιακός.

—Θἄθελα νὰ πάω ἐγώ, ἀλλὰ στὴν ἡλικία ποὺ εἶμαι τὰ ταξίδια μὲ βαραίνουν. Θέλεις νὰ κάμῃς ἐσὺ αὐτὸ τὸ ταξίδι;

—Δὲν μπορῶ νἄχω καμμιὰ ἀντίρρησι ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ μιὰ τόσο σπουδαία δουλειὰ τοῦ καταστήματος.

—Δὲν εἶχα ἀμφιβολία. Θὰ κάμῃς ἕνα ὡραῖο ταξίδι στὴν Εὐρώπη, θὰ γνωρισθῇς καὶ μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους μας. Ἂν θέλῃς μάλιστα, πάρε καὶ τὴ γυναῖκα σου μαζί.

—Εὐχαριστῶ, κ. Ζαρόπουλε. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον πρόκειται γιὰ ἐργασία, δὲν θὰ πάρω μαζὶ τὴ γυναῖκα μου. Ἄλλη φορὰ ὅταν μπορέσω μπορεῖ νὰ τὴν πάρω σὲ κανένα ταξίδι ἀναψυχῆς. Ὅταν πρόκειται γιὰ δουλειές, οἱ γυναῖκες εἶνε πάντα ἐμπόδιο.

—Μπράβο, κ. Συμιακέ. Εἶσαι πολὺ μυαλωμένος νέος καὶ θὰ πᾷς ἐμπρός Ἡ γυναῖκα σου ὅσο καιρὸ λείπεις θἆναι ἀχώριστη σύντροφος τῆς κόρης μου. Θὰ τὴν ἔχω σὰν παιδί μου.

—Εὐχαριστῶ, κ. Ζαρόπουλε.

◆

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ Συμιακὸς ἀνεχώρει διὰ τὸ ἐξωτερικὸν γεμάτος χαρὰ διότι θὰ ἐπεσκέπτετο τόσας ὡραίας εὐρωπαϊκὰς πόλεις καὶ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην τοῦ προϊσταμένου του. Ἡ ἀξία του καὶ ἡ ἱκανότης του ἐνεγνωρίζοντο καὶ τὸ μέλλον τὸ ἔβλεπε νὰ διαγράφεται εὐρὺ ἐνώπιόν του.

Τὴν χαράν του αὐτὴν τὴν ἐμετρίαζε ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἄφηνε τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα μόνην, γιὰ κάμποσο διάστημα. Καὶ ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἐπήγαινε γιὰ δουλειὰ καὶ ὄχι γιὰ διασκέδασι, συνεπῶς δὲν μποροῦσε νὰ τραβᾷ μαζί του καὶ γυναῖκες. Ἔπειτα ἦταν βέβαιος, πὼς ἡ οἰκογένεια τοῦ Ζαροπούλου καὶ ἰδίως ἡ δνὶς Ἐλπινίκη δὲν θὰ τὴν ἄφηναν οὔτε νὰ στενοχωρηθῇ οὔτε ἀπροστάτευτη. Εἶχε πλήρη ἐμπιστοσύνη τόσον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ζαροπούλου ὅσο καὶ στὴν τιμιότητα τῆς γυναίκας του.

Ἡ Ζεκιριὲ ἔκλαιε καὶ ἐπέμενε κατ' ἀρχὰς νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἄνδρα της στὸ μακρυνό του ἐκεῖνο ταξίδι, ἀλλὰ στὸ τέλος ἐπείσθη ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον καὶ ὑπετάγη εἰς τὴν ἀνάγκην. Συνώδευσε τὸν ἄνδρα της μέχρι τῆς ἀποβάθρας τῶν διαβατηρίων, τὸν ἀπεχαιρέτησε κλαίοντας καὶ ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της κλείσθηκε στὸ δωμάτιό της καὶ ἔκλαιε ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ ἐπὶ πολὺ ἂν δὲν ἤρχετο ἡ φίλη της Ἐλπινίκη νὰ τὴν πάρῃ.

—Τί κάνεις ἔτσι, Ζεκιριέ; Δὲν εἶσαι σὲ ξένο μέρος, οὔτε μόνη σου. Ἄλλως τε ὁ ἄνδρας σου δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ στὴ Σμύρνη... τῆς εἶπε ἡ Ἐλπινίκη καὶ μὲ κόπο πολὺ κατώρθωσε νὰ τὴν πάρῃ στὸ σπίτι της.

—Ἐδῶ θὰ μείνῃς μαζί μας κάμποσες μέρες. Σὲ θεωρῶ σὰν παιδί μου, τῆς εἶπε ἡ κυρία Ζαροπούλου μόλις τὴν εἶδε.

Ἡ καλωσύνη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἡσύχασε τὴ Ζεκιριὲ καὶ ἐμαλάκωσε τὴ θλίψι της. Σὲ δυὸ τρεῖς μέρες τῆς ξανάρθε τὸ κέφι καὶ χωρὶς δυσκολία ἐδέχετο νὰ βγαίνῃ μὲ τὴν Ἐλπινίκη καὶ μὲ τὸν Ντιντῆ σὲ περίπατο καὶ στὰ διάφορα ἄλλα κέντρα.

Ὅλη τὴν ἡμέρα σχεδὸν τὴν περνοῦσε στὸ σπίτι τῶν Ζαροπουλαίων καὶ σὰν βράδυαζε γύριζε στὸ σπίτι της. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφήνῃ τὸ σπίτι της μὲ μιὰ ὑπηρέτρια.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες ἡ Ζεκιριὲ θυμότανε τὸν ἄνδρα της. Θυμότανε τὸν Γιῶργο της, τὰ γλυκόλογά του, τὰ χάδια του, τὰ φιλιά του καὶ ἡ σκέψις της τὸν παρακολουθοῦσε πάντοτε. Ἕως ἐδῶ μιλοῦσε ἡ ψυχή της. Ἀλλὰ ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς σάρκας της. Ἡ Ζεκιριέ, γυναῖκα τοῦ πόθου καὶ τῆς ἡδονῆς, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ πὼς τῆς λείπει κάτι. Ὄχι πλέον ὁ στοργικὸς σύντροφος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ὅτι τῆς ἔλειπε καὶ ὁ ἄνδρας. Νέα, ὡραία, ἡδονική, γεμάτη χυμοὺς γυναῖκα τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ τὸ αἷμα της ἔβραζε, ᾐσθάνετο μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ σβύσῃ τὴν ἐρωτικὴ φλόγα ποὺ τῆς ἐπυρπολοῦσε τὰ σπλάχνα της. Πιστεύοντας πὼς μποροῦσε νὰ τὴ σβύσῃ τὴν ἀνάγκη αὐτὴ στὸ χαμάμι, πήγαινε κάθε τόσο καὶ λουζότανε. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀντίθετο τοῦ προσδοκωμένου. Ἡ θέα τῶν γυμνῶν γυναικείων σωμάτων τὴν ἐξερέθιζε τόσο, ὥστε λησμόνησε τὸν σύντροφον καὶ δὲ θυμότανε παρὰ μόνον τὸν ἄνδρα.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ἡ συνέχεια

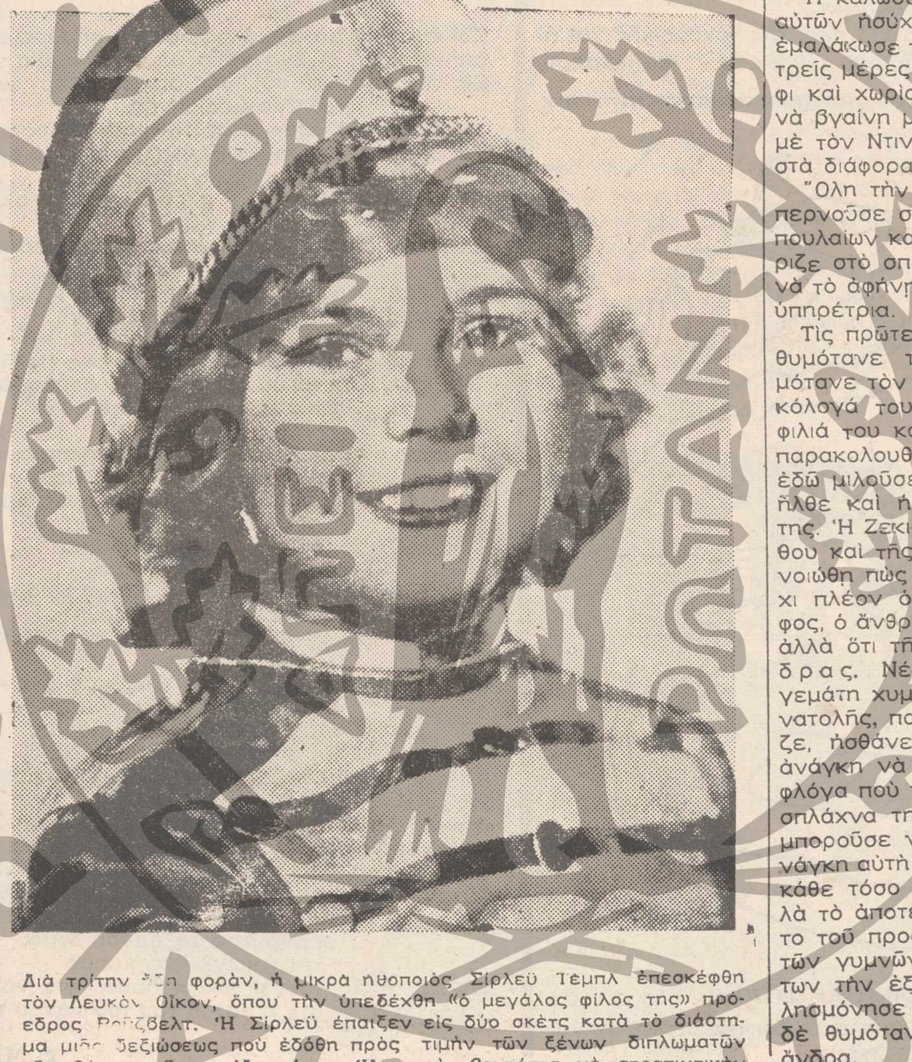

Διὰ τρίτην ἤδη φορὰν, ἡ μικρὰ ἠθοποιὸς Σίρλεϋ Τεμπλ ἐπεσκέφθη τὸν Λευκὸν Οἶκον, ὅπου τὴν ὑπεδέχθη «ὁ μεγάλος φίλος της» πρόεδρος Ροῦζβελτ. Ἡ Σίρλεϋ ἔπαιξεν εἰς δύο σκὲτς κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς δεξιώσεως ποὺ ἐδόθη πρὸς τιμὴν τῶν ξένων διπλωματῶν τῆς Οὐασιγκτῶνος. Ἀνωτέρω: Ἡ μικρὰ βεντέττα μὲ στρατιωτικὴν στολὴν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐμφανίσεις της

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ὁ Κ. Τάβλας δοὺς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Μπαρμπαγιάννη ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ πινικοῦ δικαίου.

Εἰς τὸν ἐξετασθέντα ὑπεβλήθησαν αἱ ἐξῆς ἐρωτήσεις:

Ποῦ κεῖται ὁ Εὔξ—οινος πόντος. Καὶ πότε ἐγένετο ἡ ναυμαχία παρὰ τὰς Οἰνούσας.

Ο ΟΥΕΛΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Οὐέλς ἐπεσκέφθη πρὸ ἡμερῶν τὰς Ἀθήνας. Συντάκτης μας τὸν συνήντησε καὶ τὸν ἠρώτησε:

—Τί ἐντυπώσεις ἔχετε, κύριε Οὐέλς;

—Ὅτι εὑρίσκομαι εἰς Ἀθήνας, ἀπήντησεν οὗτος.

—Θὰ μείνετε πολὺ εἰς τὴν πόλιν μας;

—Μέχρις ὅτου ἀναχωρήσω. Οὔτε μίαν ὥραν πάρα πάνω, ἀπήντησε μὲ τὴν χαρακτηρίζουσα τοὺς Ἄγγλους ἀκρίβειαν ὁ κ. Οὐέλς.

—Πῶς ἐνεπνεύσθητε τὸ ἔργον σας «Ἀόρατος ἄνθρωπος»; τὸν ἐρώτησε ὁ συντάκτης μας.

— Ἀπὸ τὴν ἐπισκεψίν μου εἰς ἕνα ραφεῖον, ὅταν ἤμουν νέος.

—Δηλαδή;

—Νά! Παρήγγειλα ἕνα κοστοῦμι βερεσὲ καὶ ἀκολούθως ἔγινα... «Ἀόρατος ἄνθρωπος».

Ὁ Ρεπόρτερ

ΕΚΘΕΣΙΣ

Στὸ Ζάππειο στεγάζεται ἐσχάτως, ὡς γνωστόν, ἔκθεσις πανελλήνιος τῶν ζαχαροπλαστῶν.

Μὰ μέρος εἰς τὴν ἔκθεσιν δὲν ἔλαβον, ὡς εἶδον καὶ οἱ... μπαμπάδες ἅπαντες ὡραίων Ἑλληνίδων.

Ὁ ἴδιος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφορεῖ τὸ 16ον φύλλον τῆς ἱστορίας τοῦ λῃστάρχου Μπαμπάνη, ἡ ὁποία ἐκδίδεται τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς Ἑταιρείας Ἱπποδρομιῶν.

—Ἐξεδόθη πραγματεία περὶ τῆς «ἀκουσικῆς καὶ ἠχητικῶν φαινομένων», ὑπὸ τοῦ οἴκου... Κωφαλάλων.

Ἐρωτικὴ ἔκστασις

—Δὲ νομίζεις, ἀγάπη μου, ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνουμε γιατί ἄρχισε νὰ βρέχῃ;

Μεγάλη λαχτάρα

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μὴν τὰ τραβᾷς ἔτσι. Εἶνε ἀληθινά!

ΤΥΠΟΙ

Μέσα στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ, μὲ λίγη προσοχὴ
μπορεῖτε νὰ γελάσετε αὐτὴν τὴν ἐποχὴ
μὲ ἕνα σωρὸ θεάματα
ποὺ εἶνε ὅπως πάντοτε γιὰ γέλια ἢ γιὰ κλάμματα.
Μέσ' τοῦ χοροῦ τὴ σάλλα
μαζὺ μὲ τόσα ἄλλα
μᾶς πέφτουνε καὶ οἱ γνωστοὶ οἱ νάνοι εἰς τὸ μάτι
μαζὺ μὲ τὴν Χιονάτη.

◆◆◆

Κάθε κυρία στὸ χορὸ μὲ νέον ὅταν χορεύει
εἶνε τὰ μάλλα φλογερὴ
καὶ ὅπως εἶνε ζωηρὴ
μιὰ μικροπεριπέτεια στὰ πεταχτὰ γυρεύει.
Αὐτὴν τὴν ὥρα ἡ μαντὰμ εἶνε φωτιὲς γεμάτη.
Μα σὰν γυρνᾷ λίγο μετὰ
στὸν ἄντρα της κοντὰ
Γίνετ' εὐθὺς... Χιονάτη!

◆◆◆

Καὶ ἕνας σύζυγος καλὸς ποὺ μὲ εὐμάρεια ζῇ
ἐπῆγε χθὲς σ' ἕνα χορὸ μὲ τὴν συμβία του μαζύ.
Εἰς τὸν χορὸν ἡ σύζυγος ἄρχισε φλὲρτ γενναῖο
μ' ἕνα ὡραῖο νέο.
Ὁ σύζυγος ὁ ἀφελὴς μὲ τὴν καλὴ καρδιὰ
γιὰ ὅλα ὅσα ἐγίνοντο δὲν πῆρε μυρουδιά.
Δεν φταίει ὁ καϋμένος
Εἶν' ὁ... συναχωμένος!

◆◆◆

Σ' ἄλλον δημόσιο χορὸ, ἕνας λιγάκι γέρος
εἶνε ὁ καβαλλιέρος
μιᾶς νέας λίαν πεταχτῆς ποὺ δίχως κὰν ντροπὴ
μὲ νέους ἀστειεύται καὶ ἐρωτοτροπῇ.
Ἀλλὰ ὁ καβαλιέρος της δὲν παίρνει κὰν χαμπάρι
γιὰ τῆς νεάνιδος τὸ φλὲρτ μὲ κάθε παλληκάρι.
Ἤτοι, ὡς λέν, μεσάνυχτα ἔχει ὁ φουκαρᾶς.
Εἶνε ὁ... ὑπναρᾶς!

◆◆◆

Σὲ κάποιον ἄλλον ἐκλεκτὸν καὶ ἐπίσημον χορόν,
νέον κομψὸν ἀντίκρυσα καὶ λίαν σοβαρόν.
Ἤτανε, ὅπως μοῦπανε, πλούσιο παλληκάρι.
Καὶ κάποια νέα πονηρὴ
τὸν εἶχε πείσει αὐθωρεὶ
γυναῖκα νὰ τὴν πάρῃ.
Ἐκύτταξα τὸν νιὸν αὐτόν. Ἤτανε ὠμορφούτσικος.
Καὶ ἤθελε νὰ παντρευθῇ!...
Καλέ, αὐτὸν ὂν ἤξερα: Ἤτανε ὁ... Κουτούτσικος.

◆◆◆

Ὁρίστε κι' ἕνα ἀντρόγυνο μαζὺ μὲ ἕναν τρίτο
ὅστις μοῦ εἶπε ἦτο
τοῦ ζεύγους ὁ κουμπάρος...
Γι' αὐτὸ μὲ τόσο θάρρος
μὲ τὴν μαντὰμ ἐχόρευε καὶ ἦταν εὐτυχισμένος
καθότι ὡρισμένως
ἦτανε τῆς κουμπάρας του αὐτὸς ὁ εὐνοούμενος.
Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ ἦτανε ὁ... χαρούμενος.

◆◆◆

Ὅταν τὸ γλέντι τοῦ χοροῦ αἰσίως τελειώνει.
κι' ἔρχεται τὸ... γκαρσόνι
φέρνοντας τὸ λογαριασμό,
τότε ἀνοίγει μὲ καημὸ
καθεὶς τὸ πορτοφόλι του χρήματα γιὰ νὰ πάρῃ
καὶ μοιάζει τότε ἡ φάτσα του τοῦ νάνου τοῦ...γκρινιάρη.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ κ. Γ. Μπούρδας τὴν πεπονόφλουδα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγλύστρησε ἡ γυναικούλα του καὶ ἔμεινε στὸν τόπο, τὴν προσέφερεν εἰς τὸ Μουσεῖον ὡς κειμήλιον τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας.

—Ὁ κ. Σωκράτης Παλαβὸς προσέφερε τὴν παντούφλα τῆς πεθερᾶς του εἰς τὸ... ἐγκληματολογικὸν Μουσεῖον.

—Ὁ κ. Πίπης Καλλικρατίδης προσέφερε ἕνα μικρὸν ἐξάρτημα τῆς τουαλέττας τῆς φίλης του εἰς τὸ...Βυζαντινολογικὸν μουσεῖον.

ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ

Ὁ ἀριστοκράτης νέος

Χθὲς σοῦ τὸν συνέστησαν ὡς ἕνα σπουδαῖο παλληκάρι

Σήμερα τοῦ μιλεῖ μὲ οἰκειότητα καὶ σοῦ κάνει γι' αὐτὸ μεγάλη χάρι.

Αὔριο σοῦ ζητάει... πεννντάρι.

◆◆◆

Ὁ κ. Καζαντζάκης

Χθὲς προέβη στὴν κυκλοφορία τῆς «Ὀδυσσείας» του, βιβλίου ὄχι σκάρτου.

Σήμερα ἀκούονται ἀπὸ παντοῦ φωναί: «Βάρτου».

Αὔριον πέφτει στὴν ἀγορὰ ἡ τιμὴ... τοῦ χάρτου.

◆◆

Ἡ δούλα

Χθὲς μᾶς ἔλεγε ὅτι εἶνε μόνη στὸν κόσμο ἀπὸ τὰ πρῶτα της βήματα.

Σήμερα ἀρχίζει μὲ μερικοὺς νέους κρυφομιλήματα.

Αὔριο μᾶς παρουσιάζει ὡς... ἐξαδέλφους της, τρεῖς λόχους καὶ ἔξη ναυτικὰ ἀγήματα.

Ὁ κοθμικὸς

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΔΕΛΤΑ ΦΑΛΗΡΟΥ: «Ὁ ἱππόκοσμος»

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ: (Γραφεῖον ἐκδόσεως ἀδειῶν γάμου): «Μεγάλη δοκιμασία».

ΦΑΝΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ: «Ὁ Δαίμων τῆς Σιβηρίας».

ΣΩΜΑΤΕΙΑΚΑ

Ὑπέβαλαν αἴτησιν ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς τὴν ὀργάνωσιν παλαιῶν πολεμιστῶν οἱ κάτωθι:

1) Ἕνας φουκαρᾶς πού... πολεμᾷ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα...

2) Ἕνα νέος, ποὺ χρόνια πολεμᾷ νὰ τυλίξῃ καμμιὰ πλουσία νύφη.

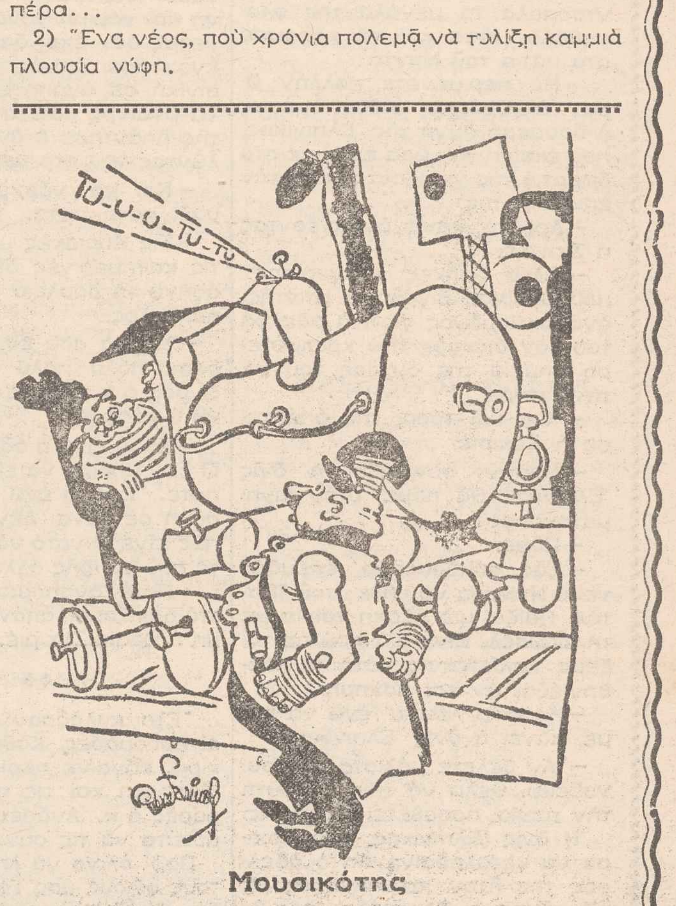

Μουσικότης

—Κύριε σταθμάρχα, δῶσε μου ἕνα λά. Θαρρῶ πὼς ἡ σφυρίχτρα μου εἶνε φάλτσα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ ΣΕ 5 ΛΕΠΤΑ!

Μπαίν μίξτ σε δύο ωκεανούς

Στὴν πλὰζ τοῦ Ἀτλαντικοῦ χαριτωμένες κολυμβήτριες λιάζονται στὸν θερμὸ χειμερινὸ ἥλιο τῆς περιοχῆς αὐτῆς τῆς γῆς, ὅπου ἐπικρατεῖ ἕνα σχεδὸν αἰώνιο καλοκαίρι

Δὲν πρέπει νὰ παραπονούμεθα βέβαια ἐμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς οὔτε γιὰ τὸν ἐφετεινὸ χειμῶνα, οὔτε γιὰ τὸν Φεβρουάριον, ὁ ὁποῖος φημίζεται ὡς ἀρκετὰ γκρινιάρης καὶ δύστροπος, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες συνεχίζει καὶ αὐτὸς ὁ μῆνας τὴν ὡραία προάνοιξι ποὺ μᾶς ἐχάρισε σεόλες του σχεδὸν τὶς μέρες ὁ Ἰανουάριος.

Προνομιακὴ γῆ, ἡ Ἀττική, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Ἀλλοῦ ὅμως δὲν μποροῦν νὰ χαροῦν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἴδια καλωσύνη. Ὄχι μόνο στὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική, ἀλλ' οὔτε στὰ ἄλλα τμήματα τῆς Ἑλλάδος ἀκόμη.

Ἐνῷ γράφονται αὐτὲς οἱ γραμμὲς τὸ ραδιόφωνον ἀναγγέλλει ὅτι τὸ θερμόμετρον σημειώνει θερμοκρασίαν ὑπὸ τὸ μηδὲν σὲ ἀρκετὲς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ στὴν Πελοπόννησο, καὶ στὴν Στερεὰ καὶ στὴν Μακεδονία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ ὅμως—ὅπου πολλοὶ εἶνε ἕτοιμοι νὰ ἀρχίσουν τὰ μπάνια στὴ γαλανὴ θάλασσα ἂν ἡ καλοκαιριὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη λίγο — ὑπάρχουν καὶ ἄλλες χῶρες στὸν κόσμο, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἀπολαμβάνουν, μέσα στὸν χειμῶνα, ἀνοιξιάτικη καὶ καλοκαιρινὴ θαλπωρή. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἡ Ἀμερικανικὴ Φλωρίδα καὶ νοτιώτερον ἀκόμη, ἡ Κεντρικὴ Ἀμερικὴ καὶ ὅλα τὰ νησιὰ τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ ὅπου ὑπάρχει αἰωνία ἄνοιξις.

Μαζὶ μὲ τὶς θερμὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ μὲ τὸ χάϊδεμα τοῦ χλιαροῦ ἀέρα, ἡ ταχύτης τῶν μέσων συγκοινωνίας— τὸ ἀεροπλάνον — ἀνέπτυξε μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν—καὶ τῶν ξένων ποὺ θέλουν νὰ συμμετάσχουν φυσικά—ἕνα περίεργο σπόρ: οἱ λουόμενοι στοιχηματίζουν ὅτι θὰ προφθάσουν ἀκριβῶς σὲ διάστημα μισῆς ὥρας νὰ κάνουν μπάνιο σὲ δυὸ ὠκεανούς, δηλ. στὰ νερὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ στὰ νερὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἢ ἀντιστρόφως.

Τὰ στοιχήματα αὐτά, ἐννοεῖται ὅπως συμβαίνει πάντοτε εἰς τὴν Ἀμερικὴν κερδίζουν ὁλοένα καὶ περισσότερον ἔδαφος καὶ ἐξαπλώνονται ὁλοένα σὲ εὐρύτερον κοινόν. Τὰ ποσὰ δὲ τὰ ὁποῖα στοιχηματίζονται, ἰδίως ἂν τὰ μετατρέψωμεν εἰς δραχμάς, ἀντιπροσωπεύουν ἀρκετὲς χιλιάδες καὶ δὲν εἶνε καθόλου περιφρονητέα. Παρ' ὅλον τοῦτο ὅμως τὸ χρῆμα δὲν παίζει τὸν κυριώτερον ρόλον, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐγχειρήματος ὡς σπὸρ καὶ μόνον. Σκεφθῆτε! Δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα νὰ μπορέσῃ κανεὶς πρὶν ὁ λεπτοδείκτης φύγῃ ἀπὸ τὸ 30ὸν λεπτόν, νὰ εὑρίσκεται ἀγκαλιασμένος ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ ἀπεράντου Εἰρηνικοῦ, ἐφ' ὅσον μόλις πρὸ 20΄ ἔσχιζε χαρούμενα τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Εἰδικότητα, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων τῶν ὁποίων οἱ φωτογραφίες καὶ τὰ ὀνόματα δημοσιεύονται στὰ ξένα περιοδικὰ—ἰδιαιτέρως στὰ ἀμερικανικὰ φυσικά— ἀπέκτησε μία ὁμὰς κολυμβητριῶν γνωστὴ στὴν Ἀμερικὴ ὡς ὁμὰς «κόκκινη, ἄσπρη, μπλέ», ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἔξη νέα καὶ ὤμορφα κορίτσια, τῶν ὁποίων ἡ φήμη εἰς τὴν Ἀμερικὴ διεδόθη ἀπὸ μία ἰδιαίτερη ταινία, ποὺ ἐγυρίσθη εἰδικὰ γιὰ τὸ κολύμπι καὶ γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ὡραῖο αὐτὸ σπόρ.

Τὸ ὄνομα τῆς ὁμάδος προέρχεται ἀπὸ τὰ κοστούμια τοῦ μπάνιου ποὺ φοροῦν τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὰ τρία χρώματα, ἀλλὰ μόνον αὐτὰ τὰ τρία, σὲ διαφόρους συνδυασμούς.

Ὁ διαιτητὴς πιέζει τὸ χρονόμετρον καὶ τὰ ἔξη κορίτσια πηδοῦν, σὰν πετούμενα ψάρια, ἀπὸ τὴν πρώρη ἑνὸς καϊκιοῦ στὴ θάλασσα τοῦ Εἰρηνικοῦ. Δὲν εἶνε βέβαια ἡ ἀνοικτὴ καθαρὴ θάλασσα—διότι τότε θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ προφθάσουν. Τὸ μπάνιο γίνεται μέσα στὸ λιμάνι τοῦ Παναμᾶ, ὅπου τὰ νερὰ εἶνε βρώμικα ὅπως σὲ κάθε λιμάνι, ἀλλὰ τὰ κορίτσια δὲν προσέχουν αὐτὸ σ'αὐτὴ τὴν περίστασι καὶ γίνονται ἡρωϊκά, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀκάθαρτον τῶν νερῶν, ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ κερδίσουν τὸ στοίχημα. Μόλις βγοῦν στὴν ἐπιφάνεια, κολυμποῦν ὁλοταχῶς πρὸς τὴν σκάλα τῆς ἀποβάθρας καὶ βγαίνουν στὴν ξηρὰ ὅπου τὰ περιμένει ἕνα γρήγορο αὐτοκίνητο. Μὲ ὅσα χιλιόμετρα μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ, τὸ ἁμάξι μεταφέρει τὰ κορίτσια στὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως τοῦ Παναμᾶ ὅπου εἶνε τὸ ἀεροδρόμιον.

Μοῦσκεμα ἀκόμη, φυσικά, ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ—δὲν μένει καιρός, βέβαια, οὔτε γιὰ ντοὺς μὲ γλυκὸ νερό, οὔτε γιὰ στέγνωμα, διότι κάθε λεπτὸ εἶνε πολύτιμο—μπαίνουν στὸ ἀεροπλᾶνο ποὺ τὰ περιμένει στὸ ἀεροδρόμιον καὶ ποὺ ἀπογειοῦται ἀμέσως.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας—τὸ ἀεροπλᾶνο εἶνε ἀπὸ τὰ νεώτερα καὶ ἀναπτύσσει μὲ τὸ περίεργον φορτίον του μεγάλην ταχύτητα—τὸ μεγάλο μετάλλινο πουλὶ προσγειοῦται εἰς τὴν πόλιν Κρίστομπαλ—Κόλον. Ἂς σημειωθῇ σχετικῶς ὅτι τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα περνοῦν ἀπὸ τὸν ἕνα ὠκεανὸν στὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν διώρυγα τοῦ Παναμᾶ, χρειάζονται γιὰ νὰ φθάσουν ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸν στὸν Ἀτλαντικόν, ἓξ ὁλόκληρες ὧρες.

Ὅταν τὸ ἀεροπλάνον σταθῇ στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Κρίστομπαλ, ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ τὰ ἔξη κορίτσια ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν, ὁ διαιτητὴς πιστοποιεῖ ὅτι δὲν μένει πλέον παρὰ ἔξη λεπτῶν καιρός. Καὶ πρέπει φυσικὰ τὰ κορίτσια νὰ μὴ φαίνεται ὅτι βιάζονται πολύ, νὰ μὴ δείξουν καμμίαν ἀνησυχίαν καὶ ἀγωνίαν μὲ μιὰ λέξι νὰ κρατήσουν τὴν πόζα τους.

Τὰ ἔξη λεπτὰ ὅμως φθάνουν, εὐτυχῶς, καὶ τοῦτο διότι τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Κρίστομπα εὑρίσκεται κοντὰ στὴ θάλασσα, σχεδὸν στὴν ἀμμουδιά. Ἕνα γλήγορο τρέξιμο καὶ πέντε ἔξη πηδήματα καὶ οἱ ἔξη κολυμβήτριες βρίσκονται ἀγκαλιασμένες ἀπὸ τὰ ὡραῖα, κατακάθαρα νερὰ—τὸ μπάνιο δὲν γίνεται στὸ λιμάνι ἐκεῖ—τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Τὸ στοίχημα ἐκερδήθη αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἐννοεῖται, ὅτι καταβάλλεται προσπάθεια, ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους, νὰ κερδηθῇ πάντοτε. Ἐννοεῖται ὅτι—ἡ προθεσμία εἶνε τόσο μικρή—μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἀντίθετον μὲ μόνον ἀποτέλεσμα νὰ ξαναρχίσῃ τὸ διασκεδαστικὸ παιγνίδι.

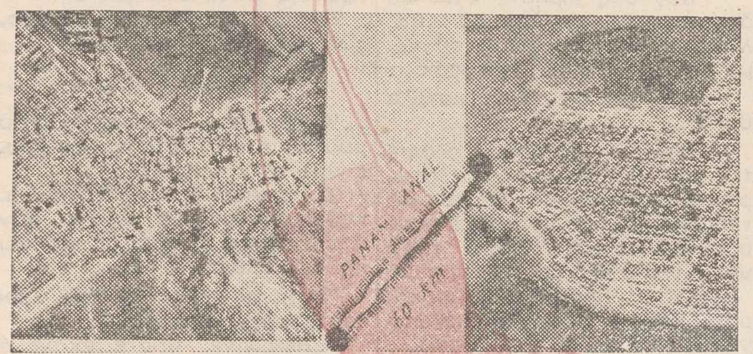

Ἀπὸ τὸ Κολὶν ὡς τὸν Παναμᾶ εἶνε μόλις 60 χιλιόμετρα, καὶ ἡ ἀπόστασις αὐτὴ εἶνε ἀστεία σήμερα στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐλαχίστη λοιπὸν εἶνε ἡ ἀπόστασις ποὺ χωρίζει τὶς δύο πλὰζ ποὺ βρίσκονται σὲ δύο διαφορετικοὺς ὠκεανοὺς

Τὰ ἀεροπλάνα μεταφέρουν συνεχῶς κομψὲς κυρίες, ποὺ ἀποβιβάζονται μὲ τὰ μαγιῶ τους γιὰ νὰ βραχοῦν καὶ στὴ δροσιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ὁ ΓΟΛΓΟΘΑΣ μιᾶς ΩΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ — ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

— Λοχία, εἶπε τότε, ἄκουσε καλὰ τὶς ὁδηγίες ποὺ θὰ σοῦ δώσω. Πάρε αὐτὰ τὰ δύο γράμματα: τὸ ἕνα εἶνε γιὰ τὸν συνταγματάρχην καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὸν διοικητήν. Πάρε κ' αὐτὸ γιὰ τὸν φίλο μου μαρκήσιον ντὲ Λεσκύρ.

Ὁ λοχίας ἐπῆρε τὰ τρία γράμματα.

— Τώρα ἄκουσέ με, ἐξακολούθησε ὁ μαρκήσιος. Ὅλη τὴ νύχτα ἔπαιζα χαρτιὰ καὶ τώρα πεθαίνω ἀπὸ νύστα. Θὰ μ' ἀφήσετε νὰ κοιμηθῶ ἕως τὸ μεσημέρι καὶ δὲν θἄρθῃ κανεὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ, μὲ καμμιὰ δικαιολογία.

Ὁ λοχίας ὑποκλίθηκε πάλι.

— Καὶ τὰ γράμματα, εἶπε, θὰ τὰ δώσουμε ἀπόψε;

— Ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη. Αὔριο τὸ πρωΐ.

Ὁ λοχίας ἐχαιρέτησε καὶ ἔφυγε. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάῃ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦρθε, ἐπροχώρησε στὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ διαδρόμου κ' ἐκατέβηκε στὸν κῆπο.

— Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε, εἶπε, πὼς θἄρθῃ ἡ Μαγδαληνή. Καὶ ἂν δὲν τῆς ἀνοίξω θὰ μοῦ κάνῃ φοβερὲς σκηνές.

Ἔβαλε λοιπὸν τὰ τρία γράμματα στὴν τσέπη του, ἐπροχώρησε ὥς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ἔφθασε ὥς τὴν ξύλινη πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ἔπειτα ἔβγαλε τὸ κεφάλι ἔξω κ' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὴν ἄλλη.

Ἀλλὰ ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

—Καὶ ὅμως εἶνε περασμένη ἡ ὥρα! ἐμουρμούρισε.

Καὶ ἀφίνοντας ἕνα στεναγμὸ ἐπρόσθεσε:

— Μόνο ὅταν ἀρχίσουν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μπεκάτσες, οἱ γυναῖκες θ' ἀποφασίσουν νὰ κρατήσουν τὸ λόγο τους. Ἀλλὰ δὲν βαρυέσαι! Τὸν δρόμο τὸν ξέρει. Ἂς ἔρθει μόνη της. Θὰ μὲ βρῇ στὸ δωμάτιό μου, ὅπως πάντα.

Καὶ ὁ λοχίας, ἀφοῦ διέσχισε πάλι τὸν κῆπο, ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα τοῦ ἰσογείου, ὅπου οἱ στρατιῶτες ἐξακολουθοῦσαν νὰ συζητοῦν.

◇◇◇

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπωβὲρζ εἶχε καθήσει στὸ τραπέζι κι' ἔγραφε ἕνα τέταρτο γράμμα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴν μαρκησίαν τοῦ Μπωσεζοὺρ, καὶ ἔγραφε:

«Κυρία,

»Θέλετε νὰ μὲ ἰδῆτε. Λέτε πὼς μ' ἀγαπᾶτε. Δυστυχῶς, εἶνε πολὺ ἀργά, καὶ ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ εἶμαι νεκρός.

»Εἶμαι κατεστραμένος, καλή μου μαρκησία, ἔχασα χθὲς καὶ τὸν τελευταῖον μου ὀβολὸν καὶ ὀφείλω πεντακόσια λουδοβίκεια τὰ ὁποῖα δὲν ξέρω πῶς νὰ πληρώσω.

»Δὲν θέλω λοιπὸν νὰ ἐπιζήσω τῆς ἀτιμίας μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ σκοτωθῶ.

»Ἀλλὰ πριτοῦ πεθάνω. Θέλω νὰ φανῶ εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας.

»Ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμά σας εἶχα ἀποφασίσει πιὰ τὰ βάλω τέρμα στὴ ζωή μου. Τὸ γράμμα σας λοιπὸν δὲν ἄλλαξε καθόλου τὴν ἀπόφασί μου.

»Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τὰ πράγματα ἦταν βέβαια πολὺ διαφορετικά. Γιατὶ τότε σᾶς ἀγαποῦσα τρελλά, μὲ παραφορά.

»Ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ αἰφνιδία αὐτὴ μεταστροφὴ ποὺ ἔγινε στὴν καρδιά μου; Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως.

»Ἴσως νὰ σᾶς ἀγαπῶ ἀκόμα, πάντως ὅμως δὲν σᾶς ἐκτιμῶ πιά.

»Εἴσαστε μιὰ γυναῖκα πολὺ ἐκδικητική, χωρὶς ἀρχές, χωρὶς τύψεις. Προχθὲς τὴ νύχτα ἐβγάλατε τὸ κορμί σας στὸν πλειστηριασμό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ μῖσος σας, νὰ πραγματοποιήσετε κάποιαν ἐκδίκησι.

»Πέντε ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ ἄνδρες τοὺς ὁποίους ἐστρατολογήσατε γιὰ νὰ τοὺς μεταβάλλετε σὲ δολοφόνους, ἐπλήρωσαν μὲ τὸ αἷμα καὶ μὲ τὴ ζωή τους τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχαν γιὰ σᾶς. Ἐγὼ ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν δραματικὴν αὐτὴ περιπέτεια ποὺ μοῦ χρησίμευσε ὡς μάθημα.

»Καὶ κἄτι ἔσπασε μέσα μου: ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη ποὺ εἶχα γιὰ σᾶς...»

Ὁ μαρκήσιος εἶχε φθάσει ὥς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς, ὅταν ἐχτύπησαν ἐλαφρὰ τὴν πόρτα. Καὶ ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Τί νὰ μὲ θέλῃ πάλι ὁ λοχίας; ἐμουρμούρισε. Ἀφοῦ τοῦ ἀπηγόρευσε ναρθῇ νὰ μ' ἐνοχλήσῃ;

Ἔπειτα ἐπρόσθεσε δυνατά, δίχως καθόλου νὰ στραφῇ:

— Ἐμπρός!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βήματα ἀκούστηκαν μέσα στὸ δωμάτιο.

Μονάχα Τότε ὁ μαρκήσιος ἄφησε τὴν πέννα κ' ἐγύρισε τὸ κεφάλι Συγχρόνως ὅμως ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Δὲν ἦταν ὁ λοχίας ποὺ ἐμπῆκε μέσα, ἀλλὰ δυὸ ἄγνωστοι. Ἦταν καὶ οἱ δυὸ σὰν μικροαστοὶ καὶ κρατοῦσαν ἕνα μπαστοῦνι.

.Ὁ μαρκήσιος σηκώθηκε ζωηρά.

— Ποιοὶ εἶσθε καὶ τί θέλετε; τοὺς εἶπε. Ποιὸς σᾶς ἐπέτρεψε νὰ φθάσετε ὥς ἐδῶ;

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ὁ ἄλλος ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν μαρκήσιον, λέγοντας σιγά:

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ θορυβῆτε, κύριε. Παρ' ὅλην τὴν ταπεινή μας περιβολὴ εἴμαστε κ' ἐμεῖς εὐπατρίδαι.

— Μὰ τέλος πάντων ποιοὶ εἴσαστε; ἐπέμεινε ὁ μαρκήσιος.

— Θὰ σᾶς ποῦμε ἀμέσως. Ὁ φίλος μου εἶνε ὁ ἱππότης Κλοντιὸν ντὲ Μαὶν Ἀρντὺ καὶ ἐγὼ ὁ κόμης ντὲ Κοαράς. Μᾶς συγχωρεῖτε ποὺ μεταμφιεστήκαμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γιὰ νὰ φθάσουμε ὥς ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν μπορούσαμε νὰ κάνουμε διαφορετικά.

Ἐνῷ ὁ Κοαρὰς μιλοῦσε, ὁ Κλοντιὸν ἐκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ἄρπαξε τὸ σπαθὶ τοῦ μαρκησίου ποὺ τὄχε ἀφήσει ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα.

— Τί κάνετε ἐκεῖ; ἐφώναξε ὁ μαρκήσιος.

—Παίρνουμε τὶς προφυλάξεις μας, ἀπάντησε ὁ Κοαράς.

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ μπαστοῦνι του ἕνα ἄλλο σπαθί.

Ὁ λοχαγὸς ἔκανε νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Κοαράς, καὶ δὲν εἴμαστε δολοφόνοι. Θὰ σᾶς τὸ δώσαμε τὸ σπαθί σας, ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν ὅρον: νὰ μονομαχήσετε μαζύ μας.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Δὲν μονομαχεῖ κανεὶς ἔτσι ἀναίτια, μὲ δύο ἀγνώστους.

— Δὲν σᾶς εἴμαστε καθόλου ἄγνωστοι. Μὲ μιὰ λέξι θὰ καταλάβετε: εἴμαστε φίλοι τοῦ κόμητος Φιλίππου ντὲ Μπλοσάκ.

— Ἄ, τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω.

— Προχθὲς τὸ βράδυ εἴχαμε τὴν εὐχαρίστησι νὰ διασταυρώσουμε τὰ ξίφη μὲ σᾶς καὶ μὲ τοὺς φίλους σας. Μιὰ περίπολος μᾶς διέλυσε καὶ ἤρθαμε τώρα νὰ συνεχίσουμε τὴ μονομαχία.

— Κύριοι, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος, λάβετε τώρα τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀκούσετε κ' ἐμένα.

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Δὲν τὴν ἀγαπῶ πιὰ τὴν μαρκησία, καὶ δὲν σᾶς τὸ λέω ἀπὸ δειλία, γιὰ νὰ μὴ χτυπηθῶ μαζύ σας.

— Καταλαβίνετε λοιπὸν ὅτι εἶνε κάπως παράλογο νὰ χτυπηθῇ κανεὶς γιὰ μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποίαν δὲν ἀγαπάει πιά. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ μοῦ βρῆτε μιὰ καλύτερη δικαιολογία ἂν ἐπιμένετε νὰ μονομαχήσουμε.

— Τὴν βρῆκα ! εἶπε ὁ Κοαράς, καὶ εἶνε ἀρκετὰ καλή. Τί θὰ ἐλέγατε ἂν ἤθελα νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι;

— Ἀδύνατον, ἐφ' ὅσον ἐγὼ εἶμαι ζωντανός.

— Θὰ προσπαθήσω λοιπὸν νὰ σᾶς σκοτώσω.

Ὁ Κλοντιὸν ἔδωσε τὸ σπαθὶ τοῦ μαρκησίου, ποὺ τὸ πῆρε λέγοντας:

— Μήπως κατὰ τύχην σκοπεύετε νὰ βρῆτε τὸν θησαυρὸν ποὺ λέγεται ὅτι ἔκρυψε ὁ βαρῶνος ντὲ Σαὶντ Ἑρμὶν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ Κοαρὰς παίρνοντας στάσι ἐπιθετική.

Ὁ μαρκήσιος ἔσπευσε ν' ἀποκρούσῃ, μουρμουρίζοντας:

«Τί νὰ σκοτωθῶ τί νὰ μὲ σκοτώσουν, τὸ ἴδιο εἶνε!...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31ον

Ὁ Κλοντιὸν μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος παρακολουθοῦσε τὴ μονομαχία.

Ὁ μαρκήσιος, ἂν καὶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ, δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ἀδέξιος καὶ χτυποῦσε καλά.

Ἔτσι, σὲ λίγο τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Κοαρὰς αἱματώθηκε.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἔκανε ὁ κόμης. Νὰ συνεχίσουμε.

Σὲ λιγάκι ἔπαθε καὶ ὁ μαρκήσιος τὰ ἴδια. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ φανῇ κατώτερος τοῦ ἀντιπάλου του ἔδωσε τὴν ἴδια ἀπάντησι.

Καὶ ἡ μονομαχία ἐξηκολούξηκολούθησε.

Ὁ Κοαρὰς ἦταν δεινὸς σπαθιστής, καθὼς ξέρουμε. Ἀλλά, ἔπειτα ἀπὸ τόσες περιπέτειες ποὺ εἶχε περάσει σὲ τόσο λίγο διάστημα, τόσες συγκινήσεις καὶ τόσα ξενύχτια, ἦτανε κουρασμένος.

Ἤθελε λοιπὸν νὰ δώσῃ ἕνα τέρμα στὴν ὑπόθεσι Καὶ μεταχειρίστηκε τὸ περίφημο κόλπο του:

Ἔσκυψε ξαφνικά, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀνάγκασε τὸν μαρκήσιον νὰ κάμῃ ἕνα πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως σηκώθηκε ἀπότομα ἐτέντωσε τὸ σπαθί του πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἡ αἰχμή του ἐμπῆκε βαθειὰ στὸ στῆθος τοῦ μαρκησίου.

Ὁ ἀντίπαλος ἄφησε τὸ σπαθί του, ἄνοιξε τὰ χέρια, ἔκανε μιὰ στροφὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα, ἐνῷ τὸ αἷμά του ἐσχημάτιζε ἕνα ρυάκι.

— Τὸν καϋμένον ! ἔκανε ὁ Κλοντιόν.

Ὁ Κοαρὰς ἔσκυψε ἀπάνω του. Ὁ μαρκήσιος ἀνέπνεε ἀκόμη.

— Δὲν ἀπέθανε, εἶπε, θὰ συνέλθῃ.

— Κύριε, εἶπε μετὰ ἀποτεινόμενος σ' αὐτόν. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν τρέφω τὸ παραμικρὸ μῖσος ἐναντίον σας. Ἐλπίζω νὰ μὴν εἴσαστε θανασίμως πληγωμένος. Καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶντ Ἑρμὶν θὰ πληρώσῃ ὅλα σας τὰ χρέη.

Μιὰ ἀχτίδα χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ μαρκησίου. Ἔπειτα τὰ μάτια του ἔκλεισαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κλοντιὸν εἶχε πλησιάσει στὸ τραπέζι κ' ἐδιάβασε τὸ περίφημο γράμμα τοῦ λοχαγοῦ.

— Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό, εἶπε μετὰ τοῦ Κοαράς.

— Καλά, θὰ φύγουμε. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ βροῦμε τὰ λεφτά.

—Καὶ πρὶν ἀκόμα ἀπ' αὐτό, νὰ ἐξαφανίσουμε τὸν μαρκήσιον.

Ὁ Κλοντιὸν ἄνοιξε μιὰ πόρτα. Τὸν ἐσήκωσαν καὶ οἱ δυὸ μαζύ, τὸν μετέφεραν στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ τὸν ἐξάπλωσαν σ' ἕνα κρεββάτι ἐκστρατείας ποὺ βρῆκαν ἐκεῖ.

— Καὶ τώρα τὰ λεφτά! εἶπεν ὁ Κλοντιόν. Πρέπει μάλιστα νὰ κάνουμε γρήγορα γιὰ νὰ μὴν ἔρθουν καὶ μᾶς βροῦν ἐδῶ.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε ξεχάσει ν' ἀνάψῃ φωτιὰ στὸ τζάκι, ὅταν ἐμπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἄλλωστε ἔκανε πολὺ ζέστη, ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα.

Ἔτσι οἱ δύο Γασκῶνοι βρῆκαν εὔκολα τὴν πλάκα ποὺ ἔκρυβε τὸν θησαυρό. Μὲ τὴν πίεσι ἑνὸς ἐλατηρίου ἡ πλάκα ἐπαραμέρισε κ' ἐφάνηκε ἕνα κοίλωμα στὸ βάθος τοῦ τζακιοῦ.

Μέσα στὸ κοίλωμα αὐτὸ βρῆκαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ μικροὺς δερμάτινους σάκκους. Ὁ κάθε σάκκος ἦταν γεμᾶτος χρυσάφι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν τὰ ἐγκαίνια μιᾶς Φωτογραφικῆς Ἐκθέσεως, ποὺ ἐσημείωσε ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον. Μεταξὺ τῶν ἐκθετῶν συγκαταλέγεται καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Γκλῶστερ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει καὶ ἡ ἀνωτέρω βραβευθεῖσα φωτογραφία ποὺ φέρει τὴν ἐπεξήγησιν: «Ὁ μικρὸς περίεργος»

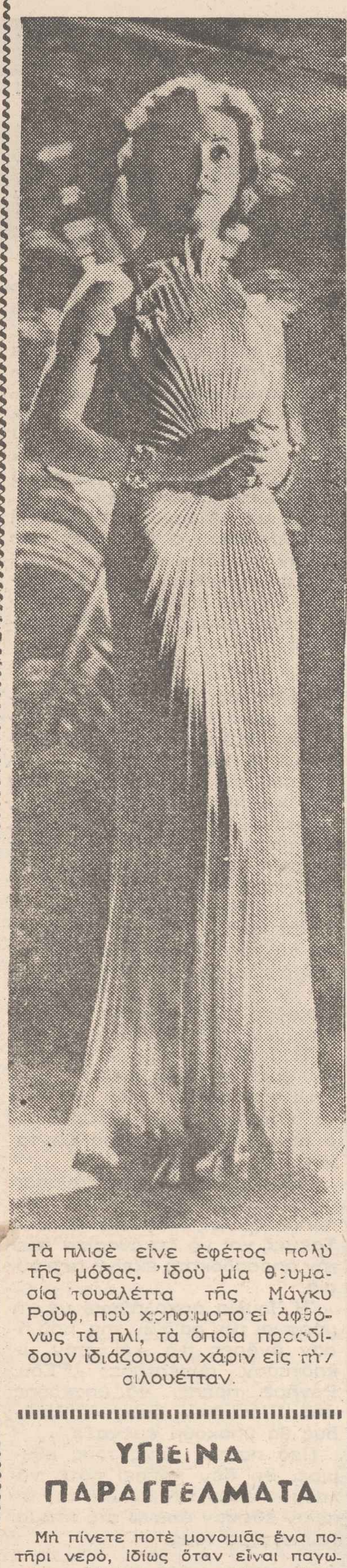

Τὰ πλισὲ εἶνε ἐφέτος πολὺ τῆς μόδας. Ἰδοὺ μία θαυμασία τουαλέττα τῆς Μάγκυ Ρούφ, ποὺ χρησιμοποιεῖ ἀφθόνως τὰ πλί, τὰ ὁποῖα προσδίδουν ἰδιάζουσαν χάριν εἰς τὴν σιλουέτταν.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Μερικὲς πρακτικὲς συμβουλὲς πολὺ χρήσιμες γιὰ τὸ κάθε σπίτι

ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΣΑΜΠΑΝΙΑ

Ἰδοὺ ἕνας εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ ἑτοιμάσετε ἕνα κρασὶ ἀφρῶδες καὶ δροσιστικόν, καταλληλότατον γιὰ τὸ καλοκαίρι: Σὲ μιὰν μπουκάλα ἄσπρου κρασιοῦ ὄχι τελείως γεμάτην, προσθέτετε ἐλαχίστην καντιοζάχαρη κοπανισμένην, 5 γραμμάρια τρυγικὸν ὀξὺ καὶ 7 γραμμάρια σόδα. Βάζετε ἀμέσως τὸ βούλωμα καὶ τὸ δένετε καλὰ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἀερίου. Ἔπειτα ἀφήνετε τὴς μποτίλλιες σὲ μέρος δροσερόν.

ΓΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΕΛΛΕΣ

Ἂν θέλετε νὰ μὴ κιτρινίσουν ἡ φανέλλες εἰς τὸ πλύσιμον διαλύετε καλὰ δύο κουταλιὲς ἀλεῦρι σὲ 300 δράμια νερὸ βάζετε τὸ μίγμα νὰ βράσῃ εἰς τὴν φωτιὰ καὶ ἔπειτα χύνετε τὸ μισὸ ἀπὸ αὐτὸ ἐπάνω σὲ κάθε φανέλλα, σὰν νὰ ἦτο σαπουνάδα. Δὲν ἔχετε κατόπιν, παρὰ νὰ ξεπλύνετε τὴς φανέλλες μὲ καθαρὸν νερό.

ΤΑ ΕΠΙΧΡΥΣΑ ΚΑΔΡΑ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ ἐπίχρυσα κάδρα, κτυπᾶτε 2 ἢ 3 ἀσπράδια αὐγοῦ μὲ 20 γραμμάρια ὕδωρ Λαμπαράκ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετε εἰς τὰ φαρμακεῖα. Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ τρίβετε τὸ κάδρο, χρησιμοποιῶντας μίαν βοῦρτσα. Θὰ τὸ καθαρίσετε ἔτσι τελείως καὶ θὰ τὸ κάμετε σὰν καινούργιο.

ΜΕΛΑΝΙ ΚΑΙ ΣΚΟΥΡΙΑ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε κηλῖδας ἀπὸ μελάνι ἢ σκουριά, διαλύετε ὀξαλικὸν ὀξὺ σὲ ὀλίγον νερὸ καὶ βρέχετε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τὴν κηλίδα. Ἔπειτα ξεπλένετε μὲ καθαρὸν νερό. Ἂν χρειάζεται, ἐπαναλαμβάνετε τὴν ἰδίαν διαδικασίαν. Πρὶν μεταχειρισθῆτε τὸν ὀξαλικὸν ὀξύ, πρέπει νὰ πεισθῆτε ὅτι δὲν κόβει τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΨΥΛΛΟΥΣ

Γιὰ νὰ διώξετε τοὺς ψύλλους ἀπὸ τὸ διαμέρισμά σας μεταχειρισθῆτε τὸ ἑξῆς ἀλάνθαστον μέσον: Πάρετε φύλλα καρυδιᾶς καὶ βάλετέ τα ἐπάνω εἰς τὸ σομμιὲ καὶ τὸ στρῶμα τοῦ κρεββατιοῦ σας, καθὼς καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ διαμερίσματος. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ὅλοι οἱ ψύλλοι θὰ ἔχουν ἐξαφανισθῆ.

ΕΝΑ «ΓΑΛΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ»

Ἰδοὺ ἡ συνταγὴ ἑνὸς παλαιοῦ "γάλακτος καλλονῆς», τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε αἱ ὡραῖαι κυρίαι: Τριανταφυλλόνερο 200 γρ. Γλυκερίνη 50 γραμμάρια. Βόραξ 10 γραμμάρια. Διαλύετε τὸν βόρακα εἰς τὸ τριανταφυλλόνερο, προσθέτετε τὴν γλυκερίνην καὶ ἀνακατεύετε καλά. Χρησιμοποιεῖτε τὸ ὑγρὸν πρωῒ καὶ βράδυ.

ΜΙΚΡΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μὴν ἁπλώσετε εἰς τὸν ἥλιον τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματά σας, μετὰ τὸ πλύσιμον, διότι κόβει τὸ χρῶμα των. Βάζετέ τα νὰ στεγνώσουν εἰς τὴν σκιάν. Μὴ τὰ ἀφήνετε κρεμασμένα εἰς τὸ σχοινὶ περισσότερον ἀπὸ ὅσον χρειάζεται, οὔτε καὶ εἰς τὸ καθαρὸν νερὸ ὅταν τὰ ξεπλένετε.

◇◇

Ὅταν οἱ προσκεκλημένοι σας καθυστεροῦν καὶ τὸ ψητὸ κινδυνεύει νὰ στεγνώσῃ πρὶν ἐμφανισθῆ εἰς τὸ τραπέζι βάλετε τὴν πιατέλλα ἐπάνω σὲ ἕνα δοχεῖον μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σκεπάσετέ την καλά. Ὁ ἀτμὸς θὰ διατηρήσῃ ζεστὸ τὸ ψητό, χωρὶς νὰ τὸ στεγνώσῃ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ἡ ἀκαταστασία στὴν λειτουργία τοῦ στομάχου εἶναι καταστρεπτικὴ γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ προσώπου. Γι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ βλέπομε στὸ πρόσωπό μας λεκέδες ἢ σπυράκια. Ἀντὶ δὲ νὰ ζητοῦμε κρέμες καὶ καλλυντικὰ γιὰ νὰ ἐξαλείψωμε ὅλα αὐτά, ἄς φροντίζωμε νὰ ἰδοῦμε πῶς λειτουργεῖ τὸ στομάχι μας.

Μιὰ κανονικὴ δίαιτα εἶναι ἡ ἑξῆς:

Τὰ αὐγὰ νὰ εἶναι πολὺ φρέσκα καὶ νὰ τρώγωνται ἀ λὰ κόκ, ἢ ποσέ.

Τὸ γάλα νὰ εἶναι βρασμένο καλά.

Τὰ ψάρια νὰ εἶναι φρέσκα καὶ ψητὰ ἢ βραστά.

Τὸ κρέας νὰ μὴν ἔχῃ λίπος.

Νὰ ἀποφεύγετε τὰ παστά, ἁλμυρὰ καὶ ἐν γένει τὰ διατηρημένα σὲ κουτιὰ εἴδη.

Προτιμᾶτε πάντοτε τὰ βρασμένα χόρτα γιὰ σαλάτα.

Συνοδεύετε πάντα τὸ φαγητό σας μὲ χόρτα ἢ σαλάτες.

Ἀποφεύγετε τὰ λουκάνικα καὶ ἐν γένει τὰ εἴδη ἀλαντοποιίας ὡς καὶ τὰ τσιγαριστά.

Ἔχετε ποικιλίαν στὸ φαγητό σας.

Προτιμᾶτε τὸ μπαγιάτικο ψωμὶ καὶ μὴ πίνετε νερὸ στὸ τραπέζι σας, ἀλλὰ 2 - 3 ὧρες ἀργότερα.

Ἀποφεύγετε τοὺς πολλοὺς καφέδες καὶ τὰ πολλὰ γλυκά.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Καβούρια. — Τὰ καβούρια εἶναι ἕνα πολὺ νόστιμο φαγητό, ἔτσι τουλάχιστον διατείνονται ὅσοι τὰ τρῶνε, δὲν ἔχουν ὅμως κανένα ἰδιαίτερο τρόπο μαγειρεύματος.

Ὁ μόνος τρόπος εἶναι τὸ βράσιμο μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι γιὰ νὰ τὰ βράσωμε σὲ νερὸ χρησιμοποιοῦμε θάλασσα. Ἀφήνομε νὰ κρυώσουν μέσα στὸ νερό τους καὶ ὕστερα τὰ τρῶμε γιὰ ὀρεκτικὸ μὲ λίγο ἁλάτι καὶ λεμόνι.

Ὑπάρχει ἐν τούτοις κι' ἄλλος ἕνας τρόπος νὰ φαγωθοῦν τὰ καβούρια: Ψημένα στὸ φοῦρνο στὴ σκάρα ἢ στὴ χόβολη.

Περὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον τρώγονται τὰ καβούρια δὲν λέμε τίποτε, γιατὶ φυσικὰ ὑποτίθεται πὼς καβούρια δὲν παρουσιάζονται σὲ ἐπίσημα τραπέζια, δεδομένου ὅτι δὲν μποροῦν νὰ φαγωθοῦν ἀλλοιῶς παρὰ μόνον ἂν τὰ πιάσωμε μὲ τὰ χέρια. Μερικοὶ μεταχειρίζονται καρυδοθραύστη γιὰ νὰ σπάσουν τὰ πόδια ὅταν τὰ δόντια τους δὲν τοὺς βοηθοῦν.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴ πίνετε ποτὲ μονομιᾶς ἕνα ποτῆρι νερό, ἰδίως ὅταν εἶναι παγωμένο, καὶ ἀκόμη περισσότερο ὅταν εἶναι καλοκαίρι, γιατὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ἱδρώσετε, ἔπειτα εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ νὰ ἁρπάξετε κανένα κρυολόγημα: συνάχι ἢ ἐρεθισμὸ τῶν ἀμυγδαλῶν. Ἀφήνομε δὲ κατὰ μέρος ὅτι μὲ τὸ νὰ πίνετε ἔτσι ἀπνευστί, βλάπτετε καὶ τὸ στομάχι σας. Συνηθίσατε νὰ πίνετε σιγὰ τὸ νερὸ καὶ ὄχι πολὺ διὰ μιᾶς, ἀλλὰ μὲ μικρὲς δόσεις. Καὶ περισσότερο θὰ δροσισθῆτε καὶ δὲν θὰ σᾶς βλάψῃ.

— Τὸ σέλινο εἶναι ἀξιόλογο φάρμακο γιὰ τοὺς ρευματισμούς. Τὸ χρησιμοποιοῦμε βράζοντας αὐτό, πίνοντας τὸ ζουμί του καὶ τρώγοντας τὸ ἴδιο τὸ φυτό.

— Μὴν ἀφήνωμε τὰ παιδιά μας νὰ παίζουν μὲ τὰ χώματα καὶ μάλιστα ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐκεῖ φωλιάζουν ὅλα τὰ μικρόβια.

— Μόλις αἰσθανθοῦμε κούραση στὰ μάτια μας, νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἀμέσως τὸν ὀφθαλμίατρο γιὰ νὰ μᾶς πῇ τί γυαλιὰ πρέπει νὰ φορέσωμε. Ποτὲ νὰ μὴ διαλέγωμε μόνοι μας γυαλιὰ γιατὶ μπορεῖ νὰ καταστρέψωμε ἐντελῶς τὴν ὅρασή μας γιὰ οἰκονομία μικροῦ ποσοῦ ποὺ θὰ δώσωμε στὸν ὀφθαλμίατρο.

— Τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν παρατηρεῖται σὲ καταστάσεις φυσιολογικὲς καὶ παθολογικές. Σὲ ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ χρόνου, καὶ ἰδίως τὴν ἄνοιξη καὶ τὸ φθινόπωρο, τὰ μαλλιὰ πέφτουν. Τὸ φαινόμενο εἶναι φυσιολογικὸ καὶ ἐπέρχεται σὲ ἐποχὰς ὀργανικῆς ἀναγεννήσεως. Ἐπίσης ὅταν μεταβαίνομε ἀπότομα ἀπὸ κλονιζομένην ὑγεία σὲ καλλίτερη πέφτουν οἱ γηρασμένες τρίχες καὶ φυτρώνουν νέες. Ἡ διαμονὴ κοντὰ στὴν θάλασσα ἢ σὲ ὕψος, προκαλεῖ πάλι πτώση τῶν τριχῶν.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μιὰ Παρισινὴ ἐφημερὶς ἀσχολήθηκε μὲ μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα ποὺ περιεστρέφετο γύρω ἀπὸ τὸ φλέγον γιὰ τοὺς γονεῖς ζήτημα: «Τί θὰ γίνουν τὰ παιδιά τους».

Ἐρωτήθηκαν οἱ μεγαλείτερες προσωπικότητες καὶ ἀκούσθηκαν ὅλες οἱ γνῶμες, κανεὶς ὅμως δὲν σκέφθηκε νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντηση ποὺ ἔδωσε, ποιὸς νομίζετε; Ἕνα γεροντοπαλλήκαρο.

— «Τί ἐρώτησις εἶναι αὐτή; εἶπε μὲ ἀγανάκτηση. Τί θὰ κάμῃ ἕνας γυιὸς ἢ μὲ ποιὸν θὰ παντρευτῇ μιὰ κόρη, δὲν εἶναι ζήτημα ποὺ πρέπει νὰ τὸ λύσουν οἱ γονεῖς, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

»Ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς ἐπαγγέλματος θὰ γίνῃ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν νέο σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία του, μὲ τὸν χαρακτῆρα του, μὲ τὶς προτιμήσεις του. Δὲν μπορεῖ ὁ πατέρας νὰ ἐπιβάλῃ στὸν γυιό του νὰ γίνῃ ὑπάλληλος ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ἦταν ὑπάλληλος, οὔτε νὰ γίνῃ διπλωμάτης ἂν αὐτὸς ἔχῃ κλίσι νὰ γίνῃ μηχανικός, γιατρός, δικηγόρος. Τὸ καθῆκον τῶν γονέων εἶναι νὰ καταρτίσουν ὅσο τὸ δυνατὸν καλλίτερα τὰ παιδιά τους, νὰ τὰ μορφώσουν ὅσο μποροῦν περισσότερο καὶ ἐκεῖ τελειώνει ὁ ρόλος τους. Τὰ ἐπακόλουθα θὰ τὰ κανονίσουν μόνοι τους οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι: Ὁ νέος θὰ διαλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ τοῦ ἀρέσει, ἡ νέα θὰ πάρῃ γιὰ σύντροφο τοῦ βίου της ἐκεῖνον ποὺ θὰ κρίνῃ αὐτὴ κατάλληλον ὅτι μπορεῖ μαζί του νὰ ζήσῃ. Πάει πιὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ μποροῦσαν οἱ γονεῖς κι' ἐπάντρευαν μὲ τὸ στανιό. Τώρα ἡ νέα διαλέγει μόνη της κι' ἔχει ὅλη τὴν εὐθύνη τῆς πράξεώς της. Τὸ καθῆκον τῶν γονέων εἶναι νὰ κάμουν μερικὲς μόνο ὑποδείξεις, ἐπειδὴ ὑποτίθεται ὅτι ἡ πεῖρα τους κάμνει νὰ ξεύρουν κάπως περισσότερα».

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ἡ μανία τῶν σπὸρ ποὺ χαρακτηρίζει τὴν σημερινὴ νεολαία κάνει μερικὰ κορίτσια νὰ παίρνουν ἕνα ὕφος ὑπὲρ τὸ δέον ἀρρενωπό. Καὶ αὐτὸ μὲν εἶναι μικρὸ κακό, ἀλλὰ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς παίρνουν καὶ φερσίματα ὑπὲρ τὸ δέον ἀρρενωπὰ καὶ ἔχουν μιὰ ἐλευθεροστομία ἐντελῶς ἀνάρμοστη γιὰ ἕνα κορίτσι καλοαναθρεμμένο.

Ἄλλο ἀφέλεια καὶ ἄλλο ξετσιπωσιά. Ἂν τὸ ἕνα εἶναι ὡραῖο, τὸ ἄλλο εἶναι ἐντελῶς ἀπρεπές. Τοῦ κάκου δὲ νομίζουν μερικὰ κορίτσια ὅτι μ' ενα φέρσιμο ξετσίπωτο θὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν ποὺ τὰ βλέπουν.

Μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν μερικοὶ ποὺ νὰ τὰ κυττάξουν καὶ νὰ διασκεδάσουν λίγο, κανεὶς ὅμως δὲν θὰ τὰ πάρῃ «στὰ σοβαρά», ὅπως κοινῶς λέμε.

Τὸ κορίτσι πρέπει νὰ μένῃ κορίτσι, χωρὶς μὲ αὐτὸ νὰ θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι πρέπει νὰ περπατῇ καὶ νὰ κουνιέται σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῇ: «Ἐδῶ εἶμαι, προσέξτε με». Ἀκόμη νὰ ἀποφεύγῃ τὶς δυνατὲς χειραψίες γιὰ νὰ μιμηθῇ τοὺς ἄνδρας, νὰ μὴ κάθεται μὲ ἀνοικτὰ τὰ πόδια ἢ μὲ τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω στὸ ἄλλο, νὰ μὴ ἐκφέρῃ κρίσεις κατηγορῶντας εἴτε ἄνδρες εἴτε γυναῖκες, νὰ ἀποφεύγῃ τὶς οἰκειότητες μὲ τοὺς κυρίους καὶ νὰ ἔχῃ πάντα ἕνα ὕφος εὐχάριστο καὶ ἤρεμο.

Τὸ μόνο χαρακτηριστικὸ ἑνὸς κοριτσιοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἡ γλυκύτης.

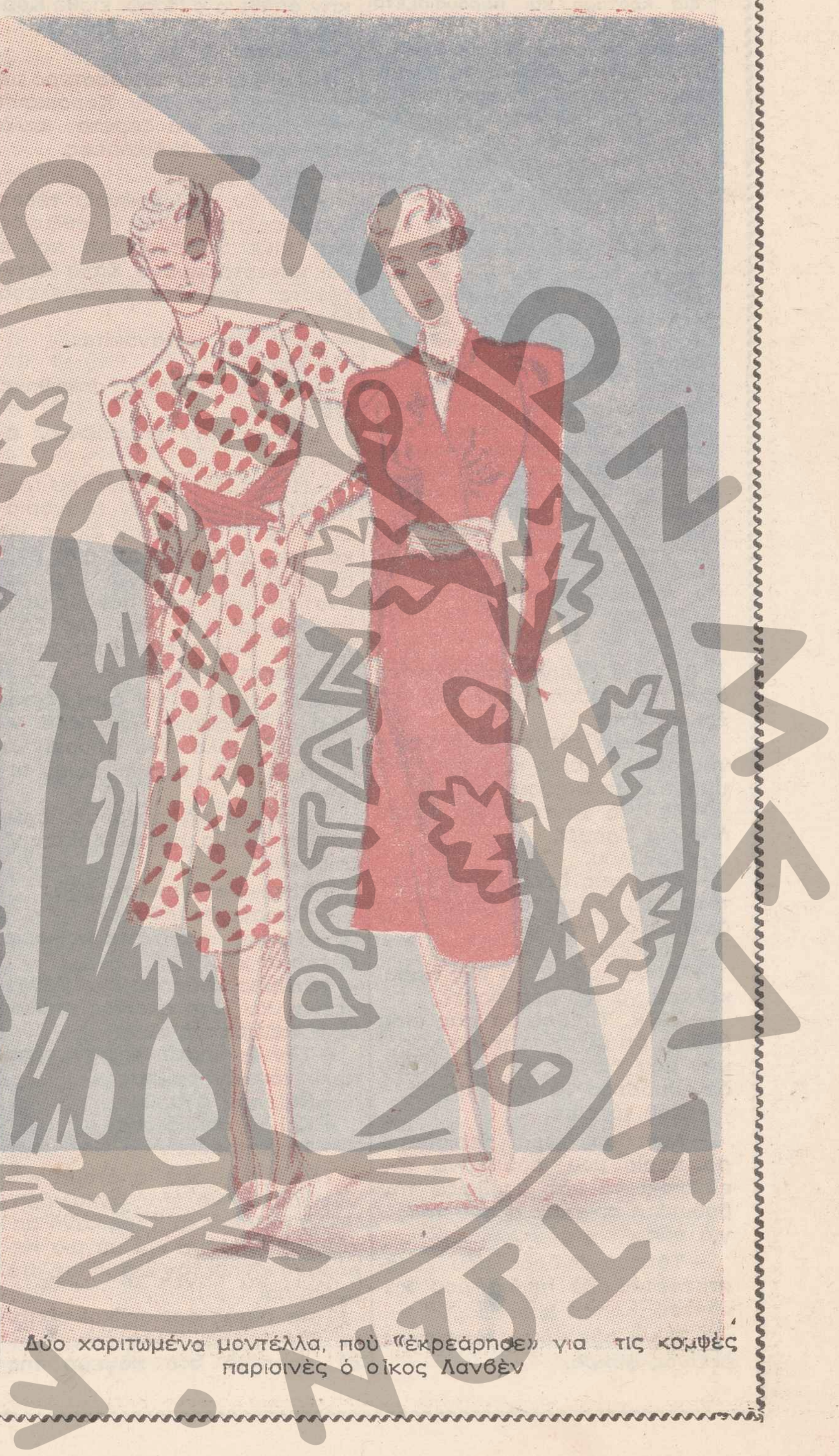

Δύο χαριτωμένα μοντέλλα, ποὺ «ἐκρεάρησε» για τις κομψὲς παρισινὲς ὁ οἶκος Λανβὲν

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνας γιατρὸς νευρολόγος τῶν παιδιῶν Ἀθηνῶν δέχεται μιὰ ἀρκετὰ παράδοξη ἐπίσκεψη γνωστῆς Ἀθηναίας κυρίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία τοῦ ἐκθέτει ὅτι τὸν τελευταῖον καιρὸ ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι καταδιώκεται ἀπὸ τὸ φάντασμα ἑνὸς κρανίου. Τὸ κρανίο αὐτὸ φέρει μιὰ τρύπα ἀπὸ σφαῖρα στὸν δεξιὸ κρόταφο καὶ παρουσιάζεται πάντα μπροστά της ὅταν βρίσκεται σὲ σκιερὸ μέρος. Τοῦ ἐξομολογεῖται ἀκόμα ὅτι προτοῦ παντρευτῆ τὴν ἀγάπησε ἕνας νέος, ποὺ ὅταν ὁ πατέρας της δὲν ἐδέχθη νὰ παντρευτοῦν αὐτοκτόνησε. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν ὁ γιατρὸς ἀφήνει τὴ Θάλεια νὰ φύγη καὶ τὴν ἄλλη μέρα βρίσκει τὸ σύζυγό της στὸν ὁποῖον ἐκθέτει τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ τὴν ἀρρώστεια της. Τὸ ἴδιο βράδυ μένει μόνος μὲ τὴ Θάλεια στὸ σπίτι τῆς Κηφισιᾶς, ὅπου τὴν ὑποβάλλει σὲ μιὰ πρωτότυπη θεραπεία. Ἀνάβει ὅλα τὰ φῶτα τοῦ δωματίου της καὶ ὅταν ἡ Θάλεια βλέπει τὴ νεκροκεφαλὴ τὴν διατάσσει νὰ τὴν ἀκολουθήση καὶ φθάνουν στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ της ποὺ σπουδάζει γιατρός. Ἐκεῖ ἡ Θάλεια λιποθυμεῖ καὶ ὁ γιατρὸς ἀνακαλύπτει σ' ἕνα κιβώτιο ἕνα σκελετὸ ἀνθρώπου ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦσε ὁ νεαρὸς σπουδαστής.

11ον

Ὁ Μορὼ ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν τὸν εἰδοποίησαν γιὰ τὴν ἐπίσκεψί της.

—Σὲ ποιὸ εὐτυχισμένο γεγονὸς ὀφείλω κυρία κόμησσα, τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας;

—Δὲν τὸ φαντάζεσθε; εἶπεν ἡ κυρία Τρεμέζ.

—Καθόλου.

—Καὶ ὅμως ξέρετε ὅτι ὁ ἄντρας μου βρίσκεται πάρα πολὺ ἄσχημα οἰκονομικῶς.

—Τὸ ξέρω.

—Ἦρθα λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὸν βοηθήσετε.

—Ὁ κ. Τρεμὲζ θὰ σᾶς εἶπε βέβαια ὅτι ἐζήτησε τὴν συνδρομήν μου καὶ ὅτι μὲ λύπην μου δὲν μπόρεσα νὰ κάμω τίποτε.

—Μοῦ τὸ εἶπε.

—Λυποῦμαι τώρα περισσότερο, κυρία μου, ποὺ χάνω τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν βαθυτάτη συμπάθεια ποὺ τρέφω γιὰ σᾶς...

—Τότε ὁ ἄνδρας μου καταστρέφεται. Τὰ παιδιά μου χάνονται.

—Τί νὰ σᾶς κάνω; ἀπάντησε ἐκεῖνος ψυχρά.

—Μὰ, κύριε Μορώ, δὲν νομίζετε ὅτι ἀρκετὰ ἐκδικηθήκατε βλέποντάς με νὰ ἔρχωμαι αὐτοπροσώπως νὰ σᾶς ζητήσω αὐτὴν τὴν βοήθεια, ἐμένα ποὺ εἴχατε προσβάλει τόσο ἄσχημα;

—Κυρία κόμησσα, δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε.

—Τὰ καταλαβαίνετε πολὺ καλά, ἀφοῦ σεῖς ὁ ἴδιος εἶσαστε ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς καταστροφῆς μας!..

—Ἐγώ;!

—Μάλιστα, κύριε Μορώ! Σεῖς ἐνεργήσατε τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴν ἀπεργία τῶν ἐργατῶν μας στὰ μεταλλεῖα μας! Τὰ ξέρω ὅλα. Μὴ προσπαθεῖτε ν' ἀρνηθῆτε. Κάτι διαβάζω στὴ φυσιογνωμία σας, καὶ ἂν εἶνε τύψις, θὰ σᾶς συγχωρήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

»Εἶμαι βεβαία ὅτι σκεφτήκατε ὅλες τὶς τρομερὲς συνέπειες τῶν ἐνεργειῶν σας καὶ ὅτι δὲν βρίσκετε πιὰ μέσα σας τὸ θάρρος νὰ συνεχίσετε τέτοια κακουργήματα. Ὄχι, δὲν θὰ καταστρέψετε τὸν σύζυγον ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα του σᾶς ἀπέκρουσε. Δὲν θὰ συντρίψετε τὰ παιδιά της ἀφοῦ ἐπροσβάλατε μὲ τόσην ἀνανδρία τὴ μητέρα τους!»

—Κόμησσα, εἶπε μὲ ὑποκριτικὴν ἀπάθεια ὁ Μορώ, εἶσθε Κορσικανή;

—Μάλιστα.

—Τότε ἀπορῶ περισσότερο μὲ τὰ λόγια σας. Σὰν Κορσικανὴ ποὺ εἶσαστε, θὰ ξέρετε καλὰ τὴν ἀξία τῆς ἐκδικήσεως.

—Κύριε Μορώ!

—Λοιπὸν, ναί! ἐφώναξε τέλος ὁ τραπεζίτης. Ναί, ὁ σύζυγός σας εἶνε χαμένος, τὰ παιδιά σας κατεστραμμένα. Καλὰ ἐμαντέψατε: ἐγὼ τὰ ἐπροκάλεσα ὅλα!

—Καὶ δὲν μετανοεῖτε;

—Καθόλου.

Ἡ κυρία Τρεμὲζ σηκώθηκε κατάχλωμη.

Ἐκεῖνος τὴν ἐπλησίασεν ἀπότομα.

—Μ' ἐκάματε νὰ ὑποφέρω τρομερά! ἐφώναξε. Δὲν ἐλογαριάσατε μὲ τί ἄνθρωπον ἔχετε νὰ κάμετε. Ἐγὼ ἕνα μονάχα ἔχω σύμβουλον καὶ ὁδηγόν μου: τὰ ἔνστικτά μου, τοὺς πόθους μου, τὴν θέλησί μου. Τὴν προσβάλλετε;... Ἀνατρέπω τὰ πάντα!

—Εἶσαστε τέρας!

—Ἂν πρέπει νὰ ὀνομάζεται ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλει ν' ἀπολαύση ὅλα ὅσα μπορεῖ νὰ δώση ἡ ζωή, ἔστω... εἶμαι τέρας!

—Καὶ γιὰ νὰ σωθοῦμε, ἐφώναξε ἡ Ἰουλία, πρέπει λοιπὸν ν' ἀτιμασθῶ;

—Τότε γιατί ἤρθατε ἐδῶ;

—Εἶσαστε ἄκαρδος!

—Ὅπως ἐφανήκατε καὶ σεῖς ἀπέναντί μου

Ἡ κόμησσα ἄφησε ἕνα βαθὺν στεναγμό. Τότε ἐκεῖνος ἐπρόσθεσε μὲ βραχνὴ φωνή:

—Τὸν ἀγαπᾶτε λοιπὸν τόσο πολὺ τὸν ἄνδρα σας;

—Ναί, τὸν ἀγαπῶ!

—Καὶ τὰ παιδιά σας;

—Τὰ λατρεύω.

Τὴν ἐπλησίασε ἀπότομα καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Ἀλλὰ ἡ ὑπέροχη Κορσικανὴ σηκώθηκε ἀπότομα καὶ μὲ μιὰ περήφανη κίνησι τὸν ἐχτύπησε στὸ πρόσωπο.

Τότε αὐτὸς ἄφρισε καὶ ρίχτηκε ἀπάνω της. Ἀλλὰ ἐσταμάτησε μπροστὰ στὸ παγερό της βλέμμα. Ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ λυσσῶντας σὰν ὕαινα, ἐφώναξε:

—Ἔξω!.. Φύγετε ἀπ' ἐδῶ! Σᾶς μισῶ, ναί... σᾶς συχαίνομαι. Καὶ γρήγορα ἡ καταστροφή σας θὰ εἶνε τελεία!

Καὶ ἐνῷ ἡ Ἰουλία ἔβγαινε ἀξιοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανη, ὁ Μορὼ ἅρπαξε τὸ τηλέφωνο:

—Ἐμπρός, Μάγερ, σεῖς; Νὰ χτυπήσετε ὅλες τὶς μετοχὲς τοῦ Τρεμὲζ καὶ τὰ μεταλλεῖα του. Νὰ κατασχεθοῦν ὅλα καὶ ἀμέσως! Ὅλα, καταλαβαίνετε; Ὅλα!..

Η ΧΗΡΑ

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ χρηματιστηριακὴ καταστροφὴ τοῦ κόμητος Τρεμὲζ ἦταν γεγονὸς τετελεσμένον.

Δὲν τοὺς ἔμενε πιὰ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ἀκόμη καὶ τὸ σπίτι ὅπου ἔμεναν θὰ ἔβγαινε στὴ δημοπρασία χωρὶς νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλες οἱ ἀπαιτήσεις τῶν πιστωτῶν τους. Ἴσως μάλιστα θὰ κατηγοροῦσαν τὸν κόμητα γιὰ δολία χρεωκοπία. Καὶ εἰς αὐτὸ θὰ τοὺς προέτρεπε ἀσφαλῶς ἡ ἐκδικητικὴ λύσσα τοῦ Μορώ.

Ὁ κόμης Τρεμὲζ ἐγύρισε σκυθρωπὸς στὸ σπίτι του. Δυστυχῶς ἡ λεπτότης καὶ ἡ εὐγένεια τῆς Ἰουλίας δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ φανερώση στὸν ἀπελπισμένον σύντροφον τῆς ζωῆς της ὅλες τὶς ἄτιμες μηχανορραφίες τοῦ Μορώ.

Ἐπροσπάθησε ὡστόσο νὰ τὸν παρηγορήση, νὰ τοῦ δώση θάρρος, νὰ τοῦ θυμίση ὅτι δὲν ἦταν μόνος στὸν κόσμο. Καὶ αὐτός, μὲ ἕνα ὕφος γεμᾶτο ἀπελπισία καὶ ἀπόγνωσι, ἀρκέσθηκε ν' ἀπαντήση:

—Θὰ κάμω τὸ καθῆκον μου!

Καὶ ἀφοῦ ἐφίλησε θερμὰ τὴν γυναῖκα του, ἐπρόσθεσε ἁπλᾶ:

—Εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου.

Ἔπειτα,, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἔχει νὰ γράψη μερικὰ γράμματα, ἐκλείστηκε στὸ γραφεῖο του.

Ἡ Ἰουλία ἐκάλεσε τότε τὰ παιδιά της καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ἐκθέτη τὴν φοβερὴ οἰκονομικὴ κατάστασι στὴν ὁποίαν εἶχαν περιέλθει.

Ἐνῷ ὅμως ἐκουβέντιζαν, μιὰ πιστολιὰ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος. Ἔτρεξαν ἀμέσως ὅλοι καὶ τὸν βρῆκαν σωριασμένον στὸ πάτωμα, νεκρόν, μὲ τὸ πιστόλι ζεστὸ ἀκόμη ἀπὸ τὸν πυροβολισμό, νὰ τὸ κρατῆ σφικτά.

Ἕνα γράμμα ἦταν ἀπάνω στὸ τραπέζι, μέσα σ' ἕνα φάκελλο ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη σφραγισθῆ.

Ἡ κόμησσα τὸ πῆρε, ἐνῷ τὰ χέρια της ἔτρεμαν κι' ἐδιάβασε:

«Ἀγαπητή μου Ἰουλία,

»Πεθαίνω, γιατὶ δὲν θέλω νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι ὁ κόμης Τρεμὲζ ἔζησε ἀτιμασμένος.

»Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ καταλάβης καὶ θὰ ἐπικροτήσης τὴν πρᾶξι μου... Γιατὶ δὲν δραπετεύω σὰν ἄνανδρος ἀλλὰ πέφτω σὰν εὐπατρίδης.

—Νὰ τὸ εἰπῆς αὐτὸ στὰ παιδιά μας. Καὶ τοὺς εὔχομαι τὸ τρομερὸ αὐτὸ παράδειγμα νὰ δυναμώση τὴν ψυχή τους ὥστε νὰ μπορέση ν' ἀντιμετωπίση ὁποιαδήποτε δοκιμασία.

»Τοὺς στέλνω τὴν τελευταία μου εὐλογία καὶ σὲ σένα τὸ τελευταῖο μου φιλί.

Κόμης Πέτρος ντὲ Τρεμὲζ»

Ἡ κόρη τῶν Ὀρσὶνκ ξαναβρῆκε ὅλην τὴν ψυχραιμία ποὺ τῆς ἦταν ἀπαραίτητη σὲ τέτοια κρίσιμη στιγμή.

Ἔφερε τὰ παιδιά της κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ πατέρα των καὶ τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ σταθερὴ καὶ βαρειά:

—Ὁ πατέρας σας εἶνε θῦμα ἑνὸς λῃστοῦ ποὺ λέγεται Μορώ. Αὐτὸς τὸν κατέστρεψεν Αὐτὸς ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἀτιμάση. Αὐτὸς ἔβαλε τὸ πιστόλι στὸ χέρι του, γιὰ νὰ σκοτωθῆ. Ὁρκιστῆτε ἀπάνω στὸ πτῶμα του ὅτι θὰ τὸν ἐκδικηθῆτε!

Μὲ μιὰ χειρονομία ἀγρία καὶ ἀποφασιστική, οἱ δύο νέοι, ποὺ εἶχαν κι' αὐτοὶ κορσικανικὸ αἷμα στὶς φλέβες τους, ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνή:

—Ναί, μητέρα, τὸ ὁρκιζόμαστε!

◆◆

Λίγες μέρες μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ καὶ ἐνῷ ἡ χήρα κόμησσα ἑτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῆ μὲ τὰ παιδιά της εἰς ἕνα κτῆμα ποὺ τῆς ἀπέμεινε ἀπ' ὅλην τὴν κολοσσιαία περιουσία τους, κάποιος μηχανικὸς Μπιανκίνι, ἀντιπρόσωπος τοῦ κόμητος στὴν Ἀφρική, ἦρθε καὶ τοὺς ἔφερε μιὰ πολὺ χαρμόσυνη εἴδησι.

Εἶπεν ὅτι ἐκεῖ κάτου εἶχαν ἀνακαλυφθῆ κοιτάσματα χρυσοῦ, ὅτι τὰ εἶχε δηλώσει στὸ ὄνομα τοῦ δυστυχισμένου κόμητος καὶ ὅτι σὲ λίγο διάστημα θὰ ἔδιναν δεκάδες ἑκατομμυρίων στὴν οἰκογένεια τοῦ αὐτόχειρος.

Ἡ Ἰουλία τ' ἄκουσε αὐτὰ μὲ τὴν ψυχὴ συντετριμμένη. Ἂν ὁ Μπιανκίνι ἐρχόταν καὶ τὰ ἔλεγε αὐτὰ λίγες μέρες ἐνωρίτερα, ὁ κόμης θὰ ἦταν τώρα ζωντανός.

Ἀποφάσισαν τότε νὰ ξαναπάη στὴν Ἀφρικὴ ὁ Μπιανκίνι, σὰν πληρεξούσιος τῆς οἰκογενείας Τρεμὲζ καὶ νὰ ξεκαθαρίση ἐκεῖ τὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη περιουσία.

Ἡ Ἰουλία ἀσχολήθηκε μὲ τὴ μόρφωσι τῶν παιδιῶν της, ποὺ ἦσαν ἄνδρες πιά, καὶ στὸν μικρότερον συνέστησε: «Ἐσύ, Ρογῆρε, πρέπει νὰ ὑπακούης στὸν Ἰάκωβον, ὅπως ὁ Ἰάκωβος θὰ ὑπακούη ἐμένα!»

Πρὸ παντὸς ὅμως τοὺς ἐθύμισε, ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονήσουν τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωσαν ἀπάνω στὸ πτῶμα τοῦ πατέρα τους.

◆◆

Ἔπειτα, ὅταν ἔγιναν ἄντρες πιά, ἡ μητέρα τοὺς ἔδωσε πάλι τὸ σύνθημα ν' ἀρχίσουν τὶς ἐχθροπραξίες, κλεισμένη στὸ καταφύγιό της, δηλαδὴ στὸν πύργον Φερτέ. Καὶ τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητὴ μητέρα,

»Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ λέγωμαι Φεράλ. Εἶμαι γέρος, λίγο καμπούρης, μὲ ἄσπρα μαλλιά. Ἀνέλαβα θέσι γραμματέως τοῦ Μορώ. Θὰ ἐκδικηθοῦμε!

Ἰάκωβος»

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἔλαβε ἕνα ἄλλο γράμμα, πιὸ σύντομο, ποὺ ἔλεγε μονάχα τὰ ἑξῆς:

«Ἡ στιγμὴ ποὺ περιμένω ἀπὸ τόσα χρόνια ἔφθασε. Ὁ Μορὼ θὰ κτυπηθῆ τὸ βράδυ τῶν ἀρραβώνων τῆς κόρης του».

Καὶ τέλος, ἔλαβε τὸ ἑξῆς λακωνικώτατο τηλεγράφημα:

«Τετέλεσται!»

Ο ΥΙΟΣ

—Τί ἔχεις παιδί μου; Γιατί εἶσαι τόσο σκυθρωπὸς καὶ μελαγχολικός;

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτησις ποὺ ἔκαμε ἡ κόμησσα στὸν Ἰάκωβον, μόλις τὸν εἶδε ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια.

Καὶ ὁ Ἐκδικητὴς τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά:

—Μητέρα, ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ ἀπαλλάξης ἀπὸ τὸν ὅρκο μου.

Ἡ κόμησσα τινάχτηκε.

—Πῶς, λοιπόν! ἐφώναξε. Δὲν τὸν ἐσκότωσες ἀκόμη;

—Ὁ Μορὼ δὲν ἀπέθανε!

—Δὲν ἀπέθανε; Καὶ γιατί τὸν ἄφησες νὰ ζήση αὐτὸν τὸν λῃστή; Γιατί τὸν λυπήθηκες; Μήπως λυπήθηκε αὐτὸς τὸν πατέρα σου; Γιατί νὰ πατήσης τὸν ὅρκο σου; Γιατί νὰ μὲ προδώσης;

—Μητέρα!..

—Γιατί νὰ προδώσης τὴ μνήμη τοῦ πατέρα σου;

—Ἄφησέ με νὰ σοῦ μιλήσω...

—Ἐφάνηκες δειλὸς μπροστὰ στὸ καθῆκον σου... Ἐξέχασες ὅτι εἶσαι παιδί μου... Δὲν θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω ποτέ!

—Μητέρα, σ' ἐξορκίζω! Ἄφησέ με νὰ ἐξηγηθῶ...

—Λέγε!

Καὶ μὲ φωνὴ σοβαρὴ καὶ ἐπίσημη, ὁ Ἐκδικητὴς ἐπρόσθεσε:

—Μόνον ὅταν ὁ Μορὼ κατέβηκε στὸν τάφο ἐσκέφθηκα ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πεθάνη ἐκεῖ. Ἕως τότε ἤμουν ὁ Ἐκδικητής, ὁ Τιμωρός, ὁ Ἀμείλικτος! Ἀλλὰ ἕνα γεγονὸς ἀπροσδόκητο μὲ συνεκλόνισε. Ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Μορώ, ἀφοῦ ἔμαθε ἀπὸ μένα ὅλα τὰ ἐγκλήματα τοῦ πατέρα της ἄφησε ὅλη της τὴν περιουσία στοὺς φτωχούς. Τότε ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν εἶχα πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσω τὸν Μορώ. Τὸν ἔβγαλα λοιπὸν ἀπὸ τὸν τάφο καὶ τὸν ξανάφερα στὴ ζωή.

—Καὶ τώρα θέλεις νὰ τὸ σώσης ὁριστικά;

—Ἴσως...

—Δυστυχισμένε!

—Ναί, μητέρα, ἔχεις δίκηο νὰ μὲ λὲς δυστυχισμένον. Εἶμαι, καὶ μάλιστα πάρα πολὺ δυστυχής. Γιατὶ τιμωρῶντας ἕναν ἔνοχον παρέσυρα στὴ δυστυχία μιὰν ἀθῶα, μιὰ πονετικὴ μητέρα, μιὰν ἁγία!

—Τὴν κόρη του!

—Ναί, τὴν κόρη του, τὰ δάκρυα τῆς ὁποίας μοῦ προκάλεσαν τὸν οἶκτο καὶ μοῦ ἐλύγισαν τὴν χαλύβδινη θέλησι. Τὴν κόρη του, ποὺ τὴν βλέπω τώρα μὲ τὸν φωτοστέφανον τῆς μάρτυρος, ποὺ θὰ κάνη κι' ἐσένα νὰ δακρύσης, ὅπως ἔκλαψα κι' ἐγώ, μητέρα!

—Τὴν ἀγαπᾶς! ἐφώναξε ἡ Ἰουλία Ὀρσίνι. Κι' ἐγὼ εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ φθάναμε στὸ τέρμα. Τί περιμένεις λοιπὸν ἀκόμα γιὰ νὰ τῆς ξαναδώσης τὸν πατέρα;

—Νὰ μὲ ἀπαλλάξης ἀπὸ τὸν ὅρκο μου, ἀπάντησε μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ Ἰάκωβος ντὲ Τρεμέζ.

—Ποτέ! Εἶμαι κι' ἐγὼ δεμένη μὲ τὸν ἴδιον ὅρκο. Καὶ ἐφ' ὅσον ζῶ ἐγώ, ἢ θὰ μὲ ὑπακούσης ἢ θὰ εἶσαι ἐπίορκος. Διάλεξε!

—Ἄχ, μητέρα, μὲ συντρίβεις!

—Ἐσὺ μὲ συντρίβεις περισσότερο. Τὸ ἐγκληματικὸ αἴσθημά σου ἀρχίζει νὰ μοῦ σαλεύη τὸ λογικό...

Ἀλλὰ ὁ Ἐκδικητὴς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήση.

—Ποιὸς ξέρει ἂν μὲ ὁδηγῆ μᾶλλον πρὸς τὸ φῶς; Ποιὸς ξέρει μήπως τὸ αἴσθημα αὐτὸ μοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια πρὸς τὴν ἀλήθεια!

—Ἰάκωβε, βλαστημᾶς!

—Μοῦ μιλάει ἡ συνείδησίς μου, μητέρα.

—Μὴν ξεχνᾶς τὸν πατέρα σου!

—Δὲν τὸν ξεχνῶ καθόλου. Ἦταν μεγαλόψυχος αὐτὸς καὶ δὲν θὰ ἤθελε αὐτὸς ἀπὸ ἐκδίκησι μιὰν ἀδικία.

—Σώπα καὶ ξαναγίνε παιδί μου, ἀντάξιο τῆς δυστυχισμένης σου μητέρας!

—Μητέρα, ἀγαπημένη μου μητέρα!

—Ἄκουσε, παιδί μου... Προσπάθησε νὰ συνέλθης. Ξέχασε τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ αἴσθημα ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη μέσα στὴν καρδιά σου, ἀφοῦ τόσο πολὺ σὲ ταπεινώνει. Νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν ὅρκο σου; Νὰ ἐπιτρέψω σ' αὐτὸν τὸ λῃστὴ νὰ ξανάρθη στὴ ζωὴ καὶ στὸ ἔγκλημα; Θὰ ἦταν παραφροσύνη καὶ ἀτιμία αὐτό!..

—Ἔστω! ἀπάντησε σταθερὰ ὁ Ἐκδικητής. Ὁ Μορὼ θὰ μείνη φυλακισμένος ὥς ποὺ νὰ πεθάνη!

—Εὐχαριστῶ, παιδί μου... Ἀλλὰ μονάχα τότε θὰ σὲ συγχωρήσω, ὅταν καταλάβω ὅτι ξερρίζωσες ἀπ' τὴν καρδιά σου τὸ φαρμακερὸ λουλοῦδι ποὺ τὴν δηλητηριάζει.

Ὁ Ἰάκωβος ἔκανε μιὰν ὑπόκλισι.

Καὶ ὅταν ἔφυγε καὶ ἄφησε τὴ μητέρα του μόνη, σηκώθηκε αὐτή, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν εἰκόνα τοῦ μακαρίτου κόμητος Τρεμὲζ καὶ εἶπε μὲ κορσικανὴ σταθερότητα:

—Ἀφοῦ καὶ τὰ παιδιά σου ἐπάτησαν τὸν ὅρκο τους, θὰ σ' ἐκδικηθῶ ἐγώ!

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ

—Πές μου, κύριε Φεράλ, πότε θὰ μᾶς φέρης τὸν Γλυκόρριζα; ἐρώτησε ὁ Γιαννάκης τὸν πρώην γραμματέα τοῦ παπποῦ του.

—Θὰ σοῦ τὸν φέρω γρήγορα, ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος ντὲ Τρεμέζ.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ Περιλὸ ἐλάβαινε ἕνα περίεργο τηλεφώνημα ποὺ τὸν ἔβαλε σὲ μεγάλη ἀνησυχία. Ὡστόσο ἀπάντησε σ' αὐτὸν ποὺ τοῦ τηλεφωνοῦσε:

—Μάλιστα, μάλιστα, σύμφωνοι. Στὶς πέντε, πλατεία Ἀρμὰν Καρρέλ. Θὰ εἶμαι.

Μετὰ ἐπῆγε πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο.

Μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἐστάθμευε κάπου ἐκεῖ σιμά, στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολὺ ἰδιόρρυθμη περιβολὴ κι' ἕνα καπέλλο ποὺ τοῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπο.

«Ἐκεῖ εἶνε, σκέφθηκε ὁ ντέτεκτιβ. Ὡραῖα! Θὰ γελάση καλὰ ὅποιος γελάση τελευταῖος».

Ἔπειτα διέταξε τὸν ὑπηρέτη του νὰ φέρη μιὰ μεγάλη καλαμένια βαλίτζα καὶ νὰ τὴν βγάλη στὸ μπαλκόνι γιὰ ν' ἀεριστῆ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ γραφεῖο του ὁ Γλυκόρριζας.

—Λοιπόν, φεύγεις ἐπισήμως; ἔκανε ὁ μάγκας μὲ τὴν ἐπιβλητική του οἰκειότητα. Βλέπω ὅτι ἑτοιμάζεις τὰ μπαγκάζια σου.

—Ἄκουσε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Περιλό. Ὁ μικρός σου φίλος, ὁ Γιαννάκης σ' ἐζήτησε.

—Τί λές; Αὐτὸ εἶνε ὡραῖο!

—Θὰ σὲ πάω λοιπὸν γιὰ νὰ μείνης μαζί του.

—Αὐτὸ εἶνε ἀκόμη ὡραιότερο!

—Πρέπει ὅμως νὰ κάνουμε τὶς δουλειές μας μυστικὰ γιὰ νὰ μὴν καταλάβουν οἱ ἐχθροί μας ποῦ θὰ σὲ πάω.

—Τὸν κακό τους τὸν καιρό! μουρμούρισε ὁ μάγκας.

Ὁ Περιλὸ τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔφερε στὸ μπαλκόνι, ἄνοιξε τὴν καλαμένια βαλίτζα καὶ τὸν διέταξεν ἐπισήμως:

—Ἔμπα ἐδῶ μέσα!

—Τί ἔκανε λέει; Μπὰς καὶ μὲ πέρασες γιὰ ἄπλυτο ροῦχο καὶ θέλεις νὰ μὲ στείλης στὴν πλύστρα;

—Κάμε αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω καὶ μὴ φοβᾶσαι.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀστεῖο!

Καὶ ὁ μάγκας ἐκλείστηκε μέσα στὸ μεγάλο καλάθι. Ἀπ' ἐκεῖ ὁ Περιλὸ τὸν κουβάλησε κάτω καὶ τὸν ἐτοποθέτησε μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε κι' αὐτὸς ἐκάθησε στὸ βολάν.

Μόλις τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Περιλὸ ξεκίνησε, ἀμέσως τὸ ἀκολούθησε τὸ ἄλλο, ποὺ στεκόταν λιγάκι παρακάτω.

Ὅταν τὰ δύο αὐτοκίνητα ἔφθασαν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, συνέβη κάτι τὸ ἀπίστευτο σὲ θρασύτητα καὶ ἐπιδεξιότητα.

Μὲ μιὰ δυνατὴν ἁρπάγη, ὁ Ριζαρντὲν (γιατὶ αὐτὸς ἦταν στὸ δεύτερο αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ τὸν Κρεμὰρ) ἅρπαξε ἀπὸ τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο τὸ καλάθι ποὺ εἶχε μέσα τὸν Γλυκόρριζαν καὶ τὸ μετέφερε στὸ δικό του.

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο τῶν κακοποιῶν ἔφυγεν ὁλοταχῶς.

—Μπράβο, μάστορη! φώναξε ὁ Κρεμάρ. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἔκανες ἄλλη δουλειὰ σὲ ὅλη σου τὴ ζωή!

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς στροφές, γιὰ ν' ἀποφύγη κάθε καταδίωξι, σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Ζιραρντέν, ὅπου περίμενε ἡ Διάνα.

—Λοιπόν; ἐρώτησε ἡ Μόντι.

—Ἐδῶ μέσα εἶνε, ἀπάντησεν ὁ Ἀμερύ, δείχνοντας τὴν καλαμένια βαλίτζα.

—Εἶσαι βέβαιος;

—Διάβολε! ἀφοῦ εἶδα τὸν Περιλὸ νὰ τὸν βάζη ὁ ἴδιος ἐδῶ μέσα...

Ἄνοιξαν τὸ καλάθι.

—Ἐμπρός! πήδα ἔξω, βάθρακα! φώναξε ὁ Κρεμάρ.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν κινοῦνταν μέσα, ἡ Διάνα ἀναποδογύρισε τὸ καλάθι, ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ γεμάτη λύσσα.

Ἀντὶ γιὰ τὸν Γλυκόρριζαν βρισκόταν ἐκεῖ μέσα μιὰ μεγάλη πέτρα τυλιγμένη σὲ κουρέλια καὶ παληόχαρτα καὶ πάνω σ' αὐτὰ καρφωμένο ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε:

«Ὁ Γλυκόρριζας δὲν εἶνε ἀποσκευή!»

—Νὰ μᾶς κοροϊδεύη τώρα καὶ ὁ Περιλό! ἐφώναξε ἡ Μόντι μὲ λύσσα. Αὐτὸ πιὰ εἶνε πολύ! Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ!..

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Περιλὸ ὡδήγησε τὸν μικρὸν μάγκαν στὸν Ρογῆρον, ποὺ τὸν συνεχάρη γιὰ τὸ περίφημο κόλπο του. Καὶ ὁ ντέτεκτιβ ἀπάντησε μὲ μετριοπάθεια:

—Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, κύριε. Εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάμω πολὺ περισσότερα.

◆◆

—Λοιπόν, ἀδελφέ μου, εἶσαι λιγώτερο δυστυχισμένος τώρα; ρώτησε ὁ Ρογῆρος τὸν Ἐκδικητήν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔκανε μιὰν ἀόριστη χειρονομία καὶ ἀποκρίθηκε:

—Προσπαθῶ νὰ λογικευθῶ, νὰ παλαίψω ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου.. Καὶ πρὸ πάντων νὰ καταπνίξω μέσα μου τὸ τρομερὸ αὐτὸ αἴσθημα. Δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν θὰ νικήσω... Ἀποφεύγω νὰ ρωτήσω τὸ μέλλον. Εἶνε ἀρκετὸ τὸ ὅτι ἐπιβάλω σιγὴ στὴν καρδιά μου.

—Δυστυχισμένε μου ἀδελφέ!

—Ἔχεις δίκηο νὰ μὲ λυπᾶσαι. Εἶσαι εὐτυχισμένος ἐσύ, ποὺ δὲν ἔχεις νὰ ὑποστῆς τὸ μαρτύριο μιᾶς τέτοιας πάλης.

—Ὁπωσδήποτε κάτι κατώρθωσες ἕως τώρα, ἀφοῦ ἐπέτυχες ἀπὸ τὴν μητέρα νὰ χαριστῆ ἡ ζωὴ τοῦ Μορώ. Ἂς ἐλπίσουμε στὸ μέλλον...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἄνοιξε ἀπότομα κι' ἐμπῆκε μέσα σιγὰ-σιγὰ ἡ Γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα. Καὶ θὰ ἄκουσε ἀσφαλῶς τὰ τελευταῖα λόγια τῶν δύο ἀδελφῶν, γιατὶ χαμογέλασε παράξενα.

—Ἐνόμισα ὅτι ἡ παρουσία μου ἐδῶ θὰ ἦταν χρήσιμη καὶ ἦρθα, εἶπε.

Καὶ μ' ἕναν τόνο ποὺ ἔκαμε τοὺς δύο ἀδελφοὺς ν' ἀνατριχιάσουν σὰν νὰ τοὺς μιλοῦσε βρυκόλακας, ἐπρόσθεσε:

—Σκέφθηκα πολὺ πάνω σ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ὁ Ἰάκωβος. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένη μαζί σας, ἀφοῦ μὲ παρακούσατε. Ποῦ βρίσκεται ὁ Μορώ;

—Στὸν Κόκκινο Πύργο.

—Ποῦ τὸν ἔχετε φυλακισμένον;

—Κάτου στὰ ὑπόγεια.

—Ποιὸς τὸν φρουρεῖ;

—Ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μας.

—Αὔριο θὰ μὲ πᾶτε νὰ ἰδῶ τὸν ἐχθρό μου. Ἀφοῦ σεῖς ἐφανήκατε κατώτεροι τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς σας, θὰ ἐκδικηθῶ μόνη μου τὸν πατέρα σας. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι ἀπὸ τὰ παιδιά της, ἀπομακρύνθηκε κι' ἐπῆγε πρὸς ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ.

Στὸ δωμάτιο ὅμως ἐκεῖνο ἔμενε ἡ Ζακελίνα.

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἐκατάλαβε ποῦ πήγαινε ἡ μητέρα του, ἔτρεξε νὰ τὴν προφθάση.

—Μητέρα μου, τῆς εἶπε. Σὲ ἱκετεύω, μὴ μπῆς ἐδῶ μέσα.

—Γιατί;

—Κάποιος εἶνε μέσα.

—Ποιὸς εἶνε λοιπὸν ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ;

—Ἡ κόρη τοῦ Μορώ!

—Αὐτή! Πῶς ἐτόλμησες νὰ τὴν πάρης μαζί σου; Τὸ κακὸ λοιπὸν εἶνε πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' ὅ,τι τὸ εἶχα φαντασθῆ.

—Μητέρα, ἄσε νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

—Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ! φώναξε ἡ Κορσικανή.

Γυρίζοντας ἔπειτα πρὸς τὰ δύο ἀδέλφια ποὺ τὴν κυττοῦσαν ἄφωνα καὶ ταραγμένα, τοὺς εἶπε μὲ τραχειὰ φωνή:

—Δὲν πιστεύω νὰ θελήσετε νὰ μεταχειρισθῆτε ἐναντίον μου βίαν!...

Καὶ μὲ τὴ μορφὴ παραμορφωμένη ἀπὸ τὸ μίσος ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα.

Ἀλλὰ σταμάτησε ἀπότομα.

Γονατισμένοι στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ των, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Γλυκόρριζας, μὲ τὰ νυχτικά τους, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα καὶ τὰ μάτια σηκωμένα πρὸς τὸν οὐρανό, ξανάλεγαν τὴν προσευχὴ ποὺ τοὺς ὑπαγόρευε ἡ Ζακελίνα:

«Δὸς ἡμῖν σήμερον τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν...»

Τὸ θέαμα ἐκεῖνο ἦταν τόσο γοητευτικὰ ἀφελές, τόσο ποιητικὰ συγκινητικό, ὥστε γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, ἡ ἀμείλικτη Κορσικανὴ ἔνοιωσε κάποια δροσερὴ πνοὴ νὰ περνάη ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

Καὶ ὅταν, μετὰ τὴν προσευχή, ἡ Ζακελίνα στράφηκε καὶ τὴν εἶδε, ἡ νέα τάχασε κι' ἐκύτταξε μὲ ἀπορία τὸν Φερὰλ σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

—Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία καὶ γιατὶ μὲ κυττάει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

Ἀλλὰ ἡ κόμησσα ντὲ Τρεμέζ, ποὺ εἶχεν ἀμέσως ἐμβαθύνει στὴν καρδιὰ τῆς Ζακελίνας, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ τόσο ἀλλαγμένη, ποὺ τὰ παιδιά της ἐδυσκολεύτηκαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν:

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ἡ συνέχεια

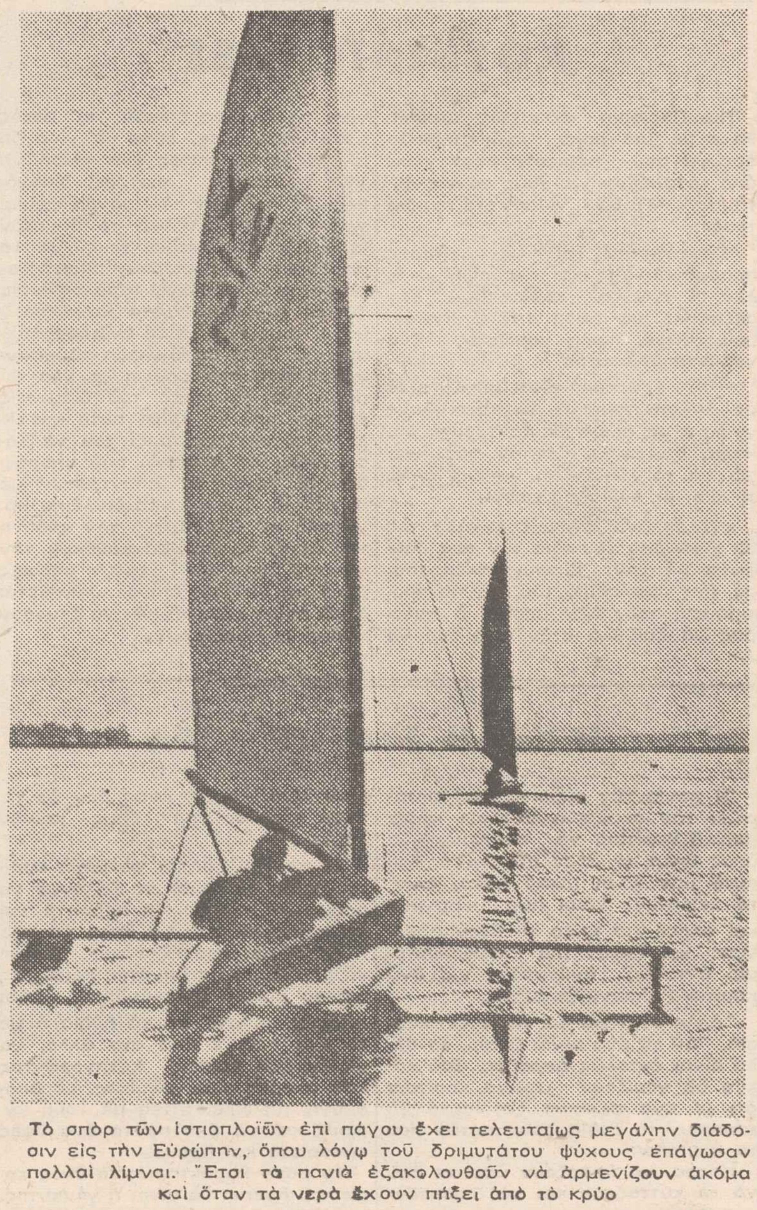

Τὸ σπὸρ τῶν ἱστιοπλοΐων ἐπὶ πάγου ἔχει τελευταίως μεγάλην διάδοσιν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου λόγῳ τοῦ δριμυτάτου ψύχους ἐπάγωσαν πολλαὶ λίμναι. Ἔτσι τὰ πανιὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρμενίζουν ἀκόμα καὶ ὅταν τὰ νερὰ ἔχουν πήξει ἀπὸ τὸ κρύο

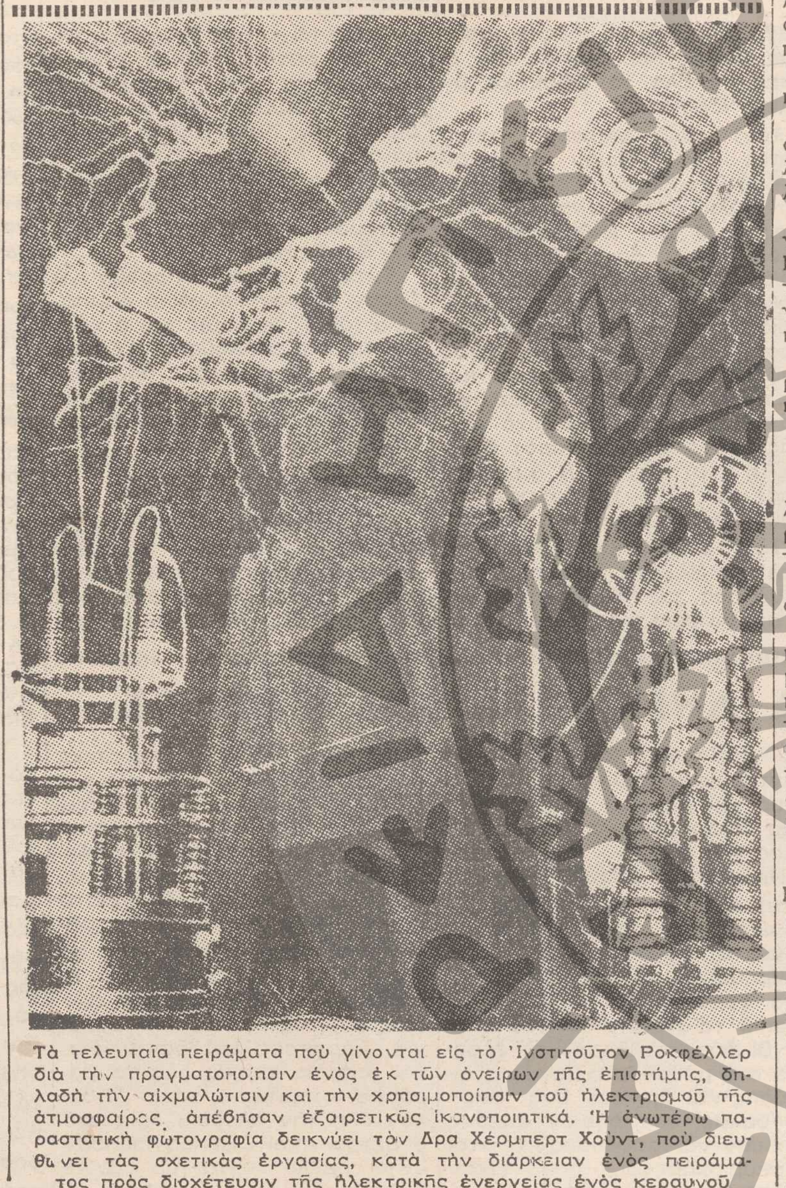

Τὰ τελευταῖα πειράματα ποὺ γίνονται εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ροκφέλλερ διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς ἐκ τῶν ὀνείρων τῆς ἐπιστήμης, δηλαδὴ τὴν αἰχμαλώτισιν καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπέβησαν ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικά. Ἡ ἀνωτέρω παραστατικὴ φωτογραφία δεικνύει τὸν Δρα Χέρμπερτ Χοὺντ, ποὺ διευθύνει τὰς σχετικὰς ἐργασίας, κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς πειράματος πρὸς διοχέτευσιν τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ἑνὸς κεραυνοῦ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Καταστόλιστο ἀποκρηάτικα ἦταν τὸ μεγάλο μαγαζὶ καὶ στοὺς τοίχους του εἶχαν κολληθῆ πλῆθος ζωγραφιὲς μικρῶν Βάκχων, Βάκχων ποὺ μὲ φουσκωμένα μάγουλα, γεμᾶτα, φαινόνταν ἕτοιμοι νὰ ρίξουν ἢ νὰ ξεσφενδονίσουν ἀπ' τὸ στόμα τους ὄχι νερό, ἀλλὰ κρασί.

Ὑπῆρχε κι' ἕνας μεγάλος Βάκχος, ἀλλ' αὐτὸς φαινότανε νἆναι μεθυσμένος. Ἡ ματιά του ἔδυε...

Καὶ ἦσαν ἀρκετοὶ στὴ μεγάλη ταβέρνα, ἀλλὰ σιωπὴ ἁπλωνόταν καὶ ὅλοι ἔτρωγαν, ἔπιναν μὲ σοβαρότητα παράξενη. Μὰ εἶχαν ἐκεῖ, τὴν ἑορτὴ κάποιου θεοῦ τῆς λαιμαργίας, ποὺ μόνο νὰ τρῶνε ἔπρεπε, χωρὶς νὰ πολυμιλοῦν;

Ὁ φίλος μου φαρμακοποιός, ποὺ ἑώρταζε, δὲν τὸν ἔλεγαν ὅμως Βάκχο, ἀλλὰ Χαράλαμπο, στὸ δρόμο δὲν εἶχε πάψει νὰ ἐξυμνῆ στοὺς ἄλλους τῆς παρέας μας, ποὺ ἦσαν, ὅλοι σχεδόν, γιατροί, τὰ φαγιὰ καὶ τὸ κρασὶ τῆς ταβέρνας. Ὁ μάγερας, ὁ Τζένης, ἔλεγε, ἦταν μάγερας θαυματοποιός. Τὰ φαγιά του ἦσαν ἕνα θαῦμα. Μὰ καὶ τὸ κρασὶ τῆς ταβέρνας αὐτῆς δὲν πήγαινε πίσω! Ἔπινες, ἔπινες καὶ ὅλο διψοῦσες, ἤθελες νὰ πίνῃς!

Καὶ ὅταν εἶδε τὴν ἡσυχία ποὺ ἁπλωνόταν, χωρὶς νὰ φαίνεται ἡ χαρά, εἶπε:

— Μὰ τί ἔχουν πάθει ἀπόψε;

Τὸ μαγαζὶ εἶχε τρεῖς ὑπαλλήλους, σχεδὸν τῆς ἰδίας ἡλικίας. Καὶ σὰ νὰ τοὺς εἶχε διαλέξει ὁ ἰδιοχτήτης τῆς ταβέρνας, νὰ μὴν ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα, οὔτε τὰ ἴδια ὀνόματα. Ἕνας ξανθὸς καὶ λεγόταν Σωκράτης, ὑποδιευθυντὴς τῆς ταβέρνας, ἕνας ἄλλος μελαχροινός, Γιῶργος τ' ὄνομα καὶ ὁ τρίτος, Μανώλης, καστανός. Καὶ ὅλοι κομψοί, νέοι καὶ γρήγοροι.

Καθίσαμε σὲ μιὰ γωνιά, ποὺ στὸν τοῖχο της κρεμιῶνταν δυὸ ζωγραφιές, μιὰ τοῦ Βδελόπουλου ἀγριεμένου καὶ μὲ τὶς τσέπες γεμᾶτες ἀπὸ χαρτιά, καὶ μιὰ τοῦ Κλεάνθη...

Πιὸ πέρα ἀπὸ μᾶς ἔτρωγε ἕνα ζευγάρι νέο. Οὔτε γύρισε νὰ μᾶς κυττάξῃ, νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ σὲ μᾶς, ποὺ περάσαμε ἀπὸ κοντά του, καὶ καθήσαμε ἔπειτα, σχεδὸν ἀντικρύ. Κι' ἦταν ἕνα χαριτωμένο ζευγάρι. Μιὰ νέα ὡραία, γλυκειὰ κι' ἕνας νέος νόστιμος.

Ἔτρωγαν καὶ μιλοῦσαν. Τὰ μάτια τῆς νέας τὰ γλυκά, δὲν μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ συντρόφου της. Τὸ ἴδιο καὶ κείνου. Ἀλλοῦ δὲν ἐκύτταζαν. Καὶ σὰ νᾶσαν μόνοι, κατάμονοι ἔκαναν. Δὲν ἄκουαν παρὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ τὰ μάτια τους τὸ ἴδιο. Ἄλλοι δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ, ἢ ποὺ ὑπῆρχαν, τοὺς εἶχαν λησμονήσει!...

Καὶ κάθε τόσο ὁ ἕνας προσέφερνε στὸν ἄλλο μὲ τὸ πηροῦνι του μπουκιές. Κι' ἄνοιγε κεῖνος, ἢ ἐκείνη τὸ στόμα της καὶ τὴ δεχόταν...

— Βρὲ ἀδελφέ, εἶπε ὁ φαρμακοποιός, αὐτὸ θὰ βλέπουμε τώρα!... Σὰ νὰ γίνεται ἐπιτοῦτο...

— Εἶνε βάσανο! ἔκανε ὁ φίλος του ἰατροδικαστής. Καὶ βάσανο μεγάλο!

— Σὲ κάνει νὰ σκέπτεσαι τὴν παντρειά! εἶπε ἕνας γιατρός.

— Θἆναι νιόπαντροι!..

Καὶ ὅλοι τοὺς κύτταζαν, ὅλοι, ποὺ ξακολουθοῦσαν αὐτὸ τὸ παιχνίδι: νὰ μιλοῦν καὶ νὰ τρῶνε κοντὰ-κοντά, νὰ κυττάζῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ μάτια. Καὶ μάλιστα αὐτή... Δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ συντρόφου της. Καὶ κάθε τόσο νὰ δίνῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἀπ' τὸ φαΐ του, ἕνα κομμάτι. Κάποτε δάγκωνε ἐκείνη τὸ μισό, γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸ ὑπόλοιπο νὰ τὸ φάῃ ὁ σύντροφός της.

Καὶ ὅλοι γύρω τοὺς κύτταζαν, τοὺς κύτταζαν. Καὶ κεφάλια φαίνονταν ἀπ' τ' ἄλλο διαμέρισμα, νὰ βγαίνουν καὶ νὰ τοὺς κυττάζουν.

Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔβλεπαν κανένα, δὲν ἐπρόσεχαν διόλου τί γύρω τους γινόταν, σὰ νᾶσαν μόνοι αὐτοὶ ἐκεῖ, κατάμονοι, ἄλλοι νὰ μὴν ὑπῆρχον, καὶ τὰ φαγιὰ νὰ τοὺς τὰ πηγαίνουν ἀόρατοι ἄνθρωποι, ἢ πνεύματα...

— Εἶνε βάσανο τρομερὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ ποὺ γίνεται! εἶπε πάλι ὁ ἰατροδικαστής. Σοῦ φέρνει ἐπιθυμία παντρειᾶς! Καὶ παντρειᾶς ἀπὸ ἔρωτα!.. Ἐδῶ βλέπετε ἔρωτα, ἔρωτα!..

— Ναί, εἶπε, ὁ ὀδοντοϊατρός, ἀλλ' αὐτὸ πόσο θὰ διαρκέσῃ;.. Θἆταν καλὸ νὰ κρατήσῃ χρόνια καὶ χρόνια... Τί λέτε σεῖς;

— Ἡ ἐρώτησι ἦταν σὲ μένα.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα, μπορεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ χρόνια, φτάνει νὰ ὑπάρχῃ μυαλό... μυαλὸ δηλαδὴ γιὰ νὰ κάνῃς ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ: «Ἂν ὁ ὀφθαλμός σου σὲ σκανδαλίζῃ...» Καὶ νὰ ὑπάρχῃ καὶ χρῆμα! Αὐτὸς ὁ νέος φαίνεται νἄχῃ τὸν παρᾶ...

— Ἅ, ἔκανε ὁ πιὸ νέος τῆς παρέας μας σὰ νὰ ἤξερε ἀπὸ τέτοια, αὐτὸ εἶνε!..

Τρώγαμε, πίναμε καὶ ἡ ματιά μας πήγαινε διαρκῶς στὸ ζευγάρι. Αὐτὴ σὰ νὰ τοῦ κελαϊδοῦσε, νὰ μὴν τοῦ μιλοῦσε.

— Ὤ, εἶπε ἕνας ἀπ' τοὺς γιατρούς, ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει ἕως τότε, αὐτὸ εἶνε ὁ παράδεισος! Ἀπολαμβάνει κανεὶς ὅλα, τὰ πάντα, ὅλα τ' ἀγαθὰ μαζί!..

Ἦταν κόκκινος, ἀλλ' εἶχε κοκκινήσει τόσο τώρα, ποὺ μοῦ φάνηκε νὰ μοιάζῃ μὲ τὴ μεγάλη σόμπα, ποὺ στὴν ἄλλη γωνιά, τὴν ἀντικρυνή μας, βρισκόταν κατακόκκινη ἀπ' τὴ φωτιά, σὰ νὰ ἐπιθυμοῦσε κι' αὐτὴ τὸν παράδεισο, ποὺ ἀπολαμβάνῃ κανεὶς ὅλα τ' ἀγαθὰ μαζί...

⬦⬦

Τὸ ζευγάρι σηκώθηκε κι' ἔφυγε. Αὐτὴ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο κολλῶντας σφιχτὰ ἀπάνω του, κι' ἔφυγαν ἔτσι δυὸ σὰν ἕνας. Οὔτε ματιὰ γύρω τους δὲν ἔρριξαν, δὲν κύτταξαν κανένα, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος ἐκεῖ μέσα...

Ἀλλά, καθὼς ἡ πόρτα ἔκλεισε, μιὰ ἀνακούφισι σὰ νἄγινε, κάτι νἄφυγε ποὺ βάραινε στὰ στήθη ὅλων κι' ἔγινε μιὰ κίνησι μὲ μιᾶς, ἡ μεγάλη αἴθουσα ζωήρεψε.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ζευγαριοῦ ἐκείνου σὰ νὰ ἐμπόδιζε τὴ χαρὰ τῶν ἄλλων νὰ ξεπεταχτῇ. Μὰ καὶ δὲν ξέρω πῶς μοῦ φάνηκε, ὅτι καὶ ὁ μεγάλος Βάκχος ὁ ζωγραφισμένος στὸν τοῖχο, ποὺ τὸν ἔβλεπα, ὅταν πήγαινε κάποτε ἡ ματιά μου σ' αὐτόν, σὰ σοβαρὸ τώρα τὸν εἶδα, σὰ νὰ γελοῦσε...

Καὶ νὰ καὶ ἡ κιθάρα σὲ λίγο, τοῦ κιθαριστὴ τῆς ταβέρνας, ἀκούστηκε κι' ἔπειτα ἡ φωνή του, μιὰ φωνὴ βραχνὴ λίγο, νὰ τραγουδᾷ:

> Δυὸ γλυκὰ ματάκια
> μάτια ζηλεμένα...

Φωνὲς γυναικεῖες, ἀντρίκες βοήθησαν καὶ ἡ μεγάλη ταβέρνα γέμισε ἀπὸ θόρυβο, ἀπὸ χαρά. Ἡ χαρὰ πετοῦσε, πηδοῦσε τώρα μέσα κεῖ.

Καὶ πέρα, στὴν ἄκρη, ὁ ἰδιοχτήτης τῆς ταβέρνας, ὁ Τάσος ὁ Σιδέρος, φορῶντας μιὰ τεράστια φέσα στὸ κεφάλι, ἐχόρευε χορὸ δικό του...

— Αὐτὸς εἶνε χορός, ἐφώναξε ὁ φαρμακοποιὸς δείχνοντάς τον. Εἶνε ὁ χορὸς τῆς χαρᾶς! Πῶς χορεύει τὸ κατσικάκι, τὸ προβατάκι...

— Πῶς ἐχόρευε, εἶπα κι' ἐγώ, ὁ καϋμένος ὁ σκύλος μου, ὁ Τόμ, ὅταν θέλαμε νὰ τὸν βγάλουμε ἔξω, περίπατο...

Ἕνας νέος, κίτρινος, ἀδύνατος, μετρίου ἀναστήματος, μὲ μεγάλη ρεπούμπλικα καὶ παληὰ ροῦχα, μᾶς πλησίασε.

Στάθηκε κοντά μας χωρὶς νὰ πῆ λέξι καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς κυττάζῃ ἕναν-ἕναν...

— Μὰ τ' εἶνε τοῦτος!

— Τί θέλει...

Ὁ νέος μίλησε:

— Ἐσύ, εἶπε στὸν ἰατροδικαστή, πρώτη θέσι! Νὰ πᾷς τὸ πρωῒ στὶς ἑφτά! Καὶ σύ, εἶπε σὲ μένα, πρώτη θέσι! Ἐσύ, εἶπε στὸν κόκκινο γιατρό, τρίτη θέσι! Ἐσὺ δεύτερη, ἐσὺ πρώτη...

— Μὰ τί λέει αὐτός, τ' εἶνε τοῦτο! ἔκανε ἡ παρέα μου.

Κι' αὐτός:

— Ἐσύ, εἶπε σ' ἕνα γιατρὸ ποὺ ἔτρωγε μαροῦλι, δεύτερη θέσι! Καὶ τὸ πρωῒ στὶς ἑφτά.

— Μὰ τί λέει τοῦτος;

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε τὸν ρώτησε γελῶντας ὁ φαρμακοποιός, ποὺ φαινόταν νὰ τὸν ξέρῃ.

— Στὸ Δαφνί!.. τοῦ ἀπάντησε αὐτὸς μὲ σοβαρότητα...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΑΖΗΤΗΤΟΙ

Ὅπως στὰ διάφορα ἀστυνομικὰ τμήματα ὑπάρχουν ἀζήτημα μικροαντικείμενα, ἡ ὕπαρξις τῶν ὁποίων σ' αὐτὸ τὸ μέρος ὀφείλεται στὴν ἀφηρημάδα τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ στὰ χρηματοκιβώτια τῶν διαφόρων τραπεζῶν ἀζήτητοι θησαυροί!

Τὴν ἴδια δὲ τύχη ποὺ ὑφίσταται μιὰ ξεχασμένη γυναικεία κτένα σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα ὑφίσταται καὶ μιὰ περιουσία ἀπὸ 50.000.000 δολλάρια.

Ἡ μυθώδης αὐτὴ περιουσία παραμένη στὰ θησαυροφυλάκια τῆς Οὐάσιγκτων ἀπὸ 300 χρόνια χωρὶς μέχρι σήμερα νὰ βρίσκεται ὁ νόμιμος κάτοχός της.

Τὸ νόστιμο εἶνε ὅτι παρόμοιοι ἀζήτητοι θησαυροὶ κεντρίζουν τὴν φαντασία τῶν ἀφελῶν καὶ τῶν ἀπατεώνων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν.

ΦΑΡΜΑΚΟ ΘΑΥΜΑ

Ὁ φαλακρὸς κ. Π. γράφει στὸν φίλο του κ. Τ. ὁμοιοπαθῆ του: «Σοῦ ἐσωκλείω φίλε μου καὶ μιὰ περίφημη συνταγὴ γιὰ τὴν φαλάκρα. Προτοῦ τὴν χρησιμοποιήσω εἶχα βοῦλες φαλάκρας πλάϊ—πλάϊ στὸ κεφάλι μου. Τώρα ἔχω μόνον μία».

Ο ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ

Αὐθεντικώτατον καὶ συνέβη τελευταία στὸ Παρίσι.

Ἕνας ἐπαρχιώτης, κτηνοτρόφος εἰδικώτερα, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ στὸ Παρίσι κάτι συγγενεῖς του. Προτοῦ πάγῃ σπίτι, σκέφτηκε νὰ τοὺς πάγῃ κανένα παριζιάνικο δῶρο, μαζὶ μὲ τὰ τυριὰ καὶ τὰ γιαούρτια τῆς παραγωγῆς του. Εἶχε ἀκούσει γιὰ τὰ στρείδια ὅτι εἶνε σπάνιο ἔδεσμα καὶ εἶπε νὰ ἀγοράσῃ διὰ τοὺς συγγενεῖς του 1—2 δωδεκάδες. Μπαίνει λοιπὸν σ' ἕνα κατάστημα ψιλικῶν καὶ ζητάει στρείδια.

— Στρείδια! τοῦ κάνει ὁ καταστηματάρχης γεμᾶτος ἀπορία, μὰ δὲν πουλᾶμε ἐδῶ φαγώσιμα!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἐπαρχιώτης:

— Τί καθυστερημένοι ἄνθρωποι εἶστε ἐσεῖς! Στὴν πατρίδα μας, τὰ ψιλικατζίδικα πουλᾶνε ἀπ' ὅλα!

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 20ὴ σελίδα)

ζωηροῦ χαρακτῆρος, μὴ συνδέεται τὴν ζωήν σας μὲ πολὺ ζωηρὸν ἄνθρωπον, γιατὶ θὰ δυστυχήσετε καὶ οἱ δύο. Φροντίσατε νὰ γνωρίσετε κατὰ βάθος τὸν χαρακτῆρα τοῦ μέλλοντος συζύγου σας καὶ τῶν συγγενῶν του, μὲ τὸ σύστημα τοῦ ἐρωτηματολογίου».

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ σύστημα αὐτὸ μοιάζει μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ Σωκράτους. Ὅπως αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τοὺς μαθητάς του νὰ ὁμολογήσουν μόνοι τους τὴν φιλοσοφικὴ ἀλήθεια, ἔτσι καὶ τὸ ἐρωτηματολόγιον τοῦ ἔρωτος ἀποβλέπει στὸ νὰ κάνῃ τὸν ὑποψήφιο γαμπρὸ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ἑαυτό του. Δέκα ἐρωτήσεις ἀρκοῦν. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, ὄχι μαζεμένες καὶ πρὸ παντὸς ὄχι μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ καταλάβῃ ὁ ὑποψήφιος τοὺς σκοπούς σας. Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς εἶνε οἱ ἴδιες σὲ ὅλα τὰ διδακτικὰ βιβλία. Ἰδού τες:

1ον) Ποιὸ γλύκισμα προτιμᾶτε; 2ον) Ποιὸν πολιτικὸν ἄνδρα θαυμάζετε περισσότερο; 3ον) Σᾶς ἀρέσουν τὰ μανταρίνια; 4ον) Σᾶς ἐνθουσιάζει ὁ Τζόε Λούϊς; 5ον) Ποιὸν ἠθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου συμπαθῆτε περισσότερο; 6ον) Ποιὸς εἶνε ὁ συγγραφεὺς τῆς προτιμήσεώς σας; 7ον) Ποιὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς ἔχει, κατὰ τὴν γνώμην σας, τὸ καλύτερο πρόγραμμα; 8ον) Ποιὸ φίλμ σᾶς ἀρέσει περισσότερο; 9ον) Εἶσθε χορτοφάγος ἢ κρεωφάγος; καὶ 10ον) Προτιμᾶτε τὰ μαῦρα ἢ τὰ χρωματιστὰ ροῦχα;

Τὸ ἴδιο ἐρωτηματολόγιο ἐπιβάλλεται καὶ στὴν μέλλουσα πεθερά σας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ἀπαντήσεις της πρέπει νὰ συνοδεύωνται καὶ μὲ δικαιολογητικά. Π.χ. ρωτᾶτε: «Ποιὸς εἶνε ὁ συγγραφεὺς τῆς προτιμήσεώς μας;» Ὁ μέλλων σύζυγος μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ἁπλῶς τὴν ἀπάντησι: «Ὁ Μὰρκ Τουαίν». Ἡ μέλλουσα πεθερὰ ὅμως πρέπει νὰ σᾶς πῆ καὶ γιὰ ποῖον λόγον προτιμάει τὸν Τολστόϊ π.χ. ἀπὸ τὸν Θερβαντές.

Τώρα τί σχέσιν μποροῦν νὰ ἔχουν τὰ μανταρίνια, ἡ συμπάθεια τοῦ Τζόε Λούϊς καὶ ἡ κρεωφαγία τῆς μελλούσης συζύγου εἶνε ἀπὸ τὰ μυστήρια, ποὺ ἀναλύονται ἐπιστημονικῶς ἀπὸ τὶς 152 ἕδρες τῶν ἰσαρίθμων ἀμερικανικῶν πανεπιστημίων.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Οἱ φοιτηταὶ καὶ οἱ φοιτήτριες, ποὺ παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῶν φροντιστηρίων τοῦ ἔρωτος, δίνουν τὶς πιὸ αὐστηρὲς ἐξετάσεις ἀπὸ ὅλους τοὺς φοιτητὰς τοῦ κόσμου. Οἱ ἐξετάσεις τους αὐτὲς εἶνε ὁ γάμος. Ἂν ἦσαν καλοὶ μαθηταί, τότε ἡ ἐπιτυχία τους θὰ εἶνε ἐξασφαλισμένη καὶ θὰ εὐτυχήσουν στὸν συζυγικό τους βίο. Ἂν ὅμως τὰ μαθήματα τοὺς μπῆκαν ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ γιὰ νὰ τοὺς βγοῦν ἀπὸ τὸ ἄλλο, θὰ ἀποτύχουν παταγωδῶς στὶς ἐξετάσεις τους καὶ θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ τρέχουν γιὰ διαζύγιο.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων αὐτῶν; Κανένας ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς καὶ τὶς φοιτήτριες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Οὐΐνσκονσάϊν, ποὺ παντρεύθηκαν, δὲν πῆραν διαζύγιο. Καὶ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Οὐΐνσκονσάϊν ἔχει εἰσαγάγει τὰ φροντιστήρια τοῦ ἔρωτος πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν ὑποχρεωτικά. Ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ χωρίζουν συνήθως μέσα στὰ δύο ἢ τρία πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους, πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τὰ φροντιστήρια τοῦ ἔρωτος εἶνε πράγματι θαυματουργά.

ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Ὁ πρίγκηψ ἀντιβασιλεὺς κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποίου ὁ Βολταῖρος βρισκόταν φυλακισμένος στὴ Βαστίλλη ἐνῷ παρίστανον τὴν τραγῳδία τοῦ «Οἰδίποδος», εὐχαριστήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ ἔργο, ὥστε ἐλευθέρωσε ἀμέσως τὸν φυλακισμένο. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς πῆγε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ ἡ Α.Β.Υ. τοῦ εἶπε: «Νὰ εἶστε φρόνιμος κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς». Σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, ἀποκρίθηκε ὁ συγγραφεύς, παρακαλῶ ὅμως τὴν ὑψηλότητά σας νὰ μὴ φροντίζῃ στὸ ἑξῆς γιὰ τὴν κατοικία μου».

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 8η σελίδα)

λιθωμένος καὶ ἔπειτα χάθηκε μέσα στὸν κόσμο.

Ὅταν ὁ διάδοχος ἔμαθε τὸ ἐπεισόδιο, δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὰ γέλια.

⬦⬦

Τὸ γεγονὸς ποὺ θ' ἀναφέρουμε τώρα εἶνε χαρακτηριστικώτερο καὶ συνέβη στὴ χώρα τῶν παραδόξων, στὴν Ἀμερική.

Στὰ καρναβάλια τοῦ 1899, ὁ Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριοῦχος Τζῶν Μπλάκερτ ἐκάλεσε στὸ πολυτελέστατο μέγαρό του, στὴ Νέα Ὑόρκη, τοὺς φίλους του σ' ἕνα «χορὸ μεταμφιεσμένων». Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἔπρεπε νὰ εἶνε μεταμφιεσμένοι σὲ σκελετούς, ἱστορικὰ ἢ μὴ φαντάσματα, στρίγγλες, διαβόλους καὶ μάγους, ἢ ὅ,τι ἄλλο, ποὺ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ δέος καὶ τρόμον.

Πράγματι ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ τέτοιες ἀπαίσιες ἐμφανίσεις, ὅταν, λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐνεφανίσθησαν τρεῖς νεκροθάπται. Οἱ δύο κρατοῦσαν ἕνα φέρετρο καὶ ὁ τρίτος τὰ τσαπιά, τὰ φτυάρια καὶ ἕνα σχοινί. Οἱ δύο κατέβασαν τὸ φέρετρο στὸ μέσον τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ ἄρχισαν ἕνα νεκρικὸ ψαλμό, τὸν ὁποῖον ἀμέσως ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι, ποὺ εἶχαν σχηματίσει ἕναν κύκλο γύρω τους. Τότε μὲ μιᾶς ἀκούστηκε μιὰ διαταγή: —«Ψηλὰ τὰ χέρια!» Οἱ προσκεκλημένοι, ποὺ ἐνόμιζαν πὼς ἦταν πάλι μία φάρσα, ἐγύρισαν καὶ εἶδαν σὲ κάθε πόρτα ἕναν νεκροθάπτη καὶ ἄλλους κοντὰ στοὺς τοίχους, ὅλοι μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Οἱ τρεῖς πρῶτοι τότε προχώρησαν πρὸς τὰ φαντάσματα, ποὺ ἦσαν ὅλοι ἑκατομμυριοῦχοι καὶ πῆραν ἀπὸ τοὺς κυρίους πορτοφόλια, ρολόγια, καρφίτσες καὶ δαχτυλίδια, καὶ ἀπὸ τὶς κυρίες ὅλα τὰ βαρύτιμα κοσμήματά τους. Ἔβαλαν ὅλη τὴν πλούσια λεία στὸ φέρετρο καὶ ἐξηφανίσθησαν στὴν τρελλὴ νύχτα τοῦ καρναβαλιοῦ τῆς μεγαλουπόλεως.

Η ΣΕΛΙΣ τῶν παιγνιδιῶν

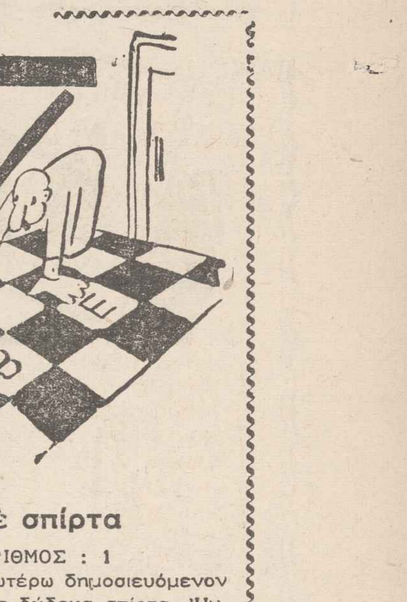

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

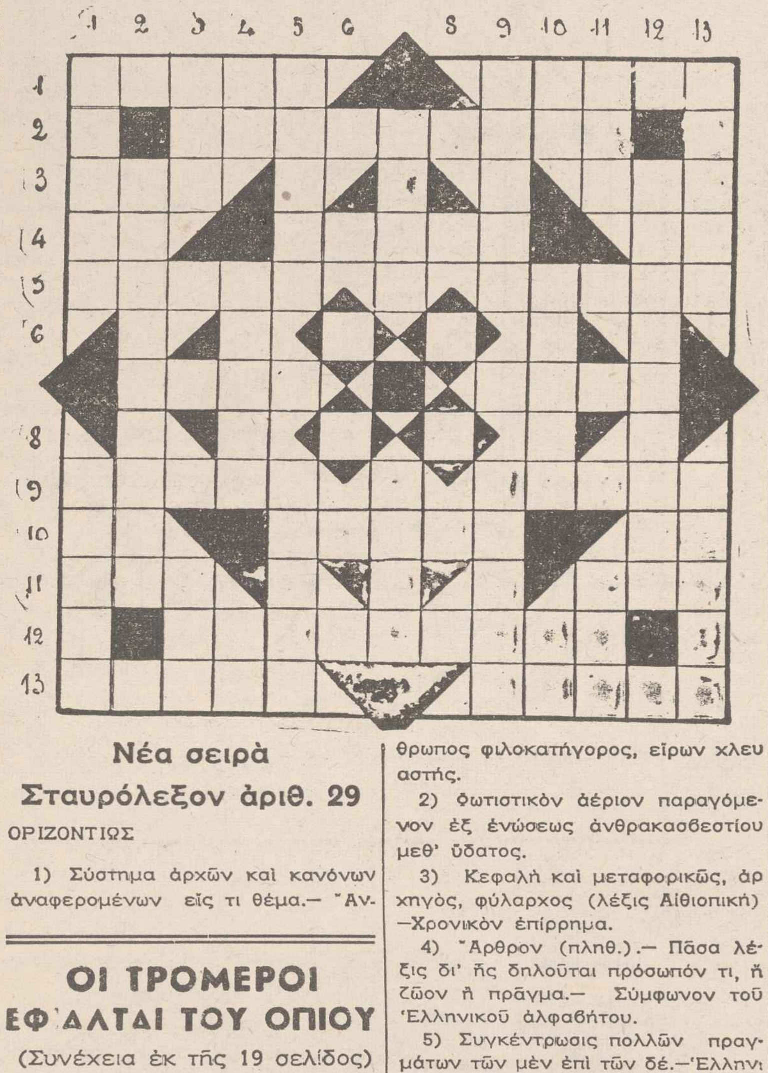

Νέα σειρά

Σταυρόλεξον ἀριθ. 29

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Σύστημα ἀρχῶν καὶ κανόνων ἀναφερομένων εἰς τι θέμα.— Ἄνθρωπος φιλοκατήγορος, εἴρων χλευαστής.

2) Φωτιστικὸν ἀέριον παραγόμενον ἐξ ἑνώσεως ἀνθρακασβεστίου μεθ' ὕδατος.

3) Κεφαλὴ καὶ μεταφορικῶς, ἀρχηγός, φύλαρχος (λέξις Αἰθιοπική) —Χρονικὸν ἐπίρρημα.

4) Ἄρθρον (πληθ.).— Πᾶσα λέξις δι' ἧς δηλοῦται πρόσωπόν τι, ἢ ζῷον ἢ πρᾶγμα.— Σύμφωνον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

5) Συγκέντρωσις πολλῶν πραγμάτων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ.—Ἑλληνικὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὰ Μικρασιατικὰ παράλια.

7) Ἄθροισμα ἀτόμων ἢ ὁμοειδῶν πραγμάτων, λαμβανόμενον ὡς ἓν ὅλον.—Παρ' ἀρχαίοις, ὁ ἄνθρωπος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θεούς.

9) Πηγὴ ἐξακοντίζουσα τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος.— Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Θιβέτ.

10) Ἄρθρον.— Εὐάρεστον συναίσθημα παραγόμενον ἐξ ἐντυπώσεως τῶν αἰσθήσεων ἰδίως.—Ἀριθμός, τρομερὸς διὰ τοὺς προληπτικοὺς (ὄχι ὅπως γράφεται συνήθως).

11) Δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν... ἄλλων.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (τὸ οὐδέτερον εἰς τὸν πληθυντικόν, ὅλα.

12) Τὸ φιλοσοφικὸν δόγμα καθ' ὅ, πέρτατον ἀγαθὸν καὶ ὕψιστος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ πνευματικὴ ἢ σαρκικὴ ἡδονή.

13) Ἔντομον λίαν καταστρεπτικόν, ἰδίως ὅταν ἐμφανίζεται κατὰ νεφέλας, (εὐτυχῶς αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς τὴν Ἑλλάδα).— Αὐξάνω τὰ μεταξὺ πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων κενὰ διαστήματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Εἶδος πνευστοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ἐκ μακροτάτου ὀρειχαλκίνου σωλῆνος περιελισσομένου.— Καλύπτουν τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν.

2) Διαρκεῖ ἢ ζῇ πολλὰ ἔτη, ἄνω τῶν ἑκατό.

3) Δαυλὸς ἐξ εὐφλέκτου ξύλου πρὸς φωτισμόν.— Ἀπαραίτητος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

4) Λευκὴ κλωστή.— Ὅ,τι βλέπει τις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.—Πρόθεσις, ὅπως χρησιμοποιεῖται ἔμπροσθεν φωνήεντος.

5) Δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἰδικόν μας τύπον, δὲν εἶνε Ἕλλην.—Δὲν περιέχει διόλου ὕδωρ ἢ ὑγρασίαν.

7) Χαρακτηριστικὸν τῶν ὀρέων.— Σφαῖρα παιγνιδίων, συνήθως ἐξ ἐλαστικοῦ (δημοτική).

9) Ὄνομα θρυλικοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας (περὶ τὸ 700 π.Χ.).— Πᾶν ὅ,τι λαμβάνει τις, εἰσόδημα, πρόσοδος κέρδος.

10) Μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος τοῦ ρήματος εἰμί.— Ἄρρεν πρόβατον (εἰς τὸν πληθυντικόν).— Εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ἡ λέξις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν, διὰ τοὺς Γάλλους ὅμως εἶνε ἴσως λέξις ποὺ ἔχει τὴν μεγαλυτέραν ἀξίαν.

11) Εὑρισκόμεθα [illegible] τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου.— Πᾶς, ὅλος (πληθυντικός).

12) Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἠθοποιός τις παριστάνει πρόσωπόν τι.

13) Τεμάχιον ξύλου, κανονικοῦ σχήματος, χρησιμοποιούμενον εἰς διαφόρους χρήσεις.— Ρῆμα ἀπαραίτητον εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς.

Λ. ΔΕΠ.

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΕΦΙΑΛΤΑΙ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 19 σελίδος)

τελῶς διαφορετικὴν ἀντίληψη γιὰ τὸν χρόνο καὶ τὸ διάστημα. Κτίρια καὶ τοπεῖα παρουσιάζονται στὸ ταραγμένο πνεῦμα του σὲ τόσο μεγάλες διαστάσεις, ποὺ τὰ ξεπερνοῦν κάθε ὅριο τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου. Καὶ ὁ χῶρος γύρω του, μεταβάλλεται σὲ χάος.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν χρόνο. Ἀφοῦ καπνίσῃ μίαν ὁλόκληρη νύχτα τὸ τρομερὸ δηλητήριο ὁ καπνιστὴς νομίζει ὅτι ἔζησε πολλὲς δεκάδες χρόνια ἢ καὶ μερικὲς ἑκατονταετίες. Τόσο πολὺ ἡ φαντασία του τρέχει στὸ διάστημα. Ἐὰν ἔχῃ τὴν παραμικρὴ γνώση ἑνὸς ἱστορικοῦ γεγονότος ἢ ἑνὸς προσώπου ποὺ ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ, ἡ φαντασία του κάνει ἀμέσως μιὰ λεπτομερεστάτη ἀναπαράσταση τῆς σκηνῆς καὶ τῶν προσώπων. Ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ ἔχῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔχουν συμβῆ πολύ, πάρα πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν παροῦσα στιγμή.

Πολὺ συχνὰ ὁ καπνιστὴς τοῦ ὀπίου βλέπει μέρη καὶ πρόσωπα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ποὺ τὰ ἐνόμιζε ξεχασμένα γιὰ πάντα. Κάποτε ὅμως ὁ νοῦς του δημιουργεῖ παράξενους καὶ φανταστικοὺς κόσμους, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ σχέση μὲ τὸ παρελθόν του.

Στὸ τέλος, ὁ καπνιστὴς τοῦ ὀπίου καταντάει ν' ἀγαπάη πάντα τὰ παράξενα αὐτὰ ταξείδια στὸ παρελθόν, ποὺ εἶνε γεμᾶτα περιπέτειες ἀλλὰ καὶ ἐφιάλτες.

Ἄνθρωποι συνειθισμένοι νὰ ζοῦν διαρκῶς σὲ κόσμους ἐντελῶς φανταστικούς, καταντοῦν νὰ περιφρονοῦν τὴν ἀληθινὴ ζωή, ποὺ τοὺς φαίνεται πολὺ περιωρισμένη καὶ ἄθλια.

Ἀργότερα ὅμως, μέσα στὸν ὀργανισμό τους γίνεται μιὰ σοβαρὴ τροποποίησις. Ὁ ἐφιάλτης γίνεται μία κατάστασις μόνιμη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαγῆ, ἀκόμα καὶ ἂν τὸ θέλῃ. Καὶ ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἐφιάλτης τὸν παρακολουθεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ τὸν συνοδεύῃ ἕως τὸν τάφον.

ΛΥΣΕΙΣ

Σταυρόλεξον ἀριθ. 28

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΚΚΑ. 2) ΔΑΜΑΖΩ—ΣΕΡΡΑΙ 3) ΡΑΒΒΙ. 4) ΚΑΤΑΡΑ—ΑΜΑΘΗΣ. 5) ΗΡΩ. 6) ΑΠΟΙΚΩ—ΑΓΡΑΦΑ. 7) ΑΗΡ. 8) ΑΛΑΖΩΝ—ΔΑΠΑΝΗ. 9) ΑΔΙΚΩ. 10) ΔΑΙΜΩΝ—ΡΑΔΙΟΝ. 11) ΑΒΑΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΡΑΜΑ. 2) ΜΑΙΑ—ΛΙΑΝ. 3) ΤΡΟΙΑ. 4) ΙΑΒΑ—ΖΥΜΗ. 5) ΡΙΚΝΩ. 6) ΜΩΡΑ—ΝΑΝΑ. 8) ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ. 10) ΑΣΙΑ—ΔΩΡΑ. 11) ΜΙΓΜΑ. 12) ΑΡΜΑ—ΠΗΔΩ. 13) ΘΕΑΜΑ. 14) ΒΑΦΗΝΕΟΣ. 15) ΣΦΑΓΗ.

⬦⬦

Πτερωταὶ συλλαβαὶ

Ὅπως ἀναφέραμε, ἔπρεπε νὰ πάρετε ἀπὸ κάθε λέξιν «ΔΥΟ» μόνον συνεχόμενα γράμματα καὶ ἐὰν τὸ κατορθώνατε αὐτό, θὰ ἠμπορούσατε νὰ διαβάσετε τὴν λέξιν:

«ΦΙΛΟΔΩΡΗΜΑ»

Τὰ δὲ γράμματα ποὺ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν, ἦσαν τὰ ἑξῆς:

1) ΦΙ—ΛΗΜΑ.
2) Π—ΛΟ—ΙΟΝ
3) ΣΙ—ΔΩ—Ν
4) ΠΥ—ΡΗ—Ν
5) ΚΑ—ΜΑ—Ξ

⬦⬦

Ὁ ὑπάλληλος

Οἱ δύο ἠθοποιοὶ ἦσαν:
Ὁ «ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ»
καὶ ἡ «ΖΙΝΕΤ ΛΕΚΛΕΡΚ»

Ὁ μὲν πρῶτος γνωστὸς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ δὴ ἀπὸ τὰ ἔργα «Ἕνα παράξενο κορίτσι», «Δρόμος χωρὶς χαρά» κλπ.

Ἡ δὲ δευτέρα, ἕνα νέο ἀστέρι τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐθαύμασαν ἐφέτος στὶς ταινίες: «Φυλακὴ χωρὶς σίδερα», «Τρικὸς καὶ Κακολέ» καὶ θὰ τὴν θαυμάσουν προσεχῶς στὸ κινηματογραφικὸν ἀριστούργημα «Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου».

⬦⬦

Ἀριθμοὶ

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν οἱ 9 ἀριθμοί:

7	3	5
6	1	8
4	2	9

Καθὼς πλέπετε, οἱ ἀριθμοὶ ἑκάστης ὁριζοντίου γραμμῆς δίδουν ὡς σύνολον «15».

⬦⬦

Μαγικὸν τετράγωνον

ΑΡΙΘΜΟΣ: 25

17	32	53	39
47	26	11	38
8	41	44	29
58	23	14	35

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν οἱ διάφοροι ἀριθμοί. Τοιουτρόπως καὶ μόνον, προσθέτοντες αὐτοὺς ὁριζοντίως διαγωνίως καὶ καθέτως, θὰ εὑρίσκετε πάντα ὡς ἀποτέλεσμα: «122».

⬦⬦

Πόλεις

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1

Κοζάνη— Καλάμαι —Καπάλλα,
Καστορία—Κυπαρισσία,
Κιλκίς— Κέρκυρα—Κόνιτσα.

Αὐτὸ εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν ὀκτὼ σημαντικῶν πόλων τῆς Ἑλλάδος τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ὅλα ἀπὸ «Κ».

ΑΡΙΘΜΟΣ: 2

Μαδρίτη— Μόσχα— Μαλάγα,
Μάντσεστερ— Μόναχον,
Μιλᾶνον — Μασσαλία.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ὅλα ἀπὸ «Μ».

ΑΡΙΘΜΟΣ: 3

Σπέτσαι —Σῦρος— Σίφνος,
Σκίαθος Σίκινος Σάμος,
Σαμοθράκη Σαλαμίς,
Σέριφος — Σκῦρος.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν δέκα Ἑλληνικῶν νήσων, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ὅλα ἀπὸ «Σ».

⬦⬦

Ὀλίγη προσοχὴ

Προσθέτοντες τοὺς ἀριθμοὺς ὅπως σᾶς ὑποδείξαμε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, θὰ εὕρετε:

15 16 18 19 21 22 23

Καθὼς βλέπετε τὸ 20 δὲν ὑπάρχει. Διὰ νὰ διορθωθῇ ἡ ἔλλειψις αὐτή, πρέπει νὰ κάμετε τὶς ἀκόλουθες ἀλλαγές:

1) Εἰς τὸ διαμέρισμα τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τετραγώνου, τὸ περιέχον τοὺς ἀριθμοὺς 6 καὶ 9, νὰ προσθέσετε ἓν «6», ἢ

2) Νὰ ἀφαιρέσετε ἕνα «3» ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τὸ περιέχον τοὺς ἀριθμοὺς 16 καὶ 7.

Τότε μόνον οἱ ἀριθμοὶ θὰ ἐπήγαιναν ἀπὸ τὸ 16 ἕως τὸ 23 ἢ ἀπὸ τὸ 15 ἕως τὸ 22 χωρὶς καμμία διακοπὴ συνεχείας.

⬦⬦

Κινηματογραφικὰ ἔργα

1) Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ
2) ΤΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΛΕ
3) Ο ΑΛΗΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ
4) Ο ΒΕΡΘΕΡΟΣ
5) ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ
6) Η ΩΡΑΙΑ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΙΣ
7) ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ
8) Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ
9) Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ
10) ΜΑΡΙΝΕΛΛΑ
11) ΛΕΥΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
12) ΜΠΟΕΜΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ
13) ΝΥΚΤΕΣ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΝ

Αὐτὰ ἦσαν τὰ δεκατρία περίφημα κινηματογραφικὰ ἔργα τὴν προβολὴν τῶν ὁποίων οἱ Ἀθηναῖοι τοὐλάχιστον ἐπαρακολούθησαν μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

Πέντε ἄνθρωποι εὑρίσκονται ὁ καθεὶς μὲ τὴν σύζυγό του στὸ διαμέρισμα ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ ὀχήματος. Εἶνε τοποθετημένοι ὡς ἑξῆς:

Ἰάκωβος, Ἰωάννα, Γιώργος, Στέλλα, Κάρολος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρά:

Βέρθα Ἐρρῖκος, Λουκία, Λέανδρος, Μαρία.

Κανεὶς σύζυγος δὲν εὑρίσκετε στὴν ἴδια σειρὰ μὲ τὴν σύζυγό του καὶ καμμιὰ σύζυγος δὲν κάθετε ἀπέναντι στὸν σύζυγό της. Ὁ Ἰάκωβος εὑρίσκετε εἰς τὴν ἰδίαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν σύζυγό του, ὅπως καὶ ὁ Γιώργος ἀπὸ τὴν ἰδική του.

Βοηθούμενοι τῶν ἀνωτέρω διασαφίσεων, ἠμπορεῖτε μήπως νὰ ἀνακαλύψετε τὰ διάφορα ζεύγη;

⬦⬦

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ λαχεῖον

Σὲ μίαν ἑορτή, ποὺ ἐπαρουσίαζε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες ἐκπλήξεις καὶ ἕνα μικρὸ λαχεῖο, τέσσερες φίλοι ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν ὁ καθένας τρεῖς ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἀριθμοὺς μιᾶς κληρώσεως. Οἱ λαχνοὶ εἶνε ἀριθμημένοι ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ 12. Ἐὰν τώρα ὁ καθένας κάμῃ τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν τῶν τριῶν λαχνῶν του, ὁ Ἀλβέρτος θὰ ἔχῃ 22, ὁ Ἀλφρέδος 7, ὁ Νικόλαος 32 καὶ ὁ Κάρολος 17.

Γνωρίζοντες τώρα ὅτι τὸν πρῶτο λαχνὸ τὸν ἐκέρδισεν ὁ Ἀλφρέδος μὲ τὸν ἀριθμὸ 2, ἠμπορεῖτε νὰ εὕρητε ποῖος εἶνε ὁ κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 8 ποὺ ἐκέρδισε τὸν δεύτερο λαχνό;

Μὲ σπίρτα

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1

Εἰς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον κλισὲ βλέπετε δώδεκα σπίρτα. Ἠμπορεῖτε μήπως χρησιμοποιοῦντες

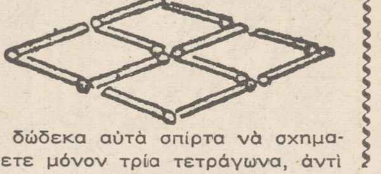

τὰ δώδεκα αὐτὰ σπίρτα νὰ σχηματίσετε μόνον τρία τετράγωνα, ἀντὶ τῶν τεσσάρων ποὺ φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα μας.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δευτέρου αὐτοῦ προβλήματος, πρέπει νὰ μετατοπισθοῦν μόνον τέσσαρα σπίρτα.

ΑΡΙΘΜΟΣ: 2

Ἠμπορεῖτε προσθέτοντες εἰς τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον σχέδιον

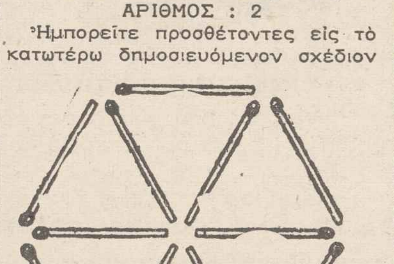

ἕξ σπίρτα νὰ σχηματίσετε μίαν εἰκόνα ποὺ νὰ περιέχῃ 13 τρίγωνα;

Προσπαθήσετε νὰ τὸ κατορθώσετε αὐτὸ ἐντὸς δύο λεπτῶν.

⬦⬦

Ὀλίγη σκέψις

Ἀποκόψατε τὰ τέσσαρα τετραγωνίδια τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου σχήματος τὰ περιέχοντα τελεί-

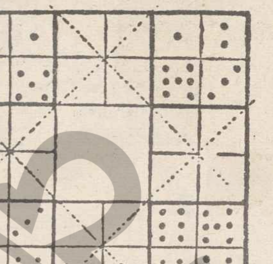

ες καὶ τοποθετήσατέ τα εἰς τὴν θέσιν τῶν κενῶν τετραγωνιδίων, οὕτως ὥστε νὰ εὑρίσκετε πρὸς τὶς τέσσαρες κατευθύνσεις ποὺ δεικνύουν οἱ τέσσαρες γραμμὲς τὸ αὐτὸν ἀριθμὸν στιγμάτων.

⬦⬦

Ἀριθμοὶ

Ζητήσατε εἰς ἕναν φίλον σας νὰ σκεφθῇ ἕναν ἀριθμὸν ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ 9 συμπεριλαμβανόμενον χωρὶς φυσικὰ νὰ σᾶς τὸν ἀποκαλύψῃ.

Ὅταν θὰ ἐκλέξῃ τὸν ἀριθμό, πέστε του νὰ σχηματίσῃ ἕναν ἀριθμὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ τρεῖς φορὲς τὸν σκεφθέντα χωρὶς πάντοτε νὰ σᾶς εἰπῇ ποῖος εἶνε τέλος, ζητήσατέ του νὰ διαιρέσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν μὲ τὸ σύνολον τῶν τριῶν ἀριθμῶν ποὺ τὸν ἀποτελοῦν.

Χωρὶς νὰ διστάσετε ἠμπορεῖτε νὰ τοῦ ἀπαντήσετε τότε ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαιρέσεως εἶνε «37». Καὶ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν ἐκάνατε λάθος γιατὶ μὲ οἱονδήποτε ἀριθμὸν θὰ ἔχετε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, δηλαδή, πάντοτε 37.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ:

Ἂς ὑποθέσουμε τὸν ἀριθμὸ: 5.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐπαναλαμβανόμενος τρὶς μᾶς δίδει: 555.

Τὸ σύνολον τῶν τριῶν ἀριθμῶν = 15.

Ἐὰν τώρα διαιρέσουμε τὸν ἀριθμὸ 555 διὰ τοῦ 15, θὰ εὕρουμε: 555 : 15 = 37.

Καὶ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα θὰ σᾶς σᾶς δώσῃ οἱοσδήποτε ἄλλος ἀριθμὸς ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ 9 συμπεριλαμβανόμενον.